O.
PROUTV

O FEMEIE IŞI CAUTA DESTINUL

O.
PROUTY

O FEMEIE ÎŞI CAUTĂ DESTINUL

EDITURA „ANTONIO[11] BUCUREŞTI,
1993

ISBN 973-95230-4-8

O femeie îşi caută destinul

(Now, Voyager **>**

\ur\W?.%h \ı\

O

l m o* î , ’i/oVi \

înainte de a părăsi vaporul, ea citise, pe buletinul bordului, că un viscol se abătuse peste New York. Şi acum cînd se afla pe o terasă, în plin soare, admirind cailele înflorite şi bordura lor

de frezie, îi era greu să-şi închipuie perdeaua de fulgi uşori, izbindu-se oblic de faţade. De asemenea ii era nespus de greu să creadă că tabloul pe care-1 avea sub ochi, exista în realitate. Mai de grabă

o făcea să se gîndească la cortina unei scene, lăsată între ea şi monotonia vieţii sale cotidiene.

Stătea la o măsuţă, lîngă o balustradă, perfect conştientă de soarele care-i mîngîia

omoplaţii, de gustul de alună prăjită al eafelii negre italiene, care-i producea puţină greaţă şi de acreala din fundul gîtului, a furnalul puţin obişnuit al ţigării. De asemenea era perfect conştientă de

vestmintele pe care le purta şi care nu erau ale ei.

Stătea vîrită in masă, cu picioarele încrucişate sub tăblie, cu un picior întins, acoperit de mătasea de culoarea

chihlimbarului străveziu, cochet încălţat într-un pantof decoltat, bleu-marin. Ea examina glezna de sus în jos, parcă voia să se asigure că este a sa.

In acelaşi timp, îşi trecea mîna pe ceafă.

Era un gest tot aşa de irezistibil ca acela care explorează golul lăsat de extracţia unui dinte.

Dar nu trebuia, atunci cînd tovarăşul ei va reveni, să pară că se află într-o situaţie delicată. El ii spusese

că nu plecase pentru nimic altceva decît să expedieze o telegramă.

Se plecă puţin înainte, pe coatele rezemate uşor pe marginea mesei şi sorbi mai multe înghiţituri de cafea,

privind gînditoare aburii care se formau la suprafaţa lichidului fierbinte.

Cînd el se va înapoia, va fi obligată să-i spună numele şi să-i explice de ce numele acesta nu

figura pe lista pasagerilor. De cîte ori el o numise „Domnişoara Beau- champ“, îi revenea în minte diferenţa care era între ea şl Renee, aşa de vioaie, aşa de strălucitoare. Ah ! ca şi

cum aşa ceva ar fi supărat pe Renee Beauchamp !

Ea puse ceaşca de cafea pe farfurioară şi ridică privirile spre cortina scenei. Era mult mai înţelept, atunci cînd tovarăşul ei

se va înapoia, să studieze lucrurile mărunte decît să examineze situaţia actuală.

Aceasta era o cortină model vechi, cu culori ţipătoare şi bogată în desene. Mai

văzuse una, asemănătoare, într-unul din teatrele oraşului său natal, care nu fusese modernizat. în primul plan, se afla o grădină luxuriantă, unde se zăreau scări şi o balustradă ; jos la

stînga, vasul proverbial, plin cu flori şi înconjurat cu viţă sălbatică ; după vas, o stincă, decorată de o cascadă de catifea purpurie şi în vîrf, un pin în formă de umbrelă de soare, se

înălţa spre cer, într-un unghi spectaculos. Departe, se întrevedea marea de un albastru-marin, viu şi două vase plutind pe ape.

Cel mai mare dintre vase era al său. Acesta era un transatlantic, cu

dnuă hornuri scunde, vărgate în lat, cn negru, cu o ghirlandă lungă de ferestre, cu ferestruici mobile pentru aerisire şi cu metereze de la proră la pupă. Transatlanticul venea de la New York.

De obicei, în cursul călătoriei, el se oprea cît mai puţin posibil la Gibraltar, dar în timpul acestei odisee, aruncase aici ancora pentru prima oară după ce părăsise postul său de amaraj, pentru

Hudson River. Era prima ocazie oferită pasagerilor săi să simtă sub picioare, pământul ferm.

Ea nu avusese intenţia să coboare la Gibraltar. Nn-1 cunoştea decît foarte

puţin, căci venise o singură dată ca mama sa. Dar azi dimineaţă, privind, prin fereastra mobilă a vaporului, şireagul întortochiat al bătrînelor clădiri cenuşii, care se îngrămădeau pe mal,

de-asupra stin- cilor ieşite în afară, avusese deodată conştiinţa libertăţii sale. Niciodată nu se plimbase singură, o zi întreagă, într-un oraş străin. Ea se îmbrăcase ca să coboare pe pă-

mînt cu o nerăbdare care se asemăna cu excitaţia. Dar acum regreta hotărîrea sa. Ea nu mai putea juca mult timp, în faţa acestui străin, rolul pe care-l jucase.

Se felicita că nu

tuşise atunci cînd el îi aprinsese ţi- garea. De sigur că ar fi fost surprins, dacă ar fi ştiut că azi era pentru prima oară cînd cineva îi aprindea o ţigară. Dar nu era pentru prima oară cînd fuma

o ţigară, căci prima o fumase în faţa propriei sale imagini, după o uşă încuiată. Totuşi nu era mai puţin surprinsă decît dacă doctorul Jaquith, îşi spuse ea, ar fi văzut-o scutu- rind neglijent

cenuşa peste balustrada terasei! Fără îndoială, doctorul Jaquith, ar fi considerat aceasta, ca un mare triumf! Dar ea nu fumase ţigarea ca să-şi afirme personalitatea, ci din

contră, ea o acceptase ca să ascundă adevăratul ei caracter

— Sigur că aceasta este Domnişoara aceia Beauchamp pe care am văzut-o azi dimineaţă în barcă. O vezi ? stă singură pe

terasă, remarcă unul din tovarăşii săi de călătorie, care se afla la spatele ei, în sala de mîncare. Nu-1 aşa că este o figură ? Acum îmi amintesc cu cine seamănă : cu Catherine Cornelie în

rolul Elisabetei, din *The Barretts of Wimpole Street,* Este mai oacheşă şi nu are aliura ei, dar are ceva asemănător.

Ea fusese cea din urmă care prinsese ultima dintre bărcile

care duceau pasagerii la ţărm. De fapt, barca în- tîrziase, pentru ea, cîteva minute.

îşi alesese un scaun cît mai departe de ceilalţi pasageri şi ţinuse tot timpul ochii îndepărtaţi de orice

contact posibil cU vreuna din fiinţele umane. Examinînd ţărmul, urmărind cu privirea elegantele evoluţii ale pescăruşilor suprasaturaţi ai Gibraltarului, ea dădea

să se înţeleagă că nU dorea să i se adreseze vreun cuvînt.

Părea că nu trecuse mult timp de cînd fusese bolnavă. Avea puţină culoare naturală, fără nici un adaos artificial.

Nuanţa şi porii feţei, te făceau să te gîndeşti la fildeşul vechi. Pomeţii erau ridicaţi, accentuaţi de scobiturile obrajilor. Sprîncenele negre, bine desenate şi foarte depărtate. Părul,

judecind după cel care se vedea, era de asemenea negru. Era tăiat foarte scurt. Ochii săi erau de Ur. albastru de aconit.

Era îmbrăcată cu mult bun gust, ceea ce denota caii* tatea.

Purta un taior bleu-marin foarte simplu, cu tăietură perfectă şi o pălărie micuţă, cochetă, în acelaşi ton, pe părul scurt. În jurul umerilor se încolăceau pieile mal multor animale mici, din

familia zibelinelor. Contrastul înre aparenţa sa distinsă şi manierele sale puţin sociabile, provocase, printre ceilalţi pasageri, numeroase comentarii.

Cea mai mare parte

dintre pasagerii care se anunţaseră pentru excursia aceasta la Gibraltar, părăsiseră vasul cu bărcile precedente. Pe chei nu mai rămăseseră decît cîleva trăsuri. Ea oprise pe cea din urmă. Era

gata să se instaleze pe banca strimtă din fund, cînd neastîmpăratul domn Thompson, directorul croazierei, veşnic prezent, o interpelase :

— Domnişoară Beauchamp,

domnişoară Beauchamp ! adăugind după o clipă : Vreţi să împărţiţi trăsura d-voastră cu domnul Untel ? (Ea nu înţelese numele). A fost nevoit să înapoieze barca să-şi ia ghidul. Vom dejuna

cu toţii la orele 13. Vă voi regăsi la ora aceasta, împreună. Mulţumesc. Petrecere frumoasă !

înainte ca ea să găsească un motiv oarecare să nu împartă trăsura, d-1 Untel se

aşezase lîngă ea şi vehiculul se şi pusese în mişcare, aruncîndu-se înainte în direcţia cartierului în care se înghesuiau magazinele.

— Sper că aceasta nu vă supără !

— Desigur, că nu,

răspunsese ea, cît putuse mai cordial. („Descurcaţi-vă, o îndemnase doctorul Jaquith cu ocazia ultimei lor întrevederi din cabinetul lui. V-am arătat tehnica necesară. Mergeţi cu

curaj şi puneţi-o în practică în timpul acestei croaziere. Reacţionaţi ! Participaţi ! Contribuiţi ! Interesaţi-vă de toţi şi de toate. Uitaţi că sînteţi născută în

Nouvelle Angleterre, îndopată cu principii intransigente. Mergeţi înainte ! Să fiţi amabilă cu acela care încrucişează drumul d-voastră“).

— V-am fost prezentat, domnişoară

Beauchamp, ii spusese tovarăşul ei. Pe punte, acum două zile, pe cînd de-

ie
păşisem Âzorele. — Şi, fără să-i laSe timp să răspundă : Niciodată

n-am fcst la Gibraltar. (Dacă mama ei ar fi fost aici, declaraţia aceasta ar fi clasat omul imediat. Nu pentru faptul că ar fi voiajat puţin, ci pentru că o mărturisea). Ce vehicul

amuzant ! Este construit ca un cab, dar de gen feminin, dacă îl judeci după broderiile şi dantelele acestea !

Cînd tovarăşul ei reveni pe terasă, se aşeză în faţa ei şi îşi

turnă o ceaşcă de cafea din micuţa cafetieră care scînteia în soare.

— Am reuşit să trimit telegrama, anunţă el, lăsînd să cadă în ceaşcă două bucăţele de zahăr şi

amestecînd repede băutura.

. El avea miini frumoase, osoase, cu vine aparente, cu degetele noduroase şi cu unghiile tăiate scurt.

— Drace, iată un

pin-umbrelă ! Şi aceea este catifea !
Şi obiectul acela alb din grădină, acolo jos, este frezie înflorită în luna martie !
El scoase pălăria, o puse pe balustradă şi întoarse faţa spre

soare.

— Căldura :iceasta este cu totul minunată ! exclamă el.

Pină în clipa aceasta, ea ar fi spus că ochii lui erau căprui, dar acum, cu

soarele care-i lumina din plin, ea constată că erau albaştri, cu urme brune, de un albastru închis, care o făcu să se gîndească la stiloul său, atunci cînd îl umplea : cerneala avea

culoarea aceasta cînd o privea prin gîtul larg al sticluţei. „Bleu-negru de miez de noapte", scria pe etichetă.

Trăsătura cea mai frapantă pe faţa lui, era contrastul între

sprîncene şi păr, pe care-1 avea rar şi gros. Sprînce- nele lui erau de culoare închisă şi de un brun cald de pămînt din Sienne. Hainele lui erau de asemenea croite atît cît cere uniforma unui om de

afaceri american : cămaşă albă, guler moale, costum cenuşiu, cu vărgătură simplă şi cravată bleu închis.

— Sper că masa a fost destul de bună ? spuse el, sorbind o înghiţitură din cafea.

Ei sosieră o oră mai tîrziu şi nu luaseră masa cu ceilalţi pasageri. Dejunaseră singuri, cu mezeluri, cu carne

Rce şl cu o sticlă de vin, împărţind costul mesei, in afară de vin, pentru

care insistase să i-1 ofere el.

— Am mîncat bine !

I-ar fi plăcut să îndrăznească să-i spună : Şi am băut prea mult. Niciodată nu bea vin la prînz ; uneori, atunci cnd dejuna împreună cu

mama ei la una din cumnatele sile, lua un pahar cu sherry. Băutura îi producea somn. In. plus, la ora aceasta, după programul Cascadei, trebuia si se odihnească. Cascada

era denumirea sanatorului doctorului Jaquith, în Vermont.

Dimineaţa fusese extenuată pentru o convalescenţă, tovarăşul său se interesa de tot ceea ce Gibraltarul putea si

ofere excepţional, unui vizitator care-1 vedea pentru prima oară, cu fortăreiele sale nepăsătoare din vîrful stîn- cilor şi cu nu mai puţin nepăsătoarele maimuţe care, din cind în cînd, părăseau

grotele din zidurile stîncilor ca să vagabondeze prin oraş.

El petrecuse rr.ai rnult de o oră în magazine, consul- tind încontinuu un carneţel de piele neagră, pe care-1 scotea din

buzunarul hainei. Una din fiicele sade, explicase el, dorea o anumită marcă de parfum pe care o putea, se pare, să şi-o procure mai ieftin la Gibraltar; apoi un alt obiect, un fel de „sweater" englezesc ;

chiar şi el dorea să-i cumpere citeva obiecte care să fie adecvate Unei fete de circa douăzeci de ani. I-ar fi recunoscător dacă ea i-ar putea indica unde se găseşte aşa ceva. Ea făcuse ceva mai mult : îi

ajutase să caute.

— D-voastră nu sunteţi deloc ceea ce îmi închipuiam eu, domnişoară Beauchamp, remarcă el, golind ceaşca de cafea, pe care o puse alături.

— Cum nu ne-am

văzut, pentru prima oară, decît acum două zile, cum puteţi avea deja o părere ? întrebă ea cu tonul acela de superioritate pe care se obişnuise sâ-1 întrebuinţeze ca să-şi mascheze neliniştea.

— Dar... am auzit vorbindu-se de d-voastră ! Şi sîn- teţi cn totul deosebită de ceea ce mă aşteptam să fiţi.

— In ce constă deosebirea aceasta ? întrebă ea pe un ton scurt, îngroşînd

ecranul de fum, cu o ridicare condescendentă din umeri.

— Sînteţi mai... agreabilă. Vreau să spun...

Ea remarcă o uşoară roşeaţă pe

tenul lui brunet. Imediat, se simţi mai sigură pe ea însăşi.

— Vreau să spun că este mult mai uşor să te întreţii cu dvoastră decît credeam eu, explică el. Am auzit vor- bindu-se

foarte mult de week-ends-ele cane au loc în fermele d-voastră din Connecticut, şi de convorbirile şi de inteligenţa d-voastră. Unul din prietenii mei a luat parte uneori la faimoasele d-voastră

reuniuni şi el mi-a vorbit. Unul din camarazii mei de liceu, Mclntrye. Frank Mclntrye. Aţi văzut pe Mack în ultimul timp ?

— Nu, nu l-am văzut de mult. Ea făcu

o pauză. Mai bine zis, nu l-am văzut niciodată. Nu cunosc pe Maci.

— Dar... el mi-a spus totuşi...

— Ascultaţi-mă. Eu nu sint Renee Beauchamp. Renee se

află pe undeva prin Arizona. Cu cîteva zile înainte ca vaporul nostru să ridice ancora, a fost invitată de amicii ei să viziteze ranch-ul lor.

— Dar menajera vaporului va prezentat

ca domnişoara Beauchamp. Şi azi dimineaţă, Thompson...

— Ştiu. Şi intendentul şi stewardul de asemenea... toţi cred că eu sînt domnişoara

Beauchamp. Dar comisarul ştie cum stă cazul. Am luat locul domnişoarei Beao- champ în ultimul moment, prea tîrziu ca să mai poaîi figura numele meu pe prima listă tipărită a

pasagerilor. Renee nu era înscrisă decît pînă la Nice. Natural, dacă d-voastră aţi cunoaşte cît de puţin pe Renee Beauchamp, aţi şti că ea nu este persoana care să plece într-o croazieră, atunci cînd

o poate evita.

— Oh ! intr-adevăr ? Bănuiesc deci că d-voastră vă veţi opri la Nice ?

— Nu, voi face toată călătoria.

— Sub numele domnişoarei

Beauchamp ? Veţi păstra identitatea d-voastră ca pe un secret ?

— Ar fi o idee! dar nu, singura raţiune pentru care n-am putut rectifica eroarea comisă pe punte,

atunci cînd am fost prezentaţi unul altuia, este că se afla acolo lume multă, şi aceasta ar fi părut nespus de straniu.

— O ! Atunci d-voastră vă amintiţi că v-am prezentat pe

puntea vaporului ? Să bem un lichior ! Ce ziceţi *1*

tnainte ca ea să poată răspunde, el împinsese scaunul şi plecase să caute chelnerul.

Ea îşi amintea foarte bine cînd doamna Demarest, menajera lordului, îi prezentase parte din pasageri. Era prima oară cînd urcase pe punte, prima oară cînd apărea în vestmintele pe care le împrumutase, după grabnica ei transformare, la New York, în ziua plecării.

Primele trei zile de la plecare, rămăsese într-n semi- toropeală, iar alte două zile nu ieşise din cabină, recunoscătoare timpului rău, senzaţiilor neplăcute de care suferea, tuturor acelora care-i ofereau o scuză ca să se ascundă cîteva zile în plus.

Ea se ţinuse cu grijă de-o parte, în timp ce ceilalţi pasageri se grupau lîngă bastingaj, ca să aclame în cor apariţia spectaculoasă a Azorelor, care fuseseră zărite în apusul soarelui, aşa de verzi că păreau mici puncte noi pe marea de culoarea zincului. Era prima oară cînd vedeau pămîntul după ce coasta New Jersey dispăruse, acum cinci zile şi primul apus de soare pe un cer senin. Ea se afla pe un şezlong, sau mai bine zis pe scaunul domnişoarei Renee Beauchamp (purta încă numele acesteia), cînd doamna Demarest o zărise şi exclamase cu un clon- cănit de plăcere :

— O ! Domnişoară Beauchamp ! In fine ! Vreau să vă prezint...

Şi ea o smulsese din scaun şi o condusese la un grup de străini, din care făcea parte şi bărbatul acesta. Ei nu schimbaseră nici un cuvînt.

— Am comandat două Cointreaux, anunţă el, revenind şi luînd loc la masa însorită. Sper că vă va plăcea. Aceia de colo, jos, este coasta africană ?

— Nu, nu, Spania, spuse ea rîzînd.

— Lupte de tauri. Matadori. Fier călit. Senoritas. El suspină cu o privire încărcată de invidie. Acestea toate, există şi azi ! Nu cunosc din tradiţionala Spanie, decît *Hemingay* şi *Carmen.* N-am fost niciodată aici. De fapt, n-am fost niciodată prea departe de New York. începu să rîdă. Aşi da, nu importă ce, ca să fiu în locul d-

voastră şi să fac toată croaziera.

— Unde veţi cobori ?

— La Nice, ce nenorocire ! Mă duc la Milan, pentru afaceri. Spuneţi-mi, se întrerupse el, dacă nu sinteţi domnişoara Beauchamp, cine sînteţi ?

— Nu sînt prea sigură, spuse ea privind cu coada ochiului la piciorul său, care nu-i era prea cunoscut.

De cînd un ortopedist spusese mamei sale, acum douăzeci de ani, că ea avea nevoie de un fel de ghete cu tocul plat şi vîrful lat, nu purtase altfel de încălţăminte.

Totuşi dorea să aibă mai mult curaj şi să răspundă : dacă este oarecare adevăr în zicala „haina face pe om“,

<n clipa aceasta, eu sînt cumnata mea, Lisa.

— Nu sînteţi prea sigură ?

■—- Nu, dar nu vă alarmaţi. Nu sînt periculoasă.

Un chelner se apropie aducînd, pe o tavă, două pa- iiare minuscule, pline cu un lichid tot aşa de limpede ca foua. Tovarăşul ei ridică paharul său şi privind-o drept in ochi, exclamă :

— Ei bine, în sănătatea d-voastră, frumoasă necunoscută !

— A propos, remarcă el, frămîntînd piciorul plăpînd al paharului între dagelul gros şi index, nu vă gîndiţi că trebuie să ştiu numele d-voastră înainte de sfîrşitul acestei zile ?

— Dar nici eu nu-1 cunosc pe al d-voastră.

— Nu ? A fost stupid din partea mea că m-am gîndit că l-aţi reţinut, atunci cînd nimeni nu ascultă vreodată numele celor care-i sînt prezentaţi. Mă numesc Durrance. (El îl silabisi). Pe lista de pasageri, sînt J. D. Durrance, din New York. Acum e rîndul d-voastră.

— Mă numesc Vale. (Şi ea-1 silabisi). Dacă aş figura pe lista pasagerilor, acesta ar fi : C. Vale, Boston, Mass.

— Am auzit vorbindu-se de Boston. El surîse. Şi numele de Vale este foarte cunoscut. Sînteţi unul din Vale din Boston ?

— Unul din cei mai puţin importanţi.

— Da, dar oare ? Nu ştiu încă dacă sînteţi

domnişoară sau doamnă.

— Sînt o mătuşă. Proverbiala fată bătrînă. Unele familii, au una, cred că ştiţi aceasta. Buzele sale desenară linii de slabă rezistenţă, o curbă coborltoare, cu colţurile ridicate în sus intr-un surîs ironic.

— O mătuşă, dar care ?

Imposibil să mai continuie mult timp cu aceste ironii.

— Mă numesc Charlotte Vale, declară ea pe un ton «ec, ca şi cum aceasta i-ar fi fost neplăcut. *Domnişoara* Charlotte Vale.

Cîteva ore mai tirziu, atunci cînd se aflau în barcă, traversînd portul ca să se ducă pe bordul transatlanticului, el scoase un pacheţel învelit în hîrtie roz, lustruită, legat cu o sfoară subţire, însă tot aşa de solidă ca sfoara dentară, cu o zgardă care-ţi permitea să-l porţi agăţat de deget. El îi întinse pachetul.

— Sper că binevoiţi să acceptaţi această mică atenţiune, pentru că aţi fost azi ghidul meu. Nu mă pricep în parfumuri, dar vlnzărorul mi-a spus că acesta este cel mai bun. Este un amestec de mai multe specii de flori. Se numeşte „Quelques Fleurs*. Necunoscînd preferinţele d-voastră, nu sînt compromis. El lăsă să cadă pachetul pe genunchii ei.

Din fericire se făcuse întuneric, căci ea simţi urcin- du-se roşeaţa în obraji. Ridicol! La vîrsta ei !

Dar nu-şi amintea ca bărbatul acesta să fi intrat intr-un magazin să-i cumpere un cadou. Numai tatăl ei avea obiceiul acesta.

Nu trebuia însă ca tovarăşul său să ştie că ea nu întrebuinţa niciodată parfum. Mama ei reuşise s-o convingă că* acesta era un obicei de prost gust. Ea luă pacheţelul.

— Mulţumesc mult.

Aceasta a fost tot ceea ce reuşise să spună. Puţin mai tirziu, adăugă :

— Voi pune, astă-seară, cîteva picături pe batista mea.

— Cu adevărat ? E drăguţ din partea d-voastră ! Veniţi să mă găsiţi la bar pentru un cocktail, la orele

opt fără un sfert.

Intrînd în cabină, Charlotte aprinse lumina electrică, închise uşa cu cheia, lepădă pălăria şi mantoul şi se aşeză la toaletă, în faţa oglinzii cu trei feţe. Privind într-unul din panourile laterale, îşi văzu profilul în altă oglindă,' în partea cealaltă a camerei. Profilul acesta sta cu spatele spre ea, ceea ce îi dădea bizara senzaţie că o priveşte cineva străin. Aceasta era din cauza firii ei. Ani întregi, ea evitase să se gîndească la aşa ceva şi fugise de oglinzi, hotărîtă să nu-şi studieze niciodată imaginea, în fine, să nu se vadă aşa cum o vedeau ceilalţi.

Dar azi, cu toate că tovarăşul său nu făcuse nici o aluzie asupra felului ei de a fi, surprinsese de mai multe ori o expresie de aprobare, pe care ea o observase în ochii celorlalţi bărbaţi, cînd priveau unele femei. Vesti- mentele ei împrumutate n-ar fi putut, era sigură, provoca această privire. Azi ea împrumutase de la Lisa mai mult decît vestmintele : manierele, atitudinea şi multe din gesturile ei. Era sigură că văzuse pe Lisa, într-o zi, vara trecută, îmbrăcată cu acelaşi costum, în afară de blană, stînd la o măsuţă de fier pe terasa casei sale de la ţară, cu picioarele încrucişate, cu coatele rezemate alene pe masă şi Barrv Firth, în faţa ei, o privea cu ochii plini de un sentiment care era mai mult decît aprobator. Lisa era cumnata ei, văduva fratelui mai mare, Rupert, care decedase acum şase luni.

în tăcere, timp de ani de zile, Charlotte observase pe Lisa intrînd într-o cameră, prezidînd un ceai, scu- lîndu-se, aşezîndu-se, aprinzînd o ţigară, aruncînd chibritul, întrebîndu-se, cu o dureroasă invidie, care era oare secretul farmecului său. Niciodată nu încercase s-o imite, însă azi, atitudinea ei fusese rezultatul unei imitaţiuni mai mult inconştientă, decît voită.

Lisa şi cu ea nu se asemănau de loc. Lisa avea tenul alb, sprîncenele delicate, parcă trase cu creionul, ochii căprui şi părul roşcat. Ea însă era foarte oacheşe. Poate că în vinele ei curgea sînge spaniol. Pielea ei, la umbră, împrumuta un ten

închis, gălbui, spunea Charlotte. Sprîncenele ei erau negre şi totdeauna fuseseră groase şi drepte, împreunîndu-se aproape de baza nasului. De asemenea şi părul ei era gros şi aspru, spălăcit şi fără lustru, în afară de clipele cînd îl spăla. Acum, era tot aşa de lucitor ca şi cărbunele, cu ondulaţiuni care scînteiau în soare.

Acum şase luni, talia ei, ca şi tenul, fusese de asemenea cu totul diferită, de Lisa : masivă, voluminoasă, ne- cunoscînd niciodată limitele unui corset sau ale unui regim. Mama sa credea că o masă respectabilă de carne era necesară unei bune sănătăţi, în acelaşi timp fiind şi o oarecare eleganţă. Ei nu-i plăceau femeile slabe, mai ales acelea care se lăsau să moară de inaniţie ca să-şi păstreze supleţea taliei. De asemenea, dezaproba părul scurt şi nu permisese fiicei sale să şi-l taie. Ca fată, Charlotte purtase o coadă lungă şi grea, asemănătoare cu coada unui chinez. Mai tîrziu o învăţaseră să-şi facă un fel de con- ciu aplicat pe ceafă, fixat cu ace mari. Acest conciu era mare cît o nucă de cocos şi aşa de greu că se trăgea înapoi, de o manieră foarte neplăcută, alunecind încet, încet, parcă voind să se repauzeze pe umerii ei; era reţinut însă de o sfoară, ca şi pachetul pe care Christian, în *Voyage du Pelerin,* trebuia să-l ducă cu el peste tot. In fine, pachetul căzuse ! Sfoara fusese tăiată. In timp ce ea îşi privea ceafa lată şi conturul capului ei modelat de păr, această stranie senzaţie de eliberare a propriei sale personalităţi, se accentua.

Ea se întoarse în profil şi fixînd una din oglinzile laterale, îşi studie ceafa. Coaforul francez, căruia o încredinţase Lisa cu cîteva ore înainte de plecarea vaporului, făcuse cîteva observaţii care nu căzuseră în vid. în timp ce el era ocupat să taie părul lung, după ce tăiase şuviţele cele mai grele, exclamase :

— O ! Domnişoară, am descoperit ceva foarte preţios, ca un lingot de aur ascuns în pămint! Un punct minunat ! Acesta va face Lin **desen foarte frumos pe ceafă ! Domnişoara trebuie să-şi taie părul foarte scurt. O facem ?**

Ea nu avea nici o părere asupra acestei chestiuni.

Lisa lipsea, ocupată cu ultimele detalii ale garderobei. Lisa îi spusese să se încreadă cu totul în domnul Henri. Cu atît mai bine! Ea dădea puţină importanţă unei operaţiuni la care consimţise, simplu, pentru că n-avea un caracter care să se opună.

— Fă cum crezi. Mi-este egal, răspunse ea.

Chiar şi în timpul probei permanentului, ea nu protestase. Neplăcerile fizice aveau avantajul de a odihni pentru cîtva timp, pe al doilea plan, neorînduiala sa mintală.

Cînd domnul Hentri terminase cu ea, o dusese în altă cameră şi o aşezase pe un fotoliu aerodinamic de dentist, rar pe spate. O acoperise cu cearşafuri, îi pusese tampoane de vată pe ochi şi îi aplicase pe faţă comprese fierbinţi, urmate de comprese reci. Apoi faţa ei fusese supusă la un tratament de frămîntări, modelaje, bătăi, ro- taţiuni, vibraţiuni şi ea nu ştia de ce, dar faţa devenise insensibilă la aplicarea acestor tratamente. Chiar şi ea devenise inesnsibilă şi acceptase toate sugestiile care i se făceau. Ce-i puteau face ? Ii era egal! Chiar înainte de a se îmbolnăvi, deviza ei, timp de ani de zile, fusese : urmează linia celei mai neînsemnate rezistenţe.

Lisa fusese instigatoarea complotului, care o gonise de acasă şi o trimisese la Cascada. Surghiun ? Nu, mai bine zis, eliberare, după cum se dovedise mai tirziu. Trei luni de repaus binecuvinlat, departe de reproşurile mamei sale, care pretindea că boala ei nu era decît în imaginaţie. Medicii nu-i găseau nici o boală fizică. Diagnosticul lor că ar fi o depresiune nervoasă, făcuse pe mama ei să înnebunească de minie. Charlotte n-avea mai multă depresiune nervoasă decît un canar care îşi schimbă ciripitul. Nimeni din familia Vale nu suferise de depresiuni nervoase ! Iar atunci cînd Lisa propusese să trimită pe Charlotte în localul acela care se numea Cascada, mama răspunsese că nimeni din familia Vale nu stătuse intr-un sanatoriu, dar într-un azil !

Mama sa de^'.na la Lisa în ziua cînd doctorul War- burtcn, medicul familiei, o luase cu propria lui trăsură, o condusese la gară pentru călătoria la Cascadă şi o instalase într-un eompratiment, cu o infirmieră diplomată, pe care ea n-o văzuse niciodată pînă atunci. Era pentru prima oară cînd călătorea în tren fără mama ei, de cînd

murise tatăl său, pe vremea cînd era la pension. De dte ori avusese curajul să încerce să se ducă la New York sau în altă parte, pentru o zi sau două, fără mama sa, totdeauna încercarea să soldase cu un refuz. Dacă persista în intenţiunea sa, totdeauna mama avea un atac de inimă şi, bine înţeles, o fiică nu putea părăsi pe o mamă în pericol de moarte.

Charlotte se născuse atunci cînd mama ei depăşise patruzeci de ani. O precedaseră trei băieţi. „Copilul vîrstei mele înaintate", auzise spunîndu-se adesea de ea, atunci cînd era mică. Aceasta o umplea totdeauna de un sentiment vag de ruşine, ca şi cum existenţa ei ar fi avut nevoie de o explicaţiune. Sau aparenţele erau de aşa natură încît era nevoie de o explicaţie ?

De mai multe ori, mama sa vorbise de ea, rîzînd, ca de „răţoiul său mic şi urît". Ea se întreba dacă toţi copii „de vîrstă înaintată", erau răţoi urîţi, stigmatizaţi de vîrsta înaintată a părinţilor lor. Fraţii ei erau specimene cu totul magnifice.

„Un lucru mic, demodat", era unul din multele porecle care i se dau pe cînd era copilă. Ea avusese totdeauna impresia, nu numai că trebuia să ceară scuze mamei sale, dar că avea marea obligaţiune de a face amendă onorabilă pentru naşterea ei inoportună.

De la cea mai iragedă vîrstă, ea purtase ochelari. Cînd frecventa grădina de copii, purta ochelari cu montura de oţel, mai tîrziu, ochelari cu montura de celuloid, iar cînd a ieşit în lume, purta ochelari fără montură. „Niciodată nu vei avea altă pereche de ochi", nu uita s-o avertizeze mama ei, de fiecare dată cînd o surprindea fără ochelari şi îi poruncea sa-i pună.

La Cascadă, doctorul Jaquith o trimisese la un oculist, care-i spusese că n-avea nevoie de ochelari şi o sfătuise să renunţe la ei pentru totdeauna. Fără ochelari însă, mereu se simţea parcă dezbrăcată, ca şi cum ar fi uitat să-şi pună ghetele sau bluza.

în timp ce privea în oglindă faţa aceasta prea puţin cunoscută, fără ochelari, se simţi cuprinsă de

teamă în ceea ce priveşte ieşirea din acest camuflaj ridicol. Chiar expresia feţii se schimbase.

Şi Lisa, eînd venise s-o caute la Henri, în ziua plecării din New-York, fusese izbită de această schimbare. Charlotte observase dojeniie politicoase pe care le adresase domnului Henri. De ce trecuse tocmai la extrema aceasta ? întrebase ea. Nu era mai prudent, ca prima oară, să se taie puţin mai lung decît aşa scurt ? „Dar Domnişoara mi-a spus să fac cum cred, că-i este egal, protestase eL Şi o formă aşa de frumoasă a capului şi două bucle de păr ! Una înainte şi alta înapoi !“

Lisa dojenise de asemenea şi pe tînăra femeie cu fotoliu aerodinamic de dentist şi de data aceasta cu mai puţină politeţe :

— N-ai nimic de spus în ceea ce priveşte sprîncenele, Celestine ? Şti foarte bine că nu ţi-am permis niciodată să tai pe ale mele. Cum ţi-a trăznit prin cap să faci o asemenea monstruozitate ?

— Dar erau groaznice, doamnă, nu aşa cum sînt ale d-vs. Erau foarte groase şi stufoase, ca ale unui bărbat şi se împreunau la mijloc, dîndu-i un aspect de veşnic mînioasă. Mi-a spus să fac ceea ce voiesc, că-i este tot una. N-am smuls din ele, decît pe jumătate... Nimeni nu se poate îndoi. Le-am făcut frumoase, nu este aşa? Are pielea fină...

— în fine, s-a făcut ! Lisa începuse să rîdă. Acum nu mai putem schimba nimic. Sprîncenele vor creşte,

— şi părul de asemenea.

Cînd Lisa o întîlnise în salonul de aşteptare, o întrebase :

— Te-ai privit în oglindă ?

Nu, nu avusese curajul s-o facă.

— Bine, să aşteptăm pînă ce vei fi în siguranţă pe bord. Barca îşi va face apariţia în cel mult o oră. Trebuie să ne grăbim. Iată aici o blană care este, în sezonul acesta, într-o croazieră, absolut indispensabilă.

Şi ea deschisese o cutie de carton care purta numele unui celebru blănar din Cinquieme Avenue.

— Ţi-o mărturisesc sincer, costă foarte scump, dar trebuia. O voi trece in contul doamnei Mame.

Mama Vale putea plăti blana, fiind una din cele mai bogate dintre bătrînele doamne bogate din Boston. Tot-
deauna ea plătise toaletele Charlottei. Aceasta însă continua să primească, ca bani de buzunar, aceiaşi sumă pe care mama o considerase suficientă pe cînd era la pension.

— Dar ce va zice, mama ? întrebase ea pe Lisa cu gura pe jumătate, privind blana cu oarecare sfială. Ştii bine că ea le găseşte pentru mine, prea bătătoare la oc'ni. Şi într-adevăr, sînt. Dacă mă voi arăta cu aceste blănuri, chiar şi bonele vor fi şocate. Şi au aerul că ele costă grozav de mult.

— Poţi să le separi şi să nu porţi, cînd te vei înapoi, decît o blană. In ceea ce priveşte preţul, îmi iau obligaţia că voi facc pace cu mama mare Vale.

Şi ea pusese în jurul umerilor Charlottei cele patru blăni suple, împodobite cu cozi ascuţite, cu labe moi şi cu nasuri micuţi şi lungi.

— îţi dau, draga mea, un aspect!...

Cînd Lisa apăruse la Cascadă cu absurda sa propunere a unei croaziere, la început, Charlotte protestase, dar Lisa avusese răspunsuri la toate obiecţiunile ei, prin maniera sa de a înlătura toate obstacolele. In plus, doctorul Ja- quith fusese pentru această croazieră. Era inutil să se gîndească să combată o asemenea asociaţiune.

Cu multe săptămîni înainte, doctorul Jaquith declarase că ea se purtase aşa de bine că putea părăsi Cascada. El dorea nespus de mult ca ea să pună în practică metoda sa, dar o sfătuia mereu, pentru început, să caute un alt anturaj decît acela al familiei. Discutaseră mult timp asupra acestui subiect. Lisa, între altele, ceruse şi părerea prietenei sale, Renee Beauchamp. Renee voiajase mult şi era foarte bine informată despre toate ţinuturile din lume şi locurile de odihnă de toate felurile.

Cînd Renee telegrafiase Lisei că-şi schimbase planul şi locul său rezervat pe bordul unui vapor care pleca în croazieră peste patru zile, era

disponibil, Lisa imediat scosese cufărul şi începuse să împacheteze o garderobă adecvată unei croaziere pe Mediterana.

Se constatase că de cînd Charlotte pierduse cincisprezece kilograme, rochiile Lisei îi veneau perfect. Lisa avea deja gata una sau două pentru Cascada, în aşteptarea zilei cînd ea va putea să-şi refacă garderoba. Lisa purta

încâ doliul după Rupert, deci toate toaleteie şi accesoriile de culoare, în acest moment, pentru ea erau inutilizabile.
Nu numai rochiile, dar chiar şi pantofii veneau bine Char- lottei şi chiar centura, mănuşile şi toate nimicurile : de fapt, totul, cu excepţia pălăriilor. Nu mai era timp să cumpere aite pălării, răspunsese Lisa la sugestiile timide ale Charlottei, dacă era posibil să găsească aşa de mari pentru a se adapta părului ei des. Nu era nici timp să le prefacă şi în plus se pierdea tot şicul pălăriilor.

— Atunci trebuie să schimb capul ! Un surîs ironic încreţi buzele sale : Şi nici asta n-ar avea prea mare importanţă !

Fiecare îşi are felul său de a fi, rezultatul unei adaptări la aparenţa fizică. Lisa, natural, avea intenţi bune, dar îi era extrem de neplăcut să se vadă deodată lipsită de aparenţa sa fizică, chiar dacă aceasta i-ar fi făcut puţină plăcere. Ea învăţase să adapteze la aspectul său fizic, nu numai manierele ei, dar chiar obiceiurile şi con- duita ei. Acum, imaginea sa oferea un paradox susceptibil să fie supusă la tot felul de experienţe umilitoare.

în plus, care va fi efectul pe care-1 va produce transformarea ei asupra mamei sale ? Programul era, ca după croazieră să se ducă direct acasă. Va lipsi cel mult opt săptămîni. Părul nu va putea să crească, în acest timp scurt, prea mult.

Şi care va fi efectul pe care-1 va produce croaziera aceasta asupra mamei sale ? Mama sa nu fusese consultată asupra acestei chestiuni. Nemulţumirea îi producea adesea tulburări cardiace. Acestea o puteau ucide! Ce pastă moale fusese ea in mîinile Lisei şi ale doctorului Jaquith ! O zdreanţă! De asemenea şi în mîinile mamei sale fusese o adevărată zdreanţă !

Ironia făcu loc slăbiciunii sale. I se părea că simte presiunea familiară şi descurajarea se închise asupra ei ca o menghine. Şi acum trebuia să întîlnească, la orele opt fără un sfert, pe bărbatul acela, pentru un cocktail!

— Aş vrea mai bine să mor ! spuse ea cu glas

tare.

Ea deschise brusc uşa şifonierului micuţ, unde camerista cabinei atîrnase rochiile ei. Ce găsi ea aici ? Rochia aceasta de seara roşie, pe câfe 6 văzuse Uneori la Lisa, 6 va servi de minune în ceea ce priveşte scopul său.

Lisa prinsese cu un ac o bucăţică de hîrtie pe umărul rochiei, spunînd :„condurii şi poşeta de seară, în lame, se găsesc în cutia cu accesoriile".

— Lisa, îşi spuse Charlotte, reîntorcîndu-se la sentimentele obişnuite, se gindea că-mi voi pune ghetele de sport şi voi lua sacul cu provizii ?

Se îmbrăcă repede. Rochia era de un roş de tanagra stacojiu, foarte simplă, cu un decolteu pătrat pînă jos.

Charlotte scoase poşeta în lame, căută o batistă şi o scu-tură. Din ea ieşi un nor de pudră. Voi s-o pună în poşetă, dar îşi aduse aminte de parfum. Desfăcu pachetul roz, trase dopul micului flacon şi scoase miniscula pipetă de cristal. Era umedă. Ea o şterse pe batistă, o reumplu de două ori şi o puse, umedă şi rece ca gheaţa, după fiecare ureche. Apoi se duse la şifonier, cu speranţa că va descoperi o capă de seara.

Nu era aici mciuna din acelea pe care le văzuse la Lisa, dar în fundul şifonierului zări ceva în culoare stacojie. Era o capă . lungă, înfăşurată pe un semi-cerc, cu dublura în afară.

Desfăcînd-o, descoperi o capă pe care n-o mai văzuse niciodată. Era de catifea, de culoarea muştarului închis, cu desene în diverse tonuri brune şi ici şi colea, străluceau urme de culoarea argintului.

Ea o zvîrli cu un gest vioi, pe umeri. îi venea pînă la genunchi. Aruncă o privire rapidă în oglindă, apoi privi mult imaginea sa. Străina, pe care o vedea reflec- tîndu-se, îmbrăcată cu capa aceasta bătătoare la ochi, ar fi privit-o de două ori, dacă ea s-ar fi alfat stînd, ca de obicei, lîngă mama sa, pe sofa, rezemată de zidul din salonul cel mare.

Toată viaţa ei, nu lăsase să treacă pe lîngă ea, strălucitorul cortegiu de mondene fără să nu cîştige

oarecare simţ critic. Ea observă la străina din oglindă un detaliu : buzele trebuiau să fie tot aşa de stacojii ca şi rochia, care se odihnea sub capă.

Ea ştia cum se pune rujul. N-o mărturisise niciodată, nici chiar doctorului Jaquith, dar cînd avusese ocazia, în intimitatea camerei sale, ea încercase diverse cosme- ticfe. Nu, de data aceasta nu făcuse ca atunci cînd fumase ţigara după uşa închuiată !

La cererea Lisei, Celestine îi dăduse o trusă, plină cu diferite creme, loţiuni şi pudre. O luă de pe raftul de sus al şifonierului, o deschise, descoperi aici un mic cilindru de nichel şi-l aplică de-a dreptul şi cu putere, pe bubele sale.

în clipa cînd aruncă o privire fugitivă în jurul ei, să se asigure că nu lăsase în urma ei nici un obiect de culoare, zări două plicuri albastre pe masa rotundă, fixate de pardoseală, în mijlocul cabinei. Le deschise. Prima zicea :

AM VORBIT CV DOAMNA MAMA STOP NIMIC DEZAGREABIL STOP AMUZA-TE BINE USA.

Cea de a doua :

CĂLĂTOAREO, IMBARCA-TE STOP JOACĂ-TI ROLUL STOP JOS CU CONŞT1INTA DIN NOUVELLE AN- GLETERRE JAQUITH.

Textul mesajului doctorului, era familiar. Cele două cuvinte de la început era un citat dintr-un poem de Walt Whitman, pe care i-1 dăduse dactilografiat pe o bucată de hîrtie, atunci cînd ea plecase de la Cascadă. Era în portofel, dar acum n-avea timp să recistească poemul.

Strecură cele două radiograme în poşetă, o închise ou un clinchet sec, stinse lumina cu un gest brusc şi părăsind cabina, condurii săi în lame alergară de-a-lungul coridorului strimt, cu graba unor conduri de cenuşăreasă. Intîrziase zece minute.

Charlotte se opri pe prag, scormonind cu privirea, barul plin de lume şi de fum, întrebîndu-se dacă-1 va recunoaşte printre atîţia bărbaţi. Şi dacă el o va recunoaşte 1

In fine, îl văzu ivindu-se din fumoar şi vfenind sprfe ea. O aşteptase intr-un colţ discret.

El o conduse aici şi se aşezară la o masă goală, unul lingă altul, pe banca cu spatele înalt. El era îmbrăcat tot aşa convenţional ca şi după masă : haina neagră, cravata neagră, butoni de manşetă de sidef închis.

— Ce luaţi ?

Ea nu cunoştea numele diverselor cocktail-uri.

— Ce credeţi D-voastră.

— Un Martini ? Fumaţi ?

Şi el îi întinse un pachet pe jumătate plin, pe care-1 scosese din interiorul hainei.

Ea luă o ţigară şi de data aceasta, cînd i-o aprinse, tuşi puţin.

— Nu mai pot continua, mult timp, comedia aceasta, îşi spuse ea.

— O ! apropos, remarcă el, am văzut pe Thompson şi m-a întrebat dacă ne-am înscris pentru excursiunea din Majorca. Eu nu. Mi-a spus că nici d-voastră nu sînteţi înscrisă şi mi-a propus să facem împreună plimbarea aceasta. El preferă să ne grupăm, doi sau patru, aşa cum va fi posibil. Poate că nu veţi coborî deloc la Majorca ? Probabil că aţi văzut-o. Şi poate voiţi să lăsaţi hazardului alegerea tovarăşului d-voastră. Sau poate aveţi un prieten sau o cunoştinţă oarecare, pe bord, cu care doriţi să vă duceţi ?

— N-am nici un prieten, nici cunoştinţe pe bord. Merg cu multă plăcere cu d-voastră.

Nu luară masa împreună. Ea se aşeză la locul ei obişnuit, la o masă cu alte cinci persoane, doi bărbaţi şi trei femei, iar el se afla în alt loc, de cealaltă parte a sufrageriei.

Cînd se întîlniră iar, după cină, ea stătea în biblioteca pustie, într-un fotoliu mare, aşezată aproape de

focul din soba care imita căminul.

— A ! Iată-vă ! V-am căutat peste tot. Doriţi să mergeţi cu automobilul Ia... aşteptaţi... cred că Soller... în partea cealaltă a insulei sau preferaţi să rămîneţi la Palma ? Thompson doreşte să ştie.

— Şi d-voastră ? întrebă Charlotte, care ar fi preferat sâ rămînâ în Împrejurimile Palmei.

— Să mergem la Soller. Să profităm de tot ceea ce ni se oferă !

— Am înţeies ! Să mergem acolo !

— Bine! Voi avertiza pe Thompson. El trase un fotoliu Ungă ea. Nu găsiţi delicios parfumul unui foc din lemne ? El întinse mîinile şi făcu gestul că se încălzeşte la o flacără artificială.

— Parfumul nu-i nimic, dar scînteierea buştenilor !

— Tot aşa cum ai căuta să mulgi o vacă în pădure!

El se prefăcu că-i este frig. Temperatura, după ce Gi-braltarul şi cordonul său de lumini dispăruse, începuse să scadă.

— Cine poate să creadă că noi am stat, nu de mult, azi la prinz, pe o terasă însorită şi am băut cafea şi li- cheur ?

■ — Nimeni!

Da, nimeni dintre aceia care o cunoscuseră, n-ar fi crezut că ea stătea acum aici, cu ruj pe buze şi cu parfum după urechi, atîta parfum, de fapt, pe care tovarăşul său, sorbind aerul, îl remarcase.

— Simt ceva şi mai delicios decît parful lemnului care arde. -.

El privi în jurul său, căutînd de unde provenea acest parfum.

— Mă-ntreb mereu, ce poate fi ?

— „Quelques î'leurs", răspunse ea sec.

Ce idioată ! Dăduse prea mult parfum !

— Ce drăguţ din partea d-voastră!

El tăcu, se rezemă de spatele fotoliului său şi o privi atent, în ochi, cu o privire amuzantă :

— N-am putut să-l definesc !

Acest examen indiscret era supărător. Ea se învălui cit putu mai bine în capă, ca şi cum căuta

să se apere.

— Ce minunat că v-aţi pus aceasta, cum o numiţi D-voastră, manteau, şal... aţi fost cu adevărat impresionantă cînd aţi apărut jos pe pragul barului, astă-seară, venind să mă căutaţi.

— O ! gîndi ea, probabil că am pus prea mult ruj.

— Acela care a făcut desenul acesta, cunoaşte etimologia sa. Nu pretind că am cunoştinţe prea variate, dar ştiu, cînd vreau, să recunosc fluturii de sidef.

— Nu înţeleg ce voiţi să spuneţi, zise Charlotte.

— Dar despre fluturii desenaţi pe capa d-voastrâ /

Ea îl privi stupefiată.

— Nu ştiaţi că sînteţi un specimen perfect de argynne, cu urme de argint ? în colecţia mea, am mai multe eşantioane. Chiar eu i-am prins pe muntele Washington ; pupele lor se repauzează pe frunzele de violete.

— Sînteţi entomologist ?

— Nu, dar fluturii sînt pierderea mea de timp favorită. Am citit că le plac frunzele violete. Aceasta mi s-a părut foarte poetic şi un regim cu totul specific fluturilor. Dacă voiţi, plecaţi-vă puţin înainte. Liniile acestea subţiri, care urcă peste urniri, aş spune că sunt antenele d-voastră. *,

El se ridicase şi se plecase spre ea.

— Sper că nu vă supără faptul că vă examinez. A l dac-aş avea o lupă ! Dar, se întrerupse el, ce este aceasta ?

— Ce?

— Ceva pe capa d-voastră ! O clipă! Este un ac ! Bănuiesc că cineva a vrut să vă facă o farsă.

— Dacă vreţi, luaţi-1.

îl desfăcu, dar avu nevoie de mult timp ca să găsească acul, care, de sigur, nu-1 putuse împiedica să citească ce scrisese Lisa.

— Iată-1 zise el în fine, dîndu-i hîrtia.

Lisa, cu scrierea ei clară, scrisese : „N-am avut o capă care să-ţi vină bine şi aceasta este a lui Renee. Ea spune că produce totdeauna efect şi i-a adus mereu succese. Speră că tot aşa va fi şi cu tine“.

— Ei bine ! acum mă puteţi defini.

Şi întinzîndu-i hîrtia, rîse zgomotos.

El puse ochelarii cu montura de baga şi o examină.

— Ce-nseamnă aceasta ? N-are nici cap şi nici coadă.

— E destul de clar. Reciteşte-o.

Ea ridică bărbia, recurgînd, ca de obicei, la aroganţă, ca să-şi ascundă încurcătura.

El studie biletul.

. — Nu-nţeleg nimic !

— Ei bine ! capa aceasta aparţine amicei d-voaslrâ Rente Beauchamp. Natural, ea n-o putea purta într-un ranch şi mi-a împrumutat-o. Nu ştiam ce reprezintă desenul, căci altfel vă asigur că nu aş fi apărut cu aripi de fluture ! strigă ea cu mînie reţinută.

— O ! văd exclamă el visător. Aţi împrumutat aripile. Dar cu toate acestea, vă vin de minune.

— Nu, de o mie de ori nu, îl contrazise ea. Nu-mi vin absolut deloc bine ! Sînt cu totul ridicole. Toată situaţia aceasta este ridicolă !

Ea vorbea cu o astfel de indignare, că fu rîndul lui s-o privească stupefiat. El luă loc pe scaun.

— Ce situaţie ? De ce este ridicolă ? Mă găsesc în plin mister.

— Vă voi lămuri. Aţi citit, pe cînd eraţi copil, o carte intitulată *Sara Crcwc* ?

— Nu-mi aduc aminte, dar aceasta îmi aminteşte ceva.

— Sara Crewe, începu ea, căutînd cu grijă cuvintele care puteau exprima mai bine dispreţul în care voia să se menţină, era o sărmană creatură patetică, care n-avea prieteni, ci numai cîteva zdrenţe bătrîne. Ea trăia o viaţă mizerabilă într-o mansardă, pînă în ziua cînd un bâtrîn bogat şi bun, o vizită şi avu milă de sărmana femeie.

Ea tăcu, buzele sale schiţară un surîs care insă nu fu decît o grimasă. Cu orice preţ, trebuia să caute să nu roşească. El se gînJea că ea n-avea nici cel mai neînsemnat simţ al umorului.

— Dacă voiţi, daţi-mi biletul acesta.

El i-1 dădu şi ea îl rupse în mici bucăţele, pe care le vîrî în poşetă. Din mila lui Dumnezeu, el debarcă la Nice. Nu-1 mai vedea decU pînă poimîine.

— Aţi avut dreptate să spuneţi că cineva mi-a făcut

o farsă, continuă ea disperată. Farsa, cum nici nu vă puteţi închipui, este prea răutăcioasă. In general, după cum cred că ştiţi, farsele sînt bazate pe ridicol.

Ea se ridică, lăsă să-i alunece capa de pe umeri şi o puse pe braţ.

— Plecaţi ? z'se el, ridicîndu-se. Dacă nu vă displace, rămîneţi.

In clipa aceasta, se auzi, de pe pragul bibliotecii, o voce ascuţită :

— A ! Iată-i!

Era domnişoara Demarest, îmbrăcată cu o rochie de tafta neagră, cu jupa voluminoasă. Ea se apropie de che- TOineu cu maniera unui balonaş. Din acest balonaş, al cărui orificiu era închis cu o sforicică, aerul scăpă cu un şuierat ascuţit. Cînd jupa de tafta fu aproape de cămin, ieşi iar un şuierat asemănător.

— O ! Domnul Durrance ! Exact bărbatul pe care-1 căutam ! De asemenea şi pe Domnişoara Beauchamp! E în regulă

Tăcu, să prindă avînt.

— Avem nevoie de o pereche pentru partida noastră de bridge. Fiţi aşa de drăguţi şi veniţi. Mă veţi scoate dintr-o grozavă încurcătură.

— Cred că nu sînt un jucător prea bun.

— Dar, domnule Durrance ! Nu-1 credeţi, domnişoară Beauchamp ! A jucat aseară şi a reuşit două lovituri bune. ^-am văzut reuşita cu proprii mei ochi!

Ea agita în direcţia sa un index răzvrătit.

— Desigur, dar... Se întoarse spre Charlotte : jucaţi cărţi ?

— Am jucat piticul galben cînd eram copilă şi mal tîrziu, whist, dar sînt ani de-s>tunci. Acestea erau ale vîrstei şi am pus capăt comediei pe care o jucam.

— O! Domnişoară Beauchamp. Ştiu că d-voastră şlumiţi! spuse domnişoara Demarest, agitînd spre Charlotte, acelaşi index răzvrătit.

Totuşi, Charlotte spusese adevărul. Mama sa ura jocurile de cărţi. Dar tatăl său era un jucător de whist, pasionat, şi uneori, atunci cînd lipsea unul din bătrînii camarazi, făcea pe-al patrulea. Deci,

înainte de vacanţa de la Cascadă, ea nu jucase niciodată bridge. Din contră însă, în ultimile şase iăptămîni, jucase aproape în fiecare seară. La Cascada, fiecare era obligat să petreacă seara cu un joc de societate şi să contribuie, în oarecare măsură, la distracţia comună, chiar dacă aceasta nu era decît din amabilitate. Charlotte alesese bridge-ul, ca una din contribuţiile cele mai puţin neplăcute pe care o putea oferi sociabilităţii.

— Nu este aşa, domnişoară Beauchamp, că n-aţi putea jura că n-aţi jucat niciodată bridge în viaţa D-voastră ? insistă domnişoara Demarest.

— Desigur, nu, dar nu-1 cunosc de cit foarte puţin.

— O! chiar dacă-1 cunoaşteţi cit de puţin, să-ncer- căm, exclamă Durrance. Poate că-i vom face un serviciu domnişoarei Demarest!

O astfel de amabilitate era nouă pentru Charlotte. Atitudinea mamei sale faţă de toate menajerele plătite, era totdeauna glacială. Ea prefera să-şi facă singură cunoştinţele.

Charlotte ezita. „Reacţionaţi. Participaţi. Contribuiţi**.

I se părea că aude, de la trei mii de kilometri, pe doctorul Jaquith. Şi în timp ce apăsa poşeta pe şold, ea percepu foşnetul hîrtiei cu ultimul mesaj şi cuvintele dactilografiate pe hîrtia lustruită, de culoare bleu. „Călătoareo, unbarcă-te !“ trecură prin mintea sa, îndemnînd-o la efcrt şi la acţiune.

— Nu cunosc prea bine regulile, ezită ea.

— Domnul fie lăudat! Nici eu prea mult, zise Durrance. *f.‘

Ea se întoarse către domnişoara Demarest.

— Trebuie să schimbăm partenerul ?

Era prea mult, căci arătase, prin întrebarea ei, că avea o anumită preferinţă.

— Nu, aceieaşi parteneri, de la începutul şi pînă îa sfîrşitul serii, o asigură domnişoara Demarest.

— Veniţi, să încercăm amîndoi, norocul... Domnişoară Beauchamp, spuse Durrance, făcînd o pauză semnificativă înainte de „Domnişoară Beauchamp", cu ochii scîr.- teind de o privire complice, care însemna : „Amîndoi ştim ceva de care intrusa aceasta, habar n-are, nu este aşa *7*

Instantaneu, simţi inima oprindu-se. Adesea ea interceptase astfel de semne schimbate între prieteni, atunci cind urma să fie îndepărtată. Totdeauna simţise liceala singurătăţii.

Nu avea nici c raţiune să corijeze eroarea menajerei. Atitudinea lui nu însemna oare că el considera explicaţia ei confindenţială şi că voia s-o protejeze ? Aruncîndu-i privirea aceasta complice, ea simţi că el lua asupra sa totul, dacă ea se va găsi in încurcătură la masa de bridge

— Bine, primesc, achieză ea. Voi face cum e mai bine.

De sigur, acesta era momentul cînd trebuia să declare că ea nu este Domnişoara Beauchamp, dar înainte de a putea rosti un cuvînt, balonaşul, scoţînd unul din şuierăturile sale ascuţite, exclamă : Minunat ! Perfect I Repede ! jg:

Un secret împărtăşit, în general, leagă două persoane. In toate cele patru partide, perechea cîştigătoare schimba masa şi înainte de distribuirea cărţilor, se prezentau jucători care nu se cunoşteau. Charlotte nu cunoştea pe rumeni şi Durrance numai pe cîte unul. Cum ea era partenera sa, luă iniţiativa prezentînd-o de fiecare dată — în total de cinci ori — sub numele de domnişoara Beauchamp şi de fiecare dată, atunci cînd îi întîlnise privirea, îi făcuse cu ochiul.

In timp ce seara înainta, ea se întreba dacă făcea acestea ca să-i fie agreabil sau ca să se amuze. Dar, în orice caz, dacă ea nu avusese curajul să declare că nu se numea Beauchamp, ce s-ar fi întîmplat dacă el ar fi refuzat net să mai joace mult timp rolul de complice şi ar fi tăiat firul, nu prea solid, care se ţesuse între ei ? Desigur, o femeie cu experienţă ar fi ştiut cum să iasă din situaţia aceasta printr-o ironie glumeaţă ; dar ironia era ceva la care nu te poţi exersa singur între patru pereţi. Ar fi fost ridicolă s-o încerce acum pentru prima oară. Cît despre humor, acela pe care-1 poseda, era de natură caustică, iar sarcasmul era ultimul lucru pe care dorea sâ-1 aplice acestui străin binevoitor. Astfel, deplîngînd inexperienţa sa, mărită de timiditate, accepta repetatele prezentări sub numele de domnişoara Beauchamp, fără să protesteze.

Charlotte avu nevoie de toată prezenţa sa de spirit ca să joace bridge şi se ruga ca să nu se complice situaţia sa. Dar înainte ca turul să se fi terminat, fu atît de aproape de catastrofă, că ea nu putu respira în linişte, timp de zece minute.

La începutul partidei din urmă, o doamnă oarecum în vîrstă, se întoarse spre ea şi îi spuse :

— îţi aminteşti de mine, Renee ?

— Cred că nu... Eu...

— Nu te-am văzut de mult. Nici nu te-aş fi putut

recunoaşte, dar am văzut numele dumitale pe lista pasagerilor. Veneam pe la voi cînd erai micuţă. înainte de căsătorie, mă numeam Ilarriet Parmalle, cea mai bană prietenă a mamei dumitale şi dumneata mă numeai „Tanti Hattie".

Ea privi pe Charlotte cu un surîs dulceag, aşteptind exclamaţia ei de recunoaştere.

Charlotte lansă partenerului său o privire disperată şi deschise gura ; dar el îi tăie vorba :

— Dar aceasta nu este *Renee* Beauchamp, informă el îndatoritor pe tanti Hattie. Aţi făcut aceiaşi greşeală ca şi mine. Domnişoara aceasta — el făcu o pauză, apoi continuă cu un calm imperturbabil, — este *Camille* Beauchamp. O altă familie, mi-a spus domnişoara Beauchamp, deşi există o vagă asemănare. Au făcut o eroare stupidă pe lista pasagerilor ! Dar jucăm bridge, da san nu ? Cine anunţă ? A ! eu ! Aşteptaţi să mă gîndesc.

în linişte, studie cărţile sale timp de o jumătate de minut, apoi, ridicind ochii şi lansînd Charlottei o clipire de ochi triumfătoare, declară scurt : „pas".

La sfîrşitul turului, după ce numele perechei învingătoare (care nu era domnişoara Beauchamp şi domnul Durrance) fusese anunţat şi după ce cîştigul (o scrumieră de aluminiu care reprezenta o barcă, colorată, cu gravură în fund) fusese predat, Durrance propuse o ultimă reîmprospătare, în bar.

— Poate că locul nostru este liber...

Nu trecură trei minute de cînd se aşezaseră aici, cînd halonaşul reapăru, lăsînd să-i scape cloncănitul de plăcere.

— O ! iată pe fugarii noştri ! Doresc să vă prezint Persoanele cu care veţi împărţi mîine, automobilul. Doamna şi domnul Ricketts, din Sioux City, Iowa. Oameni încîntători. Şi care joacă bridge.

Ea tîra după sine pe d-na şi d-1 Ricketts.

Doamna Ricketts purta o rochie prea decoltată, acoperită de sechini şi un rînd de brăţări scînteietoare împodobeau încheieturile miinilor grăsulii. Domnul Ricketts, Un bărbat scund, cu aspectul hărţuit, nu-şi schimbase costumul pentru seară. El purta un costum de stradă, cu o cravată roşie.

— Doamna şi domnul Ricketts, domnul Durrance şi Domnişoara Beauchamp! anunţă d-şoara

Demarest. Şi sper că vă veţi distra mîine. A propos, Domnişoară Beauchamp, vreau să vă cer o favoare. Aţi fi un înger dacă aţi participa la concertul nostru de binefacere din săptămina viitoare. Cineva mi-a spus că d-voastră recitaţi cele mai spirituale monologuri.

Iar, înainte ca domnişoara Charlotte să fi vorbit, tovarăşul său se grăbi să-i vină în ajutor :

— Domnişoara nu este Renee Beauchamp, aceea care recită monologuri. Aceasta este Camille Beauchamp, repetă el cu aerul că este perfect mulţumit de el însuşi.

IV

— Sînteţi foarte ingenios, remarcă sec Charlotte, cînd fură iar singuri.

El nu negă.

— Dar n-am fost, după cum mi se pare, prea prompt în răspunsul cu tanti Hattie. Am crezut că o, cunoştinţă a lui Renee, în clipa cînd am început să vă prezint sub numele de domnişoara Beauchamp, nu se va ivi în calea noastră.

— Dar pentru ce aţi început ?

— Pentru că am crezut c-o doriţi !

— Pentru ce aş fi dorit-o ?

— Nu mi-am pus întrebarea aceasa, dar văzind că d-v n-aţi spus domnişoarei Demarest că nu sînteţi domnişoara Beauchamp, am tras concluzia că nu eu eram acela care să vînd secretul, mai ales după ce găsisem biletul acela şi d-voastră aţi fost obligată şi-mi spuneţi ceva pe care altfel nu mi l-aţi fi confiat. Am avut dreptate ?

— Pe legea mea, după cit mi sc pare, aceasta nu simplifică deloc situaţia mea pe vapor.

— Pentru ce nu m-aţi oprit de prima dată ?

— Pentru că n-am avut cap... Foarte simplu, n-am îndrăznit, rînji ea.

— £4-aţi îndrăznit! Car pentru ce aveţi nevoie de ătîta curaj ? In general, de ce mister este vorba ? N-am ştiut nimic. Mi-ar părea, într-adevăr, rău dacă v-aş fi creiat supărări. Dar ce este în chestia aceasta aşa de serios ? Cînd voi debarca la

Nice, n-aveţi să spuneţi decît că eu am vrut să vă fac o mică farsă.

— Pentru ce m-aţi numit Camille ?

— O ! o idee care mi-a trecut prin cap. Am găsit că Beauchamp sună bine cu pronumele Renee. M-am gîndit la Fifi, dar am conchis că acesta nu vă va conveni; cunoştinţele mele în pronumele feminine franceze sînt limitate şi puţinele pe care le cunoşteam, au dispărut complet din memoria mea, în afară de acestea două. Sper că nu v-aţi simţit ofensată. De fapt, eu cunosc foarte puţină literatură franceză. N-am citit niciodată *Dama cu Camelii.* Mi-ar fi imposibil să spun, în clipa aceasta, dacă este vorba de un roman sau de o dramă.

— Şi totuşi aţi găsit că mi se potrivea.

— In orice caz, mai bine ca Fifi. în rochia aceasta epatantă, roşie, după părerea mea, vă asemănaţi cu o prea frumoasă camelie. în afară de faptul, adăugă el, apro- piindu-se şi sorbind iar aerul, cu ochii strălucind de plăcere, că florile cameliei n-au un parfum aşa de dulce.

Era a doua oară cînd el făcea aluzie la parfum. De sigur că-1 simţea gîdilîndu-i nările ! Acasă, cînd unul din călăii săi, June sau Nichols, unul sau altul din cei doi nepoţi sau nepoate, se distrau bătîndu-şi joc de unul din defectele sale („să facem pe tanti Charlotte să turbeze[14], ziceau ei), totdeauna avusese o teamă de moarte ca ro- şeaţa ei umilitoare, să nu se urce în obraji. Sarcasmul era singura defensivă efectivă contra acestei jene şi ca, în momentul acesta, recurse la el.

— Bănuiesc că d-voastră vreţi să pozaţi ca o secătură, spuse ea, punînd în tonul şi în atitudinea sa toată răutatea de care era capabilă.

Veselia dispăru din ochii lui aşa de instantaneu ca şi cînd ai fi bătut din palme şi ai fi înspăimîntat o pasăre cocoţată pe marginea ferestrei. El nu răspunse imediat. Pe masă, în faţa lui, avea un pahar mare, pe jumătate plin cu bere. îl trase lîngă el, cufundă privirea înlăuntru, învîrtindu-1 încet între degete, în timp ce vorbea :

— ba, zise el liniştit, cred că am avut intenţiunea să fiu o secătură. Evident, v-am apărut ca un

nepoliticos venal. Regret...

Imediat Charlotte deplînse ironia sa. O ! Ea nu se adapta totdeauna oamenilor. Ea nu era capabilă să păstreze aceiaşi bunăvoinţă faţă de un străin, mai mult de o zi. I-ar fi plăcut mai bine să strige : Dacă vreţi, ier- taţi-mă ! Nu am vrut să spun aşa ceva ! Dar cuvintele ii rămineau în gît. Ea era din Boston şi era o Vale. Fusese învăţată să se comporte de maniera aceia că nu era niciodată nevoită să spună : „iertaţi-mă" (in afară de cazul cînd se adresa lui Dumnezeu într-o rugăciune spusă în gind, ceea ce nu micşora cu nimic respectul de sine însăşi). De aceea ea nu spuse nimic. In faţa ei avea un pahar mare, identic cu paharul tovarăşului său, în afară de faptul că spuma era pînă aproape de buza paharului. Charlottei nu-i plăcea primul pahar cu bere. Totuşi îl luă şi dădu pe gît mai multe înghiţituri din băutura aceasta amară.

— Şi soţia mea îmi spune că-mi pierd timpul voind să fiu spiritual, continuă Durrance. Din acest punct de vedere, ea mă găseşte plictisitor. De aceea nu vă pot blama că gîndiţi ca şi ea.

Charlotte avu dorinţa să răspundă : „Soţia d-voastrâ pare că este tot aşa de neplăcută ca şi mine". în loc de aceasta, ea schimbă subiectul :

— Locuiţi la New York ?

Cum el vorbise de soţia sa, trebuia, după tradiţie, să locuiască undeva.

— Nu, într-o mahala.

— în care ? urmă ea, nevoind să lase să cadă conversaţia înainte de a putea să-l părăsească, fără să adauge încă o insultă la injuria recentă, să se refugieze în camera sa şi să înfrunte singură zbuciumul intim al eşecului şi al regretului.

— Mount Vemon. *

— Cunosc pe cineva care locuia la Mount Vemon, răspunse repede Charlotte. O fetiţă pe care am vizitat-o cînd eram la pension. Dar familia sa s-a mutat departe, undeva prin Connecticut.

— Perfect.

— De ce este perfect ?

— Destinaţia celor mai mulţi oameni se pare că este „mai departe, undeva prin Connecticut", ceea ce înseamnă că ei se mişcă in direcţia aceasta. Mai bine

zis, unde găsesc sâ locuiască.

Vocea lui avea o intonaţie batjocoritoare. I se părea ră se ascultă pe ea însăşi, atunci cînd cineva, prin inadvertenţă, atingea un punct sensibil. Ea se plecă spre el:

— Acum o clipă n-am voit să spun ceea ce-aţi crezut d-voastră. N-am găsit că sunteţi nepoliticos. îmi place cînd sunteţi vesel.

Ea tăcu brusc. Niciodată nu făcuse asemenea complimente unui individ oarecare.

Ridicînd privirile din paharul pe care-1 rostogolea mereu între degete, răspunse :

— Vreţi să spune-ţi că mă iertaţi c-am fost o secătură ? Că am complicat situaţia d-voastră pe bord ? Şi

— D-voastră n-aţi fost o secătură, d-voastră n-aţi complicat nimic. Adevărul este că nu cunosc ce-i gluma. Ştiu c-am dat prea mult parfum şi n-am avut prezenţa de spirit să suport o oarecare tachinare relativă la chestiunea aceasta.

— Dar pentru gustul meu, n-aţi pus prea mult. Gă[1]- sesc că punind, aţi fost nespus de gentilă. Ce părere aveţi despre felul cum am jucat bridge ? întrebă el amabil. Am fost stîngaci ?

— Stîngaci ! Aţi fost splendid !

— Isabelle, soţia mea, spune că eu n-am dreptul să impun felul meu de joc, decît copiilor.

— Joacă bine bridge ?

— O ! nu. Isabelle nu joacă deloc. După cum aţi auzit, nu mi-am jucat bine rolul, căci femeia aceea mi-a spus că trebuia sâ contrez anunţul d-voastră, cînd aţi anunţat două pici.

— N-o interesa ! Nu eraţi partenerul ei.

— Sunteţi foarte gentilă că mă apăraţi şi spuneţi că nu vă aşteptaţi ca eu să contrez.

— Acesta este adevărul. Nu mă aşteptam.

De fapt, ea nil se aşteptase ia aşa ceva. Jucaseră dejâ mai multe partide şi el ignorase toate regulile, cu nepăsarea unuia care stă la masă şi nu se îngrijeşte să utilizeze sau nu, un serviciu corect. El avea acela ce se numeşte simţul instinctiv al cărţilor. Şi de asemenea, avea manierele instinctive ale jucătorului care joacă repede, cu calm şi fără

comentarii. El zise :

— Ei bine ! Mi-ar face plăcere să te-audă Isabelle !

— Şi eu m-aş bucura să m-audă doctorul Jaquith ! N-am obiceiul să ţin discursuri lungi. De asemenea, mi-ar face plăcere să mă vadă.

— O ! doctorul Jaquith, este un bătrin bogat şi bun. De ce nu-mi povesteşti sfîrşitul intimplării ?

— Astă-seară, nu. Dar doctorul Jaquith nu este un bătrin bogat şi bun !

Un băiat se apropie cu o bucăţică de hirtie. Durrance semnă şi dădu bacşiş. Apoi :

— Unde locuiţi la Boston ? întrebă el. Cred că nu găsiţi întrebarea mea indiscretă, după cum sper, căci şi d-voastră mi-aţi pus una la fel.

— Nu este aşa că vă temeţi să nu mă jigniţi ?

— Nu, de o mie de ori, nu! Pentru nimic în lume. Spuneţi-mi, unde locuiţi ? Pe Colline ? In Back Bay ? Pe Avenue ? Pe Esplanade ? Sau ca mine, prin împrejurimi ?

— Locuiesc la Back Bay, Marlborought Street. Văd că d-voastră cunoaşteţi Bostonul.

— în orice caz, mai bine ca Gibraltarul, recunoscu el. Foarte bine. Şi eu sînt din Nouvelle-Angleterre. Sînt născut la Vermont.

— Toţi Vermontezii cunosc tot aşa de bine Bostonul ?

— Dar nu-1 cunosc prea bine. Nu cunosc Bostonul decît sub aspectele Cambridge-ului.

— înţeleg. Bănuiesc, Harvard.

— Fals. Regret. Numai un an la Massachusetts Institute of Technology.

Apoi brusc, ca şi cum ar fi dorit să schimbe subiectul :

— Am o idee, anunţă el. Doriţi să mergem împreună cu Ricketsi, să închiriem o trăsură pentru amîndoi, să ne întîlnim cu tovarăşii noştri la Soller pentru masă,

sau voiţi mai bine, îndrăzni el să adauge, să mergem după bunul nostru plac ?

— Rickettsi nu sint prea tentanţi, dar mi s-a spus sâ fiu, In cursul acestei croaziere, gentilă cu toată lumea.

— Ei bine! Mîine, concentraţi-vă amabilitatea asupra mea.

— îndrăzniţi să alergaţi spre risc ? Nimeni nu poate spune cît timp voi reuşi să rămîn amabilă. Acasă am reputaţia că posed o limbă ascuţită ; aţi avut deja un exemplu.

— Eu iau răul în bine.

Ea aruncă o privire la ceas.

— Priviţi ora ! exclamă ea, întinzind spre el braţul sting.

El apucă mina ei aşa de nepăsător ca şi cînd ar fi fost de lemn şi apropie ceasul de ochi.

— Numai douăsprezece şi jumătate.

*****

Atunci cmd ei sosiră aici, în micuţul spaţiu, din cen- tml salonului, rezervat dansului, nu mai erau decît trei sau patru perechi. Orchestra cînta un cintec vag, în minor, acompaniat de un tam-tam monoton.

Ei luară loc pe o sofa, aproape de uşă. Muzica încetă, păru că prinde iar alean şi porni pe o arie cu totul diferită, tot aşa de răcoritoare ca briza, după cum spuse Charlotte, la sfîrşitul unei zile călduroase. Primele măsuri ale unui vals cunoscut, izbiră urechile sale.

— „Pădurea vieneză“, murmură Durrance, cu faţa iluminată de plăcere.

Cînd muzica atinsese totala sa frumuseţe a temei, pista se găsea acoperită cu perechi, care valsau.

— încercăm şi noi ?

— Nu dansez, zise Charlotte.

El înţelese amărăciunea din vocea ei.

— Cu atît mai bine. Nici eu nu simt nevoia să dansez. Fiicele mele pretind că nu ştiu. Facem o plimbare pe punte ?

Charlotte avu impresia stranie că scena aceasta mai avusese loc odinioară. în aceiaşi clipă, viziunea lui Leslie
Trotter se impuse în mintea ei. De fapt, scena aceasta mai avusese loc !

— Nu, mulţumesc. Prefer să nu mă duc, zise ea cu privirile fixate pe dansatori.

— O! Iată Thomson ! exclamă Durrance. Mă duc să-i vorbesc despre aranjamentul de mîine. Vin într-o

clipită.

Şi el dispăru.

Charlotte râmase cu privirile fixate pe dansatori.

Mama sa şi cu ea, într-o vară, erau într-o croazieră în Norvegia şi în Suedia. Ea întîlnise pe Leslie atunci cînd mama sa era reţinută în cabină de un guturai. Leslie era unul dintre tinerii ofiţeri ai vaporului. Tinerii ofiţeri aveau voie sâ danseze cu pasagerele tinere, pentru a mări popularitatea croazierei, după cum zicea mama ei. De fapt, ea dezaproba aceasta cu tărie.

Slînd pe o sofa, lingă uşa de la intrare a sălii de dans, o sală analoagă acesteia, Charlotte privea dansatorii. Era singură, ca şi acum. Sofaua era aşa de departe de pistă, că se vedea destul de clar, că ea nu căuta partener. Cînd văzuse pe tînărul ofiţer apropiindu-se, ea întorsese ochii. Experienţa îi arătase, că tînărul care se apropia de ea, nu venise cu gîndul s-o invite, aşa că atunci cînd tînărul ofiţer se înclinase cerîndu-i să-i facă onoarea unui dans, ea nu era pregătită pentru invitaţia aceasta.

— Nu dansez, răspunsese ea brusc.

Acum doi ani, ca debutantă, nu se arătase îndemînatecă pe parchet şi renunţase să lupte cu arta aceasta. Tînărul ofiţer sugerase o plimbare pe punte, exact ca şi acest străin, astă-seară, — acest bărbat cu numele aşa de bizar, cum ea nu mai auzise niciodată pînă acum, Durrance, J. D. Durrance —. Nu ştia nici ce înseamnă J. D. ! De asemenea şi Leslie, era un străin cu un nume bizar, pe care ea nu-1 auzise niciodată pînă atunci. I se părea că viaţa nu face nimic altceva decît să se repete. La ea era de văzut dacă nu se vor repeta toate !

Leslie o chemase pe puntea superioară, din prima seară, să caute puţin aer curat, după cum spusese el. Era cald, foarte cald pentru dans. Stătuseră în umbra deasă a unui ventilator. După un sfert de oră, el alunecase neglijent braţul in jurul taliei Charlottei. Ea nu-1 respinsese. Nu voia ca tînărul ofiţer să-şi imagineze că-i era frică de braţul unui bărbat în jurul taliei sale, chiar dacă ea nu dansa. Ea îi sugerase ideea să se înapoieze în salon ca să caute aici o altă parteneră, dar el îi spusese că preferă tovărăşia ei şi

nu mai dansase deloc în seara aceea.

Nu se întîmplase de multe ori ca tînăra Charlotte să poate fi singură, fără mama sa, fără să fie întrebată sau, ceea ce era şi mai grav, urmărită şi adusă înapoi. Ea şi cu Leslie rămăseseră aici, în întuneric, mai mult de o oră. In cele din urmă, o sărutase. Răspunsul Charlottei fusese cu totul diferit de acela pe care-1 aştepta. De altfel, ea nu ştia exact ce aştepta el. In romanele pe care le citise, bărbaţii nu iubeau femeile care fac pe sfintele.

Ea ieşise In lume de abia de doi ani. Leslie o sărutase a doua oară. Şi a treia oară. Cînd a sărutat-o a treia oară, Charlotte simţise aceia ce, foarte simplu, sim- ţi-se la prima sărutare. După patru zile, era înamorată nebuneşte de Leslie Trotter...

— Thompson spune că totul este în ordine. El se va duce cu familia Ricketts. — Vocea vibrantă a lui Durrance răsună triumfătoare la urechea Charlottei, în timp ce el se aşeza pe sofa, lîngă ea. — El spune că trebuie să plecăm la orele nouă şi jumătate, după d-voastră, nu este prea tîrziu...

— O ! Era hămăivul domnişoarei Demarest. în fine, vă regăsesc! De ce nu dansaţi, domnule Durrance ? Aseară v-am văzut dansînd divin. Şi d-voastră, domni- şoară Beauchamp, de ce nu dansaţi ? Nu trebuie sără- mîneţi amindoi de-o parte. Veniţi !

— Astă seară, nu, zise Durrance, ridicîndu-se, ne- am hotărit să ne ducem la culcare. A propos, în ceea ce priveşte familia Ricketts, ne vom mai gîndi...

Charlotte aruncă o privire spre uşă. Era momentul cînd putea să se eschiveze. El sta cu spatele şi uşa era lingă mîna ei. N-avea decît să treacă pragul.

— O ! Un nou hămăit. Iată familia Miller. O pereche încîntătoare. Le-am promis că vă voi prezenta. D-l şi d-na Miller. D-l Durrance şi... dar... unde este domnişoara Beauchamp ?

Ea se afla la jumătatea primei rampe a scării. Cabina ei era cu două punţi mai jos. Ea atinsese vestibulul, la intrarea coridorului care ducea la cabina ei, cînd auzi, în urma ei, paşi grăbiţi.

— Un minut ! Aşteptaţi un minut, strigă Durrance. Ea se opri, se întoarse şi-l privi cum se apropia.

— Ce s-a întîmplat ? întrebă ea, ca şi cum nu înţelegea de ce el o urmărise.

— Ce s-a întîmplat! repetă el pe un ton care, in acelaşi timp, reproşa, judeca şi condamna. Ce s-a întim- plat! Aţi şters-o fără să spune-ţi bună -seara şi m-aţi lăsat domnişoarei Demarest — cine dracu a adus-o acolo — şi mă întrebaţi, ce s-a îmtîmpkit ? Ascultaţi De ce mi-aţi jucat festa aceasta ?

— Dar... m-am gîndit... am auzit-o spunînd că aseară aţi dansat divin... atunci m-am gîndit că dacă vei dispare fără zgomot, veţi fi liber să dansaţi şi acum şi...

— N-am poftă de dans. V-am spus-o.

— Este tîrziu. Trebuia de mult să mă fi dus la culcare.

— Cu adevărat ? Sunteţi obosită ? Iertaţi-mă, dacă aceasta s-a întîmplat din vina mea. (.,Iertaţi-mă", nu cerea acestui cetăţean din Nouvelle Angleterre, nici un efort. Nici „eu vă iert", nu produsese mai mult decît primul, aşa că din primele cuvinte pe care le pronunţă apoi, reieşea că plecarea ei nepoliticoasă fusese deja uitată). Am avut o zi minunată şi aceasta graţie d-voastră, continuă el. Aţi fost foarte amabilă faţă de un tovarăş plictisitor, care este la prima croazieră.

O asemenea bunăvoinţă, oferită aşa de spontan şi fără nici o restricţie, pentru Charlotte, era ceva nou. Acesta, de asemenea era contagioasă.

— N-aţi fost plictisitor, răspunse ea. După cum vedeţi. într-un anumit sens, şi eu sînt la prima croazieră. Fapt este că... vreau să spun... (Ea tăcu, conştientă de neîndemînarea sa). Am avut, de

asemenea, o zi minunată, conchise ea, stîngace.

După cum se părea, el nu observase încurcătura ei.

— Cu adevărat! Sigur! exclamă el încîntat. Mulţumesc că mi-aţi spus-o. Atunci să sperăm că şi miine vom avea o zi minunată. Nu uitaţi, orele nouă şi jumătate. Noapte bună.

El îi întinse mîna. Ea i-o dădu pe a sa. El o strinse repede, apoi, reţinînd-o o clipă :

— Noapte bună, Camille, spuse el, cu ochii scînteie- tori, cu capul plecat într-o parte. Pasărea a revenit pe marginea ferestrei, mărturisi el, încrezător şi vesel.

O mulţumire vagă invada fiinţa Charlottei şi cu ea şi un curaj nedefinibil şi încrederea in sine. Dacă i-ar fi cunoscut pronumele, i-ar fi arătat că şi ea era capabilă să-i răspundă cu aceiaşi amabilitate.

— Noapte bună... Ea făcu o pauză : iniţialele lui erau, în orice caz, mai puţin formaliste decît numele de familie. Noapte bună... J. D., adăugă ea.

Şi trăgînd mîna, se întoarse şi porni pe coridor.

V

Durrance urmări cu privirile pe Charlotte cu faţa iluminată de o expresie de surpriză şi plăcere. La colegiu, prietenii săi intimi ii spuneau J. D. In afară de reuniunile colegiale, foarte rar se intilnise cu foştii săi camarazi. Se întîlnise rar, dar ocazia cînd era numit J. D. îi încălzea inima mai mult decît toate exclamaţiunile cordiale şi cele mai cordiale strîngeri de mînă schimbate împreună.

La colegiu el avusese talentul să imite mai ales dialectele scoţian şi irlandez. La reuniunile lor, foştii săi camarazi îi cereau, de fiecare dată, să imite pe Harry Lander, sau lucrarea acestuia „Mack şi Mike*[4] : cînd Buck, care era acum un chirurg renumit, sau Dutch,
iun mare avocat, sau unul dintre aşi, se adunau şi în-
[cepeau să cînte, pe un ritm monoton „Vrem pe J. D., vrem pe J. D.“, aceasta făcea totdeauna să cadă barierele care erau intre el şi aceia care reuşiseră mai bine decît el. De asemenea, aceasta aducea după

sine uitarea anilor care se scurseseră, de cînd luaseră cu toţii drumul despărţirii.

în timp ce el cobora scara care conducea la cabina sa din lăuntrul punţii E, strălucirea plăcerii lumina încă pe faţa sa. Se simţea cu douăzeci şi cinci de ani mai tînăr ! Dar nu părea !

Cînd ajunse în cabină, se examină, cu ochiul critic, în oglindă.

— Zut! murmură el cu o grimasă, întorcîndu-se cu spatele.

El împărţea cabina cu un bărbat însurat, pe cînd soţia şi cele două fiice ale acestuia, ocupau altă cabină pe puntea superioară- Bărbatul acesta, care se numea Littlejohn, îi explicase că se separase de ai săi, pentru că el sforăia şi nu lăsa pe soţia sa să doarmă. D-l Littlejohn se culcase şi sforăia acum. Cînd ventilatorul vîjîia, sforăitul acesta nu jena deloc pe Durrance. D-l Littlejohn găsea vîjîitul ventilatorului, aşa de agasant, că atîta timp cît dura acesta, el nu putea dormi. De dat; aceasta, Durrance văzînd că, din moment ce Littlejohi începuse să sforăie, zgomotul nu-1 mai jena, puse ver tilatorul în mişcare şi apoi se dezbrăcă repede.

După ce atirnă pantalonii, aranjaţi cu grijă pe dung în interiorul şifonierului micuţ şi haina pe una din cr şase agăţătoare (după care fusese silit să scoată parc ' siul d-lui Littlejohn, care-şi însuşise cîteva agăţătoare care n-avea dreptul), îmbrăcă pijamaua de popliu bl şi se căţără încet pe patul de sus.

De abia se instalase să doarmă în patul său mia cînd îşi aduse aminte că nu terminase scrisoarea căt Isabelle. Se afişase un anunţ că toate scrisorile care u. mau să fie expediate de la Nice, trebuiau puse la cuti pînă a doua zi, înainte de orele şaptesprezece. De 1. Gibraltar el nu trimisese Isabellei nici o scrisoare, pen tru că se anunţase că scrisorile via Nice ajungeau mul mai repede la New York.

Dintr-o plasă fixată în perete, scoase un bloc şi u creion. Prima filă din bloc era deja acoperită cu scrien

sa fină. El începuse, pe cînd erau în plin ocean, o scrisoare pentru Isabelle.

li era totdeauna nespus de greu să scrie Isabellei. Nu trebuia niciodată să-i scrie ceea ce era, ci ceea ce gîndea că ar putea-o amuza, căci totdeauna îşi punea întrebarea că de ce, atunci cînd ea rămînea acasă, să continuie să joace mai departe rolul său de cal de bătaie. Dacă reuşea să-i dea impresia că el se plictisea şi că se bucura că sarcina neplăcută va fi terminată cît mai repede, scrisoarea lui va avea succes. Rezemat de cele două perne, reciti ceea ce scrisese

„Dragă Isabelle,

Pînă acum, călătoria aceasta a fost nespus de neplăcută. A plouat şi a fost ceaţă tot timpul, deci nimic interesant.

Am fost amărît că te-am părăsit, în clipa cînd tu aveai o migrenă groaznică. Ştiu că tu ai fi avut nevoie, mai mult decît mine, de o schimbare şi-mi dau seama ce însemna pentru tine o călătorie. Dar aminteşte-ţi că dacă reuşesc în chestiunea aceea la Milano, tu, Beatrice şi Vfuriel, veţi putea să plănuiţi o călătorie în Italia. Ai Sâce bine să ştergi de pe lista ta cea mai mare parte din Brilo pe care le-ai putea vizita.

Nu-mi pasă că am o cabină interioară, fără baie. Şi j agieni nu mi se pare că mă bănuieşte. Probabil că nu if zvonit nimic. In orice caz, pînă acum, băiatul m-a ’£{itat convenabil şi steward-ul binevoieşte să-mi răs- *gîdă atunci cînd ii vorbesc. Nu vreau să spun că tu - fetele puteţi să fiţi mulţumite. Ştiu bine că nu. Aceasta *£e şi părerea d-lui Littlejohn. Soţia şi fiicele sale ocupă iiabină exterioară, cu două punţi mai sus. D-l Little- qhn este tovarăşul meu de cabină. Este baptist şi repu- 'ÎLican, membru la Rotary Club şi al Temperanţei. N-are *nci* un obicei prost pe care a-şi risca să-l împrumut, în yfară de unul singur — el concurează cu sirena...“

„D-na Littlejohn (continuă el să creioneze) cîntâreşte cam două sute livre, nu ştie sâ se îmbrace şi, în rezumat, este o veritabilă pisică proastă“.

Recitind fraza aceasta, încruntă din sprincene. El

o găsea pe d-na Littlejohn, simpatică. Era naturală. Dar părerile umilitoare relative la o altă femeie, aveau totdeauna un efect salutar asupra părerii Isabelîei, pe care o avea faţă de ea însăşi. Le lăsă aşa. D-na Littlejohn nu va şti nimic.

„Cele două fiice sin tla fel cu mama. Singura dată cînd am avut onoarea să mă aflu în sala de bal, ieri seară, am valsat cu ele, căci n-aveau parteneri. A fost un supliciu pentru noi toţi.

Ţi-am transmis o cablogramă din Gibraltar. unde am sosit azi dimineaţă. După cum mi-ai spus, Gibraltarul nu-ţi oferă nimic interesant. Mîine vom fi la Majorca. Voi arunca o privire asupra catedralei, dar cred că nu va fi lucru mare de văzut pe insula aceasta, în afară de peisaj. Sfatul tău, să nu pierd prea mult timp la Nice şi să mă duc direct la Paris şi să profit aici de cele două zile ca să mă instruiesc pe cît va fi posibil, mi se pare bun. Dar este prea tîrziu ca să mă instruiesc. Probabil că nu voi mai avea ocazia sâ mai revin aici. Data viitoare va fi rindul tău, Isabelle.

Nu te obosi prea mult cu ocupaţiile tale pentru parohie. Puterile tale au fost totdeauna limitate, tu o ştii, şi deci să fi atentă să nu te surmenezi. Sper că ai nopţi bune. Nu neg că tu ai dus cu mine, în anii aceştia, o viaţă dificilă. Aş fi fericit dacă ar fi fost altfel. Poate că se va schimba. Voi face cum este mai bine. Toată dragostea mea celor patru femei din haremul nneu.

Cu dragoste,

DAVEAUX[1].

Pentru Isabelle el fusese totdeauna Daveaux. Diferenţa între acest Daveaux al Isabelîei şi J. D. al foştilor săi camarazi de colegiu, era tot aşa de mare ca şi cele două caractere opuse în repertoriul unui lecitator de monologuri. Pentru prietenii săi de

---

I **Scrisoarea se termina aici. Reciti ultima frază şi o >terse. Isabelle se enerva de orice încercare de glumă imunei cînd era jignită. Şi ea era jignită aproape tot impui, dar diagrama jignirilor ei, varia.**

şcoală, J. D. fusese totdeauna tipul cel mai drept, cel riiai simplu din lume, un caracter uniform. Dar Isabelle dezvoltase in el un dualism. Cînd se găsea cu ea, el căuta, fără a înceta de a fi sau de a părea că este, genul bărbatului pe care ea îl dorise. Dar atunci cînd era departe, instinctiv regăsea prima sa personalitate. La început, căutind să facă mereu pe ipocritul, să constate mereu că-şi răneşte soţia, acestea îl plictiseau, dar experienţa îi arătase, în decursul timpului, că tactul şi ipocrizia sînt veri primari. Cu toate acestea, el trasa totdeauna o linie de demarcaţie între cei doi.

De exemplu, recitind scrisoarea, simţi că Isabelle va fi cu siguranţă înşelată. Ea suspina după termenii care arătau afecţiunea. Adăugă deci la prima „Isabelle", un „dragă“, apoi îl şterse. I se părea prea fals. In locul acestuia, adăugă „draga mea[14]. Era cu totul diferit.

Adăugă apoi post-scriptumul următor :

„Am fost dezolat să las pe Tina plîngînd. Ştiu că, de cîtva timp, ea este foarte pretenţioasă, dar este şi foarte nervoasă şi pedepsele, pentru ea, nu sînt bune. Fii răbdătoare cu ea, pînă la reîntoarcerea mea. Ii voi scrie cîteva cuvinte".

El îndoi hîrtia, o puse în plic şi o strecură in plasă. Pe o altă foaie de hîrtie, el scrise :

„Dragă Tina,

Ia calendarul şi trasează un cerc mare în jurul lui 15 mai. In ziua aceea, tu şi eu vom porni ştrengăreşte, cu hainele noastre cele vechi, cu trestia de pescuit, cu uneltele de pictură şi cu tigaia. îmi vine apă în gură gîndindu-mă la păstrăvii prăjiţi, la ouăle la capac şi la clătite. Dar tu ? Numai cîteva săptămini şi vom spăla putina. Curaj, Tina, bătrînica mea.

PAPA".

îndoi hîrtia şi o puse într-un alt plic. Apoi se pregăti sâ gusta unul din cele mai plăcute delicii: sâ citească in pat. Avea un şir de cărţi pe Un raft aşezat la capătul patului : un exemplar uzat, cu versuri, două

cărţi provenind dintr-o bibliotecă, *Education,* de Henry Adams, Victoire, de Conrad, un Baedeker zdrenţuit şi un roman poliţist cu copertă strălucitoare. Luă pe Henry Adams, făcu din cele două perne un rulou compact, îl aşeză sub cap cît mai aproape de lampa de noapte, îşi afundă umerii într-o poziţie confortabilă, puse cartea pe genunchii ridicaţi şi scoase un suspin adînc de mulţumire.

Isabellei nu-i plăcea ca el să citească în pat. Ea nu putea adormi pînă nu stingea lumina, chiar dacă ar fi pus pe lampă o hîrtie groasă şi un paravan micuţ între cele două paturi. O dată sau de două ori propusese camere separate, dar Isabelle fusese supărată cîteva zile. Cele două paturi gemene, deveniseră pentru Isabella, simbolul vieţii lor conjugale, de care ea se agăţa cu toată puterea.

Se supăra şi de ecranul aşezat între paturi, de ziar dacă îl ţinea în faţa ochilor, de zgomotul care-1 făcea o uşă cînd se închidea sau de tonul şoptit la telefon. Adesea, atunci cînd era singur şi nu-1 vedea nimeni, îşi spunea, cu duioşie şi reproş, care-1 umpleau de remuşcări : „Dacă aş fi văduv !“

Şi acum, simţi înţepătura remuşcărilor şi faţa i se întunecă. Nu i se părea drept să se bucure astfel de libertate, în timp ce Isabelle nu părăsise niciodată căminul care-i displăcea şi rămînea prizonieră în casa demodată de care-i era ruşine, din strada aceasta puţin elegantă, din care, niciodată, nu fusese în stare să se mute.

Acum, între cele două paturi se înălţa o barieră, pe care nimeni n-o putea ridica, o barieră compusă din lemn, oţel, de întinderea Mediteranei, puţin din Spania, de stînca Gibraltarului şi de mii de mile din Oceanul Atlantic, contra căreia remuşcările sale erau neputincioase. Iată singura filosofie pe care o aplica tuturor emoţiunilor neplăcute, atunci cînd le judeca nefolositoare : le gonea.

Se propti cît mai confortabil pe perne şi deschise pe Henry Adams ; dar nu se apucă să citească. Scoase ochelarii şi Închise ochii, ca sâ trăiască cît mai adînc toate detaliile libertăţii sale. (In clipa aceasta, d-1 Littlejohn depăşise ventilatorul). El auzi pulsaţiunile surde ale maşinilor, scrîşnetul unei încheieturi care nu fusese bine ajustată în perete, lîngă urechea sa. Şi vibraţiunile, în cabină, erau teribile.

Dar nimic nu-1 supăra, căci nici unul din zgomotele acestea nu-i ameninţau libertatea. In realitate, părea că şi-o păzeşte ca pe o grămadă enormă de saci cu nisip

Nici un apel telefonic nu putea străbate prin acest vacarm. Nici soţia, nici copilul, nici prietenul, nici duşmanul, nu-1 puteau stingheri. Putea citi în pat, daca avea plăcere, toată noaptea. Şi mîine va putea, dacă voia, să exploreze o insulă din mijlocul Mediteranei, înso. ţit de o necunoscută !

Îşi puse ochelarii, deschise pe Henry Adams, găsi locul unde îşi întrerupsese lectura, la pagina 203. Cuvintele, la începutul paragrafului următor, scînteiară în faţa ochilor săi : „Aşa se găsi el pe ape, pe care niciodată nu se gîndise că va naviga vreodată".

în timp ce Charlotte se depărta de-a lungul coridorului, spre cabina sa, faţa ei strălucea. Cînd deschise uşa şi întoarse întrerupătorul, şi ea se examină cu atenţie in oglindă, şi cu toate că nu zise : zut! o grimasă sarcastică luă locul strălucirii. Camille! Nume găsit la în- tîmplare ca să se acomodeze cu Beauchamp! Nici acesta nu-i venea mai bine decît capa-fluture a lui Renăe sau ca buzele rujate şi sprîncenele smulse. Sprîncenele erau aşa de depărtate una de alta, că-i împrumutau o privire tînără, arzătoare, plină de speranţă, însă nu în armonie cu ea însăşi, cu Charlotte Vale, acră şi resemnată. Niciodată nu poţi scăpa de propria ta personalitate, chiar dacă te deghizezi. Nu poţi evada din anturajul tău, fugind. în orice caz, nu la vîrstă ei. Nu avea nici drăgălăşenia, nici mijloacele de a da tovarăşului său, amabilitatea pe care i-o mărturisise el astăzi. Nu avea nici copii pe care să-i asemene cu ai săi, nici prieteni, nici o re— laţie comună. Nici chiar griji ca să se arate înţelegătoare şi simpatică. Nimic altceva, decît o amintire, pe juma— tate uitată, că odinioară fusese dorită de un bărbat. Şi îft plus, aceasta era o amintire amară.

Se ridică brusc şi începu să se dezbr ice scoţind rochia, pantofii, ciorapii, cu mişcări nervoase, nerăbdătoare, aruncindu-le, nu intersează unde, ca să dea iurs liber indispoziţiei. Se gîndea că aventura aceea cu Leslie se terminase cu frămîntări ; dar

desigur, că nu va fi niciodată cu totul eliberată. Ca una din febrele pe care le contractezi uneori la tropice, ea va fi totdeauna susceptibilă de o reîntoarcere posibilă, cum se întîmplase cu amintirea care se ivise în astă-seară, in sula de dans. Cele cincisprezece zile cu Leslie şi vara aşa de oribilă care-i urmase, făceau parte, pentru totdeauna, din propria ei fiinţă. „Suntem aceea ce sunt amintirile noastre".

îmbrăcă peste cap, cămaşa de noapte (una din cămăşile noi pe care i le cumpărase Lisa, în ziua plecării din New York, în satin de culoare galbena, cu dantelă creme (mama sa n-ar fi admis niciodată dessouri de mătase) şi privind în vid, gîndurile sale reluară drumul cunoscut, ca un curs de apă care-şi reia albia care secase. Din nou se revăzu cu Leslie, în diferite locuri unde-şi dăduseră intîlniri pe vapor, în vara aceea, care «cum era aşa de departe.

Guturaiul mamei sale se transformase în gripă şi rămăsese în cabina sa tot timpul celor două săptămini ale călătoriei, aşa de abrutizată, din cauza pastilelor, că Charlotte putea intra şi ieşi fără ca mama să-şi dea seama de plecările şi sosirile sale. Imediat ce ieşea din cabină, trebuia, mai intîi, să-şi dea seama de locul in care se afla Leslie, pe bord şi dragostei lor continuase in două locuri discrete, cunoscute de e!. De mai multe ori, se căţăraseră într-o barcă de salvare, acoperită cu pînză, aşa că nasturii de alamă de la uniforma lui Leslie nu străluceau în lumina lunii. Stăteau chirciţi în fundul bărcii, braţe în braţe. Toate acelea erau noi pentru ea. Nu voise ca Leslie să fie văzut. Atunci cînd el îi spusese că o preferase oricărei pasagere şi chiar tuturor tinerelor fete pe care le cunoscuse, pentru că era aşa de spontană, fusese încîntată că nu-1 amăgise.

Pe bord se afla o tînără fată din New York, spre care, în seara care precedase primul sărut pe care-1 pri- rnîse Charlotte pe bord, Leslie se simţise atras şi primise aceeiaşi simpatie ; dar artificiile tinerei din New York nu erau decît viclenii de şcolăriţă în comparaţie cu ardoarea, libertatea şi generozitatea Chariottei. Nici un bărbat nu-i spusese asemenea lucruri. Ea nu înţelegea prea bine ceea ce auzea, dar

dorea cu ardoare să merite aceste complimente.

Unul din locurile lor favorite era puntea mărfurilor, printre automobilele acoperite cu pinzî. In noaptea fatală, cînd mama sa, însoţită de unul din ofiţerii bordului şi cu o lampă de buzunar, D surprinsese, ea şi cu I^eslie erau ascunşi sub husa unei limuzine Fackard.

Mama sa, pentru prima oară din seara cînd căzuse bolnavă, cinase în restaurant. Se retrăsese devreme, lâ- sind pe Charlotte în bibliotecă să termine un roman, cu condiţia să se ducă s-o întîlneas :ă după o oră. Dar de abia d-na Vale plecase de cinci minute, cînd observase că-şi uitase ochelarii. Se înapoiase in bibliotecă să-i caute. Charlotte nu mai era acolo ! N-o găsise nicăieri, în cele din urmă, chemase un ofiţer. Poate că fiica ei căzuse peste bord !

Charlotte şi Leslie n-auziseră cînd se apropiase d-na Vale, cu ofiţerul. Cînd ea văzuse silueta mamei sale ri- dicKidu-se deasupra ei, pe cerul întunecat şi cind, o clipă mai tîrziu, primise in plină faţă raza lămpii de buzunar, ea îşi pierduse graiul. Dar Leslie fusese superb. El declarase d-nei Vale, acolo, în faţa superiorului său, că dorea să se căsătorească cu fiica ei. Şi mai adăugase că erau logodiţi în secret. Fusese cea mai măreaţă clipa din viaţa Chariottei.

Mama sa o trimisese imediat în cabină, dar declaraţia îndrăzneaţă a lui Leslie o susţinuse. îi Dermisese să-si pâtreze ochii neplînşi, capul sus, nu numai in seara aceea, dar tot timpul cind duraseră încercările următoare.

Toată viaţa ei se supusese părerilor mamei sale şi cedase în faţa voinţei ei, dar Leslie o urcase pe un tron (şi încă faţă de martori!) pe care ea nu-1 ocupase niciodată pînă atunci. Aceasta îi dăduse curaj, putere şi încredere nu numai în sine însăşi, dar şi in Leslie. Declaraţia lui dovedea cît era de sincer, de drăguţ, de curajos, într-un cuvînt, admirabil din toate punctele de vedere. Şi mal presus de acestea, cît de mult o iubea !

Acestea erau gîndurile ei cînd era închisă în cabină sau cînd sta lingă mama sa, într-o linişte glacială, pe şez-longurile de pe puntea de promenadă.

Ea simţea pentru Leslie, o dragoste nebună, care nu făcea altceva decît să se adîncească, cu fiecare oră de despărţire. Hotărîrea ei de a se căsători cu el, se întărise cum se întăreşte cimentul.

Cînd mama ei observase că opoziţia ei singulară rămăsese fără efect, avusese o întrevedere cu căpitanul, apoi rezumase Charlottei convorbirea, adăugind că faptele care priveau pe Leslie erau, fără îndoială, mai puternice decît părerea sa. Leslie nu fusese nici la colegiu, nici la Universitate. El nu frecventase nici vreo şcoală particulară. Părinţii lui erau oameni săraci şi fără situaţie. Ei locuiau într-o mahala din Liverpool. Cînd fiul lor arătase că voieşte să se facă marinar, oferise el oare serviciile sale marinei engleze ? întrebase ea. Nu ! Desigur că nu ! El preferase comoditatea şi luxul unui transatlantic. Şi ce nume ! Trotter. Pur şi simplu, era jomic... Leslie Trotter ! D-na Vale ştiuse totdeauna să se servească de ridicol.

Dar nimic din ceea ce-i spusese sau făcuse mama ei, n-avusese nici un efect asupra Charlottei. Ea nu încetase să repete, calmă, declaraţia lui Leslie : „Sîntem logodiţi[11], şi adăuga liniştită : Intr-o zi, ne vom căsători[14]. Nimeni nu putuse zdruncina hotărîrea sa. Nimeni n-ar fi putut-o face, decît numai Leslie. Şi nimeni nu reuşise, în afară de Leslie !

VI

Ea se culcă şi stinse lumina. închise ochii, dar somnul refuza să-i vină în ajutor.

Ea şi cu mama sa mai rămăseseră pe transatlantic, trei zile după descoperirea pe care o făcuse pe punte

Cînd mama sa fusese convinsă că Charlotte nu asculta nici de raţiune, nici de teama ridicolului şi că prima oară in viaţa ei rezista autorităţii sale, se hotărîre să coboare la prima escală şi să petreacă vara în Anglia.

Ea nu spusese nimic fiicei sale pînă în momentul

cînd vaporul era pe punctul de a arunca ancora. Ea îi interzisese să mai vadă pe Leslie, avertizînd-o că în cazul cînd va încerca, tînărul Trotter (nu-1 numea niciodată decît tînărul Trotter) risca să-şi piardă o situaţie care era deja compromisă. Dar Charlotte reuşise să-i serie în grabă, cîteva cuvinte de adio.

Scrisoarea începea cu asigurări din partea ei, că-l iubeşte din toată inima, din tot sufletul, cu toată fiinţa ei. Continua apoi să spună că ea se considera pentru totdeauna ca logodnica lui şi că se va căsători cu el, în ciuda mamei sale, atunci cînd el va voi. Ea adăugase instrucţiuni precise de felul cum puteau să-şi scrie, îâră risc, în cursul verii. Mama sa şi cu ea se duceau mai întîi la Londra. De obicei, ele descindeau la Hotel Almond sau la Brown. Niciodată însă la Savoy. Deci el trebuia sâ-i scrie la Savoy. Părăsind Londra, ea va da ordin portarului Hotelului Savoy, să-i trimită scrisorile post-res- tant. în diferitele oraşe unde mama sa se va decide să sc ducă. Ea nu se va înapoia, toamna, cu mama sa i3 Eoston, dar îl va întîlni unde şi cînd va spune el. Şi din nou, ea îl asigura de dragostea ei nemuritoare.

Ea ascunsese scrisoarea aceasta şi apoi o strecurase în mîna steward-ului cu un bilet de cinci dolari, pe cînd mama sa sta cu spatele.

De asemenea şi Leslie îi scrisese cîteva cuvinte de adio. Mama ei îi adusese scrisoarea în micul şi frigurosul hotel din Norvegia, unde fuseseră silite să aştepte trei zile, vaporul care urma să le ducă în Anglia. Charlotte se revedea şi acum, stind în dormitor, privind fix pe fereastră, mereu calmă, cu ochii neplînşi, mereu hotărîtâ sâ se căsătorească cu Leslie, crezînd tot timpul că Leslie era hotârît sâ se căsătorească ci ea. Scrisoarea lui Leslie nu fusese trimisă pe ascuns, căci mama sa îi spusese că s? înţeleseseră s-o citească ea mai întîi.

Charlotte nu distrusese scrisoarea lui Leslie. O ascunsese în buzunarul interior din poşeta ei de voiaj şi o recitise de mai multe ori. în clipa aceasta, scrisoarea se afla in sertarul biroului, in partea cealaltă a camerei, dacă nu cumva cineva îi golise

poşeta, fără ştirea ei.

Cînd Lisa îi pregătise cufărul, Charlotte se dusese în camera sa din Marborough Street, ca să-şi stringă citeva obiecte personale, care, după cum credea ea, îi vor fi recesare în timpul croazierii. Printre acestea, se afla şi poşeta, tot în starea în care o aşezase acolo. Nu se servise de ea decît în timpul verii despre care fu vorba. Charlotte o luase în mină chiar în dimineaţa aceea, cînd se îmbrăcase ca să coboare pe pămînt. Ea o vîrîse in sertarul biroului, fără să se gindească la scrisoarea c-vjunsă intr-unui din buzunarele poşetei.

Se sculă, aprinse lumina şi luă poşeta.

Strecură mîna înăuntru. Scrisoarea era nici ! Scrisă pe hîrtia cu en-tetul vaporului, cu scrisul plecat, precis, cu care Leslie scrisese numele şi adresa ei în carnetul lui, a doua zi a flirtului lor. Scrisoarea aceasta spunea :

____„Dragă Charlotte,

Vă scriu, pentru a vă spune că mama d-voastră a vorbit cu mine şi eu cred că are dreptate, în ceea ce ne priveşte. Mi-a vorbit de viaţa şi de familia d-voastră şi ani văzut imediat că noi n-ar fi trebuit să ne fi gîndit niciodată la lucruri aşa de serioase. De asemenea şi căpitanul a vorbit cu mine şi mi-a spus că am făcut o mare greşeală. Vreau să vă prezint scuzele inele pentru toate neplăcerile pe care vi le-am ocazionat.

Veţi primi scrisoarea aceasta cînd veţi părăsi vaporul. Aş fi dorit mult să vă văd, dar am promis mjmei D-voas- tră şi căpitanului, că nu o voi face. In orice caz, in modul acesta, despărţirea va fi mai puţin dureroasă. De asemenea, am promis mamei d-voastră, să nu vă scriu. Prietenia noastră a fost foarte scurtă şi acum totul s-a sfîrşit şi eu regret greşeala mea.

Cu toată sinceritatea, al d-voasi.ră,

JOHN LESLIE TROTTER".

— întrebuinţarea greşită a verbului «,a vorbi[4]*, iţi va arăta, **cred** eu, pină **la ce punct lî-nârul Trotter pute3 sâ** fie bun pentru **line, draga mea, îi spusese mama sa, ofe-** rindu-i acest comentariu **cu titlu de**

consolare.

Dar nu întrebuinţarea abuzivă a acestui verb frapase pe Charlotte, ci verbele care fuseseră omise. A iubi, a cârători, nici chiar a logodi, toate lipseau ! Ea citise şi recitise aceste rînduri, căutînd în v-m ecoul declaraţiilor lui Leslie, pe punte. Era ca şi cum ar fi căutat apă la un izvor sec, cind murea de sete.

Cind va reciti scrisoarea, sau o va reciti, după zece, doisprezece, cincisprezece ani, (nu, mai mult încă, să fii sincer faţă de tine însuţi), nu va găsi nimic care-i să potolească setea. Simţea iar neliniştea de odinioară, sau aceasta era numai mila pentru sărmana fată părăsită, învinsă, lăsată în voia soartei, culcată, cu faţa îngropată în pernele din patul acela îngrozitor, pentru două persoane, intr-un hotel din Norvegia, departe de sursa care-i dăduse curaj şi încredere, redusă, în cele din urmă, la hohote de plîns, cărora nu se putea împotrivi, în timp ce mama sa, cu bunătatea protectoare, care însoţea fiecare din victoriile ei, îi aducea lapte cald şi bromură şi îi punea comprese pe frunte.

Puse scrisoarea în poşetă şi poşeta în sertar. Se duse să se culce, stingînd lumina.

Ce naivă fusese ! î>n primele clipe, se ataşase, se agăţase de speranţa că mama ei forţase pe Leslile să scrie biletul aceta. Şi ea îi răspunsese cu indignare şi revoltă.

La prima ocaziune, la Londra, cînd putuse scăpa de supravegherea mamei sale, se aruncase intr-un taxi şi ceruse s-o ducă la Savoy. Dar nu era nici o scrisoare pentru domnişoara Charlotte Vale. De mai multe ori, pusese portarului întrebări inutile.

Toată vara, se dusese zadarnic la ghişeele post-restan- to'or din diferitele birouri ale poştei. Dar Leslie nu-i scrisese nici un rîtid, nu-i dăduse nici cel mai mic semn de viaţă. Trecuseră astfel opt săptămîni şi amîndouă se în-barcaseră, in fine, în Septembrie, pentru Boston.

Ultimele zile le petrecuseră la Old Chester, la mai puţin de douăzeci de kilometri de Liverpool. Adresa pe

care o scrisese Leslie în carnetul ei, era Rockledge, Fe- restbrook Vale, Liverpool, Lancashire, Anglia.

Intr-o după masă, mama sa propusese o plimbare ci; maşina. Nu trecuseră dccît cîteva clipe şi ea spusese şoferului să oprească, iar Charlotte o întrebase unde se duc. „Vei vedea“, ii răspunsese ea.

Automobilul le lăsase în mijlocul căsuţelor rare, clădite unele după altele în lungi şiruri paralele, părînd o grădină de zarzavat semănată cu brazde de legume de tot felul. Aici, casele erau toate clădite din cărămidă, acolo de ciment, dincolo de cărămidă şi ciment.

Cînd Charlotte văzuse tăbliţa, Forestbrook Vale, îşi dăduse seama de intenţia mamei sale. Era o stradă micuţă într-o fundătură, mărginită pe ambele părţi de case din cărămizi lunguieţe, cu acoperişul plat, toate asemănîn- du-se exact. Un gard se întindea de-a lungul acestor case, întrerupt la fiecare intrare de stilpi de ciment, care purtau, în loc de numere, un nume impresionant.

Rockledge era a cincea casă pe stînga. La ferestrele de la faţadă, avea perdele de tulle portocaliu şi petunii roze, purpurii, de toate culorile, înflorind în cutii aşezate pe ferestre. Un pian pitic umbrea grădiniţa.

— Ei bine ! vei vedea din ce-ai scăpat !

Aceasta fusese remarca mamei sale, în timp ce se opriseră pe trotuarul din faţă. Charlotte nu spusese nimic, înnăbuşită de un sentiment de ură faţă de mama sa şi de un elan de credinţă, mai puternic ca oricînd, faţă de Loslie.

Sosiseră de cîteva luni la Boston, cînd ea primise lovitura de graţie. Intr-o duminică dimineaţa, în decembrie, citind anunţurile dintr-un ziar new-yorkez, văzuse anunţul de logodnă al lui Leslie, cu tînăra din New York, iar în Iunie citise reportajul despre nunta lor, care avusese loc la Gien Cove. Articolul elogia locuinţa d-lui John Leslie Trotter — cu o trăsătură de condei — din Rockledge, Lancashire, Anglia, şi menţiona cu detaliu gustul lui pentru marină, adăugind că el intrase, după căsătorie, în banca socrului său.

Astfel, de maniera aceasta, părinţii tinerei New-Yor- keze, făcuseră faţă unei situaţii care, fără

îndoială, la priina vedere, nu le surîsese mai mult decît mamei ei

In felul acesta (o lăsaseră pe Charlotte să înţeleagă) Leslie rc-:.Ivase problema.

In timpu'. acelor săptămîni, a acelor luni, în timp ce ea alerga în zadar prin birourile poştale, exasperată, re- fuzînd să piardă încrederea, el se consola cu altă fată!

Ea încercase să se consoleze singură, spunîndu-şi că j se dăduse, cel puţin, o lecţie. Niciodată nu va mai fi aşa de vulnerabilă. Sărăcăcioasă consolare ! Niciodată nu mai avusese ocaziunea să pună la încercare noua ei armură ! Leslie fusese prima şi singura sa aventură.

Cînd sc deşteptă, după trei ore tb somn adînc, provocat de cele două capsule de culoarea peruzelei, la care recursese in cele din urmă, soarele strălucea deasupra capului ei, printre perdelele de ere ton imprimat. Doctorul Jaquith nu-i luase capsulele acestea, dar îi dăduse să înţeleagă, că ş'iind cum îi funcţionează sistemul nervos, acesta era cel mai bun mijloc ca să alunge insomnia.

La Cascada, Charlotte petrecuse ore întregi studiind nervii şi funcţiile lor : instinctele, emoţiunile şi deosebirile lor, cum şi efectele lor asupra spiritului, corpului şi conduitei. Ea ştia pentru ce o seară petrecută în veselie, provoca un semn liniştit şi pentru ce emoţia sau excitaţia mintală, chema insomnia. La Cascada învăţase de asemenea să nu se teamă de acestea, pentru că repausul şi destinderea, chiar fără somn, reîmprospăta corpul. Să te debarasezi de credinţe false printr-o inteligentă aplicare a cunoaşterii persoanei tale, era unul din principiile fundamentale ale doctorului Jaquith.

La prima sa discuţie cu doctorul Jaquith, acesta îi spusese, cu felul său de a fi, brusc, dar amabil, presărat adesea ori cu accese de humor puţin cam tăios, că ea este o fiinţă umană inteligentă şi coaptă, dotată cu ciijci simţuri şi posedîr.d cel mai activ liber-arbitru. Nefăcînd uz de liberul-arbitru, este ca şi cînd şi-ar fi pus o legătură pe ochi şi s-ar fi lăsat condusă de unul şi de altul. El îi spusese, cu felul său de a fi, brusc, dar amabil, presărat să facă uz de liberul său arbitru (aceasta cerea oarecare studiu),

dar trebuia să-l întrebuinţeze şi să-l aplice la toate, adică şi capsulelor albastre.

Privind perdelele de creton, văzu că acestea erau nemişcate şi, chiar din primele clipe, înţelese că domnea o linişte neobişnuită. Nici un murmur, nici o vibraţie. Maşinile nu mai fu-ncţionau.

O clipă rămase tot aşa de nemişcată ca vaporul, care era ca un ins care se trezeşte fără durere după un rău fizic şi nu îndrăzneşte să se mişte. Treizeci de secunde

— poate mai mult — rămase nemişcată într-o stare delicioasă de semi-somnolenţă. Dar ea îşi dădu seama că realitatea venea în calea sa, încet şi sigur.

în momentul cel mai grav al bolii, cind se trezea dimineaţa, era ca şi cum ar intra in mare, atunci cind izbitura valurilor de stînci este violentă, pe o coastă unde se află un curent submarin. Aceste izbituri, ca nişte goluri, se răsfrîngeau asupra ei.

Cînd reuşea să treacă prin momentele acestea, cele mai penibile şi să se reîntoarcă la conştient, golurile acestea nu dispăreau, ci. continuau să urce şi să coboare, toată ziua, ca o mare agitată. De săptămîni de zile, nu mai încercase această senzaţie neplăcută. Faptul acesta era una din probele prin care n-ar fi trebuit să treacă. Dar doctorul Jaquith săvîrşise o greşeală. Torsurile acestea reveniseră şi ea se afla în mijlocul oceanului, departe de Cascada şi de orice ajutor. O ! dacă n-ar fi întreprins croaziera aceasta ! Ar fi trebuit să trimită bărbatului acela un bilet, spunîndu-i că era bolnavă şi incapabilă să i?. parte la excursiunea proiectată.

îngenunchind pe pat, ridică perdelele de creton şi privi prin ferestruică. Vaporul se mişca, alunecind pe apă tot aşa de lin ca o lebădă. Pescăruşii se învirteau, oprin- du-se deodată în plin zbor, aripile lor asemănându-se eu petalele unor flori mari, luxuriante, în plină eflores- cenţă. Departe, zări o fîşie de pămînt păduros, cu frunzişul gri-verde ca de coada boului.

Pămîntul era, desigur, una din insulele Baleare. Probabil că Majorca. Sosise la locul dorit, în clipa cînd îşi dăduse întîlnire cu transatlanticul.

Nu fusese niciodată la Mojorca.

In timp ce privea insula care aştepta ancora, departe in mare, cînd vaporul urma să se decidă s-o

viziteze sau s5 treacă mai departe, după cum dorea, ea simţi că are
o obligaţie, uu faţă de bărbatul acela, de acel străin pe care-1 cunoscuse, aşa de puţin şi care-o aştepta, ci raţă de acel necunoscut, capabil să facă uz de voinţa sa, fără ca nimeni să poată zice : nu, da, pentru ce şi cum.

în plus, ea avea credinţa că doctorul Jaquith pusese şi acesta in tratamentul său şi care lucra ca un imbold : poemul lui Walt Whitman, pe care i-1 dăduse şi care se afla în poşeta sa.

Luă poşeta şi îl scoase. Era dactilografiat pe o fişâ albastră. O ridică deasupra capului Poemul era intitu- iet : „Dorinţă nemărturisită". Erau scrise două versuri. Ialâ-le :

„Viaţa şi ţara aceasta au amăgit inima ta ~
„Călătoareo, îmbarcă-te : le vei găsi în altă parte !"

Foarte bine ! Le va găsi ! Aruncă cearşaful şi cuvertura şi se sculă din pat.

Luase soporificul aşa de tîrziu, că se simeţa arnoiţită, cu capul greu şi cu puţină greaţă, îi revenir i în minte, îndemnurile spontane ale doctorului Jaquith :

„Ignoraţi senzaţiile. Nu daţi prea multă importanţă emoţiilor. Gîndiţi, agitaţi-vă, simţiţi, toate in ordinea rtceasta. Şi debarasaţi-vă de ceea ce vă nelinişteşte !

Doctorul Jaquith însă nu se limita numai la expresiuni poetice. Ea sună menajera vaporului şi îi porunci să-i aducă dejunul. Simţea nevoia să mănince, să vire alimente în gură, se mestece, să înghită. Era o simplă ches- t'une de hotărire. Scoase cele „doua-piese[1'] în „t\veed", aJe Lisei şi ghetele de excursie alo Fabiei, cu pingelele groase. Capul sta să-i plesnească. Se duse in sala de baie, mergînd, scoase cămaşa de noapte şi făcu un duş de apă sarată.

Cînd Durrance se întilni cu Charlotte, ea era pe punte, privind Palma, care se afla într-un sîn de mare. Clopotniţele ascuţite ale catedralei se ridicau deasupra masei ciudate a clădirilor care-o înconjurau, ca virfurile brazilor deasupra frunzelor căzute.

Vapoarele alunecau pînă lingă un şir de bărci

micuţe, la marginea apei. Sinul de mare, albastru, era plivi de reflexe mişcătoare, de pînze de corabie, de acoperişuri, de turnuri şi de virfurile munţilor. Aerul era plin de seare, de briză, de pescăruşi şi de ţipetele de păsări. Bărcile faceau deja naveta între vapor şi ţărm. Cîteva bărci micuţe, dansau ici, colea, traversînd reflexele, lă- sînd in urma lor dîre lungi de apă mătăsoasă.

Charlotte contempla scena aceasta printre norii de disperare şi de amărăciune, care se ridicau mereu din adîncimile sufletului său, ca norii de fum, care urcă încontinuu din depoul public, din dosul cimitirului de la Monnt Auburn, la Boston, gîndea ea, spurcînd aerul cel mai curat cu mirosul lor acru, acoperind apusul soarelui purpuriu cu pîcla lor deasă şi galbenă. Fumul depoului se ridica din focul care mocnea sub cenuşă, din rămăşiţe şi din dărimături de tot felul; deprimarea ei urca din focul, care mocnea sub cenuşă, din amintiri amare şi din resentimentele de care ea încerca să se lapede. *

— A ! Iată-te ! Am căutat peste tot ceva în bleu-în- chis, cu blănuri multe în culoare brun-închis. Ar trebui să-mi spui cum te simţi, Canille. Sper c-ai dormit bine !

— Am reuşit să trec şi noaptea aceasta. Mulţumesc !

— îmi mulţumeşti ? Pentru ce ? Mi-a făcut mare plăcere cînd am auzit, ieri seară, iniţialele mele. Erau incintă toare '. De asemenea îmi place „tweed-ul“ Lisei, continuă el, retrăgîndu-se un pas şi privind-o cu ochiul critic. Desigur, Lisa are simţul culorilor.

Era îmbrăcată în vrde-închis, jupă şi jachetă, cu un ‚s\veater“ galben pal. Purta o pălărie de fetru crem şi pe braţ un mantou Burberry, asortat cu restul îmbrăcămintei.

— Sper că nu te voi confunda cu un măslin şi nu mă voi rezema de el sau ca un fruct mare de portocal şi nu te voi tăia în două.

— Totdeauna eşti aşa de bine dispus dis-de-dimi-neaţă ?

— Nu întotdeauna. Numai cînd sînt pe punctul de a explora o insulă necunoscută, cu o femeie necunoscută. Desigur, cred că mantoul acesta, a fost o idee excelentă... mă duc să-l caut şi pe al

meu. Aşteaptă-mă aici !

li era aşa de recunoscătoare că nu fusese nevoită să-i răspundă. Nu era dispusă să-i arunce mingea, chiar dacă

ar fi avut dibăcia necesară. Regreta că îmbrăcase costumul verde ţi galten. Observaţiile asupra felului său de prezentare, o puneau totdeauna în încurcătură. Aluzia aceasta poznaşe la măslin şi la portocală, era identică cu felul de a glumi pe care şi-l permitea adesea June, în dauna ei.

June, spirituală, frumoasă şi în vîrstâ numai de optsprezece ani, găsea o deosebită plăcere să tachineze şi să sublinieze defectele cele mai aparente. Plecînd capul într-o parte, se întreba cu un aer prefăcut, de exemplu : „Fusta aceasta nu este oare prea scurtă, tantino ?“ Cînd era prea lungii, cu o surpriză prefăcută, privind de-a- proape buzele palide şi uscate, zicea : „Ai pus ruj pe buze, micule ştrengar ?“ Ce observaţie ar fi făcut acum June, se întreba ca, ca să dea acestui străin o idee că tanti Charlotte este o caraghioasă ? Din fericire, June era departe.

Dacă June ar zări-o, numai o clipă, în tovărăşia acestui bărbat, totdeauna ar fi vorbit. Era cu totul tentant pentru humorul Junei să răspîndească svonul că tanti Charlotte avea un admirator. Era una din glumele Junei, care, într-o oribilă duminică, după amiază, în octombrie trecut, scoase din răbdări pe Charlotte, care izbucnise în lacrimi, in mijlocul familiei şi fugise din faţa unui şirag de chipuri aiurite şi vexate.

Ea nu mai revăzuse, de atunci, nici una din chipurile acelea, în afară de al Lisei şi mamei sale. Dar atunci cînd croaziera se va termina, va trebui să se înapoieze acasă. Anturajul său obişnuit, o aştepta. Croaziera aceasta nu era decît un intermediu, o tranziţie şi totul se va sfîrşi., Atunci vînd va reintra în umbra din Back Bay Station, croaziera nu va lăsa, în viaţa ei, decît o urmă, ca şi reflexele Palmei în marp, cînd se coboară umbrela nopţii. GIndul reîntoarcerii pe teatrul ruşinii sale, revenirea aceasta, o umplea de scîrbă. Ea simţi apăsarea fizică a sughiţurilor care voiau să izbucnească.

Dumnezeule ! Trebuia să se stăpînească. Tovarăşul ei putea sosi dintr-o clipă în alta. Ea îşi

înălţă talia. Trebuia să pună in practică tehnica sa nouă. Să facă apel la inteligenţa sa. Gindeşte, agită-te, simte, în această ordine. Apoi putea să ignoreze ceea ce simţea. Dar era prea
tirziu. Avea deja lacrimi în ochi, cînd vocea tovarăşului ei îi izbi urechea.

— Iată barca. Vine să ducă pasagerii, la ţărm, remarcă el gentil. N-am face mai bine să coborim ?

— Mă hotărîsem să nu cobor pe pămint, reuşi ea să spună, fără să se bîlbîie.

El îi aruncă o privire pătrunzătoare Tot ceea ce putu vedea era conturul obrazului, întors in partea cealaltă.

— Am spus ceva ? Am fast nepoliticos ?

Ea scutură capul.

— Dacă este aşa, regret!

— Nu, nu ! Nu este nimic în legătură cu dumneata. Este numai... Am fost bolnavă. Nu sînt încă restabilită, pe deplin. Eu... Ar fi făcut mai bine dacă i-ar spune tot adevărul şi atusici toate vor fi bune. in ultimele trei luni am fost într-un sanatoriu, un sanatoriu numit Cascada.

Auzindu-se vorbind, pentru prima oară, lacrimi de milă pentru ea însăşi, îi umplură ochii

— Sînt zăpăcită. (Scoase batista). Te rog, lasă-mâ sisigură.

In loc de răspuns, se rezemă de bastingaj şi se apropie de ea, gata să-i atingă umărul, apoi îi luă mîna.

— Cascada ? întrebă el pe un ton neglijent. Dacă aş fi bolnav, nu mi-aş putea-o oferi. Apoi pe un ton mai grav . O cunosc. Acum înţeleg.

El continuă să-i strîngă mîna. Aceasta nu era o dezmierdare, ci o mîngîiere liniştitoare.

Ea îşi şterse ochii cu mîna liberă şi suflă nasul.

— Sînt complet stupidă !

— Cu atît mai bine ! Şi eu sînt : Este ca şi cum am descoperi că avem un strămoş comun sau că sîntem veri sau că ne rudim într-un fel sau altul.

Ea simţi o dorinţă irezistibilă sâ ridă. Iar îşi şterse nasul cu batista.

— Mă gîndesc, continuă el, că ceea ce trebuie să facem mai întîi cînd vom sosi pe pâmînt, este să luăm ceva în gură. Am dejunat de muit şi o cafea bună mi-

ar face mare plăcere. Apoi ne vom duce să vizităm catedrala şi, după aceea, vom porni la drum. Bineînţeles, ducă ai altceva să-mi sugerezi, sînt la dispoziţia dumi- tale. Mă gindesc că poate ar fi.. Priveşte pescăruşii aceştia cum se aruncă asupra viscerelor care au fost zvîrlite in apă. Este puţin cam dezgustător văzind aceste păsări aşa de frumoase, hrănindu-se cu asemenea lucruri. Se deosebesc in totul de fluturii mei şi de petalele de violete!

Mina sa ţinea mereu mina ei.

— Aş vrea să plecăm acum.

— Cu adevărat ?

— Da.

Şi ea îi arucă o privire repede, ca să-i probeze că era de acord. El ii lăsă mîna.

— Vom lua barca aceasta sau vom aştepta pe cea următoare ? Mie îmi este perfect egal

— Vom lua pe aceasta. îţi mulţumesc.

Niciodată ea nu-şi regăsise echilibrul aşa de complet după o asemena criză. In general, cînd lacrimile începeau să curgă, valul nu seca decît numai atunci cind ii epuizaseră toate puterile.

în timp ce cobora în urrr.a tovarăşului său, pe scara suspendată pe flancul vaporului, ea se simţi invadată de una din âcele vagi bucurii care marchează, de cele nai multe ori, ultimul stagiu de convalescenţă al unei boli cum era a sa. Poate că se însănătoşea ! în întregime ! Poate că doctorul Jaquith nu s-a înşelat prea mult!

La capătul scării, Durrance sări uşor în barca mişcătoare, apoi se întoarse spre ea şi îi întinse mîinile, prinzând mîinile ei în ale sale, ajutîndu-i să coboare în barcă, lîngă el. înainte de a-i lăsa mîinile, o strînse uşor, încurajator şi, privind-o drept in ochi, strigă în aşa fel că acoperi vacarmul vocilor şi al valurilor : „Merge bine ?“

Ea îi întoarse strîngerea de mîini şi răspunse cu vocea tare şi veselă : „Merge bine !“

vn

După o jumătate de oră, ei se aflau în tinda catedralei din Palma. Paşii, lor, pe dalie, răsunau

unul lîngă a'tul, făcind să danseze atomii de praf, iar ecoul se pierdea deasupra lor, m vidul imens. Privirile lor, de asemenea una lîngă alta, făceau încet înconjurul perspectivei coloanelor zvelte, urmăreau unul din stîlpi, rătăceau in înălţimile boitei, atingeau în treacăt un vitraliu, apoi un altul.

— Cram a avut dreptate, şopti Durrance. Minunat ! Ce trebuie să fie Chartres ?

Tonul vocii sale era tot aşa de excitat ca şi al unui băieţaş cînd se ducea prima oară la circ.

Charlotte îl privi, în timp ce o anumită convingere se năştea în spiritul ei. El stătea într-o rază de lumină difuză, care se strecura oblic printr-o fereastră deschisă. Una din mîinile sale se rezema de o coloană, de o manieră aproape afectuoasă. Ţinea bărbia ridicată. Faţa lui era visătoare, dar totuşi arăta mai mult un interes intens, decît veneraţiune.

Puţin mai tîrziu, pe cînd stăteau in fundul automobilului, ea remarcă :

— Acum cred că ştiu ce făceai la M.I.T. Eşti arhitect ?

— Poate ! Dar este mare diferenţă între a studia arhitectura şi a fi arhitect. Rodrigo ! Rodrigo ! (Rodrigo era şoferul lor şi se grăbise să le spună că vorbea englezeşte). Cîtă populaţie are Palma ?

Şi Durrance agită mîna în direcţia oraşului care dispărea în urma lor.

— Migdali.

— Nu ! Nu ! Palma. Oameni. Cîţi ? Numărul populaţiei ?

— Migdali, măslini, untdelemn, portocale, lămîi, prune, struguri, vin.

— Dacă nu eşti arhitect, spuse Charlotte, pot îndrăzni să te întreb, ce eşti ?

— Desigur. De altfel şi fiicele mele se întreabă. De asemenea şi soţia mea. Ea spune că nu ştie ce să scrie atunci cînd trebuie să completeze un formular. El făcu
o pauză. Sînt un intermediar.

— Un samsar, poate ?

— Fals ! Vînd alamă, aramă, zinc, cositor, fier, sticlă. Tot ce vinde un telal. Mă duc la Milano să cumpăr marfă de ocazie.

Iar tonul acela de mic răutăcios! Din nou atinsese punctul sensibil ! Ea schimbă subiectul. Pentru

nimic în lume n-ar fi voit să mîhnească un bărbat aşa de amabil.

— Cred că Rodrigo n-a înţeles spaniola dumitale. spuse ea rîzînd ; vrei s-o încerc pe a mea ?

— Am fost arhitect, recunoscu el; dar nu mai sînt şi mă enervează... îmi calcă pe nervi atunci cînd ficele mele şi Isabelle, soţia mea, mă numesc arhitect. De altfel, ca să le enervez la rîndul meu, insist asupra faptului că sînt un intermediar. Dar nu este nici o raţiune să fiu dezagreabil cu dumneata. Cumpăr şi vînd furnituri pentru electricitate.

— Pentru aşa ceva te duci la Milano ?

— Da. Am un prieten care este arhitect, un arhitect foarte cunoscut. El are posibilitatea să-mi dea o comandă mare pentru instalarea electricităţii într-o vilă, în stil italian, pe care a construit-o în California, pentru un multimilionar. Anul trecut, acesta a văzut, în Italia, intr-un vechi palat, în apropiere de Milano, exact ceea ce dorea pentru vila sa. Trebuia insă să vină cineva sâ jerceteze personal. Prietenul meu mi-a oferit şansa aceasta şi afacerea va trece prin mîinile mele.

— înţeleg. Aş vrea să-ţi pun o întrebare personală, dacă n-ai vreo obiecţie de făcut.

— De acord, dacâ aceasta îmi dă dreptul să-ţi pun şi eu cîteva întrebări.

— Ce înseamnă J. D. ?

— Literele acestea reprezintă pe băiatul fericit, aşa cum eram la colegiu. înseamnă deci, că ei jnă numeau : J .D. Şi cînd, ieri seară, am auzit acest nume, m-am simţit fericit.

— Bănuiesc că J. înseamnă John. John D., nu este aşa ?

— Nu ! N-am celebritatea aceasta. J. D. înseamnă Jeremie Duveaux, după numele unui profesor pe care tatăl meu, îl admira. Un bătrîn pe care nu l-am văzut niciodată şi care nu atrăgea atenţia nimănui. înainte de a intra la colegiu, mă numeau Jerry ; dar mai era un Jerry în clasă şi m-au numit J. D. Soţia mea găseşte că Jeremie este un nume imposibil. De la începuţ, pţ

cărţile sale de vizită a tipărit J. Duveaux. Şi ea mă numeşte Duveaux. Cind era copilă, tatăl ei avea un cal care se numea Jerry, aşa că prefera să numească pe soţul său, Black Beauty. A propos, ale cui sînt

ghetele pe care le porţi ?

— Ale Fabiei.

— Cine este Fabia ?

— Nepoata mea. Fata cea mare a Lisei. Toate trei, Lisa, Fabia şi cu mine, avem piciorul la fel de mare.

— Se vede !

Ea întinse piciorul. Ghetele erau din piele brună, cu garnitură perforată şi cu limbuliţe exterioare.

— S-a făcut! înainte de a sosi la Soller să cobc-rim şi să trimitem pe Rodrigo înainte, spunîndu-i să ne aştepte la hotel. Vrei să mergi puţin pe jos ?

— In ultimele două luni, am făcut, în fiecare zi, ur. marş de cinci kilometri. Fac cu plăcere ciţiva paşi.

Rodrigo opri cam la trei kilometri de Soller. Puţin timp, după ce el dispăru, un drum strimt, care se desprindea din şoseaua principală, îi tentă. Drumul acesta se ridica in serpentină şi era mărginit, pe ambele părţi, de ziduri înalte. S-ar fi putut spune că este albia unui rîu secat, care-şi săpase o albie adîncă. La o cotitură, se aflară deodată în faţa unui torent neaşteptat, care se precipita în albia rîului şi, ca să scape de nimicire, repede se urcară pe zidul cel mai apropiat, în timp ce o trupă de berbeci unduia de-a lungul strimtului pasaj, cu tărăboi de copite, de corpuri care se lovesc unele de altele, de behăituri şi sunete de clopote.

Zidul, pe care se urcaseră, avea, pe creastă, bucăţi de sticlă şi de pietre ascuţite. Era un loc de şezut, incomod. Privind în partea cealaltă, zăriră o bălrină scundă, grăsuţă, îmbrăcată în negru, cu un şorţ alb peste fustă, care le surîdea. Era ca o zînă bună, care le venea în ajutor. Nu numai că le surise, dar îi şi salută şi îi invită, în dialectul majorcan, să nu mai stea pe creasta zidului, ci să coboare, cu curaj, în grădina ei.

Ei acceptară cu plăcere. Era o grădină încântătoare, tot aşa de mare ca un loc de tenis. Avea în centru, un rond masiv de caile, cu pete albe şi, în mijloc, murmura

0 fîntînă. Zidurile o înconjurau pe-o parte şi în fund. pe partea cealaltă, se vedea o tindă micuţă, împodobită cu cutii pline cu flori. în faţă, se zărea

linia albastră Şi estompată a munţilor.

Cu al doilea gest, micuţa bătrînă, invită pe musafirii ei să ia loc în tindă. Durrance o asigură că sînt încîn- taţi, dar că sînt aşteptaţi la masă, să dejuneze, la restaurant în Soller şi că trebuie să se grăbească. Micuţa doamnă rotofeie (care părea nu numai că-i înţelege, dar îi găsea simpatici) îi conduse pînă lîngă zid şi le arătă Soller-ul. Casele oraşului aveau aparenţă de bucăţele uitate în fundul unei cești rotunde, de culoare cenuşie- verzuie.

Se deciseră că era prea tîrziu să ajungă la restaurant Pentru dejun. Cînd Durrance întrebă, in felul său drăguţ, dacă era posibil să le dea puţină brinză cu ceapă şi puţin zer, să-şi calmeze foamea, faţa micuţei bătrîne se acoperi de numeroase zbîrcituri şi corpul ei făcu o serie de plecăciuni afirmative.

Le servi ouă, pîine, brînzâ, lapte, prăjituri şi vin din Producţie proprie. Mîncară, rezemaţi de ramurile sinuoase ale viţei sălbatice, care se ridica pe zid. Cîteva şopîrle îi examinau, cu ochii lor vioi, din crăpăturile în care se ʳefugiaseră cînd cei doi intruşi puseseră stăpînire pe so- lariul lor.

Cînd mîncară tot din farfurii şi goliră conţinutul roşu al urciorului, Durrance se depărtă de zid şi se întinse, cît era de lung, pe pămînt, cu un picior pus pe genunchiul ridicat.

Cînd încercă să pună mîna sub cap, în loc de pernă, Charlotte spuse :

■— Ia aşta, va fi mult mai confortabilă.

Şi ea vîrî sub capul lui, poşeta sa de piele.

1 — Minunat! murmură el, închizînd ochii şi punînd j deasupra mîna, cu palma în aer, să se apere de soare.

Charlotte scoase pălăria şi rezemă capul de zid; dar f ea nu închise ochii. Examina pe tovarăşul său, întins pe I Pâmînt, în faţa ei. „Ca un cîine mare, gîndi ea, şi tot aşa [de nepăsător".

Şi ea se simţea în largul ei. Pînă atunci nu cunoscuse niciodată, în prezenţa unui bărbat, sentimentul acesta de linişte şi pace.

în timp ce-l observa, respiraţia lui devenise aşa de regulată, că ea se întreba dacă el adormise sau nu. Nu fusese niciodată, în afară de mama sa, în prezenţa unei persoane adormite. Sau, mai bine zis, după ce ieşise din copilărie. Era ceva care-ţi dădea un sentiment de superioritate. Sau acesta era un

sentiment de protecţie ? •

— Dormi ? întrebă ea în cele din urmă, cu vocea aşa de înceată că parcă era un murmur.

— Pentru Dumnezeu, nu ! Mă gîndeam. Reflectam. In special la dumneata. încerc să pun, la un loc, două şi cu două, dar cu mare greutate, reuşesc să fac patru. De azi dimineaţă, de cînd am descoperit că sîntem, într-un fel oarecare, rude, prin neplăcuta noastră relaţie comună, nu mai eşti pentru mine aşa de misterioasă. îmi spuneam că poate, azi dimineaţă, pe punte, erai... în fine. că Sara s-a înapoiat in mansarda sa.

— Adevărat !

Şi ea revăzu toate detaliile. O clipă, tăcu.

— între Sara şi mine, este o diferenţă. Sara nu va mai avea nevoie să se înapoieze în mansarda sa. Eu, da. La sfîrşitul acestei croaziere.

— Poate că avem amîndci o mansardă unde trebuie să ne înapoiem. O situaţie sau alta, la care trebuie să facem faţă... şi în care trebuie să trăim... fără ca, un bă- trin bogat şi bun, să pună ceva acolo. Cred că lupta pe care am impus-o nervilor mei, a fost una din experienţele cele mai preţioase din viaţa mea, căci m-a învăţat să-mi fac mansarda cit mai confortabilă.

— Nu pot crede c-ai fost bolnav de nervi.

— De ce nu ?

— Nu pari o persoană din genul acestora.

— Aceea ce par, nu este, poate, decît tehnica mea. N-aş fi fost surprins, dacă m-ai fi calificat rău. De ce n-am aerul a face parte din genul acelor persoane ?

— Primeşti, cu multă plăcere, toate nimicurile care ţi se oferă !

-=- înţeleg ! Mă găseşti puţin cam simplu !

— Nu, n-am vrut să spun aşa ceva. Eşti... aşa de ᵛesel... şi aşa de... natural, spuse ea ezitînd.

— Ia pe cea mai paşnică rosinantă şi las-o liberi intr-o păşune : o vei vedea sburdind. Acasă, între soţia Şi fiicele mele, sînt din cale-afară de demn.

— Ce vîrstă au fiicele dumitale ?

— Beatie are douăzeci şi unu de ani şi Munie doi ani mai puţin, mindouă sînt prea în virstă ca să mai continuăm să le spunem bebe, zice Isabelle. Dar vor mal trece ciţiva ani, pînă să le numesc Christine, Tina.

— Ce vîrstă are Tina ?

— Numai unsprezece ani. Isabelle îi spune „copilul vîrstei mele înaintate".

— Copilul virstei sale înaintate ! exclamă Charlotte Cum pare ?

— Tina, în acest moment, este la vîrstă critică. Se Pare c-a fost la vîrstă critică de cînd i-a dat primii dinţi Şi chiar şi pînă aici. Ca fetiţă, era bolnăvicioasă. Şi acum.. ei bine, Tina este o fată extrem de nervoasă. Cele mari. Ştiu să iasă, prin orice mijloace, din încurcătură. Amin- două sînt la liceu şi învaţă bine. Aşteaptă. Mi se pare *câ* ªm fotografia lor.

Fără să se ridice, scoase din buzunar un portofel uzat. îi foiletă conţinutul şi scoase o fotografie cu marginile dantelate. Pe deasupra capului, o dădu Chariottei.

— Iată haremul meu. Toate patru.

în fotografie se vedeau două fete mari, bine clădite, ˢemănînd aşa de mult, că păreau gemene. Amîndouâ aveau aerul ca şi cum ar fi fost scoase din cutie, cu pârul coafat după moda zilei. Una era în picioare, rezervată de o tufă de lemn cîinesc, cealaltă stătea pe un Şcaun pliant de lemn şi alături era o femeie, de vîrstă înaintată, care tricota. Aceasta nu putea să fie Isabelle I Soţia bărbatului acesta! Poate mama sa ! Era scundă, i^tă, cu umerii înguşti, cu o faţă mică. Părul, tras îna- Poi, era înnodat într-un conciu mic, pe ceafă. Era cu ᶜapul plecat, cu ochii fixaţi pe tricotaj, cu buzele strînse.

— Şi persoana aceasta care tricotează ?

— Este Isabelle. Ea tricotează tot timpul. Am rugat-o

înceteze, cel puţin timpul necesar să privească spre aparat, dar este un gen de femeie, care tricotează, cam fac fumătorii pasionaţi. Fotografia aceasta a Isabelîei nu este tocmai bună. Dacă cel puţin ar fi binevoit să ridice ochii şi să surîdă.

— Aceasta, care stă pe iarbă, cu picioarele încrucişate, este Tina ?

— Da, este Tina. Sperăm că nu va fi silită să poarte toată viaţa ochelari. Nici Tina n-a voit să surîdă. Pretinde că cineva, care este aşa de urîtă ca ea, este mai bine sâ pară o persoană serioasă.

Charlotte examina de-aproape faţa aşezată in iarbă, cu fălcile pătrate, cu umerii pătraţi şi cu privirea furioasă, fixată pe aparat, cu privirea aceasta

care o fixa, pe ea, drept in ochi.

— Tina ştie că n-a fost dorită ?

— Nu pot zice că n-a fost dorită. Dar, în realitate

Tăcu şi reluă :

— Tina este problema noastră. Iată raţiunea pentro care sînt fericit că am făcut experienţa unei depresiuni nervoase, căci aceasta m-a făcut să înţeleg mai bine o fetiţă cum este Tina. Vorbeşte-mi de familia dumitale N-ai vreo fotografie la dumneata ?

— Cred că am una a mamei, in port-biletul care se găseşte în perna dumitale.

El ii întinse poşeta, apoi se ridică şi se aşează lîngă ea, cu capul rezemat de zid.

— Iat-o ! Este o fotografie reprodusă după unul din portretele sale.

Portretul era de Sargent. Dădea, mamei sale, un aer imperios şi regal. Purta colierul de perle şi de diamante şi părul ondulat, era coafat â la Pompadour. Durrance, in tăcere, privi portretul, cîteva clipe.

— Se pare că are caracter.

— Are.

— Aş paria că nu este prea uşor să faci pe această mare doamnă, frumoasă şi aristocrată, să-şi schimbe părerile.

— Ai dreptate.

— Unde este restul familiei ?

— Nu mai este nimeni. Tata a murit anul trecut, pe cînd eram la pension şi eu m-am dus acasă, să trăiesc

mama, care nu voia să râmînâ singura. Aveam tre! fraţi mai mari, dar eram singura fiică.

— Micuţa soră iubită.

— Dumneata zici ! rînji ea. Fraţii mei erau cu mult [ni]ai în vîrstă decît mine şi au fost extrem de încurcaţi °ind a sosit un copil. Cel mare, Rupert, cînd m-am nâs- [c']it eu, avea bacalaureatul. Pentru Rupert am fost totdeauna o mare umilinţă. într-o zi, pe cînd aveam cam [c]jnci ani, mama l-a rugat să vină să mă ia de la den- [i]ist. Dentistul, în glumă, îl numise „tînărul papa“. El [r]îsese scurt, sec. Cind ne-am înapoiat acasă, am auzit pe Rupert spunînd mamei că niciodată nu se va mai duce [s]ă însoţească „broscoiul acesta", ca să se expună unor [a]semenea afronturi. Nu eram prea frumoasă.

Era bizar că vorbea aşa de intim cu bărbatul acesta Fără îndoială, o făcea, pentru că era un străin. După ce se vor despărţi, mîine dimineaţă, nu se vor mai revedea niciodată.

Punînd la lac fotografia mamei sale, lăsă să-i cadă Pe genunchi, cărţile de vizită, hîrtia cu adrese, tăieturi din ziare şi o fotografie. Durrance le strînse.

— Pot s-o văd ? întrebă el, arătînd fotografia.

— Desigur. N-am mai privit-o din ziua cînd mi-a dat-o Lisa. Este una din acele fotografii urîte, făcute cu Magneziu, luată după o cină în familie.

— Cine este acesta ? Dar aceasta ? Şi acesta ? întrebă durrance, în timp ce priveau împreună fotografia.

— Acesta este Lloyd, fratele meu. Şi aceasta este Rosa, soţia sa. Acesta, cu privirea fixă, este fratele meu Hi- laire. Şi alături de el, cu ochii închişi, este Justine, soţia lui. Aceasta este Widy. Aceasta Murray. Aici Lisa. Acolo, June. Acela, în faţă, este Nichols. Şi, în fine, Fabia.

— Şi doamna aceasta grasă, cu sprîncenele groase şi cu părul lung ?

— Aceasta este o sărmană fată bătrînă : Tanti.

— Şi dumneata unde eşti ?

Desigur, ar fi putut spune : eu am luat fotografia : dar n-o făcu.

— Numele mătuşii este Charlotte, declară ea co curaj.

— Nu vrei sâ spui că aceasta este Camille ?

— Ea însăşi! Ţi-aş fi putut spune că eram deghi- zată, că jucam un rol. Haide, dă-mi fotografia. M-ai văzut acum în mansarda mea.

El îi dădu fotografia.

— De cînd ai plecat de acasă ?

— După faimoasa mea plimbare din octombrie tre- cut, care n-are nimic glorios.

— Ce s-a întîmplat. Povesteşte-mi. Sau preferi sâ taci ?

— Mai bine, nu.

— Cum vrei. Poate doreşti să auzi ce spune ghidul despre Soller...

El scoase din buzunar o carte cu coperţile roşii.

— Apleacă-te şi aşează-te cum îţi place. Să vedem... A! Iată Soller. Cam trei kilometri, în interior.

Zece mii de locuitori, situat într-o vale frumoasă, înconjurat de livezi de portocali şi cu dumbrăvi. Dacă te duci la Soler, este recomandabil să faci un înconjur de trei kilometri prin portul aproape complet înconjurat de pămînt, numit Puerto de Soller, şi care este, ca şi toată coasta, locul favorit al artiştilor. Puerto este legat cu Soller printr-un tramvvay. Drumul...

vin

Charlotte închise ochii. Vocea tovarşului său nu era decît un zumzet confuz. Ca şi cum era la cinematograf, scena din faţa ochilor săi, o transportă deodată la Marl- borough Street, la Boston, într-o duminică de octombrie, exact în momentul cînd cina era pe punctul să fie anunţată.

Familia era reunită în marele salon din primul etaj, ticsit ca mobile şi draperii, cu zidurile posomorite, acoperite cu picturi vechi, în rame mari de aur. Toate picturile acestea reprezentau peisaje, munţi măreţi, lacuri pitoreşti şi scene pastorale cu turme în mers.

în duminica aceea avea loc o mare reuniune familiară, căci era aniversarea lui Lloyd. Barry Firth fusese invitat ca să adauge festivităţii, o notă deosebită. Barry ^irth era totdeauna încintat să accepte o invitaţie, dacă ^vea norocul să intilnească acclo pe Lisa. Barry era foarte mult ataşat de Lisa. Spunind adevărul, după aparenţe, era îndrăgostit de ea. Dar familia părea că nu vede nimic.

Vara trecută, June şi Nichols, începuseră să tachineze pe Charlotte cu Barry Firth, continuînd acest joc nevinovat, care-i amuza nespus de mult şi care consta in aceea că insinuau că Charlotte avea „un prieten bun*, schimbîncl mereu clipiri semnificative, din ochi.

Mamei Charlottei îi plăcea să sărbătorească măreţ aniversările copiilor săi. Ea se îmbrăca totdeauna cu cele mai frumcase haine şi cerea şi Charlottei s-o imite. Ea spusese Charlottei, cu multe zile înainte, că ea va purta ʳochia neagră, de catifea-şifon. Şi că Charlotte trebuia să şi-o pună pe

a ei.

Charlotte descoperise, de mai mult timp, că viaţa era mai plăcuţii atunci cind nu se încontra cu mama sa. Sezonul nu era prea avansat ca să se poarte catifeaua. Nici o femeie nu punea rochii lungi. Mama sa şi ea aveau aerul a două femei în vîrstă. Totuşi, ea acceptase hotâ- rirea fără să protesteze.

Cînd scoase rochia de catifea din şifonier, sîmbătă după amiază, văzuse că buchetul artificial din trandafiri albi, fixat pe umăr, era zdrenţuit. Intr-un moment de zăpăceală, ea telefonase unei florărese şi comandase un buchet de pardenii. Florile erau fragede şi strălucitoare, legate cu o panglică de argint. Ele vor înfrumuseţa puţin starea mizerabilă a rochiei sale, gîndea ea. Nu-i trecuse însă prin cap că gardeniile vor fi pentru June, o frumoasă ocazie de glumă.

Cînd June zărise gardeniile, toată lumea sosise.

— Ce văd ? şi împreunind mîinile, le întinsese spre Charlotte. Vino aici, Nichols şi spune-mi, dacă şi tu vezi tot ce văd şi eu. Nimeni, în familia aceasta, n-are dreptul să arboreze aşa ceva pe umărul său, fără să dea explicaţii, tantin ! reproşase June, cu veselie.

Charlotte tăcea. Cit fusese de stupidă !

— Aceasta îmi dă de bănuit, Nichols ! nu este aşa că şi ţie ?

Şi June făcuse cu ochiul spre spatele lui Barry Firth, in partea cealaltă a camerei.

Barry se putea, în orice clipă, întoarce cu faţa. Barry nu putea să nu ştie că mama Chariottei, pusese ochii pe el. Charlotte simţise o căldură vagă ridicîndu-se din adineurile fiinţei sale, întinzindu-se pe braţe şi pe umeri şi pusese, fără îndoială, pe gitul şi pe faţa ei, acele oribile urme roşii care apăreau de cîtva timp.

— Să mergem, nu trebuie să ne facem aşteptaţi. Mărturiseşte, mică pocitanie, glumise cu veselie June.

— După cum văd, te amuză faptul că sînt urîtă, începuse Charlotte. îţi face plăcere să mă pui în încurcătură ? Aceasta...

Tăcuse brusc, vocea sa, respiraţia, fusese tăiată de o avalanşă de sughiţuri, tot aşa de necontrolabile ca

şi urmele de roşcaţă, puţin obişnuite, care apăreau de cîteva săptămîni. îşi pusese ambele mîini pe gură ca să-şi înăbuşe sughiţurile. Toate privirile din salon se întorseseră spre ea. Charlot'e îşi croise drum printr-o galerie de feţe familiare, palide, surprinse, mirate, multiplicate la infinit de lacrimile care-i tulburau vederea.

Din ziua aceea ţi pînă la plecarea ei la Cascada, Char- loite nu mai părăsise camera ei.

Murmurul monoton al glasului tovarăşului său, încetă. Ea deschise ochii.

— Toate acestea mi se par foarte interesante, remarcă ea, prozaic. Mi se pare că sînt multe de văzut şi de făcut în insula aceasta.

Şi după cîteva minute :

— Ştii care au fost cauzele deprimării dumitale ? Şi cît timp a durat ? întrebă ea, cu libertatea pe care o simţi faţă de o altă victimă a aceleaşi boli.

— Cauza principală a fost o lungă perioadă, în timpul căreia aveam încontinuu impresia unei înfrîngeri, răspunse Durrance. Aceasta a durat aproape opt luni. Cunoşti cauzele bolii dumitale ? Şi cît timp a durat ?

— Cauza bolii mele a fost de asemenea, o impresie de inf rîn;:ere, care a persistat multă vreme. Boala a durat circa un an de zile ; in orice caz, criza aceasta. Mâ yindesc cu mai înainte am avut altceva, pe care însă nu-1 pot defini.

Tăcu o clipă, continuă, cu aceeaşi manieră impersonală :

— Ce v-a cauzat acest sentiment de infrîngere ?

— Aceea ce resimt cea mai mare parte dintre bărbaţi, atur.ci cind n-au reuşit s'i atingă, ca şef al familiei, punctul principal al existenţei lor. Sentimentul acesta este, uneori, foarte profund. Care a fost cauza sentimentului dumitale de înfringere.

— Nu prea deosebit de acesta. Şi o femeie, după cum ştii, are de asemenea un scop principal în existenţa ei. Şi dacă-i lipseşte, ei bine ! acesta poate, uneori, s-o rănească profund. îţi aduci aminte, cind te duceai la şcoală şi studiai istoria, că una din principalele chestiuni era să determini cauzele latente şi imediate ale unui război ?

— îmi amintesc.

— Ei bine ! mi-ai spus cauza latentă a bolii dumitale. Care a fost cauza imediată ? Sau preferi să nu vorbeşti de aşa ceva ?

El închise ghidul şi se aşează lîngă ea.

— Cauza imediată, a fost foarte prozaică. A fost în raport cu afacerile pe care le făceam în momentul acela, llă lansasem in ele, cind renunţasem la arhitectură. Prietenii mi-au împrumutat bani. Cînd prietenii, care te-au împrumutat cu bani, te întreabă dacă vor putea incasa vreo dobîndă oarecare, nu este prea uşor să fi nepăsător şi să le spui că nu vor lua, in orice caz, nimic in anul in curs, cînd tu şti bine că nu pot avea nici cea mai mică speranţă în dividende, nici pentru anul în curs, nici pentru cel viitor, nici pentru Dumnezeu ştie cînd. După cîlva timp, accasta îţi va călca pe nervi, ori cîţi de puţini ai avea !

— De ce ai renunţat la arhitectură ?

— Pentru că trebuia să plătesc notele farmacistului. Isabelle are o sănătate delicată. Trebuiau de asemenea plătite vizitele doctorilor. Dacă urma să mă ocup cu arhitectura, trebuia să mă stabilesc pe contul meu, înţelegi,

şi să locuiesc într-un birou convenabil şi toate cheltuielile acestea, destul de mari, reprezentau o sumă bunicică. Poate că dacă n-ar fi fost războiul mondial, lucrurile s-ar fi petrecut altfel. Dar poate că abuzez...

— Ai făcut războiul ?

— Nu tocmai. Dar am fost dus într-un cimp de antrenament. Nenorocirea a voit ca sâ nu trec oceanul. Deci n-am putut nici măcar să arunc o privire asupra unei catedrale, unui tum sau unei clopotniţe din Franţa, spuse el pe un ton indiferent. în loc de aceasta, am pierdut timpul lingă Ayer, in Massachusetts, învăţînd cum să salut un ofiţer, sâ străpung un manechin cu baioneta şi ;>â pierd clientela pe care o achiziţionasem în arhitectură.

El ridică o pietricică şi o aruncă în aer. Aceasta dispăru peste parapet.

— Cînd războiul a fost terminat, arhitecţii care au rămas acasă, au obţinut angajamente. O ! am încercat o nouă tentativă ! Am voit să dau o lovitură, dar, după război, era piea grea. Era mult mai grea pentru Isabelle. Isabelle n-a crezut niciodată că voi reuşi să fiu cineva şi acum cred şi eu, că a avut

dreptate. (El tăcu). Timp de cîţiva ani, instalaţiile elecrtice, nu erau o afacere tocmai proastă, reluă el. Apoi, puţin cîte puţin... Dar la ce mă gîndesc... şi vorbesc mereu de mine ? Bănuiesc că vinul este de vină. Auzi fintîna ? Să închidem ochii şi să tăcem timp de un minut sau două. Să ascultăm şi să luăm cunoştinţă de ceea ce ne înconjoară. Aşa am făcut de multe ori, eu şi Tina...

Charlotte rezemă capul de unul din trunchiurile noduroase ale viţei, ridică fruntea spre cer şi închise ochii, savurînd gîlgîitul apei, foşnetul aripilor păsărilor, clinchetul clopoţeilor, parfumul pămîntului, căldura soarelui, căldura prieteniei.

Astfel rămaseră, amîndoi, cu ochii închişi şi cu fruntea ridicată, timp de cîteva minute. Apoi, Durrance se ridică şi se duse spre zid, în cealaltă parte a grădinii. Rezemînd coatele de creasta zidului, privi in jos, în partea cealaltă şi se întoarse spre Charlotte.

— Vino sâ vezi ! o chemă el.

Ea se s :puse şi se rezemă de zid, lîngă el. Era ca şl cum te pleci deasupra parapetului unui „building*, înalt,
pndi ea.

Grădinile micuţe rare se succedau în terase, erau ca etajele ascendente ale unui zgîrie-nori new-yorkez. Se afla aici, în vale, o plantaţie de portocali, la cîteva sute de metri mai jos şi berbecii păşteau sub umbra arborilor.

— Berbecii seamănă cu bulgării de spumă galbenă, împrăştiaţi pe pămînt, remarcă Charlotte.

— Şi portocalii ? S-ar putea zice că sînt balonaşe cri-verzi, legate de pămînt, spuse Durrance. Unul din balonaşe. după cum mi se pare, a rupt otgonul şi pluteşte in aer : noi sîntem in nacelă şi privim în jos. (Tăcu). Am poftă să scuip, spuse el deodată, privind peste umeri să vadă cum primeşte ea spusele lui.

Era un fel de a glumi, pe care Isabelle îl detesta. Charlotte răspunse simplu :

— Crezi că plăcerea de a scuipa de pe un loc înalt este rezervată numai speţei bărbăteşti ? Şi eu am poftă !

Răspunsul Chariottei umplu pe Durrance de un sentiment viu de camaraderie, pe care trebuia să i-1 arate :

— Nu este neapărată nevoie să cobor mîine la Nice.

Charlotte nu răspunse. Va mai putea juca rolul său încă o zi în plus ?

— Nu m-aşteaptă aşa de curînd la Milano. Aveam intenţia să mă duc, pentru cîteva zile, la Paris; dar cred că voi putea convinge pe comisarul bordului să-mi lase patul, deasupra d-lui Littlejohn, încă pentru cîteva zile, în orice caz... pînă la Genua... dacă, bineînţeles, dumneata...

Charlotte continua să tacă, simţindu-se deodată timidă, rău dispusă, ne la locul ei.

— O ! foarte bine ' Era o idee care mi-a trecut prin cap. Ce vîrstă crezi că au portocalii aceia de acolo ?...

Se înapoiară pe bord cu ultima barcă. Pe chei, se afla o bătrînă micuţă, în negru, cu un şorţ alb, care vindea flori. Cînd el căută să aleagă, nu găsi mare lucru în coşul ei. De abia cîteva buchete de frezie, din varietatea cu lujerele scurte şi cu dungi mov. Lujerele florilor erau legate cu multă aţă, stringind florile într-o masă solidă, creu de purtat, parcâ era o conopidă. Durrance cumpără toate florile de frezie care rămăseseră în coş, în total *.rei buchete şi le oferi Charlottei.

Te vapor, d-1 Thompson şi d-şoara Demarest, aşteptau pe punte, controlînd pasagerii care urcau, în timp ce doi mateloţi îi rînduiau unul după altul. Prima apăru Charlotte, cu maldărul de frezii, strîns sub braţ. Durrance venea după ea, cu alte două buchete, cu paltoanele lor, o umbrelă, două ghiduri şi cu trei cănuţe cu prăjituri, oferite de gazda lor improvizată. |

— Ei bine ! exclamă d-şoara Demarest, iată pe fugarii noştri ! în fine ! Deci unde...

In clipa aceasta, din spatele d-şoarei Demarest, cineva sări şi strinse mîna liberă a lui Durrance, scuturindu-i viguros braţul. Era un bărbat înalt, bronzat de soare, deşelat, îmbrăcat cu un costum de „tweed" cu ţesături lăbărţată, avînd o cravată ţesută în casă.

— E ! bună-ziua, bună-ziua. J. D.! exclamă el, surîzînd.

— Mack ! făcu Durrance, cu gura căscată.

El începu să rîdă şi să scuture braţul acestuia, lăsînd să cadă pe pardoseală cele două mănunchiuri de flori, ghidurile şi prăjiturile. Charlotte se plecă şi le adună

— Ce surpriză ! Pe cuvintul meu, Mack !

— În persoană ! E şi Deb ! Am petrecut ultimile patru săptămîni în Majorca. Am văzut numele tău pe lista pasagerilor. Ce dracu faci aici ?

— Călătorie de afaceri. Şi întorcîndu-se spre Charlotte : Este unul dintre vechii mei prieteni, Frank Mclntry. Mack să te prezint... (ezită o clipă, d-şoara Demarest întinsese urechea) d-şoarei Beauchamp. Ea *1* binevoit să-mi permită s-o însoţesc pe pămînt.

— D-şoara Beauchamp ! Aşteaptă o clipă ! Mack era încurcat. Am văzut numele său pe lista pasagerilor. Sînt deci două Renee Beauchamp ?

— Nu, nu sînt două Renee. Aceasta este Camille. Iţi voi explica mai tîrziu. Unde este Deb ?

— Ne-aşteaptă. Bâtrîne, ce plăcere că te văd ! Să urcăm !

Deb era tot aşa de înaltă, bronzată de soare şi suplă Şi ea era îmbrăcată cu „tweed", cu ţesătură rară. Un
costum de stofă groasă, puţin cam demodat, dar totuşi frumos. Restul, era în totul şic, un şic neglijent, instinctiv. Strîngîndu-i mîna, Charlotte avu un gînd de recunoştinţă pentru Lisa. Pentru prima oară în viaţa ei, prima aruncătură de ochi a unei femei care judecă pe cealaltă, nu fusese, pentru ea, urmată de o răutate umilitoare. Şi Deb păru încîntată că revede pe J. D.

— Eşti cuminte, bătrîne ? Isabelle şi fetele sînt sănătoase ?

Ea avea o voce de bas, un ris sonor, obişnuit, amîii- două foarte plăcute. Faţa sa oferea un paradox. Nimeni n-ar fi găsit-o frumoasă, dar era plină de frumuseţe. Avea nasul mare şi ochii anormal despărţiţi unul de altul, dîn- du-i o privire stranie. Dar cînd surîdea, ceea ce se întîm- pla adesea, faţa ei se ilumina, strălucea şi nu mai observai defectele cum nu poţi remarca defectele unei mobile, atunci cînd buştenii, în cămin, iradiază căldură şi lumină. Ceea ce o caracteriza mai ales, era încrederea în ea însăşi şi candoarea ei. Aceasta din urmă o conducea uneori pe un teren periculos, dar prima sa calitate o

împiedica să se rătăcească.

— Ne vom întîlni pentru un cocktail ! sugeră Deb Mack şi cu mine am făcut azi ultimul nostru vagabonda' şi avem nevoie de o baie. Dacă vreţi, la orele cpt, în bar. Veţi veni şi d-voastră. domnişoară Beauchamp? adăucA ea, aruncind spre Charlotte privirile ei focoase.

Această sinceritate cordială, asupra căreia nu te puteai înşela, era aşa de diferită de atitidinea cu care Charlotte era obişnuită, atunci cînd se ţinea lîngă neînduplecata sa mamă, că iar avu pentru Lisa un gînd de recunoştinţă. Nu numai din cauza îmbrăcămintei pe care o purta, dar şi pentru situaţia în care se găsea, singură, printre străini, producînd impresiuni pe contul său propriu şi nu prin uşurinţa şi avantajele pe care le reprezenta numele de Vale. Evident, era adoptată. Invitaţia lui Deb nu fusese făcută numai aşa ca sâ se achite de o obligaţie ; dar ea, bineînţeles, nu trebuia să acepte. Ei erau prieteni vechi.

— Foarte gentil din partea d-voastră, răspunse ea, cu o grabă care-i surprinsese propriile sale urechi, dar nu în scara aceasta. Mă simt puţin cam obosită...

— Da, şi eu sînt obosit, declară deodată Durrance. De fapt am cerut Camillei... vreau să spun domnişoarei Beauchamp, să ia un cocktail cu mine şi ea a accpetat, minţi el, fără să se jeneze.

Ea îi aruncă o privire neputincioasă, în care se amesteca, fără să se confunde, reproşul, plăcerea şi frica. Apoi se întoarse spre Deb :

— In cazul acesta, aşteptaţi-mă, primi ea cu plăcere.

După primul rînd de Martini, Mack spuse lui J. D. că
alesese pentru o călătorie la Paris, cel mai prost sezon. Singurul lucru rezonabil, acum cînd avuseseră norocul extraordinar să se întîlnească cu Deb şi cu el, era să se bucure de societatea lor plăcută cît mai mult timp posibil, să se amuze, a doua zi, cu ei la Nice şi la Monte-Carlo şi să-i însoţească apoi pînă la Neapole, unde Deb şi cu el vor lua alt vapor ca să se înapoieze în America. După plecarea lor, vor putea vizita Roma, Florenţa, chiar şi Veneţia şi să sosească la Milano la timp, cu puţin bron- zaj al soarelui italian pe căpăţîna sa.

— Ce dracu ! bătrîne, nimeni nu se duce în epoca

aceasta a anului la Paris şi pe deasupra şi singur !

— Aceasta rămîne de văzut, replică J. D., aruncînd o privire spre Charlotte.

Dar ea nu-i răsunse. Ochii săi erau fixaţi asupra unei importante lucrări, care consta în strîngerea fragmentelor împrăştiate ale unei fructiere. Era îmbrăcată cu rochia roşie pe care o purtase în ajun. El observă că prinsese la decolteu, în formă de V, cîteva flori de frezie. Tenul lor alb şi mov, împrumutau pielii coloritul unui crem închis.

în timpul cocktail-urilor, Mack anunţă că ceruse chelnerului să le rezerve, pentru cină, o masă de patru persoane.

După masă, urmă cafeaua, ţigările şi licheorurile luate în salonul cel mare. în momentul cînd Charlotte hotărîse că sosise momentul când să poată pleca, fără să fie nepoliticoasă, Mack, întrebă, ridicînd comic o sprinceană :

— Ce-aţi zice — şi făcu gestul amestecului cărţilor — de o partidă sau două ?

— Minunat! De acord ! exclamă J. D. Ce zici Camiile ?

La o asemenea ardoare, la privirea şi la vocea aceasta rugătoare, ce putea răspunde ?

— De acord !

— De acord, cu cine ? îndrăzni el să întrebe.

Şi aici de faţă cu Mack şi Deb ! Evident că se grisase. Nu era momentul să-l contrarieze. In fond, ea nu ştia nimic despre el.

— De acord, J. D., răspunse ea cu grabă, ca sâ-1 oblige, adăugind numai pentru Mack : Nu-i oare un adevărat ştrengar ?

Iată o frază pe care o auzise adesea din gura nepoţilor şi nepoatelor ei.

— Da. Aveţi o drăcească dreptate !

Şi Mack era grisat.

— Cred că puţină vulgaritate nu te va ofensa, Carjiille, remarcă Deb. A propos, de acum înainte numeş- te-mă Deb, continuă ea, vîrînd mîna sub braţul Charlottei.

Cele două femei stau, una lîngă alta, pe o banchetă tapisată, în faţa mesei pe care se servise cafeaua, iar cei doi bărbaţi în faţa lor, în fotolii imense.

Charlotte era aşa de puţin obişnuită cu un

asemenea gest prietenesc, ca un cîine de poiată cu mîngîierile. Spera că ochii săi nu vor reflecta o recunoştinţă ca a acesta! cîine...

— Vulgaritatea lui Mack este tot aşa de inocentă ca un „zut" şi „numele unei pipe", explică Deb. Cînd se simte la largul lui, sărmanul inocent se reîntoarce la natură. Dar dacă te supără, pot să-i cer sâ înceteze.

— O ! nu, te rog, nu face nimic !

Faptul că Mack are, fără îndoială, gîndul că ea nu se va supăra, îi face o plăcere asemenea unui copil care este tratat ca un adult de bătrînii puţin cam snobi.

— Dacă aţi avea idee de ceea ce a fost viaţa mea, aţi înţelege că sînt încîntată de tot ce este impulsiv şi... natural !

Mack scoase din adîncimile fotdliului o parte din cel 183 de centimetri şi se plecă spre ea.

— Da, şi dumneata eşti de asemenea un copil al naturii ! ţipă el. Fii binevenită în cercul nostru ! Dă mîna !

El îi întinse palma mîinii. Ea puse mîna ei.

— Numele dumitale nu este singurul lucru care-mi place la dumneata, Camille. Cred că amîndoi vorbim acelaşi limbaj.

— Nu, din nefericire, nu, negă Charlotte, retrăgin- du-şi mîna.

Nu-i putea lăsa încă mult timp sub aceste impresii false.

— Vă înşelaţi asupra persoanei mele şi aceasta din cauză că nu sînt naturală şi tot ceea ce vă pare aşa, este fals. Am fost învăluită în vată de cînd m-am născut ! N-am băut decît apă filtrată şi lapte pasteurizat ! explică ea. Chiar şi realităţile vieţii au fost sterilizate înainte de a le menţiona în faţa mea. Nu vorbesc absolut deloc limbajul d-voastră. De asemenea nu cred în nimic !

Mack o examină cu un aer perplex.

— încearcă, Camille, să mă faci să înţeleg ceva. (Şi făcu cu ochiul). Să fiu spînzurat dacă pricep !

— Nu, vorbesc serios. Deja v-am dat să înţelegeţi şi încă cum ! Voi încerca să pun lucrurile la punct. Nu mă numesc nici Camille şi nici Beauchamp. Ea privi spre Durrance. Regret, dar nu mai pot continua. Nu -vrei dumneata să explici gluma pe

care ai făcut-o ?

— Cu o condiţie, răspunse Durrance serios, adică, dacă mă voi hotărî să însoţesc pe Mack şi Deb pînă la Neapole, dumneata să mergi cu noi.

După cîteva clipe, Deb exclamă :

— Vale ! Vale ! Cum, o Vale din Boston ?

— M-am născut şi am crescut în Boston. Bănuiesc deci că sînt o Vale din Boston, cum sînt mere de California şi cartofi din Bermude.

Del) nse scurt, exploziv.

— Adorabil ! Şi ea ciupi braţul Chariottei. Dar să fim serioşi şi să răspundem da sau nu. Ai o cumnată care se numeşte Lisa ?

— Da. Lisa este singura mea contribuţie în familie. Fără mine, Rupert n-ar fi întîlnit-o niciodată. Am cunoscut-o în pension.

— In pension ?

— Ştiu că aceasta pare de necrezut! Dar am petrecnt aici aproape un an. Aceasta n-a dat rezultate prea strălucite. Imediat am reintrat în gogoaşa mea de mătase. Singura cauză pentru care Lisa m-a remarcat, a fost simplul fapt că-i fusesem încredinţată ca o recrută nouă. Fiecare fată mai în vîrstă avea de ales una din elevele noi, pe care le numeau recrute.

— Iată ceva care mă intrigă. Am petrecut un „week- end" cu Lisa, in ultimul an de pension şi ea mi-a prezentat pe toate recrutele sale. Una dintre ele se numea Charlotte Vale. Poate că era sora dumitale. Purta ochelari cu montură de baga. Era o gîsculiţă, bondoacă şi în- Şimfată.

— Eu eram ! numai că am pierdut grisimea şi penele.

— Dar am petrecut un alt „week-end", cu Lisa la Boston, acum doi ani şi Charlotte a venit cu mama ei, intr-o după-amiază şi a luat ceaiul cu noi. N-ai fi oare tanti Charlotte ?

— Am impresia că eu sînt aceea care se numea astfel.

— Dar nu semeni, pentru nimic în lume, cu tanti Charlotte ?

— Ştiu ! Dar mîinile acestea seamănă cu ale ei. Şi ea le arătă, examinînd mai întîi faţa şi apoi dosul mîi-nilor. In afară de lustrul acesta roz pe unghii !

— Eşti nepreţuită ! exclamă Deb.

O bătaie uşoară se auzi la uşa cabinei Charlotei, cam la o jumătate de oră după ce o închisese şi o încuiase Pentru noapte. Schimbase rochia de seară, cu un chimono Hegru, acoperit cu o mulţime de balauri neastîmpăraţi. Era ocupată cu aranjarea freziilor, care, odată ce le desfăcuse, arătau lujere tot aşa de lungi ca şi acelea ale crocusului, in doi cilindri de cositor, strimţi şi înalţi, care ar fi fost mai nimeriţi pentru stînjenei.

La zgomotul bătăii, Charlotte privi spre uşă. Ce-nsemna aceasta ? Lipsa sa de experienţă nu era oare în siguranţă nici după o uşă încuiată ?

Bătaia se auzi din nou. Ea strînse, în jurul ei, balaurii neastâmpăraţi şi se apropie de uşă. Intredeschizind-o, întrebă :

— Cine e ?

IX

Era ridicol, să simţi, din cauza acestei bătăi uşoare in uşă, inima bătînd mai iute. Nu era vorba de o scenă de roman sau de comedie. Cunoştinţele Charlottei, asupra bătăilor în uşă şi asupra celor ce se vor petrece după acea între patru ziduri, erau limitate la scenă, ecran şi la paginile tipărite.

Totdeauna, Charlotte devorase cu pasiune tot felul de romane. Nu lăsase niciodată să-i treacă prin mină şi sâ nu citească un roman de Hemingway, de D. H. Lawrence de Proust, de Somerset Maugham sau de Aldous Huxley' O bibliotecă ambulantă o aproviziona cu literatura modernă. Toate cărţile din biblioteca ambulantă aveau coperta învăluită în hîrtie de aceiaşi culoare şi putea foarte uşor sâ ascundă, de ochii mamei sale, cărţile pe care aceasta nu le aproba.

Cărţile pe care nu le găsea în bibliotecă, le cumpăra şi, după ce le citea, le ascundea după rîndurile din faţă formate din literatura autorizată. Coperta albă a operij lui Austen ascundea *Decameronul* lui Boccacio şi *Doamna ie Bovary,* de Flaubert; Thoreau, în verde închis şi cu foile în aur,

servea de ecran, lui *Ulysse* şi *Copii şi Amanţi;* în urma copertelor de piele, lucrate cu mîna, ale lui Ralph Waldo Emerson, erau ascunşi Bertrand Russel şi Havelock Ellis.

Dar, cu toate că viaţa o cunoştea pe larg, din cărţi, neavînd o experienţă personală, nu reuşise să ştie dacă un autor descria realitatea sau ficţiunea, dacă ce-i ieşea in cale era realitate sau fantezie.

Deb era aceea care bătuse. Ea deschise larg uşa.

— M-am gîndit că este bine să vin să te pun in cq. rent cu proiectele noastre.

Charlotte plecase după cea de a doua partidă de cărţi, lăsînd pe cei trei prieteni să discute singuri programul pentru a doua zi.

— Am pus la punct toate amănuntele. Vom lua cu noi tot ceea ce ne trebuie pentru seara, in aşa fel ca să nu fim obligaţi să venim pe vapor, să schimbăm toaletele. Ne-am gîndit să cinăm la frumoasa şi vechea Cafe de Paris şi apoi să ne ducem la Casino. Dimineaţa, vom dejuna la Antibes, intr-un loc paradisiac pe care-1 cunoaştem, iar după amiază vom face un tur cu trăsura pe Comiche. Poţi fi gata la orele zece ?

— Cred că voi rămine pe vas să mă odihnesc. Charlotte luase hotărirea aceasta din clipa cînd înţelesese că nvmai in cabina sa era în siguranţă şi simţise plăcerea singurătăţii, cum simţea pămîntul nemişcat sub picioare.

— Dar ai lăsat pe J. D. să înţeleagă că vei veni!

— Am fost de mai multe ori pe Comiche.

— Posibil ! Şi Mack şi eu, am fost de mai multe ori '. Dar J. D. o vede pentru prima oară. Dacă nu vei veni vei strica totul. Cred că ştii că J. D. are multă simpatie pentru dumneata ! Şi eu sint nespus de mulţumită ! Providenţa te-a trimis ! Dac-ai şti ce viaţă duce bărbatul acesta acasă la el ! Ascultă-mâ, cunosc bine pe J. D. L-am cunoscut cînd era la colegiu. A mincat came de vacă turbată şi eu mă simt intrucîtva responsabilă, căci la noi a cunoscut pe Isabelle. Isabelle este soţia sa. O ţigare ?

Charlotte luă una, scăpară un chibrit, aprinse ţigara lui Deb, apoi pe a sa, stinse chibritul şi-l aruncă în coşul de hîrtii, tot aşa de natural, cum a văzut făcîndu-se pe scenă. Deb luă loc pe cuvertura chitită lîngă pat. Charlotte se rezemă de

spatele fotoliului şi îşi întinse picioarele.

— Am văzut o fotografie a Isabellei, spuse ea. Era într-un instantaneu al familiei şi pare foarte mîndrâ.

— Rar am văzut un tip aşa de simpatic ! îţi spun sincer, cînd mă gîndesc la ceea ce o femeie ca Isabelle a putut face dintr-un bărbat ca J.D., îmi vine să înnebunesc. Cea mai mare parte dintre bărbaţi n-ar suporta-o.

— De ce o suportă ?

— Pentru că J. D., din clipa cînd s-a logodit cu Isabelle, totdeauna a avut teamă să n-o jignească. Teama aceasta îl domină. De altfel, o iubeşte tot atît de mult cit o jigneşte. Este o inimă tandră, aş zice, aproape... o găină plouată.

— De ce s-au logodit ?

— Circumstanţele. Şi simţul convenienţelor. Isabelle era una din acele fete curate, care credea că o sărutare duce fatal la o cerere în căsătorie. Isabelle a venit la New-York sc studieze pianul, pianul în artă pură, cum zicea mama ei. Ea învăţase pe de rost, la Syracusa, cîteva bucăţi. Iată tot ce ştia. Şi ea dorea, după cum se pare, să înveţe şi altele, ca astfel să devină o virtuoasă. în orice caz, aceasta era impresia, care o făcea atunci cînd cînta. A făcut cunoştinţă cu J. D., la noi, în prima zi cînd a sosit în marea cetate perversă şi din clipa aceea s-a agăţat de gitul lui.

— Era una din prietenele dumitale ?

— Nu ! Altfel n-aş fi vorbit de ea pe tonul acesta. Mama ei cunoscuse puţin pe mama în colegiu. Ea ii scrisese, Intrebînd dacă Isabelle, care venea 1a New-York să studieze pianul, ar putea locui primele zile la noi şi dacă cunoştea o locuinţă convenabilă, unde putea fi în siguranţă într-un oraş aşa de mare. Totdeauna am avut multe vizite şi Isabelle a sosit într-o Sîmbătă după amiază, in momentul cînd se servea ceaiul. Mama o primise cu dragoste, cum face de obicei cînd primeşte pe cineva pe care nu-1 cunoaşte de-aproape şi doreşte ca acesta să se simtă bine primit. Nu interesează dacă au mai fost şi alţii care au crezut că Isabelle era una din prietenele noastre intime. Ştiu însă că J. D. a avut această impresie. De altfel, in epoca aceea, Isabelle era foarte frumoasă... După ceai, mama a rugat-o să ne cînte ceva. Cind s-a aşezat la pian, Isabelle a arborat înfă-

ţişarea unei profesioniste. Mai tîrziu, cînd a fost vorba de o locuinţă, J. D. a luat cuvîntul şi a spus că acolo unde locuia el, era o cameră in care locuiau mai multe tinere fete, care studiau muzica sau alte arte. Pe scurt, Isabelle s-a mutat acolo. După trei luni, erau logodiţi.

— Ce făcea J. D. la New-York ?

— In primul rînd debuta în unul din cele mai mari birouri de arhitectură şi era nebun de entuziasm ; însă, ca să se căsătorească, n-avea decît salariul său şi logodna a durat trei sau patru ani. Isabelle, în loc sâ-şi găsească o slujbă să completeze salariul lui J. D., s-a înapoiat la Syracusa, „să-l aştepte". Dar e tirziu. Trebuie să mă retrag. Spune-mi că vei veni miine cu noi.

— Nu pleca. Mai ia o ţigare. Spune-mi de ce J. D a renunţat la arhitectură.

— Spune-mi mai întîi ce s-a petrecut cu dumneata Eşti cu totul deosebită de aceea care erai cind te-arn văzut ultima dată.

— Este opera Lisei.

Şi ea îi explică pe scurt, dar vivant, toate etapele transformării sale, întreruptă de desele exclamaţii ale lui Deb.

— Imaginează-ţi senzaţia pe care o vei face cînd te vei înapoia acasă. Ce va zice mama dumitale ?

— îmi place nici să nu mă gîndesc.

— Şi prietenii dumitale ?

— O ! n-am !

— Eşti cu totul magnifică ! Ceea ce apreciez mai mult la dumneata, este sinceritatea. Vorbeşte-mi de Lisa şi de bărbatul acela care este îndrăgostit, de atîta timp, de ea, Barry Firth. Nu este aşa ?

— Vrei să spui că Barry Firth este îndrăgostit de Lisa ?

— Am văzut-o cu ochii mei la week-end-ul pe care l-am petrecut la ea. Dar n-am vorbit niciodată nimănui şi n-aş fi spus-o dacă n-ai fi menţionat că este văduvă. Mă întrebam dacă Barry Firth nu se va da la o parte cum fac cei mai mulţi dintre credincioşii admiratori, cînd locul devine liber.

— Nu, Barry nu s-a retras.

— S-au căsătorit ?

— Nu încă. Lisa este văduvă numai de cîteva luni.

— Cit timp vor aştepta ?

— N-am discutat cu ea. Dar atit timp cît mama trăieşte, nu cred că Lisa va face ceva care i-ar putea produce un şoc. Mama n-are inima prea sănătoasă. Trebuie să fim prudente.

— Lisa mi-a vorbit mult de mama dumitale. Mi-a Spus că este una din ultimele mari doamne din epoca victoriană, care este încă în viaţă, guvemînd toată familia cu o mînă de fier. Şi ea mi-a spus că dumneata eşti una din ultimele reprezentante din Ordinul sfînt al fiicelor supuse.

— Prezenţa mea aici, poate dovedi contrariul!

— în fine, nu-i treaba mea, dar cred că aveai nevoie de schimbarea aceasea. Ca şi J. D. Profită cît poţi, draga mea !... Ce nenorocire ! Priveşte cît e ceasul ! Unu şi jumătate!... De tragedia arhitecturală, îţi voi vorbi miine, dacă vei merge cu noi. Trebuie să plec, căci J. D. poate să se culce. M-aşteaptă. O ! zut ! nu sînt o bună diplomată. Ei bine ! Iată : J. D. m-a trimis aici. Dacă dumneata nu vii mîine cu noi, el va pleca direct la Paris. Trebuie să-i duc răspunsul înainte de a mă duce la culcare.

Charlotte şi Deb se lungiră pe nisip, lîngă golfuleţul adăpostit de capul Antibelor, Charlotte pe o rină, cu capul rezemat in palma miinii, Deb, în lung, pe spate, cu faţa bronzată şi cu gîtul brun, expuse în razele arzătoare ale soarelui. Era una din acele zile frumoase, azurii, ale Me- diteranei. La eîţiva metri departe de ele, valurile, care veneau, se spărgeau pe nisip, ţesînd o dantelă albă pe plaja galben-pală. La eîţiva kilometri de aici, vîrfurile încoronate de zăpadă ale Alpilor italieni, desenau, pe cerul senin, altă dantelă albă. Cei doi bărbaţi plecaseră pe jos să viziteze bătrînul oraş şi, în fine, să satisfacă via curiozitate a lui J. D., care voia sâ vadă de aproape cele două turnuri antice, patrate, care serviseră ca posturi de pîndă.

— Entuziasmul său pentru arhitectură pare că n-a dispărut cu totul, comentă Charlotte.

— Entuziasmul său ! Cînd va fi acasă, nu-1 vei mai recunoaşte. Astă-seară, îi vom cere să ne povestească cîteva din istorisirile sale scoţiene şi irlandeze. Va putea să se strîmbe ! De faţă cu Isabelle nu povesteşte niciodată. Ea spune că, distrînd pe alţii, devine ridicol. Este dotat şi pentru comedie ; dar

Isabelle a îrmăbuşit, îb scurt timp, şi acest talent. De asemenea a pus capăt şi pasiunii lui pentru entomologie. După părerea ei, şl aceasta este pierdere de timp.

— De ce J. D. a renunţat la arhitectură ?

— Din aceeaşi cauză care l-a determinat să renunţe aproape la tot ceea ce-i plăcea. Isabelle, după cîte an înţeles, considera lucrările lui ca arhitect, ca un mijloc de a ucide timpul. Ea mi-a spus, într-o zi, că fiind nevoită, atunci cînd s-a căsătorit şi a avut copii, unul după altul, să renunţe la pian, n-ar vedea de ce Duveaux ar continua să-şi piardă timpul cu visurile din tinereţe, după ce îşi luase răspunderea unei soţii şi a copiilor. Isabelle a crezut totdeauna că posedă, în comparaţie cu celelalte femei, o sănătate foarte delicată. Cînd a înţeles, că la două luni după căsătorie, este însărcinată, a avut un şoc teribil pentru nervii ei. Avea intenţia nu nu aibă copii înainte ca mijloacele lui J. D. să fie suficiente pentru aşa ceva şi în plus, numai dacă-i va permite sănătatea ei. Fu şi mai rău cînd acelaşi lucru se repetă doi ani mai tîrziu. Ea se credea o martiră. Continuă să considere şi pe copile ca pe nişte martire pentru că eran silite să frecventeze şcoala publică şi să trăiască într-un cartier nesănătos. O ! ce mult mă agasează aceasta ! Cele două fete mai mari, ar trebui acum să încerce să-şi cîş- tige viaţa, dar Isabelle a ţinut ca ele să urmeze cursurile şcolii secundare, cu toate că, nici una, nici cealaltă, nu sînt eleve prea strălucite. Ea mi-a spus odată, cu lacrimi în ochi, că dacă Duveaux nu se va hotărî să facă ceva, va trebui să plătească studiile fiicelor sale din proprii ei bani.

— Are bani ?

— Nu. Nu este decît un şantaj. Tatăl ei, cînd a murit, i-a lăsat cîteva mii de dolari. Dar, oricum ar fi fost suma aceasta, mare sau mică, nu este plăcut pentru un bărbat s-audă pe soţia sa repetînd : Dacă .tu nu poţi plăti, o voi face eu.

— Locuiţi în apropiere ?

— Acum, nu. Mack şi cu mine ne-am mutat şi actualmente locuim la Darien ; dar la începutul căsniciei, am locuit într-o casă a Bronxvielle. Mama îmi spune meret» să fiu gentilă cu Isabelle. Am încercat, dar nu se adaptează cercului nostru. Ea nu

aprobă, în totul, pe Macfc
Zice că el are o influenţâ în rău asupra lui Duveaux. Cea mai mare parte din colegii de liceu ai lui J. D., îi displac. Ea susţine că banda nu se întîlneşte decît atunci cînd vor să se îmbete. Chiar şi în cazul cînt sînt numai doi, mi-a spus ea odată pe un ton amar, şi se întîlnesc la unul din ei, silesc soţia şi copilul de şase luni, să doarmă la etajul de sus ! Buck Mortimer, chirurgul, îl runoşti, pe vremea cînd era intern într-un spital din New-York, a venit într-o Sîmbătă, în vizită la J. D. şi a petrecut o noapte la el. Isabelle nu va uita niciodată că i-a îmbătat soţul şi atunci, pe la orele trei dimineaţa, ne mai puţind suporta, mult timp, pălăvrăgeala celor doi prieteni, l-a chemat. Nici Buck n-a uitat. Niciodată n-a mai călcat în casa lui J. D. ! J. D. a povestit totul lui Mack, arâtindu-i cît fusese de jenat faţă de Buck. J. D. nu era beat, dar, cînd s-a dus să se culce, a făcut imprudenţa să flecărească puţin cam mult şi totdeodată să povestească Isabellei una din istorisirile lui Buck, puţin cam îndrăzneaţă, pe care o găsise nimerită să i-o spună atunci. Şi culmea ironiei, sărmanul băiat avusese neşansa să răstoarne un scaun. Isabelle mi-a spus că istorioara lui Buck era aşa de îngrozitoare, că, atunci cînd Daveaux a început să jongleze cu mobilele, s-a hotărît sâ se ducă să doarmă în camera copiilor. Timp de trei săptămîni, ea îşi asumase rolul tragic al femeii care descoperise că soţul său are tendinţe puternice spre alcoolism.

— Bănuiesc, zise Charlotte, că ea are anumite principii în ceea ce priveşte alcoolul. Cunosc genul acesta de femei. Mai sînt cîteva la Boston.

— în orice caz, ea nu este genul femeii care-i trebuia lui J. D., unui bărbat normal. Sînt cu totul de acord că nu trebuie să bei. De altfel, multe femei conştiente, se abţin s-o spună, dar Isabelle totdeauna a crezut că J. D. bea prea mult. El nu putea fi niciodată puţin bine dispus, fără ca ea să nu-1 întrebe imediat, cîte cockteil-uri a băut. De asemenea, este grozav de geloasă.

— Are motiv să fie ?

— Vrei să zici că J. D. a avut aventuri cu alte femei ? Nu, nu este cazul. Atîta cît ştiu eu. Dar Isabelle eştp geloasă, chiar dacă el nu face nimic altceva decît sâ vorbească cu o femeie. La o serată, dacă J. D. se an-

gajează într-o convorbire cu o femeie, Isabelle caută să-l întilnească imediat şi să-l întrebe, pe un ton imperios, ce-a avut aşa de interesant să-şi spună. J. D. iubeşte oamenii şi oamenii iubesc pe J. D. Este foarte sociabil, dar Isabelle nu face nimic ca să satisfacă acest instinct.

— Ce ar trebui să facă ?

— Ceea ce fac toate soţiile rezonabile, cînd au descoperit ceea ce-i face plăcere bărbatului. Să-i procure plăcerea aceasta sau cel puţin să nu i se aşeze în cale. O soţie care are un soţ sociabil, trebuie să stringă prietenii în jurul lui. Lui J. D. îi plac recepţiile, dar Isabelle este una din femeile acelea care cred că se pot dispensa de toate îndatoririle sociale, pentru că are trei copii şi o singură bonă (şi ce bonă !) şi se ocupă cu chestiunile parohiei. Isabelle este foarte religioasă. Toată activitatea sa se rezumă la Biserică. In plus, după cum spunea ea, este o mamă extrem de devotată. O ! mi-e scîrbă de această ipocrizie !

— Este într-adevâr o mamă aşa de devotată ?

— Poate că da. pentru cele două mai în vîrstă. Probabil că sînt oribil de nedreaptă faţă de ea. Bănuiesc, în parte, din invidie.

Deb tăcu o clipă.

— N-am avut copii. Avem trei pe care i-am adoptat, adăugă ea pe un ton morocănos... Bănuiesc toate acestea pentru că ştiu că Isabelle n-a dorit pe nici una din fiicele sale, înainte de naşterea lor, aşa că atitudinea ei de mamă sacrificată, îmi calcă pe nervi. Chiar şi vocea ei, cînd te lasă să înţelegi cît de mult s-a sacrificat, prinde un ton plîngăreţ ! Şi totuşi, înainte de naşterea Tinei, a încercat sâ obţină de la un doctor declaraţia că un copil în plus, va fi periculos pentru sănătatea ei.

— Vorbeşte-mi de Tina.

— Nu ştiu mare lucru. S-a născut după ce noi ne-am
, mutat la Darien, dar am văzut-o. In copilărie, a avut o ' eczemă groaznică, sărman copil şi acum este nespus de [urîtă. în plus, este totdeauna cea din urmă în clasă. Nu : se înţelege cu Isabelle, dar adoră pe J. D. Rezultatul • Isabelle este geloasă pe copila pe care n-a dorit-o njei- odată. După cum vezi, viaţa familială a lui J. D. n-are nimic dintr-un poem de

primăvară. Dăruieşte-i citeva zile frumoase ! Le merită.

— Ce ramură a arhitecturii îmbrăţişase ?

— J. D. clădea case de locuit; dar era pe punctul sâ încerce şi construcţii mai importante : biserici, biblioteci, clădiri publice. Mack mi-a spus, că în mai multe ocazii, pe care le cunoaşte, J. D. ar fi făcut faţă. Poate că era puţin cam vizionar. Una din ideile lui favorite, era să transporte centrul unui sat vermontez, în Central-Park şi să-l reconstruiască aici. O biserică veche cu turla albă, una sau două case coloniale, o şcoală din cărămidă roşie şi chiar un pod vechi, acoperit. J. D. s-a născut într-un sat micuţ, în Nordul Vermontului. Tatăl său era medic de ţară şi J. D. ştia unde să găsească ceea ce-i trebuia pentru „Satul american primitiv", după cum îl numea el. Dar nici muzeul de arte, nici oraşul n-au fost dispuse să aloce sumele necesare pentru realizarea proiectului „fantezistului Domn Durrance" ! Astfel îl botezase cineva într-un articol de ziar. Puţin timp după publicarea acestui articol, J. D. a venit la Mack şi i-a spus că „Fantezistul Demn Durrance*, renunţă la arhitectură şi întrebase pe Mack dacă dispunea de ceva bani cu care să cumpere cîteva acţiuni ale unei noi antreprize eletcrice. Bineînţeles, Mack a cumpărat. El adoră pe J. D., dar afacerile n-au mers prea bine. Totuşi, J. D. a reuşit să trimită de două ori, în Europa, pe Isabelle şi pe cele două fiice mai mari ! Ele se înnebunesc după călătorii ! A ! Zut!

Deb se ridică In piicoare. Charlotte o privi surprinsă. Privirea ei se pierdea departe, către vîrfurile înzăpezite ale Alpilor italieni. O dungă de nemulţumire îi bara fruntea.

— Dacă este ceva aici care mă face să turbez, spuse ea tot aşa de furioasă cum îi era şi privirea, este faptul să văd un cîine împopoţonat şi înhămat la un căruţ, chiar dacă aceste este condus de un copil. Cu atît mai mult, cînd este condus de un bărbat. Cîinii şi oamenii, în ţara noastră, nu sînt făcuţi ca să fie înhămaţi.

îşi puse pălăria cu un gest brusc şi îşi trase fusta ca
o mişcare nervoasă.

— Dacă vrei sâ ne întîlnim la orele trei, cu cei doi băieţi, să mergem !

X

Patru zile mai tirziu, Charlotte şi J. D. stăteau pe cheiul Neapolului şi făceau semne de adio, lui Mack şi t)eb, al căror vapor îşi croia încet drum, afară din portul ticsit. Muzica cînta, remorcherele scuipau fum, pescăruşii se învîrteau în jurul vaporului.

Vasul Charlottei, pentru Alexandria, ridica ancora la diezul nopţii.

— Nu ne mai rămîn, după plecarea lui Mack şi Deb, Care are loc la orele zece, decît patruzeci de ore, ca să facem tot ceea ce n-am făcut la Majorca ! spusese J. D., Charlottei, în ajun, pe cînd stau rezemaţi de bastinaj. Vasr.l era pe punctul de a părăsi Genua. Mack şi Deb co- borîseră in cabina lor, iar Charlotte şi J. D. se urcaseră De locul cel mai ridicat al vaporului, ca să vadă insula îUba, care se pierdea în întuneric.

Tot ceea ce nu făcuseră la Majorca ! Ce vrea să zică ? Se întrebase Charlotte. Dar ea nu-i pusese întrebarea Aceasta. Chiar nici nu voise să vadă, în inflexiunile vocii lui altceva decît o glumă. Aceasta n-o jena, absolut deloc.

Trei zile în bunele graţii şi în societatea, zi de zi, a lui Mack şi Deb, îi dăduseră încredere în ea însăşi. Dar fiu trebuia sâ fie prea mîndră, îşi dăduse ea seama, atunci cînd constatase în timp ce privea insula Elba, că acelaşi ataşament care-i redăduse echilibrul pentru cîteva *ile, tot acelaşi o va face, acum, să-l piardă. Pe nesimţite, fnina lui J. D., urmînd luciul bastingajului, se închisese Teste mîna ei !

La început, se simţise cuprinsă de panică, dar nu-şi retrăsese mîna. Nu făcuse nici o mişcare, nici nu scosese Vreun cuvînt. Degetele lui J. D. se crispaseră pe mîna ei şi umărul lui, care o atinsese uşor, se rezemase de al ei. Astfel rămăseseră cîteva minute, J. D. tot aşa de mut.

tot aşa de nemişcat ca şi Charlotte. In fine, apăsarea degetelor lui, slăbise şi se depărtaseră brusc.

— Bănuiesc că-i febra primăverii din Italia ! Să mergem să ne plimbăm.

Unul lingă altul, făcuseră de mai multe ori, înconjurul punţii, cu mîinile înfundate în buzunarele paltoane- lor, fără să schimbe vreun cuvînt. Nici o aluzie la ceea ce se petrecuse, aşa de emoţionant lingă bastinguj, mai înainte cu cîteva minute.

în noaptea aceea, Charlotte visase pe Leslie. La în- ceput, cînd Isabelle Durrance apăruse şi îi întrebase pe un ton mînios : „Ce-aţi găsit aşa de interesant să vă spuneţi ?" amîndoi se aflau intre punţi, rezemaţi de ram- bard şi Leslie o ţinea in braţe. Chiar în acel moment, se ivise lîngă ei, mama Chariottei şi spusese cu vocea de bas : „Te-am salvat odată. Aminteşte-ţi : Rockledge !" Şi imediat scena se transportase la casa aceasta micuţă, patetică, din mahalaua Liverpool- ului.

Ea se află în casă. Leslie se înapoiase din călătorie. Erau singuri în cameră, îmbrăţişaţi.

Deodată Leslie se smulsese din îmbrăţişare şi îi arătase spre fereastră : o femeie sta în faţa porţii de fier, cu umerii căzuţi şi cu capul plecat. La început. Charlotte crezuse că era tînăra din New-York, dar privind-o mai bine, recunoscuse pe Isabelle Durrance, care tricota, iar lîngă ea, pe iarbă, cu picioarele încrucişate, era o fetiţă : desigur. Tina.

Revenind la Leslie, observase că nu mai era tînăr. Faţa avea riduri, ochii erau de un bleu-negru de miez de noapte, pe care ea nu-1 mai văzuse şi sprîncenele brune, de culoarea pămîntului de Sienne. Nu fusese în braţele lui Leslie ! Fusese în braţele lui J. D. Şocul o **trezise din somn.**

Freud ar fi explicat aceste imagini juxtapuse, ca subordonate dorinţelor şi refulărilor. Dar din fericire, el nu era aici ca să le interpreteze. Şi Charlotte n- avea timp să caute să le explice. Nerăbdarea de a trăi ziua care se deschidea în faţa ei şi bucuria nouă pe care o lua din realitate, erau suficiente să şteargă fantomele visului.

Soarele lumina în toată strălucirea lui. Golful Noa- polului întindea braţele în semn de bunvenit, oferind atracţiile sale variate cu o abundenţă generoasă, în timp ce în fund. Vezuviul fumega liniştit, ca un bătrîn obosit, aşezat lingă foc.

Cei patru prieteni stabiliseră să se ducă la Capri. Jena care se născuse în ajun, pe punte, dispăruse

complet. Pare şi acum bine dispus, îşi spunea Charlotte, cînd el îi întindea mîna să-i ajute să sară peste o pasarelă nestabilă, să coboare o scară suspendată, să urce pe spatele unui măgar, sii coboare într-o barcă care dansa pe apă sau să se urce pe bordul unui vapor care se clătina. Era aşa de glumeţ, aşa de bine dispus, aşa de ta- chinător, că Deb zicea că n-ar fi deloc surprinsă, dacă l-ar vedea, aşa de odată, făcind tumbe.

— Norocul la joc i s-a urcat la cap, spunea Mack.

Acum două zile, la Meniu Carlo, J. D. făcuse experienţa uneia din acele şanse extraordinare ale debutantului. Dacă juca pc roşu sau pe negru, cu soţ sau fără, micuţa bilă de sidef, totdeauna hotărîse în favoarea lui. La început jucase prudent, dar pe măsură ce noaptea înainta şi norocul persista, mizase din ce în ce mai mult. Cînd părăsiseră cazinoul, la miezul nopţii, toţi pierduseră, in afară de J. D., însă nu in proporţia în care cîş- tigase el. Cei cinci sute de dolari pe care banca îi dăduse lui J. D., au fost pentru el un adevărat chilipir. Insistase să ofere lui Mack şi Deb o cină de adio, urmată de operă, — nimic altceva decît *Traviata,* anunţase el triumfător, după ce-şi procurase locurile. Nu era oare minunat că trupa voia să onoreze prezenţa Camillei, eîntînd versiunea lui Verdi cu personajul al cărui nume il purta ea ? După operă, luaseră un supeu foarte vesel. Amintirile lor, reîmprospătate de operă, făcuseră ca J. D. să devină Armând şi Mack bătrînul conte desfrînat. Amîn- doi erau nespus de comici. Charlotte se alăturase bucuriei generale, aşa de cordial, ca şi cum aşa fusese tot- j deauna. Petrecuseră o seară de glume şi de sinceră [prietenie.

Charlotte şi J. D. nu aşteptară pe chei decît pînă ce [vaporul care du ea pe Mack şi Deb, dispăru.

— Vino, zise J. D., virînd o mînă energică sub cotul C^arloUei. Giuseppe ne-aşteaptă. Nu putem să ne peʳmitem, cu programul pe care l-am elaborat, să pierdem nici măcar un minut.

Studiase hărţi, calculase distanţe, vorbise cu călăuze şi făcuse, în fine, propriile sale aranjamente cu Giuseppe. J. D. rezervase Chariottei pentru ultima zi, orăşelul Ra- vello, lingă Amalfi şi o veche abaţie benedictină, cu o mî- năstire din secolul al Xll-lea, lingă Salerno, care, după cît îşi amintea, erau pentru

el, două din locurile cele mai atrăgăecare din sudul Italiei. Amîndouă puteau fi văzute intr-o singură zi. Itinerariul pe care-1 alesese, desena o buclă, urmînd un drum interior de la Pompei la Salerno, apoi de-a lungul mării pînă la Amalfi, făcînd un ocol prin Ravello, coborînd apoi ca să întîlnească faimoasa şosea de la Sorrento. La Sorrento, luau împreună cea din urmă cină şi se înapoiau la Neapole, pe la începutul serii, la vreme pentru plecarea Chariottei, care avea loc la miezul nopţii.

Giuseppe asigurase pe Durrance că el făcuse de mai multe ori, drumul la vechea abaţie şi — *„si, si, si, oui, oui, oui, okai, signore"* — că scurtează călătoria, căci cunoştea şi calea aceasta, despre care J. D. citise că, din cauza frumuseţii peisajului, merita osteneala să fie văzută chiar în ciuda drumurilor rele. Dar Giuseppe trebuie să fi avut în cap o altă abaţie şi un alt drum mai scurt, căci, nu numai că drumul era într-adevâr rău, dar se schimba într-o potecă întortocheată care se oprea, în cele din urmă, pe o colină pustie.

Aşa că, Charlotte şi J. D., in seara aceea, nu cinară la Sorento. în loc de cină, băuseră cafea cu lapte şi mestecaseră pîine uscată, sub o bucată de acoperiş de ţiglă, aşezat pieziş pe un zid dărîmat. Nu departe de ei, automobilul lor zăcea la picioarele unui zid cu proptele. Din fericire, zidul acesta nu era prea înalt, căci, în cazul acesta, dacă Giuseppe ar fi încercat să treacă peste parapet, Charlotte şi J. D. n-ar fi putut să se tirască afară din automobil printr-o portieră şi să iasă intacţi, ca să examineze situaţia într-o stare de spirit, care provoca risete în loc de lacrimi.

Cînd catastrofa avusese loc, pe la jumătatea după-amiezii, erau deja în întîrziere cu itinerariul şi se hotărî-
Sera să lase la o parte Ravello şi să viziteze abaţia. Puţin timp după ce se depărtaseră de Pompei, ceva începuse să sune în organele vitale ale automobilului lui Giu- seppe. Maşina era incapabilă să menţină o viteză mijlocie de douăzeci de kilometri pe oră şi lua virajele cu încetineala unei broaşte ţestoase.

— In îine, cel puţin nu este periculos ! Şi pentru

ce să mergem cu viteză, cînd peisajul este aşa de frumos ? spusese Charlotte, cînd J. D. îşi reproşase că este un călător neeperimentat luind cu chirie prima maşină în- tîlnită în cale, pur şi simplu, numai pentru că şoferul avea o mutră simpatică şi maşina o capotă demontabilă. Sau cel puţin un acoperiş care are aparenţa că este decapotabil.

Cind Charlotte şi J. D. ieşiră din maşina răsturnată, Giuseppe era pe punctul să cadă pradă unei crize de nervi. Lacrimile îi curgeau şiroaie şi rezemat de o roată care se afla în aer, plîngea cu hohote. J. D. îl atinse cu mîna pe umerii rotunzi, care tremurau din cauza sughiţurilor, sperind că-1 va calma în aşa fel să poată sta cu el de vorbă.

în timp ce maşina urca încet panta rîpoasă, un nor gros, alb, care cobora odată cu ei, acoperise tot peisajul din jur, în aşa fel că pierduseră cu totul sensul direcţiei, însă Giuseppe trebuia să ştie unde se găsea ultimul ţinut locuit prin care trecuseră, aşa că, atunci cînd va fi suficient de calm, vor putea coborî de-vale, pe drumul cel mai scurt.

In fine, eforturile lui J. D. fură recompensate, Giuseppe se ridică şi explodă într-o avalanşă de cuvinte însoţite de mişcări violente, prin care voia să-i facă să înţeleagă că avea intenţia să coboare in vale, să caute *„cavallo e corda“,* in timp ce *signore* şi *signorita,* vor ră- mîne lîngă automobil.

— *„Cavallo e corda*[11]*, „cavallo e corda“,* repetă el fără

I încetare.

— Desigur, vrea să spună, un cal şi o frînghie, exclamă în fine, Charlotte.

— Nu, nu, Giuseppe, interveni J. D., nu *„cavallo e corda“.* Nu acum ! Nu în clipa aceasta ! Mai întîi, Giu- seppe va căuta un alt automobil şi un şofer. Mulţi bani pentru Giuseppe, *molto lire, molto ! molto! Signorina* trebuie să se ducă imediat la Neapole. Să prindă vaporul. Giuseppe va rămîne aici şi după ce *signore* şi *signorina* vor fi plecat spre Neapole, Giuseppe se va duce să caute *cavallo e corda* şi se va înapoia la Neapole mai tîrziu. *Comprehendare ?*

Giuseppe clătină capul, cu o expresie de mîhnire în ochii săi. Atunci J. D., ca să facă pe Giuseppe să-l înţe-

leagă, încercă altă metodă. Din buzunarul interior al hainei, scoase un creion şi un carnet cu coperţile negre. Pe o pagină albă desenă un automobil, cu pietrişul scrîşnind sub roţi, cu un şofer aplecat asupra volanului şi în fund doi călători, ţinînd pălăriile şi cu eşarfele zburdir.d in vînt. Pe pagina vecină, schiţă un transatlantic.

Giuseppe privea fascinat. De asemenea şi Charlotte.

— Cum se zice : astă-seară ? întrebă el, în timp ce creionul său alerga pe hîrtie.

— *Stasera,* răspunse Charlotte.

Un cadran apăru de-asupra transatlanticului, cu cele două ace pe cifra douăsprezece. El arătă acele.

— *Stasera,* repetă el de mai multe ori, rar şi ingîmfat.

Apoi creionul arătă transatlanticul.

— Vaporul pleacă, puf-puf-puf, înţelegi, cap de bou ? Puf-puf-puf, *stasera.*

— *Capisco ! Capisco!* exclamă de-odată Giuseppe. *Si, si, si, si !* Puf-puf-puf, repetă el cu mina incintată a unui copil. Giuseppe iute caută *altra* automobile. Revine iute, iute ! Imediat!

Era tot aşa tranportat de bucurie ca un cîine care, în fine. înţelege ce doreşte stăpînul său şi poate pleca repede să-i împlinească dorinţa.

— *Presto ! Vivo ! Allegro !* strigă J. D., în timp ce Giuseppe dispărea în ceaţă, alergînd de-a lungul drumului pietros, aşa de iute cît îl ajutau picioarele lui scurte.

Aceasta fu ultima viziune pe care o avură din partea lui Giuseppe.

Maşina răsturnată nu era a lui Giuseppe şi, în timp ce cobora alergînd colina, îi veni ideea că dacă proprietarul său afla cele ce se întimplaseră, oricît ar fi plîns, n-ar fi ciştigat prea mult. Automobilul era proprietatea unui napolitan, care-şi cîştiga caliceşte viaţa cumpărând maşini vechi, pe care le repara şi le punea în circulaţie ca taxiuri. Nu erau decît cîteva zile de cînd Giuseppe era în serviciul lui. Nu se afla la Neapole decît de cîteva săptămîni. Originar din Alberobello, coborîse la Neapole sâ cîştige bani ca să-şi poată cumpăra un camion. Eia un bun şofer de camioane. In serviciul pe care-1 avusese mai înainte, dusese la Bari şi chiar pînă la Gallipoli, nu- meroase

încărcături cu butoaie de vin.

Viziunea automobilului răsturnat chinuia pe Giuseppe ca şi detaliile macabre ale unei crime pe care ar fi co. mis-o. Tentaţia de a se depărta de locul unde zăcea acest automobil, ca un cadavru, îl strîngea de gît. Toţi banii care-i avea, erau la el. Era sigur că patronul îi va lua ţi ultima liră ca să plătească stricăciunea făcută maşinii. Se va putea el reîntoarce vreodată la scumpa lui Alberobello ? De cind îl părăsise, numai de şase săptămîni, simţise nostalgia micului său „truli", în formă de cuib, agăţat de pămînt, de paturile in formă de dulap, de Ma- ria şi de *bcmbini* ghemuiţi în jurul căminului.

Giuseppe îşi spuse că ar fi mai înţelept dacă s-ar ascunde într-un tufiş şi să aştepte aici întunericul care i-ar favoriza fuga.

— Să coborîm de-a lungul drumului şi să mergem in intîmpinarea lui Giuseppe, sugeră J. D., după o juma. tate de oră.

Le fu nespus de greu pînă ce traversară ceaţa. După ce merseră cam cinci sute de metri, sosiră la o răspîn- tie de drumuri. Nici unul, nici altul nu-şi aminteau pe care drum veniseră.

— Dacă nu mă înşel, zise Charlotte, riscăm să căderr. într-o fundătură.

— Şi dacă Giuseppe nu ne va găsi, ce se va întîmpla! Cred că ar fi mai bine să ne înapoiem la locul unde ne-t lăsat.

El credea că Giuseppe se va înapoia în cel mult o oră,

Dar trecu o oră şi el nu se Inapoie. Nici după două or&. După o jumătate de oră J. D. se oferi să se ducă să cavate ajutor, iar Charlotte să rămînă pe colină şi să aştepte pe Giuseppe, care s-ar fi putut înapoia în lipsa lui.

— Nu, mulţumesc, zise Charlotte. Dacă Giuseppe nu va găsi maşină, vom rămîne împreună. Chiar dacă ţi-aş da impresia că sînt o fiinţă de genul iederii, prefer să nu rârnîn singură în acest loc părăsit.

După amiază, ceaţa se schimbă în ploaie. Din fericire, av~urâ, de bine de rău, o bucată de acoperiş deasupra capului. Automobilul răsturnat, în poziţia sa înclinată, nu putea servi ca adăpost. Sub acoperiş era un maldăr format din tocătură de paie, oarecum moale.

Stînd pe grămadă, unul lîngă altul, tăceau, indispuşi, ca două păsări cocoţate sub streaşina unei case, şi priveau peisajul, prin şiroaiele de apă. In timp, ce speranţa că vor fi salvaţi din situaţia aceasta neconfortabilă, se niicşora, veselia Chariottei se accentua.

— Şi dacă vei pierde vaporul ?

— Nimeni nu se va sinchisi de lipsa mea.

— Şi dacă va trebui să petrecem noaptea aici ?

— Nu vom muri. Pe aici nu sînt animale sălbatice.

— Ce curajoasă eşti!

— Nu prea ! Este prima aventură senzaţională pe care o am ! Trebuie mult mai mult curaj ca să faci faţă, zi cu zi, monotoniei cotidiene.

Cu toate că aveau cuvertura, pe care o salvaseră de la dezastru, nu le era cald. In fiecare clipă, se ridicau, băteau cu putere tălpile şi mişcau braţele. J. D., dimineaţa, înainte de a pleca, strecurase în buzunarul parde- siylui, o sticlă de whisky, însă n-o desfăcu. Poate că mai tîrziu, vor avea mai multă nevoie de efectele reconfortante ale băuturii.

în timp ce voalul de culoare gris-perle, care învăluia colina, se transforma in gris-roşu şi cînd noaptea ,'ncepu să se lase, J. D. coborî la maşină ca să prădeze tot ceea ce se afla aici şi putea fi scos prin geamul portierei,1 Făcînd aceasta, striga

Chariottei, care-1 aştepta afară, că se simţea ca un scafandru scormonind o navă eşuată. Urmară diferiet articole : mici covoare de cauciuc, husele de voal, — imposibil să scoată scaunele prin geam — o geantă plină cu scule, o lampă, bucăţi de covor, şi, Domnul fie lăudat ! gamela lui Giuseppe, cu o sticlă plină cu cafea cu lapte şi mai multe bucăţi mari de piino. Transportară împreună prada în adăpostul lor. în lipsa lor, se produsese o spărtură. O ploaie fină cădea în mi;- locul sediului lor de paie.

— Nu dumneata vei face asta. Voi aranja eu totul, spuse J. D. Mă pricep în chestiuni de gospodărie. Dă-rri unul din covoarele acelea de cauciuc.

Acoperişul era scund. în dos avea o grămadă de pietre şi astfel îi fu uşor să urce. Puse cauciucul peste spărtură. Dar cînd vintul se transformă în furtună, cauciucul nu rămase pe loc.

El se reîntoarse la automobil, sub braţ cu geanta ca scule şi se agăţă de capacul cufărului pentru bagaje, fâ- cîndu-1 să sară cu ajutorul şurupelniţei şi ciocanului. U.\ pneu de schimb şi lanţuri se aflau în fundul cufărului. Greutatea combinată a acestor accesorii va fixa covorvl de cauciuc !

Le cără pe virful acoperişului. Fu nevoit să facă doui drumuri.

Pe cînd le punea acolo unde trebuiau, capul Char-lottei, lins şi umed ca de focă. apăru la marginea ţiglelor.

— Hei ! strigă ea, căci vîntul şi ploaia făceau un va carm teribil, pot să te ajut ?

— Mulţumesc, nu. Aproape am terminat. Şi spăr-tura ?

— Nici o picătură. Aşteaptă, voi întinde acest capăl.

Ea se urcase, în patru labe, lîngă el, pe acoperiş.

— Nu, nu. Intră şi stai la adăpost. Fă ce-ţi spun eu!

Ea se supuse, fără să protesteze. Cîteva minute mîi tirziu el intră, plin de apă. Pînă a se urca pe acoperiş, lepădase totul in afară de cămaşa albă şi vestmintelj de dedesubt. Dar n-avusese timp să

lapede şi cravaU Era udă leoarcă. După ce se zbătu cîteva clipe cu ui nod recalcitrant, se apropie de Charlotte, ridică bărbii şi zise :

— Vezi dacâ poţi desface drăcia asta !

Cind ea reuşi să desfacă nodul, el scoase cămaşa, tre- cînd-o deasupra capului. Charlotte îi ajută, căci cămaşa se lipise de el, cum se lipeşte de un geam o batistă înmuiată în apă.

— întrebuinţează aceasta ca şervet, îi spuse ea, în- tinzîndu-i o husă.

— Bună idee ! Spune, nu sîntem noi o frumoasă pereche â la Robinson Crusoe ? mormăi el, frecîndu-se cu putere.

Noaptea căzuse repede. Era ca o urmă vagă, fosforescentă, într-o mare de întuneric.

— Unde este lampa electrică ?

Ea i-o dădu, apăsind pe micul buton. Lampa răspîn- dea o lumină puţin mai vie decît aceea a unui licurici, dar totuşi era aşa de puternică să deseneze umbre gigantice şi să permită lui J. D. să-şi vadă hainele.

îşi trase pantalonii, strînse cureaua, îşi puse haina întinzînd braţele la dreapta şi la stînga. Era pentru prima oară cînd Charlotte era martoră acestor serii de mişcări automate, dar aşa de familiare multor femei, cărora nu le apar niciodată, îşi spuse ea, ca o caracteristică a genului masculin. Cînd îşi dădu seama de circumstanţe, îi fu ruşine.

** ;

— Masa este gata, anunţă ea cu vioiciune, îndreptînd lumina asupra rezultatelor recentei sale activităţi.

în faţa culcuşului de paie, acoperit acum cu un covor de cauciuc şi cu o rogojină, aşezase valiza sa micuţă. Două batiste albe ca zăpada, la care se vedeau încă îndoiturile, serviră ca şervete pe care pusese pîinea, cu grijă împărţită în bucăţi, sticla cu cafea şi, pentru fiecare dintre ei, cîte patru biscuiţi de ovăz.

— Bunule Dumnezeu ! De unde ai scos biscuiţii ?

— Am învăţat, la Cascada, că o senzaţie de oboseală, adesea, poate să fie risipită cu un biscuit. Azi dimineaţă, i-am pus în valiză.

— Pentru cazul cînd te vei obosi ? Şi în loc de aceasta, iată ce-am făcut din dumneata ! Spune-mi,

ţi-e frig ?

Ea înccpuse să fie scuturată de unul sau două tresăriri suspecte.

— Ma voi simţi bine după ce voi mînca.

— Cu o cutie de chibrituri în buzunar şi cu un rezervor plin cu benzină la automobil, trebuie să fiu capabil să fac foc, fără să incendiez maşina. Dacă am putea găsi combustibil ! Cafeaua caldă este mult mai reconfortantă decît cafeaua rece. O ! am o idee !

Luă geanta cu sculele şi se ridică.

— Nu vei pleca, lăslndu-mă singură aici, ducîndu-te să cauţi lemne, nu este aşa ?

— Nu voi merge decît pînă la maşină. Unde este gamela lui Giuseppe ?

Ea i-o dădu. El o puse sub un şiroi de apă, care curgea de pe acoperiş.

^ — Bine !

însă nu curgea cum trebuie.

— Mă duc s-o pun pe pămînt şi s-o las să se umple.

Cînd reveni, avea sub braţ mai multe sclnduri cu marginile dantelate. Una servise ca suport pentru bagaje, deasupra cauciucului de schimb şi descoperise alta pe podea şi sub scaune, graţie anului în care fusese construit automobilul. El sparse prada sa în bucăţele, în timp ce Charlotte îi lumina.

— Foarte uscate ! Vor arde ca un chibrit, de aceea trebuie totul preparat mai înainte. Gamela este plină ?

— Plină, atît cît poate fi ! Este o spărtură ca la trei sferturi din înălţime.

— Atîta cît ne trebuie. Este apă suficientă ca să încălzim cafeaua lui Giuseppe en bain-marie, în aşa fel să nu riscăm să pierdem preţiosul lichid în foc.

Stînd chircit, făcu, cu pietre, o vatră nu mai mare decît pălăria unui bărbat. Deodată, lampa se stinse.

— Drace ! mormăi el.

Contrastul între lumină, oricît de puţină fusese şi între întuneric, le dădu impresia că au o legătură pe ochi.

— Dar ochii noştri se pot obişnui cu întunericul. Să aşteptăm o clipă.

Amîndoi îşi plecară genunchii şi se aşeară pe

<u>călcîie.</u>

— Ai fost vreodată cercetaş ? întrebă, în întuneric, vocea Charlottei.

— Nu, desigur că nu ! Sînt din epoca activismului creştin. Dar de ce ?

— Ai aerul că şti multe din arta de a face un foc pe cîmp, în plin aer.

— O ! Tina şi cu mine, rămînem, din cînd în cînd, în cîmp. Tina iubeşte pădurea şi se pricepe admirabil în chestiunile acestea.

— Pare că te înţelegi mult mai bine cu Tina decît cu celelalte fiice.

— O văd mai des. M-am simţit totdeauna responsabil de existenţa ei, pe care n-a cerut-o şi pe care o găseşte, sărmana micuţă, plină de dificultăţi. Tina este, într-un fel oarecare, copilul unei conştiinţe rele.

— înţeleg... ceva aşa ca remuşcările...

— Poate. Puţin. Totuşi, nu aşa... vezi...

— Cred că înţeleg.

Probabil că ca ajunsese la concluzia nesocotită, că fusese în viaţa lui ,,altă femeie[4,] şi că Tina era rezultatul neaşteptat al unui act, care îndepărta bănuielile. Insă faptele nu se prezentau astfel. El nu avusese niciodată altă femeie. Nu fusese la mijloc decît neîncrederea conştientă a Isabelîei. Şi sentimentul acesta constant de culpabilitate, trezea mereu neîncrederea. El nu dăduse Isa- bellei confortul material şi moral pe care-1 dorea ea. Cu toate eforturile lui, nu reuşise să-i arate afecţiunea aceea tandră care se manifestă prin nenumărate maniere, de factură simplă şi naturală, aşa de convingătoare pentru o femeie» care n-are nevoie de declaraţii de dragoste, nici de reînoirea periodică a acestor expresii, pentru a se linişti.

Expresia aceasta nu fusese dorită de Isabelle, decît ca să se liniştească. Şi pentru el, în cele din urmă, satisfacţia principală era să-şi liniştească conştiinţa. în orice caz, Isabelle n-avea de ce să se plîngă, dacă el putea să-i risipească bănuielile şi să-i dea impresia că-şi păstra locul e}.

Sărmana Isabelle ! El nu era un soţ pentru ea. Dar : arca aceasta întîmplătoarc, care privea pe Tina, ce ginduri deşteptase ! Din fericire citirea gîndurilor nu sese la un stagiu prea înaintat!

— Tina mă face să mă gîndesc la mine însămi! zise Charlotte. Ce-i mai place, în afară de viaţa în aer liber ?

— Pictura. Se crede o artistă în embrion. Şi-a instalat un studio într-un grinar. Din nenorocire, pentru pictură îşi neglijează lecţiile. De asemenea, atelierul este un secret al meu şi al ei. Are o pasiune tot aşa de mare, pentru animale, dar mama sa simte repulsie pentru tot ce poartă blană, astfel că ea, n-a putut avea nici cel puţin un şoarece alb. Totuşi, ascundo omizi şi cărăbuşi. Unde este pachetul acela cu pînzâ unsuroasă ?

Ea i-1 dădu. El puse cîteva fî.şii de stofă pe vatră, aşează deasupra cîteva bucăţele de lemn, tăiate mărunt ca să poată lua foc mai uşor şi aprinse un chibrit.

După un sfert de oră, stind pe paie, in faţa cărbunilor care se stingeau, mîncară pîine şi biscuiţi, cu cafea caldă. Dar n-aveau pentru mult timp, o băutură caldă, să ţină in loc efectul rece al temperaturii, care cobora repede.

în timp ce mîncau şi aranjau diferitele obiecte, ploaia se transformase in grindină, şi cădea cu zgomot pe acoperişul de ţiglă. Grindina, atingînd pămîntul, nu se absorbea, ci se strîngea repede. Cînd J. D. veni de afară, unde privise să vadă ce s-a petrecut, spuse că acum erau înconjuraţi de o mare de ghiaţă.

— Ia spune-mi, întrebă el cu seriozitate, ce aud este zgomotul grindinei sau dinţii dumitale, care clănţăne ?

— Grindina, răspunse Charlotte, cu dinţii strînşi.

El întinse mîna în întuneric, îi atinse faţa şi îi puse

degetul pe buze, aşa de uşor, ca şi cînd ar fi fost surdomută. Ea strîngea cît putea de tare dinţii, dar nu reuşi să oprească un frison care-i scutură tot corpul.

— Asta nu mai poate continua ! Să-ţi văd picioarele ! Umede ! Scoate-ţi ghetele şi ciorapii.

Vreau să-ţi frec- ţionez picioarele.

Şi el o făcu cu putere.

— De ce nu mi-ai spus că iţi este frig ? Nu încerca să opreşti dinţii să nu clănţăne. Destinde-te. Dă-mi mii- nile.

Ea reuşi să pună mîinile ei care tremurau, în mîi- nile lui. Timp de o oră, muşchii tremurară, dar fu stă- pînă pe ei, pînă în momentul cînd începură să se încălzească. Încercase să-i spună că-i era ruşine, dar dinţii, care, clănţăneau, o împiedicau sâ vorbească.

— Scoate-ţi mantoul. Şi jacheta. Dar... eşti udă pînă la oase ! îţi voi masa spatele pînă ce-mi vei cere iertare.

O masă. Apoi, oprindu-se brusc :

— Ce-ai in valiză ?

— Nimic altceva, decît o rochie subţire de mătase, răspunse ea. Am pus-o s-o am, în cazul că- mi vei lăsa timp s-o schimb pentru cină, explică ea.

— Acum ai timp destul. După aceea vei bea o în- ghiţitură bună de whisky. înţelegi ? Voi bea şi eu. Numai aşa ne vom încălzi. Apoi, ne vom învălui ca într-o gogoaşe în cuvertură, vom grămădi sub noi paltoanele şi capetele acestea de covor şi să rugăm cerul ca toată căldura noastră să ne facă să nu îngheţăm. Unde eşti ?

Aprinse un chibrit şi deschise valiza.

Era o valiză de voiaj, un dar pe care Charlotte îl primise de la Lisa, la plecare. Argintul şi cristalul flacoanelor de toaletă, scînteiau la lumina tremurătoare a chibritului. J. D. îi examină sărăcăciosul conţinut. Conduri de damă, negri, ciorapi de mătase roşcată, o rochie de seară, imprimată, de culoarea cireşei, chitită şi un dessou de mătase roză, cu dantelă.

El o desfăcu. Fiicele sale ar fi numit aceasta un „slip“.

— Scoate bluza asta umedă şi pune toate lucrurile acestea uscate, ordonă el brusc, vărsînd conţinutul valizei, pe genunchii Charlottei.

.Chibritul se stinse. Schimbarea se făcu în întuneric, J. D. ajutînd-o să-şi pună ciorapii, întoreîndu-i pe dos, in afară de capete şi apoi

întinzîndu-i pe picioare, îi trase pe deasupra călcîielor. îi încercă şi una din ghete :

— Prea strimte. Vor opri circulaţia. Întinde picioarele.

Ea se supuse. I le învălui intr-o haină, care o făcu să st? gîrdccVscă la qhetre de lină, încălzite de un radiator. Mai tirziu, ea descoperi că ghetrele acestea erau făcute din vesta lui J. D., încălzită de corpul lui.

— la'.u whisky ; bea pe nerăsuflate.

Aprinzînd un alt chibrit, pe care-1 ţinu intre degete, vărsă o porţie bună in sticla goală a lui Giuseppe şi bău cu sete :

— Vino acum, să ne încălzim în cuvertură.

Tot timpul, J. D. fusese aşa de impersonal, ca şi cind ar fi fost chemat să dea ajutor unui rănit. Nu ceruse scuze pentru măsurile care fusese nevoit să le ia şi nu arătase nici o ezitare. întinsă lingă căldura care emana din pieptul lui, era convinsă că ea nu este pentru el de- cit un obiect neînsufleţit, pe care el il împiedica, cu răbdare, să nu se fărîme în bucăţi. De asemenea, şi ea simţea o suspendare a tuturor relaţiilor personale. El devenise, pur şi simplu, o sursă de căldură indispensabilă.

în timp ce tremuratul se potolea încetul cu încetul, ea aspiră adine, mişcă unul din picioarele sale călduros ir.văluite, vîrî palma miinii sub obraz şi închise ochii. O cuceri o somnolenţă plăcută.

Culcuşul improvizat făcea, cu zidul, un unghi drept. J. D. pusese valiza Chariottei în colţ. Rezemat de acest suport solid, stătea nemişcat şi liniştit. Fu fericit simţind cum corpul se destinde încetul cu încetul.

In cele din urmă, ea se odihnea în braţele lui, tot aşa de inertă şi încrezătoare ca şi Tina, după una din crizele ei de lacrimi. Şi aproape chiar în aceiaşi poziţie, observă el, văizînd-o stînd cu capul la pieptul lui şi cu faţa întoarsă spre el. în fiind, el vedea cu precizie, umbra genelor ei lungi, negre, pe fildeşul lucios al obrajilor.

Ea adormise imediat ce încetaseră tremurăturile. Totuşi, nu-i dădea drumul din strînsoarea braţelor. Nu mişca, căci se temea să n-o trezească.

Rezemind capul pe ruloul făcut din husele puse

pe valiză, închise ochii şi, după cinci minute, adormi şi el.

Charlotte se deşteptă cea dinţii. Prima senzaţie, pe care o simţi, fu o căldură delicioasă, care o învăluia de la cap pînă la picioare ; a doua fu o senzaţie de destin
dere completă ; apoi percepu liniştea care o înconjura. Nici grindină, nici ploaie, nici vînt suflînd în furtună. Nici un zgomot, decît un sunet surd, asemănător uruitului tobei. Niciodată, pînă atunci, n-auzise o inimă bătînd la eîţiva centimetri de urechile ei.

Rămase nemişcată, percepînd cu putere toate detaliile acestea, dar, destul de straniu, nu era nici surprinsă, nici tulburată şi tot aşa de puţin curioasă ca şi cum s-ar fi aflat în patul ei, citind un roman. Braţele nu-i mai legau. Numai cuvertura îi unea.

Cu băgare de seamă, săltă capul şi privi în jurul ei. Cerul era acoperit cu nori subţiri, printre care se filtra clarul de lună. Era lumină, că putea să vadă conturul mîinii. Privi spre J. D. Capul lui, dat pe spate, alunecase alături. Respiraţia lui regulată, dovedea un somn adînc.

Mult timp, ea îl privi. Faptele se consumaseră ! Surprinşi, neîngrijiţi, inconştienţi. Pardesiul lui atîrna grotesc alături, lăsînd să se vadă gîtul gol, fără acoperămînt. Dar ea nu simţi nici o repulsie faţă de el, nici chiar atunci cînd un şuierat uşor îi acompania respiraţia. Era ca un copil adormit, aşa cum fusese odinioară micuţul Jerry, gîndi ea. Ce îngîmfare ! Ce ştia despre un copilaş ? Dacă s-ar fi scris într-un roman, că o femeie de vîrstă ei, tot aşa de lipsită de experienţă, şi-ar fi permis asemenea gînduri, s-ar fi zis că era de un sentimentalism dezgustător !

Ce fel de femeie era ea, de fapt, dacă prelungea intimitatea aceasta mai mult decît era necesar ? Acum cînd se încălzise şi se odihnise, ar fi trebuit să se scoale imediat şi să se depărteze de el. în loc de aceasta, ea rezemă capul, cu precauţie, să nu-1 trezească din somn, pe locul unde se azeau zgomote surde de tobă. închise ochii şi, după cinci minute,

adormi iar.

Cînd se deşteptă, braţele tovarăşului ei, nu mai erau nemişcate. în realitate, strînsoarea lor o deşteptase. Visase iar pe Leslie. însă ea nu încercă să scape de o strîn- soare al cărei sens nu-1 putea uita. Din contră, ridicînd braţul, îi înconjură umărul. Braţele lui J. D. o strînseră şi mai mult şi ridicat pe jumătate, se plecă uşor spre ea şi o sărută ! Pe buze ! Cum făcuse şi Leslie !

îl sărută şi ea, cum făcuse cu Leslie, ca şi cum n-ar fi trecut nici o clipă între ultima sărutare a lui Leslie pe puntea vaporului şi prima sărutare de pe vîrful unei coline.

După o clipă, el desfăcu cuvertura în care era învelit şi se sculă în picioare. Plecindu-se spre ea, o acoperi, îi strecură husele sub cap, îşi puse haina şi spuse că se duce să se plimbe puţin. Nu, nu se va depărta. Ea trebuie să doarmă. Ceea ce şi făcu !

Cînd se deşteptă, cerul era de culoarea caisei şi o voce veselă o chemă de pe acoperiş :

— S-a făcut ziuă ! Este timpul să te scoli !

Nu fără greutate, ea se ridică şi puse picioarele pe pămînt. Acum, colţul din colină pe care-1 putea vedea, era de un brun-galben, fără grindină, ca şi cînd ar fi fost măturat.

în timp ce-şi punea ghetele groase şi se plecase să innoade şireturile recalcitrante, încet încet, îi reveniră în minte, evenimentele nopţii.

Era un vis sau realitate ? O strînsese în braţe timp de cinci minute sau timp de o jumătate de oră ? O sărutase o dată, de două ori, de trei ori ? Şi oare o sărutase intr-adevăr ? Ea visase pe Leslie. Sau poate Leslie se confundase cu el, cum se întiniplase acum două nopţi ?

Dar în vreme ce căuta să-şi adune gîndurile, ade-vărul îi ieşi în faţă. Atunci cînd cineva este treaz cu adevărat, ştie, fără nici o umbră de îndoială, ce este vis şi ce-a făcut în realitate. Băutura pe care i-o dăduse putea oare să-i fi produs o halucinaţie ? Ca atare, îşi spunea ea, era iresponsabilă de actele pe care le săvîr- şise. Era o consolare.

Acestea erau gîndurile Chariottei, în timp ce-şi

punea fusta umedă şi jacheta. J. D. era îmbrăcat, punîn- du-şi, bineînţeles, şi cravata umedă, reuşind să facă un nod asemănător cu cel de aseară. Aşteptînd pe Charlotte, examinase peisajul din împrejurimi, care, în timpul nopţii, fusese învăluit în întuneric. Erau aici măslini micuţi. Ici şi cjlea se ridicau vîrfurile înalte ale cedrilor şi portocalilor şi pe alocurea se vedeau fîşii de teren cultivat. Colina, care i se păruse, în ceaţă, aşa de sălbatică şi de pustie, era acoperită cu vii şi livezi. Se vedeau şi zidurile, acoperişurile de culoarea pămintului ars şi casele. Dintr-un coş, fumul urca în spirale.

— Văd urcind fumul unui foc, la care ne vom încălzi cafeaua, strigă el vesel. Eşti gata ?

— Gata, răspunse ea, trecînd pieptenul prin părul scurt, pe care-1 aranjă, cum putu mai bine, în oglinda valizei de voiaj.

Cînd, în fine, se intîlniră, el exclamă :

— Pentru dimineaţă, ai o mină superbă, Camille !

Era o remarcă glumeaţă, ca şi cum ar fi lăsat să se înţeleagă, că tot ce se petrecuse noaptea, nu trebuia luat în serios. Ea îi fu recunoscătoare.

— Din fericire, Armând, am avut strictul necesar! Pînă şi rujul de buze !

Şi ea ştia să glumească.

Porniră la drum, el ducînd valiza, ea aparatul de fotografiat şi sacul cu provizii. Celelalte le lăsaseră în urma lor. Atît cît fu posibil, scurtară coborîşul, tăind cimpul, evitînd să urmeze cotiturile drumului. Coborîşul era greu, observaţiile lor scurte şi sacadate.

Se opriră la prima locuinţă şi in italiana pe care o ştiau, cerură o ceaşcă de cafea fierbinte, o oală cu apă caldă şi permisiunea să usuce hainele în faţa cuptorului din cunie.

Dar, în prima locuinţă, cafeaua şi cuptorul erau un lux necunoscut. Din contră, li se oferi o bucată de polenta, care constituia dejunul familiei ; îl mîncară cu poftă, in timp ce un grup de copii, cu ochii negri, îi priveau cu curiozitate.

După aceasta, le dădură o cală cu apă caldă şi o cu- vetă aşezată pe un trepied în faţa unei vetre făcută din pietre, în care mocnea un foc din tot felul de rădăcini.

Rîzînd, se spălară unul după altul, întrebuinţînd din plin săpunul de toaletă, pieptenii, periile, peria de haine şi pila de unghii, din valiza de voiaj a Charlottei.

După ce dejunară şi se spălară, urcară într-un car cu două roţi, tras de un măgar şi luară loc în urma umerilor rotunzi ai italianului. Soarele era sus, fierbinte şi vestmintele, pe spate, se uscară repede.

în timp ce carul hurducăia pe drum, nu făcuseră nici o aluzie la cele ce se petrecuseră noaptea. Charlotte se gîndea că, dacă ea însăşi se întrebase ce era vis şi ce era realitate, era posibil ca pentru J. D. totul să nu fi fost decît un vis. Un vis de care nu-şi amintea I în cazul acesta şi ea trebui să se arate că nu ştie nimic.

Cînd opriseră carul şi întrebaseră pe vizitiu unde merge, acesta răspunsese : *Mercato.* Nici unul, nici altul nu cunoşteau Mercato. *Grande mercato ! molto grande !* explicase vizitiul, atunci cînd ei stătuseră pe gînduri. Desigur, era un oraş de oarecare importanţă. Aşa că ei acceptaseră scaunul care le fusese oferit, în vîrful unei lăzi, aşezate în urma carului.

Cutia era făcută din şipci şi se vedeau pene cenuşii şi ciocuri galbene. Charlotte sta pieziş pe marginea lăzii, de frica să nu-şi înţepe pulpele.

În fiecare clipă, vizitiul se oprea în faţa unei ferme, in care se afunda, ca să reapară imediat, cu braţele încărcate cu pene, pe care le arunca în ladă, printr-o trapă. J. D. începu să înţeleagă ce înseamnă „Mercato". Vizitiul se ducea la tîrg şi îşi aduna marfa pe drum.

— încă un intermediar, surîse el Chariottei, pe cînd aşteptau în faţa unei ferme. Apoi brusc : Cum te simţi ? După o asemenea noapte, trebuie să fi nespus de obosită.

— Nu văd de ce aş fi obosită. Am dormit destul.

— Ai dormit tot timpul ?

— Aproape.

— M-am gîndit c-ai visat ceva...

— Şi eu.

El îi apucă mîna cu putere.

— Am visat ! Cel mai frumos vis ! Şi cind m-am deşteptat, era adevărat! Deci, îţi aminteşti !

— Vag ! Mă întreb ce trebuie să gîndeşti de mine. Cauza este whisky-ul. Nu sînt obişnuită.

— Nici eu ! Totuşi n-am scuză. Ce trebuie să gîndeşti despre mine ! Căsătorit ! Cu picioarele şi mîinile legate de o situaţie la care trebuie să mă înapoiez.

— Aceasta nu trebuie să te chinuiască. Şi eu sînt legată de o situaţie pe care trebuie s-o repăsesc. Nu văd ce rău am făcut. O sărutare sau două ! Totul a trecut

Şi s-a uitat repede.De fapt, continuă ea, vocea luînd o intonaţie de bătaie de joc, în caz că nu te lasă în pace conştiinţa, vei putea să-ţi spui, că mi-ai făcut un serviciu. Doctorul Jaquith mi-a sugerat odinioară că un flirt va fi excelent pentru mine. Este mijlocul cel mai eficace ca să vindece oarecare depresiuni nervoase.

Ea se întoarse spre el şi ii aruncă un surîs sarcastic.

— Nu, te rog ! spuse el cu vocea răguşită, înainte ca ea să-i poată răspunde, vizitiul reveni, aruncă penele de pasăre în cutie şi se urcă pe scaunul din faţă.

XII

înainte de amiază, J. D. lăsă pe Charlotte la Hotel Excelsior, la Neapole. Din carul tras de un măgar, pînă la Salerno, se urcaseră într-un autobuz. Din autobuz, luaseră cel mai bun automobil liber şi se înapoiaseră la Neapole, pe drumul pe care veniseră, parcurgînd cei patruzeci de kilometri, repede şi fără nici un incident După ce lăsase pe Charlotte la hotel, J. D. se dusese direct la „American Express*[4], neavînd nici timpul necesar sâ treacă pe la hotelul modest la care îşi lăsase bagajele, să-şi schimbe hainele şi să se bărbierească, lucru de care avea neapărată nevoie.

Cînd deschisese uşa companiei americane şi un tînăr voinic, cu faţa albă, cu un surîs fermecător, îl întrebase cu ce-1 putea servi, simţise frămîntîndu-1 dragostea de patria sa.

Povestea lui nu provocase prea mare interes, ci o vie activitate a întregului personal J. D. luase numărul maşinii răsturnate şi putuse desena o schiţă exactă, ară- tînd locul unde se afla, pe colină. Tînărul declarase că se va ocupa de toate acestea ; de asemenea informase printr-o telegramă, vaporul

în croazieră, că domnişoara Vale era sănătoasă. Cînd J. D. îi spusese că ea ar voi să ajungă vaporul, dacă era posibil, tînărul se adîncise în

studierea mai multor dosare, consultase diferite orarii şi anunţase că un vapor va sosi, după o săptămînă, în Neapole, de unde va merge direct la Alexandria. în portul Alexandria, vaporul croazierei va rămîne ancorat timpul necesar ca pasagerii să viziteze Cairo şi Lucsor. Nu era sigur că va obţine un loc pentru domnişoara Vale, dar se va ocupa de aceasta şi îi va comunica rezultatul la hotel.

J. D. chemase pe Charlotte la telefon şi o pusese la curent, adăugind că va trece pe la hotel la orele şase- sprezece ca să-i comunice explicaţiile pe care i le dăduse tînărul.

Charlotte îl aştepta în hol, stînd la o masă lîngă o uşă cu geam care dădea pe via Partenope, care şerpuia de-a lungul golfului şi-l văzu venind. El era într-un automobil, la spatele unui şofer cu caschetă cu vizieră şi în uniformă.

Era îmbrăcată tot cu costumul verde-olive, dar îl călcase şi ghetele luceau ca arma poleită. în ceea ce priveşte pălăria galbenă, întrucît n-o putuse aranja în acest timp scurt, cumpărase o beretă, de catifea verde de culoarea sticlei, pe care vînzătoarea o aşezase, de abia de zece minute, cu un colţ îndrăzneţ pe părul lin. Sub jachetă purta o bluză nouă, ciorapi noi transparenţi, mănuşi noi, din piele de cămilă, albe, şi ca să completeze ansamblu, adăugase puţin din „Quelques Fleurs[1].

— Ce văd ? Nu te mai recunosc, Camille !

Acestea fură primele cuvinte rostite de J. D., atunci cînd o văzu.

— Şi eu aş putea spune acelaşi lucru, Armând.

Şi el fusese într-un magazin şi era de o eleganţă neaşteptată, într-o haină de gabardină, de culoare roşcată, aşa de moale ca pielea de căprioară şi cu o cravată bătătoare la ochi.

Trase spre el unul din marile fotolii şi se aşeză în partea cealaltă.

— Totul este în ordine. Locul dumitale pe bord, este rezervat. Am spus funcţionarului de la „American Express" să-l reţină. Apoi l-am întrebat cum crede el că este mai bine să-ţi petreci săptămînă pe care trebuie s-o pierzi aici. A sugerat Ravello. Un loc simplu, care n-are

nevoie de o garderobă bogată. De asemenea l-am

între- loat şi despre mine. I-am spus că am fost arhitect şi trebuie să văd abaţia aceea pentru anumite calcule comerciale. El m-â sfătuit să iau o maşină şi un şofer bun şi rai-a dat ideea s-o iau, de data aceasta, pe drumul celălalt, adică Via Sorrento şi Amalfi. Drumul pentru Ra- "vello se bifurcă la Amalfi. M-am gîndit, bineînţeles, dacă vrei, că aş putea să te însoţesc pînă acolo. In timpurile obişnuite, nu mi-aş fi putut permite luxul unui automobil, dar trebuie să cheltuiesc cîştigul meu de la Monte- Carlo.

Charlotte spuse :

— Voi lua parte la chiria automobilului.

— Te duci la Ravello ?

— Undeva trebuie să-mi pierd timpul.

— Maşina este la uşă.

— Adevărat ? Şi mă aşteptai !

— Şi toate lucrurile mele sînt în maşină. Poţi merge acum ? Lucrurile dumitale sînt împachetate ?

— Dacă lucrurile mele sînt împachetate ? Nu, mai am de aranjat două cutii cu pălării şi cufărul pentru ghete. Dar voi spune cameristei să se grăbească.

— Dispune de mine cît vrei ! îmi place ! Vino, să mergem ! Astă seară vom cina la Sorrenta.

Hotel de Sorrento era construit pe vîrf de stîncă. Ferestrele cu geamuri de la sufragerie erau la înălţimea falezei. Masa pe care o ocupau, era aşezată lîngă fereastră şi mîncară ravioll[1] şi băură Orvieto alb, privind pe deasupra unui zid natural, care cădea perpendicular în mare, la cîteva sute de metri mai jos.

Erau la cafea, cînd J. D. arătă planul său pentru noapte. Avea ceva de obiectat dacă vor coborî la Ravello ? Natural, el va putea trage la alt hoetel, dar nu i se părea că vreun individ ar fi putut găsi vreun inconvenient dacă două victime ale aceluiaşi accident, călătorind în aceiaşi maşină, la spatele aceluiaşi şofer, avînd aceiaşi destina-

*** Mîncare italiană, formată din pătrăţele de pastă, cu carne tocată şi preparată cu sare, piper, etc., care se serveşte cu sos =i este presărată cu brinză rasă. (N. T.).**

ţie, semnează o singură dată, numele lor pe registrul aceluiaşi hotel. Bineînţeles, Charlotte va semna Vale şi nu Beauchamp. Nici o taină. Nu era necesară.

Ea ezita, tăcînd.

— Iţi promit că în restaurant, voi sta la altă masă, continuă el, şi-ţi voi spune : Bună-ziua. domnişoară Vale ! Sper c-aţi dormit bine !“ în aşa fel ca să m-audă toţi şi nimeni să nu ghicească că sînt înamorat de dumneata, ca un nebun !

Fără îndoială, glumea ! într-adevăr, niciodată nu pierdea ocazia sâ tachineze !

— Să-ţi spun sincer, mă simt uneori aşa de bătrînâ că ţi-aş putea fi mamă, suspină Charlotte.

— Adevărat ! Ei bine ! permite-mi, mamă, să te însoţesc. în orice caz. nu spune nu, zi : voi vedea.

— Voi vedea, aceptă ea, cu un surîs indulgent.

— Eşti o mamă delicioasă ! Ce bine ne distrăm !

Cind porniră la drum, mergînd pe ocolurile şerpuitoare, printre stîncile care mărgineau ţărmul rîpos, între Sorrento şi Amalfi, întunecase. Se cufundau în umbra neagră a golfuleţelor, apăreau în splendoarea argintie a spaţiilor descoperite, repede, constant, încetinind, din cind în cînd, mersul deasupra abisurilor impresionante.

Amîndoi erau prea fascinaţi de vederea ireală a panoramei, cufundată in noapte, ca să închege o conversaţie oarecare. Luna nouă, cînd plecaseră de la hotel, era acoperită de nori, dar pe prima înălţime pe care se opriră, se ivi cu voalurile vaporoase, goală, luminoasă, nespus de delicioasă.

— Ca o tînără fată care intră în baie, insinuă J. D., privind refluxul din mare.

O remarcă sugestivă, ar fi zis Isabelle. Dar el n-ar fl spus-o niciodată în faţa Isabelîei.

Charlotte, ca şi cind ar fi fost cufundată în gânduri, tăcea.

— Nu, zise ea, în cele din urmă. Ea nu intră în baie, ci iese. Nu vezi cum luceşte ?

— Ai cîştigat! exclamă J. D.

Atenţia lui fusese depăşită. Simţi din nou sentimentul plăcut al înţelegerii depline, pînă acum necunoscut de el.

Cînd sosiră pe micuţa piaţă pătrată din Ravello, era aproape de miezul nopţii. Piaţa era învăluită In umbre. Automobilul se opri şi un portar adormit apăru la portieră, să conducă la hotel, pe oaspeţii care erau aşteptaţi. Funcţionarul de la „American Express*[4], făcuse toate di- ligenţele necesare.

Nici automobilele şi nici trăsurile trase de cai, nu puteau merge mai departe. Pasaje strimte, întretăiate de scări repezi, duceau la casele aşezate deasupra pieţii. Hotelul Charlottei era situat în vîrful oraşului.

— O ! da, îi asigură portarul, se va găsi o cameră şi^ pentru *signore.* In epoca aceasta a anului, nu prea avem lume multă.

Hotelul fusese odinioară un palat. Contrastul între drumul prăpăstios şi strimt şi între vestibulul pardosit cu dale, spaţios, plin cu plante şi cu palmieri în hîrdaie, era impresionant.

Cînd intrară în hol, o femeie micuţă, tot aşa de vioaie ca un prihor, cu obrajii tot aşa de stacojii ca şi penele acestei păsări, răsări în faţa lor. Vorbea englezeşte cu accent pronunţtat scoţian. Era un curent cu accidentul automobilului şi cu pierderea vaporului. Funcţionarul de la „American Express[1] îi povestise totul, pin telefon. Ce păcat! Dar ea avea, gata pentru domnişoara Vale, o cameră foarte frumoasă şi focul fusese aprins în şemineu. Da, avea şi alte camere libere. Da, va fi îneîntată să primească un *gentlemen.* De altfel, la ora aceasta din noapte, ar fi fost o nebunie să călătoreşti mai departe. Dacă binevoiesc să completeze, cu numele lor, fişele...

Urcară o scară largă, hoteliera arătîndu-le drumul şi cu portarul după ei; paşii lor răsunau pe treptele de marmură. Scoţiana porunci portarului să conducă pe *gentlemen* într-o cameră din stînga, iar ea pofti pe Charlotte în camera din faţă. Uşa se deschise într-un apartament compus dintr-un vestibul, dormitor şi baie.

—■ Sper că veţi dormi bine, ciripi femeia-pasăre. După o asemenea aventură, trebuie să fiţi tare obosită. Aţi face bine ca, înainte de culcare, să faceţi o baie caldă. Dacă doriţi să dejunaţi în pat, cînd veţi voi, sunaţi camerista. Şi acum noapte bună !

Ea nu se asemăna deloc eu o proprietară de hotel, ci cu o doamnă încîntătoare şi amabilă, care îşi

primeşte cu solicitudine oaspeţii în propria sa casă. Evident, micuţa doamnă scoţiană, nu prea găsise de tun gust faptul că Charlotte sosise însoţită, în afară de şofer, şi de J. D. Charlotte închise uşa vestibulului şi, cu un suspin de uşurare, trase zăvorul.

Dormitorul cel mare, înalt şi pătrat, la ferestre cu perdele spălăcite, cu desen. într-un colţ se afla un şemi- ncu. în grilaj scînteia o grămadă de cărbuni. De o parte şi de alta a şemineului, se aflau două fotolii de palmier, obosite, tot aşa de informe ca o pereche de ghete vechi şi, în faţa focului, un şezlong. Şi patul, pentru două persoane, era tot aşa de mare. Un colţ al cearşafului era îndoit şi o cuvertură de puf acoperită cu stofă maron, era aşezată peste pat.

Cind Charlotte era gata să se culce, stinse toate luminile şi ridică perdelele. După ele, se aflau uşi cu geamuri, care dau pe balcoanele cu acoperiş. Ea îşi puse jacheta de „tweed“ şi ieşi pe balcon.

Luna se ascunsese sub un nor. întunericul, în care îşi cufundă privirea, era ca o foaie de hîrtie de cărbune bleu-negru, străpunsă de găuri minuscule de ac. Ea nu-şi putu da seama dacă găurelele erau stelele sau luminile unui oraş din depărtare.

Se vedea un punct mai mare şi mai roşu decît celelalte. Cînd conturul ot iectelor începură să se deseneze,
| i se păru că punctul acesta strălucitor era o lampă atîr- nată de zidul palatului, proiectîndu-şi razele în unghi drept. Probabil o lanternă.

în timp ce privea, luna traversă voalul de nori. Punctul strălucitor era lumina de la ţigara lui J. D. Sta pe un balcon la fel cu acesta, la cîţiva metri de ea.

Era îmbrăcat într-un halat de noapte, prins, desigur, | peste mijloc, cu un cordon. Silueta, mîinile împreunate pe balustradă, bărbia ridicată, ca şi cum contempla cerul, te făceau să-ţi aminteşti de un preot. Arcul gotic, care se afla deasupra lui, completa asemănarea.

Charlotte se retrase repede, dar la prima mişcare pe care o făcu, zise, şoptind :

— Nu pleca.

Ea se opri, ca şi cum intr-adevăr cel care-i vorbea

era un preot sau o persoană care avea asupra ei oarecare autoritate.

— lteintoarce-te unde erai.

Ea ascultă, ca şi cum era complet lipsită de voinţă.

De fapt, el nu mai adăugă nici un comentariu. Cum tăcerea se prelungea, ea privi spre el. Lumina ţigaretei dispăruse ! Şi el! Deodată auzi zgomot de paşi la spatele ei. Ea scoase un ţipăt înnăbuşit, ca un animal în- spăimîntat.

— O ! nu voiam să te sperii ! Sint mihnit !

El era lîngă ea. Întorcîndu-se, ea văzu că balconul pe care se afla, continua pînă la colţul clădirii şi se prelungea, în unghi drept, de-a lungul aripei.

El se plecă pe coate pe balustradă, lîngă ea, spunînd :

— Nu este aşa că-i frumos ?

— Cum ai ajuns aici ?

— Prin fereastra hol-ului care se găseşte exact în faţa uşii mele. Numai o luminiţă arde la extremitatea coridorului. Toată lumea s-a culcat.

— Ceea ce voi face şi eu.

— Te rog ! nu incă !

El întinse mîna şi o apucă pe a ei.

— Să pălăvrăgim o clipă !

Ea încercă să-şi tragă mîna. El întări strlnsoarea.

— Nu vreau să mă bat cu dumneata, spuse ea pe un ton demn, renunţi nd să mai lupte.

— Ai dreptate, răspunse el rece. Nu poţi să ştii ce instincte de brută rişti să trezeşti. Luminile acelea care le vedem acolo jos, sînt din Minori sau din Majori ? Mi se pare că privesc o imagine întoarsă. N-aş putea spune unde este pămîntul, unde este cerul, unde este marea. Aceasta îmi produce ameţeli. A propos, făcu el, mereu îmi dai de gîndit.

— Nu mă surprinde. O femeie la virsta mea, lipsită de experienţă ca mine, desigur, stîrneşte un fel de curiozitate.

Tonul ei era nespus de sarcastic.

— Dacă ceea ce spui despre inexperienţa dumitale este exact, s-ar părea că dumneata trebuie să fii foarte

sfiOaosâ şi mereu în defensivii, in realitate dumneata eşti femeia cea mai curajoasă, cea mai simplă pe care am intîlnit-o vreodată. Nimic nu te ofensează, nimic nu te jigneşte. Şi aş paria că nu eşti cu totul neştiutoare asupra realităţilor vieţii.

— Bineînţeles, am citit cîteva romane. Mărturisesc că am ceva cunoştinţe cîştigate din cărţi despre realităţile existenţei omeneşti. în plus, continuă ea. pe acelaşi ton batjocoritor, sînt piese de teatru, opere şi filme care să înveţe pe fetele bătrîne, care sînt aşa de neexperimen- late şi tot aşa de curioase ca şi mine.

Ea încercă să-şi retragă mina.

— Nu vorl:i de dumneata în felul acesta ! Nu-mi place.

Citva timp, tăcură. Se părea că ea renunţase să-şi mai retragă mina.

— Mulţumesc că mi-ai permis să te însoţesc la Ravello, spuse cu gentileţe J. D. Şi fără să ridic vreo obiec- ţiune Este foarte frumos din partea dumitale.

Cu o mişcare bruscă, ea îşi liberă mîna.

— Foarte frumos ! Eşti surprins ! Desigur, găseşti c-ar fi trebuit să fac obiecţiuni ? Le-ai aşteptat ?

— Nu ! nu ! Absolut deloc ! Ce susceptibilă eşti ! Erai simplă, naturală. A fost minunat c-am intîlnit o femeie, aproape de vîrstă mea şi pe deasupra, originară din Nouvelle-Angleterre, care să fie aşa de independentă, fără prejudecăţi. Cele mai multe se simt copleşite de prejudecăţile locale, pînă în băierele inimii.

— Spui aceasta dintr-o pornire de generozitate. Nu ne găsim în tufişurile Africii.

— N-am fost niciodată aşa de-aproape ! Nu voi fi niciodată aşa de departe de prejudecăţile mele şi... de tirania datoriei, adăugă el cu un suspin adînc.

— Nu crezi că datoria a forţat legea ?

— Da, dar nu trebuie să-i fim sclavi, ca victimele unui dictator. Găsesc că datoria trebuie să fie o formă democratică de guvernămînt, avînd, ca principiu fundamental, libertatea individuală. Am auzit vorbindu-se de cineva care se lăsase cu totul subjugat de îndatoririle faţă de mama sa, care nu mai avea deci nici o viaţă personală. Ea nu putea să-şi permită să urmeze nici una din propriile sale înclinaţii, interese sau ambiţii. După părerea mea, o mare nenorocire.

Sc plecă spre ca şi şopti :

— Deb mi-a vortit mult despre dumneata.

— Deb mi-n vortit, de asemenea, despre dumneata, replică ea.

— Şi ce ţi-a spus Deb ?

—• O ! multe lucruri despre înclinaţiile, interesele şi ambiţiile dumitale. Oamenii trăiesc în case de sticlă, înţelegi, nu ?

— Cunosc părerea pe care o are Deb despre mine. 1 Bănuiesc că ţi-a spus că am fost o sărmană fiinţă fără ¡curaj, fără energie.

— După expresia ei, o găină plouată.

Răspunsul ei aşa de sincer, îl umplu iar de o senzaţie] pătrunzătoare de visare :

— Eşti minunată !

Şi din nou îi apucă mîna.

— Trebuie să mă retrag. E grozav de tirziu.

— După pendula din Boston, nu. La Boston, de abia este ora cinci. Şi nici cel mai exigent dictator al bunelor maniere, n-ar avea nimic de zis, văzindu-ne, la ora aceasta, vorbind sau admirînd un peisaj celebru. Pentru o clipă, să nu vorbim, să închidem ochii, să ascultăm şi să luăm cunoştinţă de tot ce ne înconjoară, cum am făcut în dimineaţa aceea.

Cîteva secunde, nici unul, nici altul nu vorbi, nici nu se mişcă. Deschizînd ochii, privind spaţiul imens care-i înconjura, J. D. întrebă, tot aşa de simplu, ca şi cum ar fi întrebat-o dacă crede în liberul-schimb :

— Crezi în nemurire ?

— Nu ştiu. Dar dumneata ?

— Nici eu nu ştiu. dar, cînd sînt fericit, aş dori să cred şi nu pot crede. Doresc arzător să cred că există o şansă pentru ca o fericire ca *aceasta,* să continue în altă parte, adică dacă nu în lumea asta, cel puţin în alta.

— Eşti atit de fericit ?

Nu complet fericit, dar aproape de a fi. Din ce în ce mai cald, cum ziceam, atunci cînd eram copii şi cînd căutam un obiect ascuns. Iţi aminteşti ?

■— Atenţiune, sau te arzi,, adăugam, noi, remarcă ea sec.

— Ţi-e teamă să nu te arzi, dacă amîndoi ne vom apropia prea mult de fericire ?

— Mulţumesc lui Dumnezeii, nu ! Sînt imunizată contra fericirii, şi în consecinţă, contra arsurilor.

— Cred că pot să-ţi dovedcsc că nu eşti imunizată contra fericirii.

— Desigur, te lauzi.

— Ai fost ieri noapte.

— O ! ieri noapte ! Aceea numeşti dumneata fericire ?

— Nu, este numai o părticică. Se găsesc şi lucruri în fericire, pe care le-am colccţionat şi dumneata nu eşti imunizată contra lor.

— De r xemplu ?

— Plăcerea că ne găsim împreună, bucuria cu care luăm lucrurile simple din frumuseţea care ne înconjoară, confidenţele pe care nu le-am schimbat cu nimeni altul clin lumea aceasta, părerile noastre pe care le arătăm sincer, fără ascundşuri. Şi... (tăcu o clipă) sentimentele noastre po care ni le-am mărturisit sincer, fără să le ascundem. Ca ieri noapte. Generos, magnific ! O persoană ca dumneata trebuie să poată uşor suporta toate greutăţile care i se ivesc în cale, fără să se ascundă şi să oprească numai pe cele bune.

Vocea lui era arzătoare. îi luă mîna, o puse pe braţul său şi aluneca degetele pînă la scobitura cotului. Ea nu facu nici un gest de împotrivire.

— Mi-ai răspuns, ieri noapte, sărutărilor mele ! Şi nu m-ai alungat. în general, ai fost nespus de sinceră, n-ai voie să fii tot aşa de sinceră şi să-mi spui că eşti, toi ca şi mine de fericită ?

Era incapabilă să vorbească. O adusese în starea aceasta, nu numai ceea ce se spusese el, ci şi tonul vocii lui, care-i puneau armele ei în derută. Mînia, dispreţul, gluma, toate o părăsiseră, lăsînd-o pradă uşoară lacrimilor, pe care le dispreţuia atit de mult. Din fericire, era întuneric. Singurul ei răspuns fu să apese umărul ei micuţ de al tovarăşului său. Degetele acestuia începură să-i mîngiie braţul, în timp ce continua, pe acelaşi ton inconştient şi tandru :

— M-ai fascinat din prima zi cind te-am văzut. Sarcasmele, glumele, nu m-au îngrozit aşa cum ai crezut. N-am făcut altceva decît să mă stimuleze. Şi mă stimulează încă. Din dimineaţa oind, pe vapor, mi-ai vorbit de boala dumitale, nu te-am mai putut goni din gîndul meu. Nici din inima mea.

Tăcu citva timp.

Ieri noapte, cind te-am sărutat, n-a fost o impulsie momentană, Charlotte. Ştii aceasta din seara aceea, pe bord, cînd am privit amîndoi, insula Elba. Şi încă şi altâ- tdatâ. Dar ceea ce nu ştii şi ceea ce vreau să te fac să înţelegi, este faptul că dacă aş fi liber, n-aş dori decît un lucru : să-ţi dovedesc că nu eşti complet imunizată contra fericirii.

Din ochii Charlottei curgeau lacrimi. Strîngea în dinţi buza inferioară s-o împiedice să tremure.

— Ai vrea, Charlotte, să ţi-o dovedesc ? Spune-mi da şi o voi face. Vorbeşte ! Dar, draga mea, pUngi ?

O îmbrăţişa. „Draga mea“, ii dăduse lovitura de graţie. Nimeni, nici chiar Leslie, nu-i spusese niciodată „draga mea“. îşi infundă faţa, ca intr-un refugiu neînsemnat, în pliurile desfăcute ale capotului.

— O ! Sînt o idioată ! Ce idioţenie groaznică am făcut ! spuse ea, In cele din urmă, atunci cînd fu capabilă să vorbească, căutind cu frenezie, cuvintele care s-o prezinte cit mai puţin ridicolă. Nu sînt decît lacrimi de mulţumire. Mulţumirea unei fete bătrîne. Aşa că nu te-alarma !

— Nu mai vorbi aşa !

— Mulţumirea unei fete bătrîne pentru firimiturii», care i se oferă, insistă ea.

El îi puse mîna sub bărbie şi o sili să-l privească.

— Ţi-am spus că discursurile de felul acesta, nu fac altceva nimic, decît să mă excite.

Şi el o sărută pe buze.

La început ea încercă să reziste, dar in zadar. încet încet se destinse, se potoli, se abandonă şi îi întoarse sărutarea. Era aceasta o dorinţă a sa sau numai o cedare, o supunere, el nu putu înţelege. Şi nici ea.

— Lasă-mă să plec, murmură în fine.

El desfăcu Îmbrăţişarea. Ea se depărta, fără un cuvînl, se i;:;o£irse. intru repede [111] camera ei, închise

ferestrele si ixase perdelele.

xin

Charlotte se prăbuşi pe primul scaun care-i ieşi in cale şi apăsă, cu vîrful degetelor, peste genele închise. Toate acestea trebuiau să înceteze ! Trebuiau neapărat să înceteze ! Nici o femeie de lume n-ar tolera familiarităţile unui bărbat pe care-1 cunoştea aşa de puţin. Ba incă se mai apucase să-i şi răspundă. Bărbaţii simt puţin respect pentru femeile acestea. Tot ceea ce se cîştigă fără oboseală, pierde atracţia. Cavalerismul este inspirat de femeile care ştiu să-şi apere tronul şi turnul lor de fildeş. Familiaritatea are ca urmare, dispreţul.

Aceste prejudecăţi şi altele, inspirate din educaţia sa, trecură, pe sub genele închise, ca nişte sperietori, ca nişte demoni turbaţi, treziţi din somnul lor îndelungat. După ei, apărură iar cele două feţe pe care le văzuse în vis, al femeii care tricotează şi al copilei care sta, pe iarbă, lingă ea, cu picioarele încrucişate pe pămînt.

Da, trebuia să sfirşească ! Nu din cauza Isabellei, ci din cauza Tinei, acel copil indezirabil, al vîrslei mature. Scoţiana îi sugerase ideea să ceară dejunul in camera ei. Dimineaţa, va trimite lui J. D. o scrisoare, in care-i va spune că este bolnavă şi îşi ia ziua-bună de la el.

Aruncă jacheta şi se urcă in patul mare, de două persoane. Corpul ei suspina după odihnă şi somn.

Timp de opt ore, rămase cufundată într-un somn adine şi fără vise.

Cind se deşteptă, ceasul ei arăta orele nouă şi patruzeci şi cinci. Clopotele sunau. Era duminică. îşi aminti imediat.

Clopotele în diverse tonuri şi timbre, soseau din diferite direcţii şi distanţe, ca şi cum şi-ar fi răspuns între

ele. O făcură să se gîndeasrâ Ia sirenele dintr-un port tics'.t.

întinsă pe spate, cu capul şi un crii îrivrJaţi in perne, ascultă vuietul clopotelor, pe buze cu un surîs şters, cu spiritul şi corpul liniştit. Razele soarelui alunecau pînă pe cuvertura de puf, de culoare maron. Perdelele spălăcite, trase peste ferestre, se animau, parcă erau nişte geamuri luminate. Spectrele dispăruseră. Imaginea femeii care tricota şi a copilei cu picioarele încrucişate, pălise şi dispăruse.

N-ar fi dramatizat oare situaţia dacă i-ar fi scris şi ar fi rămas toată ziua în camera sa, sub pretext că este tolnavâ, atunci cînd ea se simţea în stare să urce pe un munte ? în ajun, văzuse lucrurile sub un aspect disproporţionat. Numai vechiul său obicei de a izola evenimentele din ordinea generală a lucrurilor. Aceasta, pentru că oamenii clădesc munţi din muşuroaie, spunea doctorul Jaquith. Separaţi un muşuroi de anturajul său, puneţi-1 pe o farfurie şi natural, vi se va părea enorm. Priviţi un mugure printr-o lupă şi, de nouă ori din zece, veţi fi impresionaţi. Alta din comparaţiile lui : Cea mai mare parte din situaţii, dacă nu s-au amestecat, prind grija de ele însăşi şi ţi se par ca şi mugurii.

în dimineaţa aceasta, doctorul Jaquith ar fi mîndru de ea. Avusese dreptate cu croaziera. Efectul începea să se resimtă ! Era deci, singură, luînd hotărîri, comentînd greşelile, netemîndu-se de nimeni. De asemenea, avusese dreptate cînd spusese că independenţa era un lucru pasionat, chiar pentru o celibatară, care a ajuns la meridianul vieţii sale.

Se ridică şi sună să-i aducă dejunul.

Strecurată sub farfurioara de unt, se afla o scrisoare adresată domnişoarei Vale. Dacă n-ar fi fost nici soarele, nici opt ore de somn odihnitor, numai scrisoarea aceasta ar fi gonit toate fantomele.

J. D. avea, desigur, ceea ce doctorul Jaquith îşi dă-duse atîta osteneală s-o facă să dobîndească, adică arta de a ieşi din încurcătură. Scrisoarea era naturală, veselă, glumeaţă, ca şi cum scena din talcon ar fi fost ca o lovitură de spadă în apă.

Citind scrisoarea, printre înghiţiturile de cafea şi muşcaturile din franzeluţele cu coajă, surisul

Chariottei îmboboci în colţul buzelor şi în priviri.

Scrisoarea zicca :

„Dragă Camille

Mărgele timpului cad repede.

Te rog, grâbeşte-te ! Azi avem multe de făcut şi de aceea, trebuie să pornim la drum.

Am avut o întrevedere cu d-na scoţiană şi mi-a indicat, pentru azi-dimineaţă, palatul Rufalo şi „altceva[14], de care nu-mi amintesc, la Cimbrone. Ea zice, să vizităm după masă, orăşelul Scala.

Mi-a spus că de aici mă voi putea nespus de uşor repezi cu maşina, într-o după-masă, la Cave, să văd abaţia şi ruinele Paestum. Iată de ce iţi cer permisiunea să urmez sfatul ei şi să-mi aşez cartierul general, la Ravello.

Stau pe ghimpi pînă ce te voi auzi răspunzind : „Voi vedea".

Mă vei găsi pe terasă, sub balconul dumitale. acela din colţ, unde perdelele sint trase şi uşa încuiată. Nu trebuia să încui uşa ! Mi-a dat mult de gîndit pînă în clipa cînd m-am întrebat şi mi-am răspuns că poate ai făcut-o instinctiv şi nu pentru faptul că-ţi inspiram frică. Iţi promit că nu-mi voi pierde capul şi nu mă voi mai comporta ca un bărbat al cavernelor. Dar încearcă să nu mă mai provoci şi să nu mă superi, căci atunci chiar şi o găină plouată poate deveni periculoasă.

Pocăitul dumitale
JERRY"

Supărat ? O îmbrăţişase, astă-noapte, pentru că era supărat ? Provocat ? II provocase ea ? De asemenea, poate că instinctiv închise uşa.

Dar ceea ce o frapa mai mult în scrisoare, era semnătura Jerry, numele dispreţuit şi uitat al copilăriei sale; însă pentru ea avea ceva din voioşia clopotelor care continuau să sune cu intermitenţe.

După o jumătate de oră. porniră la drum să viziteze oraşul. Soarele, care izbea în zidurile de culoarea canta- lupului, era orbitor, iar umbrele se detaşau ca nişte siluete tăiate din hirtie neagră. Contrastele erau izbitoare. Unele erau chiar surprinzătoare.

Florile se deschideau pe merii bătrîni şi piperniciţi.

Sunetul clopotelor, clar şi sonor, izvora din clopotniţele in ruină. Frunzişoare, tot aşa de roze ca şi degetul unui nou-născut, răsăreau pe cepii uscaţi ai viţelor bătrîne.

Chiar şi statuile din grădini aveau aerul că sînt vii, remarcase J. D., punind mîna pe părul unei femei fără braţe, cu nasul rupt, care se ridica în lumina soarelui.

— Este tot aşa de caldă ca şi carnea omenească, zise el, iar fosila aceasta bătrînă, adăugă el lovindu-se peste piept, se simte parcă n-ar avea mai mult de douăzeci de ani şi o primăvară.

Timp de şase zile, rătăciră prin Ravello şi prin împrejurimi, studiind harta, căutînd, în fiecare dimineaţă, ţinta plimbărilor lor, vizitînd diferite orăşele din împrejurimi. Uneori dejunau printre măslini, alteori poposeau într-un han ca să capete o coajă de piine şi adesea să întrebe, pe umilii ţărani, unde se aflau sau să le ceară voie să stea la umbra unui arbore sau unui zid să mă- nînce piine şi să bea vin — în prima zi, capri-alb, in ziua următoare, ehianfci-roşu şi a treia şi a patra, anti- spumos sau muscatel-dulce. Uneori, şoferul le ieşea înainte şi ii ducea la hotel, obosiţi şi flămlnzi.

Intr-o după-amiază, s-au dus în pelerinaj la abaţie ; în alta, coboriră. pe scări interminabile, pînă la Majorca şi vizitară pe un artist, de la care Charlotte cumpără o pictură în ulei, reprezentînd un arc dârîmat din Ravello. Sub arcul acesta, la umbra unui stîlp, J. D., duminică dimineaţa, o luase în braţe şi o sărutase cu patimă, pentru că, explicase el naiv, nu putuse face altfel.

Nimeni nu-i deranjase. Nimeni nu le pusese vreo întrebare. Nici sprîncene încruntate, în calea lor. Programul fiecărei zile, era făcut după bunul lor plac şi nu dădea loc la nici o suspiciune.

In fiecare seară, după cină, se întîlneau în salon, cu o jumătate de duzină de străini, care-şi petreceau vacanţa aici. Jucaseră bridge cu o pereche bătrînă din Glasgow, discutaseră în ;:Ită seară, cu doi tineri germani, care călătoreau pe jos (îşi spuneau nazişti, discipoli credincioşi ai lui Hiiler, care, într-o zi, susţineau ei, va întrece pe Mussolini), a treia seară, buuseră cafeaua şi fumaseră, in tovărăşia unui profesor din Harvard, earc-şi petreceau vacanţa în

Europa.

Seara, dacă J. D. stătea cu Charlotte pe balcon saM chiar dacă stăteau în faţa cărbunilor aprinşi, pe fotoliile făcute din ramuri de palmier sau pe şez-long, nimeni nu ştia. De asemenea nimeni nu vedea la ce oră se ducea in camera lui, trecerd prin balcon.

După toate aparenţele, ei nu erau decît doi turişti, pe care un accident nenorocit, îi unise pentru cîteva zile. După cîteva zile, vor pîeca în direcţii opuse.

Amîndoi erau de acord că despărţirea, care se apropia cu paşi repezi, trebuin să fie definitivă şi completă. Acordul acesta era aşa dc solemn, ca un jurâmînt schimbat în faţa martorilor.

Aceasta contribuia mult ca Charlotte să poată îndepărta viziunile imaginare, care o chinuiau, isabelle şi Tina, şi să atenueze remuşcările. De asemenea, suprima teste preocupările care priveau viitorul.

Nu-şi vor scrie niciodată. Nu trebuia să se compromită. Locuiau la o sută de kilometri unul de altul şi circumstanţele erau de aşa natură, că n-ar fi fost, ca sâ zicem aşa, nici un risc să se întîlnească pe neaşteptate. Nici unul, nici celălalt n-aveau obiceiul legăturilor care cer secrete şi amîndoi detestau înşelătoria constantă pe care o cereau acestea.

Charlotte era sigură că J. D. n-avusese niciodată reiaţi clandestine. Ea cunoştea puţin din romanele pe care le citise, şiretenia care o cereau asemenea legături. O verişoarâ a soţiei, care trebuia să-şi ciştige existenţa, ii servea ca secretară. Ea primea poşta. Iar corespondenţa Chariottei o primea mama ei.

Chiar raţiunea, care le interzicea continuarea raporturilor lor sub o formă oarecare, după ce se vor despărţi, le poruncea sâ se bucure la maximum de libertatea lor, in timpul acestui concediu scurt, departe de regulile stricte ale cr.zărmilor lor. Nu se gindiseră niciodată că ar putea dezerta. Erau născuţi în aceleaşi tradiţii, fuseseră discipolii aceloraşi principii de morală. Amîndoi chemau Datoria cu D mare, chiar dacă se revoltau contra exigenţelor ei.

înainte de sfirşitul zilei ultime, a şasea, Charlotte fusese cuprinsă iar de teamă şi de groază. Spectrele

reveneau, dar numai pentru cîteva clipe. J. D. era mereu lîngă ea, aşa că acestea aveau prea puţin timp să-şi îndeplinească lucrul lor răufăcător.

Prezentul absorbea totul, argumentele lui J. D. erau complet convingătoare. Mereu el îi reamintea că numărul zilelor care le aparţineau, erau limitate şi neschimbătoare.

De multe ori, el îi repetase că nu vor rămîne din întilnirea lor, decît amintirile. Aceasta fusese, pur şi simplu, o idilă care nu făcuse rău nimănui, care fusese scurtă, efemeră, trecătoare. Ca paşii în zăpadă care, după ce s-a topit, nu mai lasă nici o urmă. Ca literele din aburi albi, pe care le trasează lin avion pe cer şi care se risipesc în eter. Ca florile unui cereus, care nu înfloreşte decît o singură dată, îi spusese el, în ultima seară pe care o petreceau împreună. Ar fi fost o crimă să împiedici o singură petală din floarea aceasta exotică, aşa de rară şi cu o existenţă aşa de scurtă, să nu înflorească în întregime.

Cînd în fine, sosie ultima zi şi cînd ceasornicul de nisip nu mai conţinea, pentru ei, decît o infimă durată de timp, veselia îl părăsise pe J. D. Cum sfîrşitul se apropia, Charlotte, ca să evite o despărţire tragică, încercase să pară veselă. Dar n-avusese succes. J. D. nu încurajase eforturile ei.

Au luat cea din urmă masă, într-un restaurant păcătos, situat pe o limbă de pămînt care intra în golful Neapolului, la eîţiva kilometri la Nord de oraş. Cineva spusese lui J. D. că restaurantul acesta este pitoresc şi fermecător. Totuşi se simţea aici mirosul de tutun prost şi de vin acru.

Au vorbit puţin, stînd unul în faţa celuilalt, înghiţind în silă, cu toate că ceruseră ajutorul ultimei sticle cu vin. Şi conversaţia, în orice caz, lăsa de dorit. Doi baritoni, cu voci puternice, graşi şi cu oarecare teamă în priviri, îmbrăcaţi cu haine ponosite, cu gulere murdare, s'iind în picioare inlr-un colţ, umpleau aerul cu unde vibrante, interpretind *Facetta Nora, Ritorna il soldato* şi judecind după mişcările languroase ale ochilor şi după vocile plingătoare şi tremurătoare, doine de jale.

Cînd Jerry făcuse gestul simplu, să-i aprindă ţigara, in timp ce beau cafeaua neagră, amară, Charlotte nu-

şi mai putuse reţine lacrimile. Era ultima tentativă a lui Jerry de a glumi ; genul acesta, oarecum original, care consta din faptul că aprindeau amîndouă ţigările cu un singur chibrit şi apoi le schimbau între ei, era unul din jocurile lor. Charlotte credea că niciodată gestul acesta nu mai fusese întrebuinţat de altă pereche, care ar fi incercat să-şi imagineze mărturisiri de intimitate inedite. Era oare o idee originală a lui Jerry ? Nu citise niciodată, în vreun roman, acest amănunt.

In timp ce Jerry apopiase flacăra de capătul ţigării, pe care ea o avea între buze, ea se gîndise : „Este pentru ultima oară !" şi lacrimile izbucniseră in ochi ; gîtlejul îi era sugrumat, aşa că-i fusese greu să aspire aer, ca »ă păstreze, în-uinte de a o da lui Jerry, ţigara aprinsă.

Vaporul Chariottei ridica ancora pe la sfîrşitul zilei. Nu voise ca Jerry s-o însoţească pînă la chei, s-o vadă plecînd. Deciseseră ca după dejun, ea să se înapoieze la Neapole cu taxiul şi el să-şi continue, cu maşina, drumul la Rcma.

Pînă în masă, Jerry urcase pe bordul corăbiei, inspectase cabina Chariottei şi îi transportase aici puţinul bagaj. Ii oferise, ca ultimul său dar, două ramuri de camelii lungi, cam de o j-.imătate de metru şi acoperite cu fjori stacojii. Le cumpărase de la o florăreasă de pe chei.

— Pentru Dama cu Camelii, din partea lui Armând, spusese el cu un surîs forţat. Văzuse ea vreodată atîtea flori pe o singură ramură ? Cameliile durează mult timp. Voi fi alături de dumneata, pînă in Egipt !

Ultimul gest glumeţ al lui Jerry fusese acela de a aprinde ţigările; iar cuvintele fuseseră ultimele vorbe vesele. Pentru Charlotte, ultimele gesturi, ultimele cuvinte, ultimele clipe, sfîrşitul unui lucru care fusese o

Parte vitală din existenţa ei, se imprimaseră adînc in Memoria ei.

Ultima lor îmbrăţişare avusese loc într-un coridor întunecos al restaurantului. Era un coridor gol, fără tapet, cu o uşă cu geamuri la ambele capete. Era departe de a fi un cadru plăcut pentru cea din urmă amintire. Nu °ferea nici o intimitate, căci, în timp ce

Jerry, o cuprinsese cu braţele, un bărlal se ivise pe una din uşi şi apoi ˢe retrăsese brusc.

Desigur, câ-i considerase că sînt doi amanţi ! Char- *otte înţepenise, iar lui Jerry îi căzuseră braţele. Se despărţiserâ repede. Ultima lor sărutare fusese întreruptă, risipită brutal. Apoi se apropiaseră de maşina care-i aştepta. Jerry însoţise pe Charlotte pînă la taxi. Ea se urcase. Închise portiera. îşi strînseseră mîna cu răceală, prin geamul lăsat :

— La revedere !

— La revedere !

Charlotte lăsase mîna afară prin portieră, făcindu-i semn cu ochii fixaţi asupra lui Jerry, care rămăsese acolo, cu capul descoperit, cu mîna ridicată, pînă ce taxiul, cotind după un colţ de stradă, nu-1 mai văzu.

Cînd ea intrase în cabină, ceruse un vas adînc pentru camelii.

A doua zi dimineaţă, primul lucru pe care-1 făcuse Charlotte, fusese să privească florile roşii. Ceea ce văzuse, ar fi fost mai bine să nu-1 mai fi văzut. Toate florile spînzurau, fără vlagă şi veştejite ! Se sculase şi le examinase de aproape. Jerry fusese înşelat. Florile nu înfloriseră pe ramuri. Fiecare dintre ele, cu ajutorul unei sirme trecută prin calciu, fusese fixată de ramură. Sărmanul Jerry ! Era fericit că nu se îndoia, niciodată, de nimic. Şi niciodată n-o va şti !

Ea scosese Soaţe florile, aruncase sîrma, le strînsese la un loc şi pusese micuţul rulou in cutia cu bijuterii

— Cineva care de asemenea a debarcat cu Mayflower.

De altfel, amabilitatea Littlejohn-ilor îi era Charlottei, tot aşa de plăcută ca şi aceea a prietenilor ei, Mack şi Deb. De fapt, era nespus de bucuroasă sâ răspundă unui surîs sau unui gest de prietenie venind de la cineva care, prin aparenţa sau conduita sa,

aminteau propriile sale sentimente de jenă sau de inferioritate.

Cind vaporul porni la drum pentru a străbate Atlanticul, grupurile de persoane sau indivizii de pe vapor, luaseră obiceiul să caute societatea Chariottei. Fiecare era amabil cu ea, începind cu familia Ricketts, din Sioux City şi cu familia Littlejohn, din Jersey City şi sfîrşind cu familia Devereaux, din Lake Forest, cu familia Monta- que, din Glen Cowe, cu Hamilton Hunneker, din New York, cu Far Hills şi Aiken şi cu cei din Carolina de Sud.

Hamilton Hunneker era un fost jucător de polo, un fost vînător de stepă şi de trei ori soţ. Era foarte cunoscut nu numai la întîlnirile nobile ale sportmenilor din ţara sa, ci şi în toate hotelurile similare din lumea intreagă, de la Shepheard la Cairo, de la Taj Mahl la Dombay, de la Ritz la Paris, de la Claridge la Londra. Cu obrajii scobiţi, cu genele căzute, schiopătînd din cauza unui genunchi ţeapăn, de cînd căzuse, acum cîţiva ani, era totuşi manierat, viril, atrăgător şi era aşa de obişnuit cu complimentele ca şi cu aerul pe care-1 respira.

Charlotte n-avusese cu Hamilton Hunneker, un debut fericit. Primele observaţii caustice îl făcuseră să se cabreze ca un cal muşcat de pinteni. Aceasta se petrecuse in salonul particular al famiilei Montague, în prima seară, la cocktail, în momentul cînd vaporul părăsea Alexandria. Cind el îi spusese că cunoştea foarte bine pe toţi Vale din Boston şi că era membru al clubului Harvard, unde erau şi fraţii ei, ea ridicase din umeri şi replicase :

— Ce păcat!

— Ce vreţi să spuneţi ? Este un club foarte exclusivist.

— Ştiu, dar nu mă interesează.

Şi ea îi întorsese spatele.

Cînd Charlotte întîlni, la Alexandria, vaporul în croazieră, ea înţelese că devenise o vedetă. O tratară ca Pe o eroină, înnăbuşind-o cu întrebări şi o acoperiră cu un potop de simpatie. Ce nenorocire că nu văzuse Egiptul ! Automobilul se răsturnase la unul din acele cotituri grozave în forma potcoavei de cal ? îşi pierduse cunoştinţa ? Fusese rănită ? Şi acum unde este simpaticul domn Durrance ? La Milano, la Roma sau la Genua ? Nu Ştia nici ea.

Greşeala comisă cu numele ei nu făcea nimic altceva decît să adauge un element nou interesului. Căpitanul îi trimise o scrisoare, rugînd-o să ocupe un loc gol de la masa lui.

Mack şi Deb o prezentaseră la eîţiva dintre amicii lor, care se urcaseră pe bord la Nice, familiilor Devereaux Şi Montague. Aceştia o invitară, chiar In prima seară cînd ursase pe bord, să vină la ei la un cocktail. Ce nenorocire că fusese invitată la masa căpitanului ! Era o masă, de obicei, plictisitoare. Ar fi fost îneîntaţi s-o aibă la masa lor. Astfel ar fi fose şase ! La Shepheard, tot aşa se repeziseră şi asupra lui Hamilton Hunneker. în general, în croazierele acestea, în cele din urmă, reuşeşti să te găseşti numai între oameni din mediul tău. N-aveau intenţia să se înapoieze la New York cu un vapor de croazieră, dar itinerariul care-1 mai aveau de parcurs, era aşa de interesant, — Creta, Sicilia, două zile în Alger şi o săptămînă la Casablanca —, că se hotărîseră să suporte şi dezavantajele. Bineînţeles, făcuseră toate excursiile pe pămînt pe socoteala lor şi nu luau parte absolut deloc la activitatea socială a vaporului. Desigur că ea nu călătorise niciodată, pînă atunci, pe un vapor de croazieră, căci altfel nu ar fi fost înscrisă pentru turul de bridge. Văzuseră numele ei pe listă.

— O ! da, soţul d-nei Littlejohn nu joacă şi dînsa ir.-a rugat să fiu partenera ei. Am plecat din New York cu croaziera, adăugă ea, ca şi cum ar fi fost mîndră de faptul acesta. Ştiţi d-voastră, c-am debarcat cu *Mayflo- icer ?*

— Cine este d-na Littlejohn ?

Din clipa aceea, Hamilton Hunneker, se hotărîse sâ arate că era capabil să devină interesant pentru femeia aceasta, care dispreţuia, fără nici o deosebire, toate instituţiile vechi (el cunoştea felul acesta de femei) şi era in dezacord cu toate opiniile curente (chiar şi acelea pe care le cunoştea şi el), numai pentru că erau de lume veche şi erau la curent cu toate. Voia să treacă, drept originală şi să facă senzaţie. Nici nu-i trecuse prin minte câ răspunsurile acestea sarcastice şi întoarcerea spatelui, puteau să fie provocate de timiditatea ei, în mare parte, de frică.

Charlotte, în faţa bărbaţilor blazaţi, nu se simţea în largul ei. D-na Devereaux îi povestise despre divorţurile lui şi despre alte intimplări cu femei. Un asemenea bărbat ar fi fost un judecător prea cunoscător al farmecelor şi fineţelor feminine ca să nu observe cît de mult îi lipseau acestea toate. Cel mult, perioada penibilă de cercetare se terminase şi ea nu voia decît aceasta.

Cînd Charlotte îi întorsese spatele, Hamilton Hunneker, îşi adusese aminte de un anumit lucru. Ea era îmbrăcată cu o capă de catifea galbenă, cu desene brune şi argintii. Aceasta se asemăna cu stofele acelea pictate de mînă, de provenienţă Taormina. Odinioară, şi el cumpărase una la fel, o rochie pentru Berenice, cea de a doua soţie. O plătise cu o mie de franci. I-o dăruise ir. dimineaţa cînd se hotărîse să divorţeze. Şi capotul Bere- nicei era tot galben, cu desene argintii şi o dublură stacojie.

Chiar in aceeaşi seară, după unul sau două whisky- soda, mărturisise Chariottei că o doamnă pe care o cunoscuse de-aproape, purtase aceeaşi rochie de catifea galbenă, tot cu linii brune şi puncte de argint şi genele lui, se aplecaseră şi mai mult. Era genul critic, care însoţit de privirea aceasta, totdeauna o umplea de teroare. Nu pentru că bunul simţ fusese ofensat, ci pentru că un asemenea limbaj sugestiv, uneori era o tentativă a bărbaţilor blazaţi ca s-o ofenseze. Dacă ea nu reuşea să se debaraseze de bărbatul acesta, el va găsi, probabil, distractiv să arate, la fiecare pas, lipsa ei de experienţă şi să-i strice restul călătoriei.

— Rochia de care vorbiţi aparţinea Uneia din soţiile d-v., întrebase ea fără să clipească, sau a uneia din acelea caro a refuzat să meargă pînă la altar ?

Fusese mai răutăcioasă decît ar fi voit. Imediat regretase cuvintele sale. Cu atît mai mult că Hamilton Hunneker nu-i răspunsese cu aceiaşi ironie, tot aşa ele insultătoare, care ar fi deschis ostilităţile.

Din contră, clipind repede din ochi, în timp ce roşeaţa îi urca în obraji, murmurase :

— Sapristi !

Apoi se aplecase spre ea, aproape s-o atingă :

— Ce-aveţi contra mea ?

Avea ceva în el care-i amintea pe J. D. Roşeaţa lui ? Privirea aceasta surprinsă, aproape rănită ? Sau era, pur şi simplu, apropierea de masculitatea lui care-o făcea sâ fie mai dispusă faţă de el ?

Charlotte descoperise că putea iubi foarte uşor, intim, un bărbat, un copil sau, orice creatură — un cîine, un cal, o pisică, sau chiar o pasăre — fapt ce dovedea simpatia ce o purta speţei, individual şi în general.

— N-am nimic contra d-veastră ! Ceea ce am spus, era oribil ! Am vrut să glumesc !

— Văd ! însă puţin prea mult spirit, spuse el, cu un rîs forţat.

Ea percepuse o adiere de parfum de tutun, care-i era cunoscut, pe care J. D., căruia îi plăcea pipa, îl avea, fără îndoială, din cînd în cînd. Odinioară dispreţuia mirosul acesta la un bărbat. Dar acum nu ! Surprinzător. Desigur, bărbaţii se asemănau. Probabil că toţi erau J. D., Jerry, cu fizinomiile puţin deosebite şi, de asemenea, şi cu caracterele puţin deosebite. Era o descoperire nouă !

Dacă cel puţin şi-ar pulea aminti toaie acestea, n-ar mai fi niciodată timidă în faţa unui reprezentant al sexului opus.

Toate acestea îi trecuseră prin minte, în timp ce liamilton Hunneker se plecase spre ea, cu gura închisă, clipind des din ochi, puţin cam înduioşat şi uşor grizat i

Ea îi întinsese braţul, cum făcuse odinioară cu Jerry.

— Te rog, uită ! Sînt cam nervoasă !

De atunci, Ham Hunneker fusese sclavul ei devotat Dacă ea se hotăra săi a parte la o excursie pe părrur.t, se alătura ei, chiar dacă restul sextetului (aşa cum îşi spuneau ei însuşi) venea sau nu. O urma, dimineaţa, de-a lungul pasarelei, se ţinea tcată ziua în apropierea ei. adesea în tovărăşia unei trupe ciudate de pasageri şi re- urca seara pasarela pe urma paşilor ei. In timpul zilelor lungi pe mare, el stătea, cea mai mare parte a timpului, pe înnâditura şez-longului sau făcea, împreună cu ea, kilometri întregi, plimbîndu-se pe punte.

Lisa era pe chei, aşteptând pe Charlotte la înapoierea sa din croaziera. June o însoţea. Nici chiar Lisa nu era pregătită sâ găsească pe Charlotte aşa de schimbată şi June fu aşa de mirată că rămase muia timp de o jumătate de oră.

June însoţise pe mama sa pe chei, împinsă de un instinct generos. Mama sa silea tot timpul pe ficele sale sâ fie amabile cu tanti Charlotte. June ştia că Charlotte pierduse kilograme şi că-şi tăiase părul, chiar în ziua plecării, ca să poată purta pălăriile Monei. Dar nu-şi putuse niciodată imagina cum arăta într-adevăr.

Nici Lisa, nici June nu văzuseră pe Charlotte pe punte înainte ca pasagerii să înceapă sâ coboare. Ea însă le văzuse. Lisa sta lîngă un stîlp de ciment, dreaptă, caîmă, palidă, îmbrăcată în negru, iar June privea in toate părţile, ca un protector, care caută ceva. Totdeauna neliniştită, cu obrajii roşii, cu buzele de culoarea cire- ţei, îmbrăcată în roşu. Amîndouă rămăseseră aceleaşi !

Totul rămăsese acelaşi ! Malul scund al New Jersey- ului, cu casele micuţe tipic americane, acoperite cu lanţi, despărţite unele de altele, cu acoperişurile lor ascuţite, case colorate în galben, in gris sau în alb, cu jaluzele de culoare închisă, în contrast cu zidurile albe, toate cn tindă. Mai departe, fişia Staeten Island, cu altfel de case, nu mai mari decît punctele ; gigantica statuie a libertăţii cu torţa, cu flacăra neagră ; prima perspectivă a faimoaselor zgîrie-nori new yorkezi (care nu i se păruseră aşa de impresionanţi cum şi-i închipuise); acvariul micuţ, ferryboatsele grele;

dokurile masive flancînd Hudson River ; acele înalte ale Turnului Chrysler, împungînd bruma matinală, vîrful de la Empire State Building, ir. formă de minge, toate rămăseseră aceleaşi. Ca şi cum timpul ar fi rămas pe loc de la plecarea ei. Desigur, nici ea nu se putuse schimba prea mult.

Cind trecu peste pasarelă, llamillon Hunneker venea după ea, aducindu-i valiza care luase parte la atîtea aventuri, mantoul Lisei, pardesiul lui şi o culdăruşe de aramă pe care Charlotte o descoperise în piaţa din Mar- rakech şi pe care voia s-o dea Rosei să facă din ea o scăldătoare pentru păsări, in rondul cu trandafiri. Şi ea era încurcată cu un coş, in culori vii, mare cît un coş pentru lenjerie, care era destinat solariumului Justinei. Nu era mirată că nici Lisa şi nici June, n-o văzuseră pînă în clipa cînd fu lîngă ele.

— Ei bine ! Iată-mă '. (Puse coşul jos). D-l Hunneker Încă două Vale pentru tine, llam, doamna şi domnişoara (Se sărută cu Lisa). Bonjour June ! (Şi ele se sărutară). Da, o călătorie splendidă ! Am primit ieri scrisoarea voastră, în care spuneţi că „totul merge bine[1]*. Nici o noutate rea ?

Pînă să răspundă Lisa, cineva le întrerupse : era Henry Montague, cu pielea feţii puţin cam încordată, cu genele negre, părul lucitor şi bine pieptănat.

— A ! iată-vă ! exclamă Monte. Trebuie să mă grăbesc. M-aşteaptă la birou. Am lăsat pe Iris să se ocupe cu vama. La revedere Camille. Nu uita reuniunea noastră, la Glen Cove. Fi cuminte, Ham. Roagă-te, Camille. Bine- cuvîntarea mea pentru amîndoi şi nu uitaţi sâ mă treceţi pe lista invitaţilor voştri !

Charlotte prezentă pe June.

— încîntat ! Camille, vreau să spun, domnişoara Vale, a fost un izvor nesecat pentru micuţul nostru grup.

în momentul acesta se produse o nouă întrerupere De data aceasta era familia Devereaux.

De fapt, în jurul coşului, fu o succesiune constantă de întreruperi. Accstea continuară şi atunci cînd Charlotte se dusese la secţia vămii, care o privea de sub un V mare. De data aceasta îşi luă la revedere, familia Littlejohn. Chiar şi d-l Thompson şi

domnişoara Demarest, aceasta din urmă mai expansivă ca oricînd, spusese lui June, cu glasul ei piţi::ăiat, că nimeni nu fusese aşa de cunoscută pe bord, ca sera sa.

După d-şoara Demarest, apăru d-na Ricketts, însoţită de un tînăr înalt şi blond.

— Vreau să vă prezint pe fiul meu, domnişoară Vale, ştiţi, Jim, despre care v-am vorbit, la Yale. A plecat de la colegiu, azi dimineaţă la orele cinci, cn să ne iasă în cale.

Charlotte ridică privirile către faţa surizătoare a unui adevărat Adonis şi simţi mina prinsă într-o strînsoare care-i făcu rău. Ea prezentă Lisei şi Junei, familia Ric- ketts.

— încîntaţi că v-am făcut cunoştinţă, spuse d-na Ricketts. Cînd faci prieteni pe bord, eşti fericită să le cunoşti şi familia. La revedere, domnişoară Vale. Să nu uiţi să mă vizitezi, atunci cînd vei veni la Sioux City Nu uita !

Avu de asemenea o mulţime de „nu mă uita*, „vino să ne vezi®, „la revedere“ şi „pe curînd“, sub fiecare literă a alfabetului, în timp ce vameşii îşi îndeplineau îndatoririle lor.

Ce diferenţă cu sosirea unui transatlantic obişnuit! Majoritatea pasagerilor împărtăşiseră, timp de aproape două luni, aceeaşi soartă. Această ultimă reuniune, înainte de a se răspîndi în cele patru vînturi, avea ceva din ultima masă a studenţilor care vin să-şi ia licenţa.

Dacă scena aceasta ar fi fost aranjată în prealabil, pentru Charlotte, racă textul şi acţiunea ar fi fost scrise şi repetate, efectul asupra Lisei şi Junei ar fi fost tot aşa de frapant. Nu numai că June, pentru moment, pierduse graiul, dar se agita şi se frămînta încontinuu. Clipe întregi rămînea mută, nemişcată, ca fermecată, exami- nînd pe tanti Charlotte.

Cînd bagajele Chariottei, inclusiv coşul şi căldarea fură, în fine, marcate cu creta de către vameşi, era ora dejunului. Hamilton Hunneker nu părăsise scena de la prima reprezentaţie a Chariottei, în America, în noul ei rol, pînă n-o urcă în taxi şi închise portiera. A intrat Camille şi a închis pe Charlotte, îşi spuse ea cu

un sentiment de disperare, în timp ce privea la Ham, care se depărta schiopătînd. Ultimul membru al trupei ei, plecase cu el ! Era sfirşitul ! Nu poţi continua singură să joci im rol, fârâ scenă, fără decor şi fără partenerii c are să-ţi dea replica. Nu este adevărat ?

XV

Charlotte, Lisa şi June luară masa de prînz într-un restaurant mic, francez, cu luminile voalate, undeva prin împrejurimile străzii a 60-a. Henry Montague îi vorbise despre acest restaurant. Lisa şi Charlotte luară loc, una lingă alta, pe o banchetă tapisată cu piele de culoarc sidefie, ornată cu un chenar roşu. June luă loc în faţa lor. Ea îşi regăsise prezenţa de spirit de odinioară şi buna dispoziţie ca să facă cîteva observaţii.

Spiritele Junei erau uneori aşa de caustice, că făceau mult mai mult rău decît ar fi voit, căci June nu era răutăcioasă. Scopul său era, pur şi simplu, să se distreze Fără îndoială, cea mai bună manieră ca s-o prinzi, era faptul s-o tratezi ca pe un căţeluş care are poftă de joc, dar Charlotte se glndise totdeauna că micul căţel ar fj făcut mai bine sâ caute altceva pentru ca să se distreze. Din clipa cînd debarcase, se lemusc de clipa cînd June va avea ocazia s-o întrebe şi să comenteze. Ea ştia că momentul acesta sosise, căci June] lccase capul într-o parte şi o privise cu atenţie.

— Parcă eşti un bobîrnac ! Fără glumă ! Pari mai tînără decît Mona !

June avea pentru fiecare o poreclă. Mona îi spunea mamei ei.

— De fapt, este mai tînără cu eîţiva ani decît mine, remarcă Lisa.

— în orice caz, aşa cum arată, parcă-i la biberon ! Aceasta-i vrăjitorie. Nu-mi amintesc să mai fi simţii vreodată un asemenea şoc. Şi-acum îmi tremură ge-

nunchii.

— Poate că un cocktail te va redresa, sugeră Charlotţe.

June rămase cu gura căscată. Charlotte făcu semn băiatului. Se simţea rău, căci June continua s-o examineze cu insistenţă. Dar n-avea dreptate să se teamă de June. Aceasta nu era decît o fetiţă fără experienţă. June nu iubise niciodată. June n-ar fi putut iubi niciodată cu adevărat. Ea n-avea un Jerry in viaţa ei.

Jerry! O bucurie vagă invada sufletul Chariottei. Jerry ! Acum era la aceeaşi longitudine. Şi aceiaşi latitudine. Aceiaşi oră. Aceiaşi temperatură. Acelaşi timp. Acelaşi oraş. Făcînd acelaşi lucru, în aceiaşi clipă. Sta intr-un restaurant, desigur nu prea departe de aici.

— O ! este nespus de plăcut să te afli, aici, izbucni ea odată. iNu mai există un alt oraş în lume ca New Vork-ul ! Şi nici o ţară ca Statele Unite !

Nu arătase niciodată, pînă atunci, un astfel de elan patriotic. Privi în jurul ei. Restaurantul avea pereţii acoperiţi cu oglinzi. Îşi zări imaginea sub diferite unghiuri. Totul era nespus de paşnic. Era încă îmbrăcată ! Scena era mereu aceiaşi. Şi ea îşi ştia rolul !

— Dacă vrei, pentru mine, un Dagaree. Ce luaţi ! Sînteţi invitatele melc.

June nu văzuse pe Charlotte luînd nici chiar un pahar de Dubonnet. Ochii ei străluciră ca şi ai unui campion care se apăra.

— Pentru mine, Old-Fashioned ! zise ea.

June scoase, din poşetă, tabachera cu ţigări, luă una,
o bătu cu capătul de masă şi întinse tabachera mamei sale. Lisa dădu din cap. Apoi Charlotte luă una. June aprinse un chibrit şi i-1 întinse. Apoi spuse pe un ton dulceag, ştrengăresc :

— Are un capăt de plută. Să nu te-nşeli cumva, tantin.

— Mulţumesc de explicaţie, Bubuie, răspunse Charlotte pe acelaşi ton mieros.

June fusese un copil durduliu. Deşi formele sale durdulii persistaseră destul de mult, în cele din urmă refuzase, pur şi simplu, să mai răspundă cind era

poreclită Bubuie. Era extrem de susceptibilă din acest punct de vedere.

Lisa izbucni într-un rîs înăbuşit, amuzant :

— Bravo, Charlotte !

— Ai dreptate ! cedă June, aşa de veselă cît îi permitea reputaţia sa.

Charlotte simţi pentru June, o adevărată simpatie. Si June simţi acelaşi lucru. Amîndouă fură sigure, că momentul acesta marca începutul unei prietenii lungi şi durabile. Nici una, nici cealaltă nu-şi dăduseră seama că aveau afinităţi comune. Dar în realitate, sarcasmul şj ironia Charlottei, ca şi farsele şi glumele Junei, erau expresia unei tendinţe similare de a percepe partea ridicolă a lucrurilor. Amîndouă ştiau să perceapă slăbiciunea naturii umane, o facultate care, atunci cînd este împărtăşită, conduce la o strînsâ prietenie.

— Cu alte cuvinte, tu crezi că micuţa Bubuie este dezgustător de gr«3ă ’ întrebă June cu un suspin dureros şi duios.

— Nu tocmai aşa

— Ai dreptate, sînt prea grasă. Din primăvară şi pînă acum, am cîştigat cinci kilograme. De ce să urmez un anumit regim ? Chiar dacă n-aş mînca decît varză, desigur că tot voi lua forma acestui zarzavat. Dezvăluie-mi secretul tău. Cum ai pierdut kilogramele tale, schele- tule ?

Charlotte chemă chelnerul.

— Lista, spuse ea, dînd la o parte meniul ca şi cînd n-ar fi demn pentru ea. Alegînd meniul, mă voi gîndi la silueta ta, Bu... Bu... vreau să zic June, draga mea.

— Spune-mi, întrebă June, ce-a intervenit ? Ţi-ai făcut oare injecţii cu glande de maimuţă ?

— Cam aşa ceva. Trebuie să faci, într-o anumită parte a lumii, ce zice moda ! La Fez era un doctor foarte competent pentru acest tratament. Cea mai mare parte dintre clientele sale, sîne femeile din haremurile arabilor bogaţi. Aceasta cauzează multă agitaţie printre femeile mai tinere, mi-a spus el.

Vorbise fără să clipească.

Şi June la fel :

— Cum ţi-ai împrospătat tenul, dragă tanti ? întrebă June aşa de natural ca şi cînd ar fi întrebat unde-şi coafase părul.

— O ! dragă, la Neapole, un chirurg celebru în toatf- Europa, pentru succesele sale, a făcut-o.

— înţeleg ! Mama ne-a spus că ai pierdut vaporul la Neapole. Dar adevărul iese totdeauna la lumină. Aşa ţi-ai petrecut timpul !

— Cu aceasta şi cu altceva. Chirurgul napoîitan era aşa de abil că n-am rămas prea mult timp in sanatoriu. Şi totuşi cicatricea de la ochi este invizibilă.

— Surprinzător ! murmură June.

Nici una nici alta nu trădau, fie prin voce, fie prin expresie, că era vorba de o glumă. Lisa îi puse capăt.

— Ce stupidităţi! Terminaţi.

Tonul ei arăta că începuse să se enerveze. în sine nu numai că era surprinsă, dar era încintată că Charlotte putuse ţine piept Junei pentru cîteva clipe. Dar, desigur, nu va mai putea continua prea mult timp, de aceea se hotărîse să-i vină în ajutor, mai înainte de a fi nevoie.

— Haide, să fim serioase. Scrisorile tale erau aşa de vagi, Charlotte. Aş fi dorit să-mi povesteşti anumite lucruri. Cînd mi-ai telegrafiat c-ai pierdut vaporul la Neapole, mă temeam că n-ai să prinzi primul vapor pentru New York. Desigur că n-am primit toate scrisorile tale, căci nu ştiu ce-ai făcut tot timpul cît ai aşteptat vaporul următor. Ai fost nevoită să rămîi singură.

— N-a fost aşa de grozav ! Cînd chirurgul a spus că eram în stare să părăsesc spitalul, am închiriat un automobil şi un şofer şi am făcut cîteva excursii, pe socoteala mea. Vei vedea că ghetele de excursie ale Fabiei sînt într-o stare de plîns. Am umblat mult. Dar să vedem ce trebuie să mîncăm.

Şi se adînci în studierea meniului. în ultimele săptămâni auzise adesea pe Henry Montague comandînd masa pentru cei şase prieteni, în diferite restaurante şi cafenele. Monty era mîndru de reputaţia sa de gurmand. Charlotte chemă băiatul.

— Legume, nu. Pentru aperitiv, nu, murmură ea, amintindu-şi de Monty. Nu voi uita caloriile, June, şopti
i ea. Vom începe cu bucăţele de crabi obişnuiţi. Apoi pi- Lcioare de broască, gătite ca la ţară, dar, dacă vreţi, fără ■usturoi. Apoi, vom vedea... ce-aţi zice de

anghinare ? ■ Şine. De două ori anghinare, cu sos olandez. Pentru ■domnişoara, fără sos. De două ori avocado şi portocale Imari. Pentru domnişoara, lăptuci cu apă, fără sos, cu o
l'elie de lămiie. Şi pentru desert... ce-ai spune, Lisa, de> :U'itku Suzette ? Două clătite Suzette, trecute prin foc ‘ii o îngheţată de portocale pentru domnişoara.

Ea dădu la o parte lista de bucate.

June întinse mina peste masă şi strînse cu puter^ mina Charlottei.

— Brută fără inimă ! şuieră ea, dar gestul şi cuvin _. lele ei spuneau : Bine jucat ! Atins !

Nici un resentiment. Totuşi June nu era încă învinsă.

în timp ce June ronţăia picioruşele de broască, aproape pînă la os şi muie ultima frunză de anghinarj in puţintelul sos catifelat de pe marginea farfuriei (Un sos olandez fără grăsime, adică din puţin ou şi cu zeamă de lâmîie), o atacă iar :

— Povesteşte-ne de amorurile tale, tanlino.

— De care, Bubuie ? întrebă Charlotte, cu inima tre- murindă, deşi părea nepăsătoare.

— Hamilton Hunneker. L-am recunoscut. Fotografia lui era săptâmina trecută, în *Spur.* Tu şti cine este, nu este aşa, Mona ? Locuieşte intr-o cocioabă splendidă, aici la New York, in virful unui zgirie nori, care este pro- prietaeea lui. Posedă la Aiken o mare proprietate şi Un grajd minunat. Şi undeva prin Far Hills ceva care s-ar zice că-i cabană şi care, după fotografie, are aparenţa mai mult a unui castel fortificat de pe Rin. Charlotte linde spre viaţa de lux. Să cochetezi cu un Hamilton Hunneker ! Tu ce zici Mona ?

Metoda indirectă a Junei consta să se invîrtească în jurul olii, de care Charlotte se temea mai mult decli de orice.

— Nu găseşti că este nesincer ?

Era puţin fundament in observaţiile Junei, relativ la Ham, fundament, pe care-1 avuseseră şi insinuările ana- loage, din toamna precedentă, relative la Barry. Dar Charlotte nu simţi, după prima nelinişte, nici o jenă. Şj de data aceasta tot Jerry îi veni in ajutor. Jerry îi ar£-j tase că este o femeie care poate fi dorită.

Nu le-o pute^ spune, n-o va spune niciodată şi nimeni n-o va şti. Dar ea o ştia şi aceasta lăsă aluziile Junei, fără venin.

June tachina, în acelaşi mod şi pe mama sa. Lisa primea glumele acestea cu o răbdare amuzantă. Acum cind Jerry iniţiase pe Chalotte într-un asemenea joc, şi ca putea să se amuze şi să fie răbdătoare.

— Ei bine ! aşteptăm ! Spune-ne secretul tău, şi-reat-o ! Nu te vom trăda.

Cuvintele, vocea, expresia erau aproape identice cu acelea pe care le avusese cînd o făcuse în octombrie trecut, să părăsească plîngînd, salonul.

— Voi avea oare un unchi Ham ? Vrei să devii a patra d-nă Hunneker ?

— încă nu m-am decis, răspunse Charlotte. Ham are in avantajul său, inima. E bun cu animalele. Vei fi in- cintată să-i călăreşti caii, ckid ne-ai vizita la Aiken. Dar are un picior ţeapăn şi cred că este, pentru mine, puţin cam în vîrstă.

— Nu te cunoscusem sub aspectul acosta ! exclamă June, sincer mirată. Poate c-a fost, în realitate, ceva în- are tine şi Hamilton. Sint pe punctul să cred orice. De ce te numea Camille ?

— Mă tem că eşti prea tînără pentru ca să-ţi dau informaţii. Cred că mama ta nu ţi-a permis să citeşti romanul : *Camille.* Lisa, vorbeşte-mi de Fabia, zise ea, ca să schimbe subiectul.

Fabia era fiica cea mare a Lisei. Era infirmieră într-un spital din New York. Părăsise casa acum un an şi jumătate, cu puţin înainte ca ruina tatălui său să devină de ordine publică, urmînd un curs de infirmieră ca să devină independentă. Numai mama ei şi cîţiva membri ai familiei ştiau că scopul ei era să fugă de Dan Regan şi să se vindece de un amor nenorocit.

— Fabia este foarte mult ocupată cu lucrul, spuse Lisa, Chariottei, şi mi se parc că este fericită. După cil se pare, a uitat complet pe Dan !

— Insă nu şi amintirile, zise Charlotte calmă. Fabia nu va uita niciodată amintirile. Dan va fi totdeauna o părticică din ea însăşi. Sîntem ceea ce sînt amintirile.

Ea cita, pentru prima oară cu voce tare.
Tăcu şi bău o înghiţitură de cafea.
„Jerry va fi totdeauna, o părticică din mine însămi®, gindi ea, cu faţa transfigurată de o expresie dulce, pe cure Lisa n-o mai văzuse niciodată pînă atunci.
June avea o intîlnire după masă şi părăsi pe mama sa şi pe Charlotte, la cafea.
— Ştiu că mori de nerăbdare să mă vezi plecînd, Mona, spuse ea, ridieîndu-se, ca să poţi lansa bomba ta, fără martori.
— Ce vrea să spună ? întrebă Charlotte, în timp ce June dispărea pe uşa turnantă.
Lisa lăsă ceaşca de cafea, împreună mîinile pe faţa dv masă şi, calmă, spuse :
— Barry Fith şi cu mine ne căsătorim.
— Nu mă surprinde.
— Ne căsătorim mîine după prinz.
— Deja ?
— Da. Sînt ani de cînd ne iubim. Barry a aşteptat destul. Ştiu, că după obiceiuri, mă recăsătoresc prea cu- rind. Dar tu ştii vîrstă mea. O feme'e mai tînără ar putea păzi obiceiurile. Eu însă nu.
Vocea ei devenise gravă şi, pentru Lisa, extrem de încordată.
— Ştiu că tu raţionezi, Charlotte, de aceea ţie pot să-ţi spun, deşi faci parte din familie, că dacă Barry şi ni mine. vom avea un copil, vom fi foarte, foarte fericiţi.
Ea tăcu.
— Bănuiesc, spuse Charlotte, că un ccpil face pe o femeie foare, foarte fericită.
— în acest caz, da. Ar fi o recompensă pentru că a lişteptat... pentru că am refuzat să-i dau, în secret, lui Hany, ceca ce nu puteam să-i acord public.
— De ce ai refuzat, dacă nu iubeai pe Rupert ? SJnt sigură, am văzut aceasta, tu n-ai iubit pe Rupert, de cînd te-ai măritat.
— Mai întîi, soţia lui Barry trăia. Ei nu se înţelegeau, totuşi n-ar fi fost onest faţă de soţia lui.
Charlotte tresări.
— Şi apoi aveam copii. Copii mei erau Vale şi

chiar şi eu eram o Vale. Şi m-am convins că nu trebuia să amestec nici copiii, pentru o satisfacţie personală, nici numele lor, în ceva care ar fi zvîrlit asupra lor ruşinea.

Şi apoi, era la mijloc şi Rupert, aşa de gelos de reputaţia sa şi care conta pe mine că nu-i voi terfeli numele. Aşa de mîndru şi, din acest punct de vedere, admirabil. Vreau să-ţi spun, Charlotte, ceea ce a făcu Rupert înainte de a muri. Ceva foarte nobil, foarte mare. După cîte ştiu, am retrăit puţin din sentimentul pe care-1 aveam pentru el, înainte de căsătoria noastră.

— Dumnezeule ! nu-mi pot închipui ce-ar fi putut face. A fost totdeauna, după părerea mea, cu idei strimte şi încăpăţînat şi n-avea să reverse prea multă bunătate:

— Surorile sînt uneori criticii cei mai severi faţă de Lin bărbat.

— Pe Rupert nu l-am socotit niciodată ca pe fratele meu. Totdeauna i-a fost ruşine cu mine. N-am înţeles niciodată ce-ai văzut la el. Ce-a putut face aşa ae mare şi aşa de nobil ?

— A scris o scrisoare lui Barry, pe care s-o citească J ';:ă moartea lui.

— Şi ce scria ?

— Că el ştia că Barry şi cu mine ne-am iubit din ziua rind Barry, venind din Canada, s-a dus cu Rupert în biroul său din Bcston. Dar el nu ne-a spus nimic. Aştepta. Şi atunci cînd s-a convins că n-aveam intenţia să-mi uit îndatoririle mele faţă de el, s-a hotărît să se facă că nu ştie nimic. El scrisese lui Barry că judecase că-i mai înţelept să nu supună relaţiile noastre neplăcerii unei asemenea discuţii şi mult mai caritabil să apere demnitatea şi mîndria mea, tăcînd. Iată ceea ce numesc eu nobil.

— Prin aceasta, cred că-ţi dai seama, el apăra propria sa mîndrie şi demnitate, remarcă Charlotte cu vechei ei ironie.

— Nu eşti dreaptă cu Rupert, îi reproşa Lisa. Căci, la sfîrşitul scrisorii, nu făcea caz de orgoliul său. El spunea lui Barry nu numai că aproba căsătoria noastră după moartea lui, dar chiar o căsătorie rapidă şi-l sfătuia să nu întîrziem evenimentul, conduşi de convenienţe şi respectul

faţă de persoana sa. Pierderile financiare pe care le suferise Rupert, îl schimbase din multe puncte de vedere. Devenise mai amabil. Şi boala lui îl făcuse şi mai gentil. Doctorul Warburton mi-a spus odinioară că Rupert nu voia să lipsească pe un bărbat sau o femeie de
şansele pe care i le punea la îndemînă o boală lungă. Acum înţeleg ce voia să spună. A fost a doua ocazie prin care a trecut un examen şi a primit cea mai bună notă.
O a doua şansă pentru noi toţi, pentru mine, pentru fiecare din copii şi chiar pentru Rupert.

— Şi ce zice mama despre căsătoria aceasta ?

— Nu i-am spus încă. Am crezut că reîntoarcerea ta este un eveniment suficient. Este destul atîta. Dar i-am scris o scrisoare pe care te rog să i-o dai atunci cînd vei crede c-a sosit momentul oportun.

— Nici familia nu ştie nimic ?

— O ! am spus-o alaltăieri, lui Lloyd şi Hilare. Sînt complet zăpăciţi. Ei iubesc pe Barry, dar găsesc că intervalul de opt luni este o scuză „indecentă[14], a spus Lloyd. Şi ca să te căsătoreşti în faţa unui judecător del pace, într-un birou de avocat new-yorkez, o căsătorie del, „al doilea ordin şi senzaţională**, a zis Hilaire, este un» exemplu rău pe care-1 dă o rudă In vîrstă tinerilor dini familia Vale. Lloyd a spus că un membru al unei familii aşa de mari şi aşa de importante cum este Vale, n-aul dreptul să se conducă după o manieră inconştientă, cum | am făcut eu.

— O ! oare nu-i aceasta o remarcă tipică Vale ? Din I fericire tu ai inima în stomac ! (pardon, este una din ex-1 presiile doctorului Jaquith). Care este atitudinea copiilor I tăi ?

— Ca a tuturor copiilor de vîrstă lor. Totdeauna au] iubit pe Barry. Dar preferă mai mult să-l aibă ca amici al familiei decît ca tată vitreg, cu toate că sînt, faţă de] el, nespus de gentili. Şi totuşi, chiar dacă n-ar fi, tot m-aş căsători cu Barry. Este rîndul lui Barry să treacă [1] pe primul plan. Aceasta nu va 6chimba, cu nimic viaţa copiilor, căci vom păstra casa. Noi vom redeschide camerele pe care le-am încuiat şi bătrîna locuinţă va reînvia. Cei patru

copii vor iii acolo mîine după-amiazâ. Mi-ar face plăcere să fii şi tu. înainte de îmbarcarea mea şi a lui Barry, pentru Bermude, care va avea loc la miezul nopţii, vom face o mică petrecere.

— Dar crezi ca mama nu-mi va pretinde să mă due direct acasă ? .^

— O ! am prevăzut aceasta. I-am spus câ doctorul Jaquith dorea să te vadă, ceea ce este exact, în cabinetul său din New-York şi i-am spus câ Ve vei duce miine după-amiază.

— Tu te gîndeşti la toate ! Am telegral'iat şi eu doctorului Jaquith, sperînd că va fi in oraş şi că-mi va putea jertfi o jumătate de oră.

— De asemenea am spus lui Henri să ne-aştepte. Dar văd că nu mai este nevoie. Eşti foarte bine. fi voi comunica.

— Nu, să n-o faci! Şi dacă ai puţin timp azi după-masă, însoţeşte-mă în turneul meu prin magazine, căci bănuiesc că vei avea nevoie de anumite completări în garderoba ta.

— Nu, cumpăr totul din nou. Barry o doreşte.

— O ! văr că eşti prea ocupată ca să mă însoţeşti.

— Nu, nu prea mult. Valiza mea este plină şi gata de a fi expediată pe bord. Bănuiam câ tu-mi vei cere să te însoţesc. Doamna Mamă a invitat tot clanul pentru poimîir.e seara, la cină şi îţi trebuie o rochie impecabilă O ! Ce n-aş da să fiu şi eu acolo !

XVI

De cîte ori Charlotte se apropia de Boston, după ce lipsise mai mult timp, fie cu trenul, fie cu automobilul, simţea un gol care se mărea cu cit se apropia de treptele de piatră brună, care duceau la intrarea casei, aşezată intr-un lung şirag de faţade în cărămidă şi în piatră, la Marlborough Street, unde văzuse lumina zilei. Deasupra porţii se afla un portic, susţinut de patru stîlpi de piatră cu capiteluri ionice. Cind era mică, recunoştea de departe scara casei sale, cu capetele din vîrful stîlpilor, semă- nind cu nişte pomi crispaţi.

Această senzaţie de gol, invariabilă, nu putea fi

atribuită fricii că va regăsi aici dominaţiunea rr>amei sale, căci aceasta totdeauna o însoţise în călătoriile ei. Era îndoiala că nu va putea realiza nimic, căci n-avea nici prieteni, nici legături în oraşul în care se născuse şi trăise tot timpul. Familia sa făcea parte integrantă din amalgamul numit Back Bay. Şi ea era indigenă în ceea ce priveşte pămîntul, dar rădăcinile ei nu reuşiseră să se adincească aici.

Teama de a se regăsi în faţa acestui eşec, explica senzaţia aceasta de gol. De fiecare dată cînd trenul intra in gările Bostonului, îşi dădea seama, cu amărăciune, că nimeni din oraşul acesta cu şapte sute de mii de locuitori, nu aştepta sosirea ei. Nici una din numeroasele organizaţii sau instituţii, nici unul din cluburile sau din grupările oraşului, nu remarcau lipsa ei. Simţea, de obicei, o ură tainică contra Bostonului, dar aceasta nu era din vina oraşului. Şi în pension, ea trăise, fără nici un scop, aceeaşi existenţă solitară.

De data aceasta, după ce trecuse de Blue Hill, în timp ce trenul aluneca de-a lungul caselor micuţe, din lemn, cu acoperişurile ascuţite şi die-a lungul cazărmilor urî te, cu trei etaje, cu acoperişurile plate, senzaţia de gol era copleşită de îngrijorare şi excitaţie tulburătoare. Aceasta nu era din cauză că se temea de ea însăşi, o umplea de nu era din cauză că se temea de mama sa, ci teama de ea însăşi, o umplea de frică. Se va arăta ea oare demnă de exclamaţia doctorului Jaquith : „Bravo ! sînt mîndru de dumneata !“ şi va avea aceeaşi îndemînare, mergînd înainte, menţinîndu-şi curajul în importanta intîlnire care o aştepta acasă ?

In timpul celor cinci ore de călătorie, n-avusese timp să se gîndească la această întîlnire apropiată. June o însoţise şi o ţinuse într-o convorbire animată pînă în a 125-a stradă a foburgurilor Providence, unde unul din numeroşii ei admiratori, găsind-o aici, o invitase în va- gonul-restaurant. Invitase şi pe Charlotte, dar ea refuzase, întinzîndu-se în fotoliul său, epuizată.

La gară nu fusese nimeni, afară de William, care venise să aştepte pe Charlotte. June ceru s-o ducă la Ritz. Marea limuzină demodată, se opri în faţ intrării, vis-a-vis de Grădina publică. Arborii erau

acoperiţi cu frunze tinere, lalelele înflorite. Rondurile masive erau ca nişte sori uriaşi, strălucitori. Grădina publică fusese terenul de joc al Chariottei, cînd era copilă. îi era tot aşa de fa-tunse şi rîul care scînteia departe, ca şi cam toate acestea ar fi făcut parte din proprietatea privată a tatălui său.

In mai puţin de cinci minute, după ce părăsise Ritz-nl, William opri maşina la picioarele treptelor brune. El coborî din maşină, expus tuturor intemperiilor, deschise portiera şi, ducîndu-i valiza, conduse pe Charlotte pînă la poarta grea de stejar cu două canaturi.

Ea sună. Aproape imediat sosi la poartă o străină, o femeie tînără, îmbrăcată cu o rochie lungă, neagră şi pe cap cu o beretă de marinar. Charlotte recunoscu în femeia aceasta, după descrierea Lisei, noua infirmieră diplomată din serviciul mamei sale. După plecarea Charlottei, mama ei avusese o succesiune neîntreruptă de infirmiere, cameriste, domnişoare de companie şi comisionare. Actuala infiermieră era, după părerea Lisei, o perlă. Cu toate că Doamna Mamă o concediase de două ori, infirmiera privise aceste concedieri ca pe nişte glume şi rămăsese.

— Dumnezeule ! exlamă ea. Am făcut tot posibilul ca să fiu jos înainte de a suna ! Eu sînt infirmiera. Mă numesc Pickford Dora, nu Mary. Luaţi loc aici, un minut.

Şi îi arătă salonul, vorbind pe şoptite.

— E ceva care nu meree ? Mama nu e bine ?

— Dumnezeule ! Nu ! Parcă-i fermecată !

Dora avea faţa lată, plăcută. Charlotte o găsi simpatică.

— Dar are urechile fine ca un iepure şi aş paria pe capul meu. că ea a auzit soneria, continuă Dora. Ascultaţi ! Am fost concediată. Mi-a plătit, mi-a spus la revedere, etc., dar dacă aveţi nevoie de mine, sînt la etajul care se află deasupra camerii mamei d-voastră, înarmată pînă în dinţi. Toată ziua s-a plîns de o durere în piept. După cum o ştiţi, este o bătrînă simpatică. Mama mare Pickford era tot aşa. Doamna moare de nerăbdare s-asiste la recepţia pe care o dă astă-seară, pentru d-voastră, dar n-o vor lăsa

durerile care devin din ce în ce mai mari. Dar în cazul cînd ar avea nevoie să audă că inima şi toate organele sînt în ordine ca şi un ceasornic, voi ii pe poziţie. Totul este gata pentru recepţie, în afară de rochie şi stă în fotoliul său, îmbrăcată cu cel mai frumos capot, tot aşa de sclipitor ca un ban nou. Acum, grăbiţi-vă să vă duceţi la dinsa.

Charlotte găsi pe mama sa, stînd într-un fotoliu Mar- tha-Washîpton, cu spatele înalt, neasemănîndu-se, pentru nimic în lume, cu un ban nou, ci mai mult cu o Regină- Mamă, stînd pe tronul său, în toată splendoarea. Pene de struţ mov îi acoperea» bustul. Un superb covor de picioare, imaculat, care se asemăna cu caraculul alb, era pus peste genunchi. Peruca, albă ca neaua şi tot aşa de strălucitoare ca şi cînd ar fi fost făcută din fire de sticlă, se odihnea pe capul ei ca o coroană, ridicîndu-se, într-o succesiune de ondulaţii în formă de curcubeu, la înălţimi vertiginoase. La gît purta colierul cel mare de perle şi diamante şi cercei la urechi. Pe mîinile, care se odihneau pe braţele scunde ale fotoliului, scînteiau diamantele inelelor. In contrast cu toată această strălucire, pielea părea întunecoasă. Avea tenul brun şi obrajii îi atîrnau moi şi căzuţi. Dar n-avca nimic molatic în priviri. Ochii ei erau de un bleu de oţel, strălucitori, vii, pătrunzători.

— Ei bine ! Bonjour, mamă !

Charlotte traversă camera, se plecă şi sărută vîrful perucii.

— Ai o mină superbă. N-am văzut niciodată capotul acesta. Şi ce covoraş minunat ! continuă ea, mîngîind ger.unchiul acoperit cu pluşul alb şi ţinîndu-se aşa de aproape de fotoliul mamei sale, că ochii pătrunzători nu puteau examina decît ţesătura rochiei. Lisa mi-a spus că eşti sănătoasă, că n-ai avut, primăvara aceasta, nici guturai, nici vechile tale dureri. Sînt foarte fericită !

— Lisa n-a fost bine informată ! Depărtează-te, să te pot privi.

Charlotte se supuse.

Mama sa îşi puse ochelarii cu ramă de baga. O clipă o privi în tăcere.

— întoarce-te, spuse ea pe un ton glacial. Fă eîţiva paşi. Stai. Scoate pălăria.

Charlotte executa ordinele ei, încercind, în timp ce proba continua, să scape din încurcătura care punea stă- pînire pe ea.

— Este mai râu decît ceea ce am auzit de la Lisa, declară în fine mama sa. Foarte rău ! Mai rău decît mi-aş fi putut imagina !

Capul ei recăzu pe spatele fotoliului şi ochii se în-chiseră.

— Te rog, sărurile mele !

Charlotte găsi sticluţa verde, pe care o cunoştea de3tul de bine, în sala de baie de alături, pe raftul al doilea, acolo unde fusese totdeauna farmacia. Scoase dopul de sticlă şi o ţinu, la distanţa obişnuită, sub nările mamei sale. Cu buzele strînse şi cu ochii închişi, aceasta inhala încet şi profund.

— Mi-e mai bine, murmură ea. Destul. Ia loc.

Ea îi luă din mină flaconul şi Charlotte se reîntoarse la scaunul său.

— Trebuie să-mi vin în fire, murmură mama sa, tot cu ochii închişi. Se apropie ora cinei şi am multe să-ţi spun. Am invitat mai mulţi membri ai familiei pentru orele 19 şi 3 : Lloyd şi Rosa, Hilaire şi Justine, unchiul Herbert şi Hester, Nichols şi June.

— Da, mi-a spus Lisa. Foarte gentil din partea ta, maman.

— Aşteaptă. Te rog, ascultă. în total sîntem doisprezece. Voi pune rochia de dantelă albă şi tu rochia de fular cu negru şi alb.

— Dar, mamă, nu merge. Am pierdut mai mult de douăsprezece kilograme.

— Totuşi va merge. Domnişoara Till este aici din săp- tămîna trecută. Hilda, nouă cameristă, are exact aceeaşi talie cu Lisa. Am ajustat pe ea rochiile tale. Am rugat pn domnişoara Till să rămînă aici astă-seară, în cazul cînd va fi nevoie de retuşeri. Ai ruj pe buze ?

— Puţin.

— Ai lac pe unghii ? *

— Puţin.

— Unde-ţi sînt sprîncenele ?

— Cred că le vezi destul de bine, răspunse Charlotte ridicîndu-se şi îndreptîndu-se spre uşă.

— Stai o clipă. Nu este totul. Acum cind tu eşti sănătoasă şi te-ai înapoiat să-ţi reiei îndatoririle de fiică a casei, am concediat infirmiera. Am luat obiceiul să am pe cineva cu mine la acelaşi etaj şi, din cauza inimi mele, găsesc că a fost o precauţiune înţeleaptă. De azi înainte vei ocupa camera tatălui tău. Ieri William a coborît aici toate lucrurile tale : mobila, cărţile, etc.

Roşeaţa urcă pe faţa Chariottei. Plecase, toamna trecută, la Cascada, pe negîndite şi nu avusese timp să ridice unele obiecte pe care le ascunsese după cărţile sale : mai multe pachete de ţigări, trei sticle de Sherry medical, numit Dew Tone, aşa de amar că nu putuse bea decât o jumătate de sticlă, o trusă cu cosmetice, de metal lăcuit în roz şi toată literatura pe care mama sa o considera ca indecentă. Rafturile cu cărţi, nu mai ţinea minte de cînd, nu mai fuseseră atinse de nimeni. Nu-i fusese teamă că aceste nenorocite probe ale viciilor sale puteau fi descoperite. Roşeaţa feţii, se accentua.

— N-aveai dreptul să te-atingi de lucrurile mele, murmură ea, plină de resentimente familiare.

— N-am dreptul să fac in casa mea tot ce-mi place ? Nu sînt surprinsă că te-ai roşit. Eram în cameră cînd William a scos cărţile din rafturi şi dă-mi voie să-ţi spun, că tot ceea ce am descoperit ascunse după cărţi, a fost o lovitură pentru mine. Deci nu este de mirare că mi-ao revenit durerile. Şi pe deasupra, ai o ţinută imposibilă ţ (Plimbă uşor flaconul cu sărurile pe sub nări). în orice caz, Charlotte, dacă vei ieşi în halul acesta, vei fi de rîsul oraşului. Şi mai rău încă, te vor plînge sau te vor evita.

— în oraşul acesta, toţi m-au plîns şi m-au evitat totdeauna, aşa că mi-este egal, replică Charlotte, căutînd să pară nepăsătoare.

— Cînd o femeie celibatară de vîrstă ta, vrea să pară ca o fată tînără, fiecare îşi dă seama că ea a pornit să vîneze un soţ. Şi dacă, în plus, a petrecut mai multe luni într-un sanatoriu şi pe deasupra ascunde după cărţile sale ceea ce am găsit ieri... în orice caz, Charlotte, dacă eram în locul tău, aş fi făcut tot posibilul să nu fiu remarcată prea mult. Gîndeşte-te la Stephanie Stebbins.

Altă roşeaţă urcă pe faţa Chariottei. „Mama dumitale nu-ţi poate face nimic, îi spusese doctorul Jaquith, în ajun. Nu te lăsa terorizată". Dar dacă mama ei avea dreptate ? Dacă era vorba de unul din acele cazuri patologice ale fetelor bătrîne care se deghizează în fete tinere, irezistibile, aşa cum văzuse nu numai în azilurile de alienaţi, ci chiar şi atunci cînd erau în libertate ? Ste- phanie Stebbins era o femeie pe car£ o întîlnise odinioară în Grădina publică, pe cînd era copilă. Ea aparţinea unei vechi familii bogate din Boston, aşa de bogată că-şi putea permite să-i plătească o gardiană. Ca să n-o contrarieze, părinţii îi permiteau să îmbrace rochii de fetiţă.

— Dar în familia Stebbins, a fost alt caz de dezechilibru mintal, mamă, zise Charlotte, ca o apărare. Boala, la Stephanie, s-a minifestat cînd avea patruzeci de ani. Eu am depăşit vîrstă această.

— O ! nu este limită de vîrstă pentru femeile car*» vor să devină ridicole, aruncă mama ei şi, după părerea mea, o nebună bătrînă este şi mai ridicolă decît una tînără. Am văzut multe femei in vîrstă şi care aveau copii mici, începînd să se îmbrace ca fetiţele. Cred că fac o impresie favorabilă, dar nu înşeală pe nimeni, decît pe ele însăşi. j

Charlotte roşea din ce în ce mai mult. Era oare posibil ca impresia favorabilă pe care crezuse că o făcuse în timpul croazierii să fi fost o iluzie ? Şi convingerea că Jerry o iubise, să fi fost tot o iluzie sau cel puţin în parte o iluzie pentru că ea dorise să fie iubită ? Colinele Italiei, care păreau aşa de departe, Ravello, balconul, cărbunii aprinşi într-un colţ al camerei, toate acestea îi apăreau mai mult ca un vis decît ca o realitate. Poate că era unul din visele sale yericuloase, bazat poate pe fapte, dar care nu era decît produsul propriei sale imaginaţii, cum li se întîmplă tuturor atunci cînd se deşteaptă din somn. O idilă, spusese Jerry, paşi în zăpadă, litere din aburi trasate pe cer de un aeroplan. Ce absurditate să păstrezi, ca pe nişte lucruri preţioase, urmele de paşi care se şterg, buclele de vapori care se risipesc, petalele veştejite din floarea unui cereus care înfloreşte noaptea! Ce sentimentalitate romantică ! Ca una din rochiile vechi pe care mama

sa o pregătise pentru ea şi care, fără voia ei, va atîrna iar pe umerii săi. Precis, se prăbuşea sub greutatea ei.

— Cred că astă-seară vei pune ochelarii, auzi vag ttiurmurul mamei sale, căci aşa vei bate mai puţin la ochi. Şi şterge tot ce ai pe faţă. Cît despre păr şi despre sprîncene, vei spune că le-ai pierdut din cauza unei boli grele şi că le vei lăsa să crească cît mai iute.

Charlotte nu răspunse şi mama sa, adăugă cu vocea dulce :

— Nu te chinui prea mult! Voi face tot posibilul să te-ajut.

Charlotte tăcea. Pe scaun, privind prin fereastră faţadele care se întindeau de-a lungul străzii, fusese frapată de regularitatea şi asemănarea lor. Scările, văzute din unghiul acesta, semănau cu o succesiune de membrane impermeabile, iar coşurile şi ventilatoarele, sub formă de stalagmite, se ridicau deasupra liniei neregulate a acoperişurilor. Ce rezistente erau ! Erau lucruri de netăgăduit, în piatră, cărămidă şi tencuială. Legăturile sale cu Jerry n-au existat decît în gîndul ei. Ele n-aveau nici substanţă, nici formă, nici realitate, în afară de curentul acesta invizibil, rezultat al imaginaţiei pe care şi-o crease. Dar poate că şi încetase să existe în spiritul lui Jerry, în afară de rarele ocazii, ca o amintire a unui scurt episod. N-avea decit să se gindească la Leslie !

Se ridică.

— Mă duc în camera mea, spuse ea, cu tonul verhi nepăsător.

Ea traversă hol-ul. La prima aruncătură de ochi, nu putu deosebi camera tatălui său de ai ei. Totul era la locul său, ca şi mai înainte, chiar şi tablourile pe ziduri; pe placa de marmură a căminului, o fotografie în verde şi alb a Coliseum-ului in clar de lună ; pe masă, rezemată de un vas de marmură, o altă fotografie, în culori, cu porumbeii cin piaţa Saint-Marc. Apoi o gravură care prezenta o femeie cu părul lung, creţ, îngenuncheată în faţa unei cruci şi multe alte acuarele de la tanti Lizzie, reprezentând scene marinăreşti din Gloucester, în rame înguste de aur.

Cea mai mare parte din obiecte fuseseră alese de mama *a* Mobielierul de acaju, şase piese, cele mai bune
din Davenport, îi fuseseră dăruite de marfta sa cînd împlinise douăzeci de ani. Erau aici un birou şi un şifonier pintecos, două scaune, două paturi gemene, orînduite In aşa fel, că, după cum îi explicase mama sa, pînă la căsătorie, nu va avea nevoie de alt mobilier.

închise uşa în urma ei şi privi mobila aceasta pe care o detesta. Ca şi faţadele de cărămidă, şi ele erau de fapt, imuabile, solide, în aşa fel că nu se va putea debarasa de ele niciodată.

Rochia de fular cu negru şi alb, era întinsă la picioarele paturilor. O ridică. Simţi un miros puternic, care emana din rochie. „Quelque Fleurs“ va intra în conflict cu parfumul acesta ! Ea îşi cumpărase, de la Gibraltar, cind se inapoiase, o provizie bună de „Quelque Fleurs“. Tot ceea ce se petrecuse în croazieră, intră în conflict cu /iaţa care o aştepta aici.

Cineva bătu în uşă. Era Hilda, noua cameristă.

— A sosit express, pentru d-voastră, spuse ea, întin- zînd Charlottei o cutie de carton, învelită cu hîrtie brună. Pe o etichetă albă, lipită de carton, era numele unei florăsese din New-York şi sub aceasta, numele ei şi adresa, scrise cu cerneală.

Era scrisul lui Jerry ! Aici, sub ochii săi, numele ei era scris de un toc pe care Jerry îl condusese, un fapt tot aşa de pozitiv ca şi mobilele din adolescenţa sa, sau faţadele de cărămidă. Reacţia fu aceeaşi ca a unui călător, însetat, într-un deşert, cînd descoperă apă, palmieri, şi umbră şi se convinge că ceea ce crezuse că este un miraj, era intr-adevăr o oază.

Puse cartonul lîngă' pat, ridică ambalajul de hîrtie, diferitele învelişuri de jurnal care se găseau dedesubt, scoaşe capacul şi ridică din carton, un pachet învelit în vată. Nici o scrisoare. Desfăcu vata. Trei camelii stacojii, de o frăgezime minunată ! Erau aranjate în formă de buchet, gata de a fi purtat, cu două ace cu perle în loc de capete, înfipte în lujerele lor, legîndu-le la un loc. Icoana exactă a cameliilor pe care Jerry i se dăruise în ziua cînd se despărţiseră la Neapole.

Era primul semn de viaţă pe care-1 primea de la

el. Pînă acum amîndoi îşi ţinuseră promisiunea. Acum însă, Jerry, deşi nu violase nici unul din termenii convenţiei

lor, pentru prima oara, ignorase principiile fundamentale ale acesteia. De asemenea şi pentru ultima oară. Dumnezeu să-l binecuvinteze pentru această încălcare !

Cameliile o asigurau că amintirea scurtelor lor relaţii exista încă in sufletul lui. Ele dovedeau că nu fusese victima unei iluzii. Curajul, încrederea in sine se precipitară în valuri in rezervorul gol, ca apa care umple repede un heleşteu, cînd sub suprafaţă, se precipită un curent puternic. De data aceasta nu va îmbrăca rochia de fular ! Şi nu va locui in camera aceasta !

Avu nevoie de două drumuri ca să transporte tot bagajul său in camera de sus. Le făcu fără ca mama sa să simtă ceva, luînd seama să nu calce pe locul unde scara troznea.

Camera însă nu era aranjată ca să poată fi locuită. Tablourile erau îngrămădite într-un colţ. în faţa grilajului căminului, scaunele erau vîrîte unele în altele, cu picioaorele în aer, ca nişte clini culcaţi pe spate, care aşteaptă să fie scărpinaţi pe burtă. Covoarele erau sub formă de rulou, etajera căminului goală. Dar mobilele principale erau la locul lor. Patul, cu saltea cu tot, se găsea aici. Era un pat enorm, cu coloane, în nuc de culoare închisă.

începu să-şi desfacă cuferele. Scoase rochia pe care o punea seara. O atirnă în şifonierul gol, un gol ameţitor, îşi spuse ea, privind şirul de cirlige libere şi rafturile cu gurile căscate. De asemenea şi zidurile erau goale, ne- marcînd decît locul groaznicelor tablouri, pe care le urîse şi ziua şi noaptea. Era ca şi cum camera fusese dezinfectată ! Ce noroc că ridicaseră toate lucrurile acestea ! Niciodată nu va mai permite să-i fie readuse ! Fără să ştie, mama sa o eliberase de coşmarul lor.

I

XVII

Charlotte scoase din şifonier, cearşafuri, cuverturi şi feţe de pernă. Pe cînd întindea un cearşaf peste pînza de dril galbenă, cu dungi bleu şi alb, auzi un scîrţîit pe

scâri. Se ridică şi întoarse faţa spre uşă. Mama sa, ca de obicei, deschise uşa, fără să bată.

Nu fusese prea voluminoasă, ci totdeauna fusese suplă. Pe cînd sta pe prag, cu capul sus, cu ochii strălucind sub părul alb, semăna cu o pasăre jigărită, dintr-o speţă exotică, o pasăre cu talia năpirlită, căci capotul de pene mov, nu era decît o bluză scurtă. Sub bluză, purta des- souri aspre, un corset ascuns, care se încheia cu nasturi în faţă şi un jupon alb, care cădea pînă sub genunchi. Purta ciorapi albi şi pantofi acoperiţi cu lame de argint şi cu tocurile înalte.

— Ce faci aici ?

— Mă pregătesc sâ mă culc.

— N-ai înţeles oare că voiam să am pe cineva cu mine în acelaşi etaj ?

— Da.

— Şi cine credeai că va fi persoana aceea ?

— Vom ruga pe una din bone sau poate să doarmă camerista, care n-a plecat.

— Nu ! nu ! Atîta timp cît eu plătesc cheltuielile, eu voi conduce casa aceasta. Adu-ţi aminte că nu eşti decît un musafir, Charlotte.

— Aunci, dacă vrei, tratează-mă ca atare. Musafirul tău preferă să doarmă aici, dacă aceasta nu te incomodează.

Tonul pe care vorbea era hazliu şi dezmierdător.

— Nu este momentul sâ glumim! Trebuie să înţe-legi, că nu vreau aşa ceva. De unde sînt astea ?

Văzuse cameliile roşii pe marmura albă a şemineului.

— De la New-York.

— Cine ţi le-a trimis ?

— Nu-mi amintesc numele florăresei. Iată eticheta.

Şi Charlotte luă preţioasa sa justificare a încrederii in sine, traversă camera şi o întinse mamei sale.

Mama sa o respinse cu un gest.

— Am văzut. Am auzit sunînd şi am cerut să mi se aducă pachetul acesta. Cred că-ţî dai seama că te-am întrebat, cine ţi-a trimis florile acestea ?

— N-a fost nici o scrisoare. Poate că mi le-a trimis Lisa, pentru că n-a putut veni.

— Cu alte cuvinte, n-ai intenţia sâ-mi spui.

— Mamă, n-am intenţia să fiu nepoliticoasă şi nici

dezagreabilă. Am revenit să trăiesc cu tine aici, în casa aceasta, dar condiţiile s-au schimbat. De cîtva timp, am trăit viaţa mea, luînd singură hotărîrile. îmi este imposibil sâ mă mai las să fiu tratată ca un copil. Amîndouă sintem în vîrstă. Amîndouă trebuie să căutăm sâ ne adaptăm una alteia, ca două persoane în vîrstă, care trăiesc sub acelaşi acoperiş. Nu vreau să fac ceea ce ţi-ar putea displace; dar, de azi înainte, trebuie să-mi acorzi loată libertatea în ceea ce priveşte obiceiurile şi gusturile mele, adică să-mi aleg camera, lecturile şi toaletele mele.

— Trebuie... Adevărat !

Mina dreaptă a mamei sale era rezemată de pervaz şi Charlotte observă că degetele sale începuseră să tapo- teze, o mişcare tot aşa de involuntară ca şi tresărirea muşchilor. Pentru Charlotte, această tapotare era ca şi bubuitul depărtat al tunetului cînd se apropie furtuna.

— Mamă, fi dreaptă şi fă-mi concesiunile acestea.

— Să fiu dreaptă ! Să fac concesiuni ! (Tapotarea îşi mări viteza). Iată răsplata !

Fraza aceasta era aşa de familiară Chariottei ca un text de biblie pe care-1 auzise adesea şi acum ştia dojana care va uram. Era vorba, în principal, de sacrificiile pe care mama sa le făcuse pentru copii săi şi de ingratitudinea propriilor săi copii, mai ales a fetelor şi mai mult încă de a unei fiice, născută aşa de tîrziu.

— îmi spuneam, înainte de naşterea ta, că dacă voi avea un copil la o vîrstă înaintată, va fi o recompensată prin reconfortarea pe care acest copil o va aduce bătrî- neţii mele, maia Ies dacă acesta va fi o fată. Şi chiar în ziila cînd te-ai înapoiat, după şase luni de absenţă, iată cum te comporţi ! Reconfortare ? Nu Charlotte. Grijă, necazuri.

Ea rezemă capul de pervaz, închise ochii, aspiră adînc timp de un sfert de minut, lăsă apoi aerul să iasă încet, apăsînd, în acelaşi timp, mîna pe piept, în partea stîngă.

Pînă atunci, Charlotte, totdeauna cînd văzuse semnele acestea de durere, fusese cuprinsă de milă. Dar de data aceasta, nu făcu nici o mişcare să se

ducă spre mama sa,
nu exprimă nici simpatie, nici nu se alarmă. Râmase nemişcată, aşteptînd.

în fine, mama sa deschise ochii şi cu mîna apăsînd mereu pe piept, murmură :

— Ai probat rochia de fular ?

— Nu, căci n-o voi pune !

— Vrei să nu mă asculţi chiar din prima seară de la sosirea ta ?

— Regret, dar voi pune rochia pe care am cumpărat-o cu Lisa, ieri, de la New York.

Mama sa îşi îndreptă corpul şi apăsă pieptul cu amîndouă mîinile.

— O ! mi-e rău ! Ce rău îmi este ! gemu ea, şi întoroind spatele, ajunse scara, clătinîndu-se, apucă balustrada şi cobori schiopătînd.

Ea nu era obişnuită cu balustrada, nici cu schiopăta- tul, nici cu tocuri înalte. Combinarea acestor elemente, fu ruina ei... Sau triumful său. La a treia treaptă de jos, unul din tocuri se agăţă de marginea desfăcută a covorului. îşi pierdu echilibru şi căzu ca o masă inertă la piciorul scării, pe covorul gros, turcesc.

Charlotte privea de sus, îngrozită, micuţa pată albă şi mov, lîngă scară, care se asemăna cu o păpuşă spartă, fără perucă, căci aceasta se desprinsese atunci cînd că- , zuse.

— Dumnezeule ! am ucis-o !

Şi ea coborî scara în fuga mare.

— Sînt aici ! strigă o voce clară de sus.

Charlotte ridică ochii şi văzu, de-asupra ei, o viziune albă, ca un înger orbitor.

— Sînt aici ! Am auzit totul. Nu vă apropiaţi de ea. Lăsaţi-mă pe mine !

Charlotte se retrase lîngă zid şi d-şoara Pickford, în uniformă şi cu bonetă scrobită, coborî scara, sărind. *

— Atîta timp cit geme aşa, nu fiţi îngrijorată, şopti ea cînd trecu pe lingă Charlotte. Nu-i moartă.

Charlotte telefonă doctorului Warburton, care locuia alături. Nu era acasă, dar asistentul lui, doctorul Regan, sosi imediat. După o jumătate de oră, mama Charlottei era pusă în patul ei, cu peruca

la loc, bluza mov schimbată cu altă bluză de catifea violetă şi cu dantele ne- înâlbite şi cu genunchiul sting bandajat, odihnindu-se pe un maldăr de perne.

Dan Regan informă pe Charlotte că mama sa, după aparenţe, nu-şi fracturase decît un ligament; dar, desigur, piciorul se va inflama şi va deventi albastru. Nu trebuie sâ meargă. Inima ? Nu, n-a vorbit de dureri la inimă. Probabil câ lovitura îi servise ca antidot, spuse el surizind. Nu, nu trebuia să schimbe proiectele pentru seară.

— Fapt cert este că bătrîna doamnă — o ! iertaţi-rr.ă

— că doamna Vale se bucură de enervarea pe care v-a produs-o accidentul său. I-am spus că va putea, o dată sau de două ori, primi vizite. A propos, domnişoară Vale, mi se pare că croaziera d-voastră a avut mare succes. De abia v-am recunoscut. (El tăcu o clipă). Bănuiesc că v-aţi oprit la New York (Charlotte făcu semn câ, da) şi că aţi văzut pe Fabia ?

— Da, Dan...

Ea ar fi vrut să-i spună ceva care să răspundă dorinţei care se percepea in vocea lui, dar tot ceea ce putea face, ca să-l reconforteze, fu să-i vorbească pe un ton amabil :

— Fabia este acum la sala de operaţii şi meseria aceasta o fascinează.

— Trebuie să plec. Am dat infirmierei prafuri pentru mama d-voastră, ca să poată dormi.

Lipsa forţată a mamei sale de la cină, liberă pe Charlotte de multe restricţii pe care, la Început, după cum o sfătuise doctorul Jaquith, era obligată să le respeote. Ea era o credincioasă adeptă a Comandamentului care pre- sefie obligaţia de a onora pe părinţii săi. Să onorezi, era in general o chestiune de revenire. Credea că putea să fie, în acelaşi timp, prevenitoare şi curajoasă. Ca să fie prevenitoare trebuia să evite ca mama să surprindă vreuna din schimbările survenite, pentru care nu era pregătită. De pxemplu, nu voi aprinde o ţigare în prezenţa ei, înainte de a-i spune că am început să fumez, gîndi ea. După părerea mea, prefer un doctor care să-mi spună : Aceasta vă va face puţin rău, în locul aceluia care m-ar

face să sar în sus. Nu ne faceţi să sărim în sus mai mult decît trebuie.

Dar n-o sfătuise să evite ca să facă pe alţii să sară în sus.

In timp ce-şi unse pielea de culoare închisă, o masă viguros, îşi acoperi din plin gîtul cu cremă şi braţele cu cea mai fină pudră de sidef de la Henri, aplică cu dexteritate batonul de ruj pe buze şi, pentru a sfîrşi, adăugă cîteva picături de „Quelques Fleurs*, Charlotte era conştientă de curentul diabolic care se trezea în sinea ei.

în clipa cînd părăsea camera ca să coboare, fixă la decolteul rochiei trei camelii de la Jerry. .^Amuleta mea*, şopti ea.

Cînd Charlotte apăru, cu cel puţin cinci minue întîr- ziere, familia era reunită în salon, de zece minute. Nimeni, dacă voia să rămînă în graţiile mamei-mari Vale, nu întîrzia niciodată de la reuniunile din Marlborought Street.

— Bună seara la toată lumea ! spuse Charlotte pe prag, cu o voce pe care o forţa să pară naturală.

Toţi o examinară o clipă, în tăcere. Purta o rochie lungă şi strimtă, de culoare violet de seră, un model simplu cu talia lungă, iar ca ornament, în afară de camelii, un „clips“ de piatră de Rin.

„M-a făcut să mă gîndesc la un buchet de violete, în centrul cărora florăresele vîră un trandafir roşu“, scrisese, chiar în seara aceea, June mamei sale.

Prima care vorbi, fu June. Ea ieşi înaintea Charlottei, ca şi cum era mlndră de prerogativele sale. îi vîrî mîna sub braţ :

— Eşti superbă ! exclamă ea. Mă înnebunesc după rochia ta.

Şi o conduse in cameră.

Familia se grupă în jurul ei ca un roi, îi strînseră mina, o sărutară pe obraji, apoi se retraseră ca s-o examineze de departe. Charlotte de abia îşi putu reţine un hohot de rîs atunci cînd văzu expresia de stupefacţie a Rozei. Roza, cu părul lung şi cu bustul înalt, măsurînd cu privirea, pe de-asupra nasului proeminent, pe Charlotte, la început fu incapabilă să vorbească. Charlotte simţi iar plăcerea să rîdă cînd văzu pe Justine, cu părul

lins şi cu bustul lat, roşind pină in vîrful frunţii bombate, cînd ea accepta ţigarea pe care i-o oferise June. Lloyd şi Hilaire. se simţeau stingheriţi, neştiind ce atitudine să adopteze. Stinghereala lor îi l'âcu plăcere. Era un deliciu sâ-i vadă frămîntîndu-se.

Pe cînd intrau în sufragerie, June aruncă o privire spre camelii :

— Cred că de la Ham Hunneker, spuse ea făcînd cu ochiul şi ciupind braţul Chariottei.

— Nu, Bubuie, răspunse prompt Charlotte. Ghiceşte !

Seara era friguroasă. Şi sufrageria de asemenea. Luau cafcaua după cină, femeile sporovăind în jurul unui cămin fără foc, iar bărbaţii erau grupaţi la celălalt capăt al camerei, cînd Charlotte, aruncîndu-şi ochii pe grămezile de hîrtie albă, îngălbenite de vreme, aşezate sub butucii din şemineu, scapără un chibrit, exclamînd :

— Să facem focul, copii mei !

— Foc ! strigă Roza.

— Vrei să spui că vom face foc în şemineu ? întrebă Justine, supărată.

— Nu, nu, Charlotte ! aceasta va displace mamei, c preveni Hilaire, detaşinduse din grupul bărbaţilor din celălalt capăt al camerii.

— Nu l-am aprins niciodată ! strigă Llovd.

— Acum a venit momentul să-l facem ' zise Charlotte, în timp ce flăcările se ridicară.

La orele zece, invitaţii începură să se retragă. Nichols şi June erau obligaţi să asiste la un bal pe malul cie Nord şi unchiul Herbert şi mătuşa Hester, care veniseră cu automobilul de la Groton, doreau să se înapoieze cit mai curînd posibil. Rămaseră şapte persoane. Ca să facă două mese de bridge, le lipsea un partener.

— Ce nenorocire ! suspinase Roza, căci ea prefera mai bine să joace bridge, decît să mănînce. Cel puţin, adăugă ea, privind, din înălţimea nasului ei, ţigarea pe jumătate consumată a Chariottei, dacă ai şti să joci bridge tot aşa de bine cum ştii să fumezi!

— Cel puţin am învăţat să nu tai levatele partenerului meu.

ei :

— Ce-ai zice, Lloyd, dacă am primi-o la masa noastră ? Numai pentru o partidă.

— Aşa să fie ! Voi lua-o ca parteneră, cedă el cu generozitate.

Lloyd avea reputaţia că este unul dintre cei mai buni jucători de bridge din clubul său. Dar, Charlotte, de cînd plecaseră de la Alexandria, jucase ca parteneră a lui Reginald Devereaux, aproape în fiecare seară. Şi Reggie avea reputaţia că este unul dintre cei mai buni jucători din clubul său.

Trecuse de miezul nopţii cînd jucătorii de la masa Chariottei terminaseră ultima partidă. Cînd Roza puse vîrf evenimentelor serii, Charlotte stătea cu spatele la cenuşa din şemineu. După ce aruncase pe umeri mantoul său de seară, din catifea neagră şi legase sub bărbia poroasă eşarfa de mătase albă, pe care o purta pe cap, întrebase :

— Eşti ocupată miercuri penru lunch şi după-masă, Charlotte ?

— Eşti ocupată miercuri pentru lunch şi după-masâ,

— Mă gîndesc că deşi doamna mamă nu poate ieşi, r.u se va supăra dacă... miercuri aşi da... dar probabil că mamei-mari Vale nu-i va face plăcere ca s-o părăseşti, cînd de abia te-ai reîntors. Se ştie că mama-mare Vale s-ar supăra dacă n-ar fi anunţată că am invitat pe Char- lotte.

— Ce ai miercuri ? întrebă Charlotte.

— Clubul meu de bridge, şi ne lipseşte un jucător. Mai întîi luăm masa şi apoi jucăm serios. Tu oşti o bună jucătcare, Charlotte. Mult mai bună ca lăsa. Şi ea face parte din clubul meu. Sîntem în total doisprezece. Crezi c-ai putea fi liberă miercuri ?

— Desigur ! Voi veni cu plăcere, Roza, dacă tu... găseşti că joc bine şi că nu voi face o figură proastă reuniunii tale.

Ea tâcu brusc, simţind că o podidesc lacrimile. Pentru dragostea lui Dumnezeu, calmează-te ! Nu face pe idioata ! Nu este decît Roza aceea care-ţi cere să iei parte la o reuniune de bridge de femei, pe care tu le-ai dispreţuit totdeauna.

— Din contră, Charlotte, vei face faţă foarte bine, răspunse Roza aproape cu căldură.

Buna mea bătrînă Roza, care n-a iubit niciodată I Buna şi generoasa bătrînă Roza ! Ea apucă buza interioară între dinţi. Dacă voi începe să plîng, totul este pierdut 1

— Ei bine ! pot conta pe tine pentru miercuri ? Da sau nu ? urmă Roza.

Charlotte plecă ochii. Privirea ei întîlni trei camelii stacojii! Apoape le uitase. Amuleta sa ! Ea dădu drumul buzei interioare şi ridică bărbia :

— Contează pe mine, Roza şi îşi mulţumesc mult! spuse ea fără nici o tresărire, fără nici o lacrimă.

XVIII

După cinci minute, Charlotte stinse toate luminile, mai întîi în salon, apoi în hol şi în vestibul şi urcă scara acoperită cu un covor îngust şi cu balustrada grea. Pe 1. mijlocul drumului de la rampa a doua, o creatură, se mănînd cu un fluture de noapte, se ivi din regiunile su perioare, vag luminate. Era domnişoara Pickford, infii miera, într-o rochie de casă din flanelă de culoare îi chisă şi în pantofi care nu făceau zgomot.

— Vrea să vă vadă, spuse ea ca vocea aşa de stins l că părea un murmur. A dormit două ore şi este tot a£ I de proaspătă ea şi un trandafir. Ştiu că ar fi trebuit jj mai doarmă o oră, dar aceasta nu-i va face nici cel maj mic rău. Va dormi mîine toată ziua. Are ceva pe inim? sărmana, de care vrea să se debaraseze.

— Ştiţi despre ce este vorba ?

— Nu. Dar cred că nu este vorba de dînsa. Cînd s-S deşteptat, la orele zece, a simţit mirosul fumului şi trimis pe Hilda să vadă cine a aprins focul. După păre rea mea ar trebui să-i permiteţi, astă-seară, să-şi descan inima. Aceasta nu va dura prea mult, căci în clipa când ultimul invitat a plecat, i-am dat grogul cald, după care se înnebuneşte, o băutură specială din pătlăgele roşii, pa care-1 prepar eu. Astă-seară, în afară de două linguri de sherry şi de un vîrf de cuţit de piper de Cayenne, i-am pus şi puţin praf. Efectul se va vedea în cel mult douăzeci de minute.

— Urc să-mi pun un kimono şi cobor imediat, zise Charlotte. Sînteţi o perlă, domnişoară Pickford !

— Spuneţi-mi Dora. Toată lumea îmi spune aşa, in- |jlusiv şi regina Elisabeth. Eu spun mamei d-voastră, re- fgina Elisabelha,, cînd nu-i zic mamă-mare, dragă sau ffiică răutăcioasă. Nu intirziaţi prea mult, căci reginei SElisateth nu-i place să aştepte.

— Ai dreptate. Voi îmbrăca kimonoul peste rochie. Voi veni imediat!

Mama sa era culcată pe spaee, cu cearşafurile trase pînă sub bărbie, iar piciorul ridicat, forma, sub cuvertura de mătase roză, o ridicătură, ca un deal. O veioză ardea ntr-un colţ. Capul mamei sale se odihnea în umbra deasă pe care o arunca piciorul patului, dar Charlotte distingea pe perne conturul perucii, ceea ce, la ora aceasta dn joapte, îţi provoca rîsul şi sub frunte, scînteierea fosforescentă ochilor săi.

— Cum merge glezna, mamă ?

' — Mă doare.

— îmi pare rău. Este o fericire c-ai putut dormi.

— N-am dormit. Am închis ochii, dar n-am pierdut înştiinţa nici o clipă. In timp ce stam culcată, suferind,

,i, voi vă distraţi acolo jos, m-am gîndit. M-am gîndit ijjhe. Văd c-ai luat rochia pe care Lisa şi cu tine aţi jmpărat-o la New York.

— Ţi-o voi arăta mîîne dimineaţă.

— Nu vreau s-o văd. Ia loc.

Charlotte se supuse, trăgînd lîngă pat, un scaun cu latele drept.

— Cît a costat rochia ?

— Enorm de scump. Iţi voi spune

mîine. jj — In contul cui ai luat-o ?

— Dar... ca de obicei, mamă.

— Şi tu crezi că voi plăti rochiile pentru oare nu mi s-a cerut părerea ?

— Am oroare de sistemul acesta. Dar deja am îm-brăcat rochia, aşa că n-o mai pot înapoia. O voi plăti eu.

— Tu ! Tcţi banii pe care-i ai în lumea aceasta, este legatul de trei mii de dolari de la mătuşa Maria.

— Acum, cu dobînzile şi cu ceea ce am adăugat eu din alocaţia mea lunară, în ultimii douăzeci de ani, se ridică la cinci mii de dolari.

Din ziua cînd se dusese la pensicn, Charlotte primise la întîi ale fiecărei luni, un cec de 65 doiari pentru cheltuielile care nu puteau fi trecute în contul mamei sale : taxi, abonamente la biblioteci, cadouri, distracţii şi alte mici cheltuieli personale. Suma era, pe atunci, suficientă. Niciodată nu fusese schimbată. Nu avusese niciodată nevoie de mai mulţi bani. Sau mai bine zis, pînă la boala ei. Şi în clipele acelea, fusese aşa de mult cufundată în disperarea sa, că nu-şi dăduse seama de nevoile sale Numai în ajun, auzise de la Lisa că mama sa refuzase să plătească cheltuielile de la Cascada şi ale iroazierei. Lloyd şi Hilaire făcuseră gestul şi achitaseră toate datoriile acestea.

— Cinci mii de dolari nu vor ţine prea multă vreme, spuse mama sa. Şi în afară de aceasta, adăugă ea pe scurt, dacă îţi voi suprima şi pensiunea ta lunara ?

Iată deci ce-avea pe inimă ! Iată ceea ce fierbea în cutele cele mai ascunse din masa încîlcită de materie cenuşie, sub peruca de un alb lustruit.

— De mult timp doream să-ţi vorbesc de situaţia mea financiară, începu Charlotte, pe un ton candid. Fraţii mei au devenit independenţi bazaţi pe averea care le-a rămas de la tata. De ce tata nu mi-a lăsat nimic prin testamentul său ?

— Tatăl tău n-a lăsat băieţilor nimic prin testament, aşa că n-ai de ce să te plîngi. Deşi n-ai cunoştinţe asupra chestiunilor financiare, totuşi voi încerca să-ţi explic. Tatăl tău a împărţit bunurile sale înainte de a muri. A făcut patru părţi şi dacă înţelegi ce înseamnă aceasta, m-a numit singura beneficiară pe una din ele şi pe fiii săi pe celelalte trei.

— Dar de ce n-a constituit o parte şi pentru mine?

— Pentru că tu nu erai decît un copil. Tatăl tău a lăsat mamei tale grija să se gîndească la viitorul tâu. Partea mea este cu mult mai mare decît a fraţilor tăi De asemenea fondurile erau suficiente. Sînt sigură c-ai avut totdeauna atîta cît ţi-a trebuit.

— N-am avut independenţa.

— Aşa! Ceea ce vreau să-ţi spun, este just. Independenţă ! Să cumperi tot ce-ţi place, să îmbraci ccea ce vrei, să dormi unde doreşti, să-ţi fardezi faţa, dacă aceasta îţi face plăcere, să aprinzi focul în şemineu, dacă ţi-o cere inima ! Independenţă ! Aceasta este ceea ce înţelegi tu prin independenţă, nu este aşa ?

— Nu ! Doctorul Jaquith a spus că independenţa este eliberarea de orice răspundere şi dreptul să te încrezi în propria ta voinţă şi în propria ta judecată.

— Jaquith ! Acesta este deci instigatorul! Nu mai este nici un dubiu ! N-am fost de acord niciodată ca să fi îngrijită de el. Nu vreau să ştiu de aceşti alienişti şi psihanalişti de lumea nouă. Ei fac mai mult rău decit bine ?

— Doctorul Jaquith nu este nici alienist, nici psihanalist. Ca profesie, este un psihiatru, ca particular este un filozof şi un om cu foarte mult bun simţ.

— Nu căuta să împărţi firul în patru. Orice ar fi, de cînd ai plecat de acasă, ţi-a infiltrat otravă în suflet. | schimbat dragostea unei fiice, faţă de mama sa, **în neîncredere şi dispreţ pentru dorinţele ei cele mai simple. Aş fi fost fericită să fac unei fiice iubitoare, o primire plăcută sub acoperişul meu şi să-i plătesc toate cheltuielile, dar aceasta n-o fac dacă ea se leapădă de autoritatea mea. Eu sînt stăpînă aici, Charlotte. Eu sînt aceea care hotărăşte. Sînt de acord ca tu să ocupi fosta ta cameră pînă ce voi concedia infirmiera. Ea va ocupa, pentru mo- menţ, camera tatălui tău şi se va însărcina, peste îndatoririle de infirmieră şi cu îndatoririle cerute unei fiice. Aceasta îţi va da timp să te gîndeşti la cele ce ţi-am spus şi-ţi vei pune întrebarea dacă va fi o plăcere să-'i rîş- tigi singură existenţa.**

— Dacă voi fi nevoită s-o fac, cred că vei fi capabilă !

— Cum ? O feir.cie hi vîrstă ta şi cu lipsa ta de ex-

perienţă ?

— M-am gîndit adesea la aşa ceva, continuă Charlotte, pe un ton prietenos. Cred că voi fi, de exemplu, o bună intendentă la hotel. Mă prezint destul de bine şi sînt la o vîrstă respectabilă. De asemenea aş putea sâ ţin, într-o gară, un chioşc de ziare. Sau să controlez biletele la urcarea în metrou. Voi purta o caschetă cu vizieră şi voi deservi ascensorul unui imobil comercial sau voi putea fi vînzătoare într-un magazin mare. Ocaziile nu lipsesc, dacă te hotărăşti să faci ceva.

— Şi unde vei locui şi vei mînca ?

— O ! la Uniunea creştină sau la Casa din Franklin Square, sau...

— Va fi foarte frumos pentru reputaţia familiei, aici in Boston, nu crezi ?

— Ca să evit cancanurile, mă voi duce la New York. (New York ! în acelaşi oraş cu Jerry ! Strînse şi mai mull kimonoul în jurul ei, apăsînd camelile pe pieptul său)

— Desigur, acum, toate acestea ţi se par amuzante, dar cred că vei rîde albastru, atunci cînd vei înţelege că voi executa în tctul intenţiile mele.

— Nu, nu cred Nu mă tem.

Tăcu brusc. Ce zisese ?

— Nu mă tem, repetă ea, şi surprinsă de îndrăzneala sa, mai spuse încă odată. Nu mă tem, mamă !

Tăcu, privind conturul vag al feţii mamei sale, fad din cauza perucii şi puţinul loc pe care-1 ocupa corpul ei. de abia ridicînd cearşafurile.

„Acum înţeleg ce voia să spună doctorul Jaquith ! Ea nu-mi poate face nimic ! Nu este decît o femeie bătrînă, zbîrcită, căreia îi place autoritatea şi n-are, pentru a o menţine, decît banii săi. N-are nici o putere asupra personalităţii mele, nici asupra hotărîrilor mele. înţeleg acum ! înţeleg !“

Cind reîncepu să vorbească, emana din vocea ei ceva radios.

— Poate că va fi bine să-mi cîştig singură existenţa, astfel voi scăpa de timiditate. Este ceva pe care l-aş putea şterge de pe lista mea. Anumite temeri dispar prin

ele însăşi. Cu altele trebuie sâ lupţi, continuă ea,

repeţi nd citatul doctorului Jacquith.

Iar tăcu. Mama sa nu răspunse. Poate că adormise. Sau mai bine zis, se prefăcea că doarme, după cum mai făcuse adeseori.

— Frica este cel mai rău duşman al succesului şi al fericirii, reluă Charlotte, gînditoare. Doctorul Jaquith spune că aceasta paralizează activitatea mintală, tot aşa de mult ca şi pe cea fizică. Formula „îngheţ de frică", are o origine ştiinţifică, spune el.

Tăcu iar.

— M-auzi, mamă ?

Un suspin fu singurul răspuns perceptibil. Charlotte se ridică dt mai încet posibil.

— Unde te duci ? întrebă sec mama sa.

— Ai adormit, mamă. Vom continua mîine convorbirea. *S#j

— Nu ! N-am adormit. Am apuzit tot ce-ai spus. N-am terminat. Ia lcc. Vreau să-ţi spun ceva, pe care, pînă acum, l-ai ignorat. E vorba de testamentul meu. Tu vei fi într-o zi, dacă nu-mi voi schimba părerea, cea mai bogată şi mai puternică din toată familia Vale.

— Este o ameninţare ?

— Cum vrei s-o iei. Gîndeşte-te la cele ce ţi-am spus, câid vei fi în camera ta.

— Bănuiesc, mamă, că vrei să cumperi cu aur pe fica ta ? întrebă Charlotte pe un ton de glumă şi reproş.

— Te sfătuiesc să te gîndeşti. Iată totul. Unde este Dora ? Am nevoie de ea.

Ea ridică mîna de pe care scosese toate inelele, în afară de inelul de aur de logodnă, cu care bătu repede în lemnul patului. Aproape în aceeaşi clipă, apăru Dora Pickford.

— Vreau să-mi masezi ceafa, să-mi reînoieşti bandajul de la gleznă, să-mi aranjezi pernele şi să-mi mal aduci o cană din băutura aceea caldă.

— Cu ce voiţi să încep, Regină Elisabeth ?

— Cu ceafa.

Dora Pickford se plecă, alunecă mîinile după capul bolnavei şi cu degetele viguroase, agile, se puse să maseze, în cerc, muşchii cefei.

— Acesta mă uşurează. Continua. Eşti nespus de gentilă, Dora. Eşti devotată. Gindesc că tu nu

dispreţu- ieşti banii, nu este aşa Dora ?

Vocea ei era somnoroasă.

— Sînteţi pe jumătate adormită, dragă mamă-mare şi nu ştiţi ce spuneţi. Nimeni nu v-aude ! Charlotte s-a dus să se culce.

Şi ea făcu cu ochiul Charlottei şi cu o mişcare a capului, îi arătă uşa.

Numai după trei zile de la înapoierea ei, Charlotte spuse mamei sale că Lisa s-a căsătorit cu Barry. Trebuia să-i spună, căci anunţul urma să apară în ziare. Lisa se gîndise să întîrzie anunţul cu cîteva zile, în aşa fel ca doamna Vale să nu primească toate loviturile dintr-o dată.

Charlotte fu surprinsă cind văzu că mama sa primise calmă, noutatea. Dora însă îi explică :

— Trebuie să vezi în aceasta un exemplu al efectului unui revulsif [x]. Dumneata eşti ca un sinapism[2] pus peste sentimentele sărmanei doamne şi aceasta o arde în aşa fel că nu mai simte pe celelalte.

Desigur, mama sa acuză pe Lisa, în termeni precişi. O acuză că este o femeie de prost-gust, că este lipsită de respect pentru memoria lui Rupert şi de consideraţie faţă de numele pe care-1 poartă copii ei.

— Ceea ce a făcut Lisa, acum cind Rupert nu ir.ai este, ceea ce face ea, nu poate prejudicia reputaţiei neamului Vale, nu prea are mare importanţă pentru mine. Lisa nu este o Vale şi nu-i rămîne nici banii familiei Vale după ce Rupert a pierdut partea sa. Şi acum nu mai are nimic ! îşi urmează destinul ei ! Ea nu mai face parte dintre rioi. Dar, adăugă ea, pe tine însă te-a umilit nespus de mult faptul că Barry Firth în clipa cînd a fost liber, şi-a oprit ochii asupra ei, cind tu ai fost liberă, atîţia ani şi încă sub nasul său !

’ Rîfulsiful este un meciicarr.ent, care, aplicat pe piele, produce erupţii.

[2] Sinapism, es:e un medicament făcut din muştar şi epă (N.T.).

Odinioară, o asemenea observaţie ar fi rănit groaznic pe Charlotte, dar acum, ca şi cum lovitura de puşcă nu şi-ar fi atins ţinta, nu-i dădu nici o

atenţie.

— Il las cu plăcere Lisei, răspunse ea veselă.

Scena aceasta avusese loc în dormitorul mamei sale, care fusese transformat în seră. în plus, se mai vedeau aici o farfurie cu struguri, o sticlă cu madera vechi, două cutii cu bomboane preferate şi două cuţitaşe de tăiat hîr- tie, noi, învelite în hîrtie de mătase. Toţi membrii adulţi ai familiei Vale aduseseră mamei-mari Vale, un tribut oarecare.

Foarte rar ieşea din casă. Totdeauna adoptase atitudinea spartană, neieşind di:i casă, oricît de bine s-ar fi simţit. Insă puţine persoane o văzuseră culcată. Totdeauna considerase statul în pat, ca o concesiune făcută slăbiciunii. Dar de data aceasta, Dora Pickord n-o lăsa să se ridice din pat.

Dar Dan Regan, o scoase de aici. Virînd braţele sub picioare şi în jurul taliei, îi spusese : „Veţi contacta o pneumonie ! Veniţi ! Agăţaţi-vă de gîtul meu 5“

Ea prinsese dragoste de Dan Regan, din clipa cind acesta o adunase de jos şi o dusese în camera ei. Cind venise doctorul Warburton, a doua zi dimineaţa, refuzase să-l vadă, hetărind ca să continue s-o îngrijească Dan Regan. :

— George Warburton este surd şi gîfîie din nimic, spusese ea în bătaie de joc. Bătrînul acesta va fi incapabil sâ mă ducă, chiar dacă cir trebui să-mi salveze viaţa mea şi chiar pe a lui. Insă muşchii gitolui acestui tînăv uriaş, sînt suficienţi ca să-mi inspire încrederea în el.

îi făceau mare plăcere toate atenţiile pe care i le arăta familia sa şi era îneîntată de impresia pe care o făcca glezna ei, asupra acelora care aveau prilejul s-o vadă. Era foarte mîndră de masa aceasta informă de carne r.:oartă, albastră şi roşie, cu urme de galben-livid. SQ bucura de autenticitatea de necontestat a nenorocirii sale, tot atît de mult cît se bucura de diamantele ei. Mai mult încă, căci diamantele r.a provocau decît admiraţie, p© cind glezna îi asigura simpatiile. Şi puţin cîte puţin, cu toata satisfacţia ascunsa câfe o simţise, începu sâ înţeleagă că umflătura şi durerile proveneau dintr-o cauză mai

serioasă decît un ligament rupt.

După cinci zile, Dan Regan spuse că voia să facă o radiografie. Pentru aceasta, luă în braţe cele cincizeci de kilograme ale bătrînei doamne, o duse pe scară în jos,
o scoase din casă, o sili să intre la doctorul Warburton şi în cele din urmă, în camera în care se aflau aparatele.

Cînd clişeul fu developat, arătă o umbră neagră într-un loc unde n-ar fi trebuit să fie. Ascunsă sub masa de came umflată şi moartă, într-unul din oasele fragile, se afla o fisură. Mama-mare Vale îşi fracturase glezna ! Fractura aceasta fusese un noroc pentru Charlotte!

XIX

în primele săptămîni de la înapoierea ei, faptul că mama sa era izolată în casă şi în camera sa, aşteptînd zilnic să i se aducă trăsurica, cruţase pe Charlotte de certuri şi îi evitase conflictele şi discuţiile sterile. După ce trecea peste pragul camerii mamei sale, era liberă să urmeze înclinaţiile sale, ca în vara aceea, cu dţiva ani mai înainte, cînd mama sa fusese silită să stea în cabină, în plus, cum mama sa prefera prezenţa Dorei Pickford şi îngrijirile experimentate ale acesteia, scutea pe Charlotte de sentimentul unei lacune şi al unei afecţiuni nejustificate, pe care îl simţea de cîte ori mama sa era bolnavă.

în prezent, Dora Pickford făcea într-adevăr parte din familie. Glezna fracturată luase tot atîta importanţă ca şi un nou născut. De fapt, Dora Pickford, cînd vorbea de ea, spunea, în fiecare clipă : copilul nostru. „Ora de baie ! exclama ea. Ora oînd trebuie să se îmbrace şi să se facă frumoasă ! Dar ce copil rău, care împiedică pe mama sa să doarmă. Bona o va legăna !“.

Observaţiile Dorei nu se limitau numai în camera bolnavei.

— Mama şi copilul, se poartă bine, spunea ea

demnului Lloyd, spre marea lui stupefacţie, cînd trecea să culeagă noutăţi despre mama sa. Dora se jena de Lloyd tot atît de mult ctî se jena şi de mama-mare. Fata aceasta n-are deloc bun simţ, spunea Lloyd. Dar ea este lipsită şi de respect, spuneau alţii.

Ei nu cunoscuseră, pînă atunci, nici o persoană de felul Dorei Pickford. Ea îi trata exact ca şi cînd ar fi făcut parte din acelaşi mediu. Nu-i trecea nimănui prin cap că Dora avea raţionamentul ei, adică căuta să nu arate că este inferioară celorlalţi. Buna ei dispoziţie se revărsa liberă, fără bătaie de joc, nici invidie, nici timiditate. Pentru Charlotte, Dora era exemplul viu al unui caracter pe care doctorul Jaquith i-1 descrisese ca un model, pe care trebuia să-l imite.

Charlotte continua să profite de impresia pe care o făcuse asupra familiei sale, în prima seară. Schimbarea în înfăţişarea ei, nu produsese avalanşa de comentarii şi de presupuneri pe care le prevăzuse mama sa. Chestiunile familiei Vale nu interesau pe ceilalţi aşa cum îşi închipuiau ei. Charlotte avusese relaţii puţine şi trăise toată viaţa ei, în umbra mamei sale, aşa că transformarea sa, în afara cercului familiar, produsese prea puţin efect. Lî primul săi debut la Boston, suferise mai mult din cauza timidităţii şi fricii de ridicol, decît cu ocazia celui de al doilea debut. Căci toamna şi iarna care urmară, au fost pentru Charlotte al doilea debut cu toate că, în afară de ea însăşi, trecuse neobservat de toţi ceilalţi.

Primele evenimente avură loc în iunie. La cîteva zile după apariţia ei la lunch-ul Rozei, Charlotte fu invitata să devină membră permanentă a clubului de bridge. Aşa că, la una din reuniunile următoare, una din membrele clubului invită pe Charlotte la o cină urmată de bridge La cină unul din invitaţi se informă dacă era cineva care să-l secondeze, a doua zi, la o vînzare de binefacere. La vinzare, o doamnă din comitet, ceruse să-i . dea voie să j$_a$ în maşina ei, cu care să ducă ceea ce rămăsese la Armee du Salut, Charlotte nu ratase ocazia aceasta.

„Mi se pare că sînt pe punctul să urc de-a lungul unei stînci, scrisese ea doctorului Jaquith, agăţîndu-

mă ţje fiecare ramură pe care o pot apuca, ca să ies dintr-o
mlaştină în care m-am cufundat. Este nespus de patetkă, adăugase ea, cu dispreţul caracteristic de care uza faţă de ea însăşi, impresia care mi-o cauzează cel mai neînsemnat gest amical al concetăţenilor mei".

„Ar fi mult mai patetic dacă n-ai primi, ie la concetăţenii dumitale, cel mai mic semn de prietenie, îi răspunsese doctorul Jaquith. Continuă !"

în fiecare vară, pe la jumătatea lui iunie, Charlotte şi mama sa, aveau obiceiul să se ducă la Mâine şi rămî- neau aici pînă în septembrie, în vila de ţară a familiei Vale, situată pe o coastă, cu vedere spre un golfuleţ măr- giait de cedri şi înconjurat de stînci, vizitat de artişti şi de yachtsmeni. Vila de ţară a familiei Vale era o clădire mare, pseudo-georgiană, vopsită în galben. Avea peste douăzeci de camere, trei porţi mari şi mai multe tinzi cu balustradele împodobite cu cutii în care înfloreau idri- şaimi roz, celestine bleu şi pervenei cu frunzele verzi şi albe.

Cele douăzeci de camere erau, în general, ocupate de copii şi de micuţii mamei-mari Vale şi de cîţiva ani. numai de aceştia din urmă, căci părinţii preferau să-şi petreacă vacanţa aiurea, departe de responsabilităţile părinteşti. N-aveau motive să-şi facă griji pentru copii lor, căci Charlotte se îngrijea de ei. Se putea conta pe ea, căci ştia, în caz de boală sau accident, să procedeze cu calm şi inteligenţă şi în plus, ea n-avusese niciodată proiecte personale. Şi ce noroc pentru o femeie celibatară, care nu mai era tînără, să fie pentru micuţii nepoţi şi nepoate, o mamă provizorie !

în anul acesta, spre marea neplăcere a familiei, Charlotte, pe la sfîrşitul lui iunie, le spusese calm, că în iulie va petrece cincisprezece zile într-un club de pe malul lacului Huron, cu nişte indivizi numiţi Devereaux şi menţionase, în acelaşi timp, o croazieră din august pe Yachtul Spindrift, noua jucărie a lui Hamilton Hunneker. Acessla deranjase proiectele Justinei şi ale lui Hilaire, care ho- tărîseră să călătorească, pe un vapor, în Anglia, unde

socoteau să rămînă şase săptămîni. Fusese obligată să-şi trimită pe trei din copiii săi într-o tabără de vacanţă Charlotte şi cu mama sa, în general, făceau această migraţiune, cu automobilul, avînd în urma limuzinei

înalte, pe William, noaptea întrerupînd călătoria şi cprin- du-se la Rockland. Dar în anul acesta, călătoria fu făcută cu trenul. Transportarea doamnei Mame fu discutată mult şi pregătită cu mare grijă, ceea ce acesteia îi făcu multă plăcere. In Pullman fu rezervat, cu o zi inalnte, un compartiment întreg, iar patul, înainte de sosirea ei, iu acoperit cu cearşafuri curate şi cu cuverturi. Era încîn- tată că fusese dusă în braţe, din casă la automobil, clin automobil la cărucior şi de aici, în compartiment. îi făcuse multă plăcere faptul că fusese transportată cu maşina sanitară. Conducătorii îi făcuseră loc pe platformă, comisionarii se întreceau să-i dea ajutor, membrii familiei, plini de solicitudine, veneau după ea cu cuverturi, cu flori şi cu alte reconfortante in vederea călătoriei.

Dar Regan o aştepta lîngă Pullman. Ea insistasa ca acesta s-o însoţească. El spusese familiei că nu era nevoie să fie însoţită, dar cind aceştia insistaseră, el se executase. în tot timpul călătoriei, pe cînd Dan şi Dora se duceau şi veneau, executînd ordinele Reginei, Charlotte, căreia nimeni nu-i cerea nimic, sta afară din compartiment, nefolositoare, însă satisfăcută.

Nu era, între Charlotte şi mama sa, starea unui război declarat. Relaţiile lor nu erau lipsite nici de tlîndeţe, nici de politeţe ; vorbeau şi d-na Vale nu-şi pusese în practică, ameninţările. Pensia Charlottei îi sosea regulat prin cecul trimis de bancă ca şi pînă aici, la întîi a fiecărei luni. Cind avea nevoie să-şi reînnoiască garderoba, Charlotte trecea cumpărăturile ei, ca de obicei, în contul maei sale. După cum aflase, erau plătite pînă la ultimul ban.

Notele de plată ale Charlottei nu parveneau direct mamei sale. De ani de zile, unul din secretarii lui Lloyd plătea toate cheltuielile casei şi făcea mamei rapoarte regulate, pe care ea zicea că le cercetează cu ntenţie, dar care, în realitate, erau clasate fără să se uite la ele. Mama sa iubea puterea care o dă banul, însă n-o interesau detaliile administraţiei averii. O societate financiară îi administra plasamentele, consultind pe Lloyd arunci cînd era nevoie. Totuşi, societatea aceasta nu putea face ni-

mic pentru a reduce impozitele enorme pe rare le plătea bătrînă doamnă. Ea refuzase cu încăpăţânare să p.dopte, indiferent orice soluţie care ar fi impus împărţirea bunurilor sale şi în consecinţă şi puterea sa.

Dar dacă pensiunea Charlottei continua să fie plătită, amenințările mamei sale, relativ la aceasta, continuau. De asemenea şi cele care priveau testamentul său.

— Fă-te că nu le bagi în seamă, o sfătuia doctorul Jaquith. Aceasta liniştеşte pe mama dumitale. Am constatat, în practica mea, că pacienţii care amenință mereu cu sinuciderea, o fac foarte rar. Totuşi sînt şi excepţii. Să nu-i spui că acesta este un bluff. Fii afabilă, diplomată. Pe scurt, păstrează-ţi armele, dar nu te servi de ele.

Şi exact aşa proceda şi Charlotte. Ca şi cum nu ştia că sabia lui Damocles atîrna deasupra capului său, ea îşi vedea de drum, naturală, veselă. îşi executa programul zilnic, fără să consulte pe mama sa, îşi pătra noile obiceiuri pe care le cîştigase, fără să caute să le ascundă, fu- mînd chiar o ţigare în prezenţa mamei sale, fără să bage în seamă ostilitatea ei- Rar simţea vechile senzaţi de cul- pabilitate sau de remuşcări, căci după încruntarea sprîn- cenelor şi protestările bătrînei doamne, era clar că se interesa de noua situaţie a fiicei sale, că era curioasă să vadă conţinutul tuturor cutiilor care soseau, în care se găsea o rochie nouă, o pălărie, ghete şi alte lucruri pe care Charlotte le cumpărase, plăcîndu-i să asiste la probe, cu toate că observaţiile erau totdeauna ostile şi însoţite de critici. De asemenea dorea să fie ţinută în curent cu toate invitaţiile pe care le primea Charlotte.

Abilitatea Charlottei la bridge, fusese descoperită de virtuoşii jocului, aşa că o invitaţie făcută Charlottei, includea şi una făcută mamei sale, izolată pe scaunul său de bolnavă. în vara aceasta, Charlotte fu la modă. Mama sa profită de noua vitalitate care anima casa. „Şi ceea ce este în plus, scria doctorul Jaquith, mi se pare că-i face plăcere să vadă pe fiica sa urcînd încă o treaptă*.

Glodurile Charlottei, adesea se reîntorceau la J. D.

Dar după cele trei camelii, nu mai sosi nici o veste de la el. Primind cameliile, trebuia să-i răsundă, dar trebuia făcut cu atîta precauţiune, încît răspunsul ei să nu fie sesizat de nimeni. Nu era nici vorbă să caute să-i trimită .răspunsul la birou, din cauza verişoarei Isabelîiei. Ar fi
trimis o telegrama sau ar fi vorbit la telefon, dar se putea ca verişoara să fie în biroul lui J. D. Timp de mai multe zile căutase să găsească un mijloc perfect deghizat în aşa fel ca sâ nu expună pe J. D. unei explicaţii.

Intr-o zi, în faţa vitrinei unei anticarii, privirea sa se oprise pe nişte gravuri vechi de flori. Printre ele se‘ găsea şi o camelie stacojie. O cumpără. Hîrtia subţire, care semăna cu un pergament, era îngălbenită de vreme, dar floarea era tot aşa de stacojie ca şi acelea din amuleta sa.

Nu îndrăzni însă să trimită anonim, camelia lui J. D. Dacă secretara deschidea plicul sau era de faţă cînd îl deschidea J. D. ? Desenul reflecta sentimentalitatea romantică a epocii în care fusese gravat. Era pe punctul de a abandona proiectul său, cind îşi aduse aminte de Deb Mclntyre. în timpul croazierei, ea trimisese lui Deb mai multe cărţi poştale. Ea îi făcuse o descriere detailată a accidentului şi îi scrisese cît contribuise J. D. ca să-i oprească loc pe un alt vapor şi că se purtase, în general, ca un bun samaritean. Cum înainte de despărţire, ea şi cu J. D. hotărîseră să povestească totul lui Deb şi Mack, şi în fine, să nu se trădeze unul pe altul.

Charlotte tăie gravura de mărimea unei cărţi poştale,
o puse într-un plic adresat lui Deb, şi adăugă o notă prin care-i cerea ca ea să dea gravura lui J. D., cu prima ocazie cînd îl va întîlni. In amintirea numelui absurd cu care el o botezase, ea nu putuse rezista dorinţei de ai trimite fotografia ei. Şi a propos, cum se simţea ? De cînd părăsise Neapolul, nu primise nici o ştire de la el. Şi cum se simţea scumpul bătrîn Mack ?

Timp de mai multe săptămîni, ea sperase că va primi vreun răspuns de la J. D., vreo floare trimisă anonim, o carte poştală ilustrată, chiar un catalog, nu

interesa ce anume, numai adresa să fie scrisă de mnîa lui. Dar nu veni nimic. Probabil că era mai bine aşa ! în orice caz, era mai conform cu pactul lor.

Lipsa răspunsului din . partea lui, nu-i cauza nici o amărăciune. De fapt, ea o interpreta ca o hotărîre fermă a lui J. D. ca s-o facă să-l uite şi, astfel, să-i evite pe viitor, orice suferinţe. Ea păstrase cameliile pînă ce se vestejiseră complet, apoi presase cîte o petală şi le ascunsese într-un loc secret, unde păstra un rulou de sîrmâ¡

un flacon de parfum gol, o scrisoare semnată jerry şi ancheta unei florărese pe care se afla şi adresa ei, adică tot ceea ce poseda ca probe vădite, că drumul ei şi al Iul J D. se întîlniseră şi se încrucişaseră îotr-o zi.

Tocmai iarna următoare, Charlotte află că J. D. nu primise mesajul ei, căci de abia după douăsprezece luni, Deb găsise în buzunarul unei mantale vechi a lui Mack, împreună cu două facturi nedesehise, scrisoarea Char- loltei, toţ aşa cum o trimisese. Adesea Mack se oprea să pnndă curierul cînd venea în oraş ;i uneori uita să dea j soţiei sale, scrisorile.

Charlotte întîlni pe Elliot Livingston in septembrie * sau mai bine zis, reînnoi cunoştinţa. II cuncscuse prima oară la şcoala de dans, cu cîţiva ani în urmă.

Charlotte se înapoie de la Mâine, înaintea mamei S3le 1 **şi a Dorei, ca să supravegheze recepţia anuelă** de **toamnă 1 de la casa din Marlboroug Street. Locuia la Lisa şi Barry. j**

Lisa telefonă lui Elliot Livingston chiar in dimineaţa sr sirii Chariottei, îl rugă să vină seara la cină şi să fără pe al patrulea la bridge. Elliot era un prieten vechi al Lisei şi unul din vecinii săi. Cincizeci de acri de teren mărgineau cei doisprezece acri ai familei Vale, unde Rupert instalase pe Lisa, după căsătoria lor. Toţi copiii Lisei se născuseră în casa mare de la ţară, construită de tatăl lui Rupert. Copiii iubeau locul acesta.

Copiii Lisei erau toţi prezenţi, în seara aceasta^ pentru cecktail, în afară de Fabia : June, cu buzele şi

unghiile de un roşu de zmeură, aştepta sosirea unui tînăr. o cunoştinţă nouă, cu care să danseze; Windy, pîrlit de soare şi bronzat după o vară petrecută ca supraveghetor într-o tabără de băieţi, cu toate că purta cîrje şi Murrav, mic şi cu ochelari, palid ca o cîrpâ, sâ nu zicem lucru mare, de la mînă şi pînă la picior semănînd cu ceilalţi, dar plin de must şi de portocală, ronţăind o măslină. Acum un an şi jumătate, Windy fusese atins de paralizie infatt ilă, dar acum, cu toate că se sprijinea în cirje, cu umerii largi musculos, respirînd de bună dispoziţie şi de un caracter fericit, eclipsa pe Murray, cum eclipsează soarele flacăra unei luminări.

Strîngmd mina lui Elliot, Charlotte îşi spuse în gînd : „Cit de puţin s-a schimbat[11]. Părul lui era tot negru, tot buclat şi tăiat scurt ca să nu se vadă buclele. Totdeauna îl purta lins, dat peste cap.

— E curios că nu ne-am mai întilnit niciodată pîuă acum, spuse el, după primele banaiităţi.

— Lumea este mică, dar Bostonul este mare ! răspunse Charlotte.

— lată un răspuns care te face să gîndeşii, zise Ilarry.

— Cred că înţeleg ceea ce veţi să spuneţi, domnişoară Vale. Luaţi exemplu familiile noastre. Familia Li- vingstone şi familia Vale sînt prietene vechi, dar nu-mi amintesc sâ vă fi văzut vreodată, căci dacă v-aş fi văzut, desigur că mi-aş aminti.

Mereu acelaşi farmec! Mereu aceeaşi curtoazie insuiictivâ, ca şi în ziua aceea, cînd s-a îuclip.al în faţa mea,

' ii o mină pe piept, îşi spuse Charlotte, sorbind din pa-

1 irul cu Martini.

Cîr.d s-au văzut prima oară, ea avea douăzeci de ani şi Elliot treizeci. Cu toate că urmau amindoi cursurile de d;ms la aceeaşi şcoală, erau în clase diferite. Charlotte era în cea de miercuri şi Elliot ivi cea de joi Clasa de miercuri dădea un cotilion şi erau invitaţi să asiste, mai mulţi băieţi din clasele celelalte. Printre ei, era şi Elliot L'vingston. Maestrul de dans anunţase numele fiecăruia din băieţii care erau oaspeţii fetelor, *en masse,* explicmd opoi că

prezentările erau făcute şi că tinerii erau obligaţi să-şi aleagă imediat partenerele

Charlotte era foarte bine ascunsă după masa de păr, de culoarea zahărului argintat, al Elenei Lowell. Elliot r.-o văzuse ; dar mai tirziu dansase cu el ! De fiecare dată cind maestrul de dans şuiera scurt din ţignal, perechile se despărţeau. Fiecare se strîngea in centrul hall-ului ca să formeze un cerc mare. Cînd muzica încetase, Char- loite se afla la jumătatea cercului şi Elliot Livignstone îi luase mina.

Elliot era unul din cei mai buni dansatori ai clasei sale. Charlotte, care cunoştea iscusinţa partenerului său, cind dansase cu el, se simţise parcă ar fi fost de lemn. Deja călcase pe Elliot pe picioare, de două sau de trei ori

— Nu ştiu să bostonez, îi spuse ea, ăsindu-se şi mai greu pe umărul îmbrăcat în dril bleu-marin.

— Nu este un vals. Este un „two-step". Mulţumeş-te-te să mă urmezi. Merge minunat.

Fusese foarte amabil.

Cînd proba se terminase, el îi oferise braţul şi o condusese galant, pe parchetul lucios, la locul unde se aflau celelalte fete. Şi după ce ea luase loc, el pusese mîna înmănuşată în bumbac alb, pe piept şi se înclinase aşa cum trebuia să facă toţi băieţii. Dar reverenţa lui fusese cu totul diferită : nu fusese o simplă şi bruscă înclinare a capului, urmată de o întoarcere bruscă şi de o retragere grăbită, ci fusese lentă şi curtenitoare, ca şi cum Charlotte ar fi fost cea mai frumoasă fată din bal.

Natural, el n-o mai invitase. Şi pentru nimic în lume, nici ea nu-1 invitase atunci cînd a fost rîndul fetelor să invite băieţii. Gînd Charlotte era silită să invite un băiat la dans, totdeauna aştepta ca să nu mai rămînă decît anul sau doi şi apoi alegea pe cel mai puţin atrăgător, evitînd astfel tortura privirii mîhnite pe care i-o aruncau băieţii cei mai cunoscuţi, atunci cînd ea se apropia de ei. în timp ce ea observa pe Elliot, pe cînd făcea şi altor fete aceeaşi reverenţă curtenitoare, cu care o onorase pe ea, i se părea că în el se încarnează unul din cavalerii Mesei-Rotunde, amabil, cavaler cu sexul slab, chiar şi faţă de cele urîte.

Fata în faţa căreia Elliot. se înclinase mai des, in

această după-amiază, fusese Elene Lowell. Toţi băieţii şi toate fetele iubeau pe Elene. Era blondă şi foarte frumoasă, în ziua aceea, îmbrăcată în alb. Ca un fulger, trecuse un gînd prin mintea Charlottei, pe care Tennyson îl descrisese perfect: Elene, blondă, adorabilă, crinul din Astolat. Zece ani mai tîrziu, Elliot Livingston se căsătorise cu Elene Lowell.

Se discuta încă de remarca sa asupra Bostonului, cînd Charlotte, înainte de a-şi goli paharul, îşi rechemă atenţia pentru prezent şi începu să asculte în clipa aceea, June era aceea care vorbea.

— Da, căci în locul natal, din ziua cînd te-ai născut, spunea ea, depinzi, indiferent de unde sînt şi cine sînt, de tovarăşii de şcoală. Deci, o diferenţă de vîrstă de doi sau trei ani, este suficientă pentru ca două persoane să nu se întîlnească niciodată, chiar dacă părinţii lor participă la aceleaşi mese de seară. Partenerii unei fete de la şcoala de dans, cînd ea nu este decît un copil, sînt tot aşa ca şi partenerii săi de la primul bal şi cavalerii de onoare la nunta ei. Găsesc aceasta stupid.

— Dar este explicabil de ce n-am întîlnit pe domnişoara Vale, spuse Elliot Livingston, rîzînd. Sînt prea în vîrstă ca să fi putut încrucişa vreodată drumul d-voastră. Diferenţa între un „sophomore* [I] şi un „senior® de Har- vard, este cel puţin de zece ani. Pe cînd eram „sopho- more" şi frecventam balurile debutanţilor, d-voastră nu eraţi ieşită în lume. Eraţi probabil tot la leagănul de copii.

— Nu tocmai aşa ! (Charlotte izbucni în rîs). Mulţumesc de compliment!

Charloete înţelese imediat că ar fi fost nespus de graţios să accepte cu mulţumiri un compliment care fusese bine intenţionat, chiar dacă ar fi denaturat vizibil adevărul, fără să se sborşească. în acest caz specific, fapt cert era că Elliot Livington, invitat la primul său bal, nu venise.

Elliot Livington era un eclectic, adică totdeauna

I **Sophomore este studentul din anul II al Universităţii din Harvard. (N. T.).**

alegea ceea ce era mai bun. Nu asista decît la balurile tinerelor fete pe care le cunoştea bine şi despre care ştia că sînt frumoase şi nu consimţea să participe decît la reuniunile rudelor şi surorilor amicilor săi intimi. Spre terminarea studiilor, refuzase chiar şi invitaţiile acestea.

Cavalerul Junei pentru seară, apăru în clipa aceasta, venind de la o partidă de baseball. Se servi un nou rînd de cocktail-uri. Conversaţia se angaja asupra personalului casnic. Charlotte lăsă gîndurile să se reîntoarcă la trecut.

A doua oară cînd văzuse pe Elliot Livingston, fusese la celebrarea căsătoriei lui. îi strînsese mîna, fără s-o re- clil'oască. Mai tirziu, şezînd într-iin colţ ascunsa după trama ei şi un grup de prietene vechi, savurind o eaf* t'lace, îl văzuse punînd pe braţ voalul lung al soţiei sale. Elene şi urcind scara în urma ei. Şi se gindise, cu ochii pe cafe glace : „Acum, o va sărut-i într-un colţ întunecos".

Căsătoria, se dovedise, „mulţumită cerului*[4], una din cele mai perfecte uniuni, dar cum natura este geloasă pe perfecţiunile pămînteşti, intervenise,, De patru ani, Elliot Livingstone, era văduv.

XX

După cină, în clipa cind să se aşaze la masa de ioc. Barry propuse ca Lisa şi cu el să ia ca parteneri pe Charlotte şi Elliot. Astfel începu un tur lung, între rele dc-uă perechi, care dură pînă după miezul-nopţii şi Iu reluat săptămîna următoare, apoi după săptămini mai tirziu, continuînd astfel, toată iarna. Fiecare seară începea printr-o cină şi Charlotte nu se ducea acasă decît a doua zi. Elliot se obişnuise să se ducă, pe la sfirşitul după- amiezii, la Marlborough Street, să ia pe Charlotte cu maşina lui şi a doua zi, cînd se du :ea Ia birou, o conducea acasă.

Cu toate că proprietatea lui Elliot se învecina cu a Lisei, distanţa între cele două locuinţe, pe un drum in-tortochiat, lua cîteva minute. Aşa că, dimineaţa, Charlotte trecea de obicei, prin spărtura din zidul

scund, care despărţea cele două proprietăţi şi cînd Elliot venea să ia maşina, găsea pe Charlotte stînd pe locul ei, alături de el, pe scaunul din faţă. într-o zi, cînd el intîrziase, o rugase să intre în casă şi să ia cu ei, a doua ceaşcă de cafea.

Reuniunea următoare avu loc la el.

Era prima oară, de la moartea Elenei, cînd primea in casa pe care Elene şi cu el o clădiseră după planurile Ier şi o locuiseră împreună. Cu toate că recepţia fusese

de puţină importanţă, cauzase multa excitaţie printre personal. Personalul casnic deplîngea doliul prelungit al tânărului lor stăpîn, camerele goale, vazele fără flori, porţelanurile, sticlăria şi lenjeria, neîntrebuinţate. Stă pin a lor da recepţii magnifice. Ea se ocupa de toate detaliile, de la alegerea gustărilor şi cocktail-urile şi pină la florile puse pe pahare şi paiele parfumate din cănile cu zeamă de lămîie. Ea făcuse din îndatoririle de stăpînă a casei, o artă. Elliot, după moartea ei, ascunsese tot ce rămăsese de la ea, ca şi cum ar fi trebuit să inmormîn- teze toate lucrurile sale. Ar fi părăsit şi casa, spusese el Lisei, dacă n-ar fi fost cei doi copii, care erau, la moartea mamei lor, de zece şi de doisprezece ani. Acum, cei doi băieţi, erau la Groton.

Intr-o după-amiază de februarie, pe cînd Elliot conducea pe Charlotte la Lisa, unde avea să rămînă şi în timpul nopţii, o ceruse în căsătorie. N-avusese intenţia s-o facă. Timpul era responsabil. Timp de săptămîni întregi, Bontonul fusese încrustat într-o ghiaţă cenuşie şi acoperit cu zăpadă murdară, cînd un dezgheţ neaşteptat se produsese cu aceiaşi iuţeală năprasnică ca şi cînd ar fi adiat unul din acele vînturi din Est, aducînd, pe aripile lui, un curent cald, abia perceptibil.

Zilele începuseră să crească. Cind Charlotte luase loc în maşină, lingă Elliot, la orele cinci, cerul de culoare cenuşie, ca penele porumbelului, era deasupra Marlbo- rough Street-ului, pătat cu roşu.

Ei se lansară într-un apus de soare roşu ca focul, lă- sind oraşul în urma lor. Pe cele două părţi ale drumului, se ridicau zidurile neregulate de nea murdară, îngrămădită de curăţitorii de zăpadă, ca

şa facă şoseaua practicabilă circulaţiei. După zidul de zăpadă, arborii erau tot aşa de goi şi lucioşi ca şi stîlpii de telegraf. în partea cealaltă a apusului, peisajul n-avea nici o culoare, părînd un desen făcut cu cărbune de sînger. Totuşi, primăvara plutea în aer. în vîntul care sufla prin geamurile deschise se simţea seva care începuse să circule, mugurii umflîndu-se, rădăcinile care se adînceau în pămînt, sub covorul de zăpadă care se topea.

— Soseşte primăvara, zise Elliot, **oprindu-so în** faţa **[lu]Fninii roşii a semnalului.**

Remarca n-avea nimic original, dar tonul pe care fu- [s]^Se spusă, vibra de bucurie.

— Da, aprobă Charlotte, o simt!

Şi coborînd şi mai mult geamul din partea sa, ridică [r]a.sul, cum face un cline şi mirosi aerul.

— Vă duceţi undeva primăvara aceasta ?

— Nu, dar d-voastră ?

— Nu cred. M-am gîndit la California şi la Honololu, dar nu prea este plăcut să călătoreşti singur. Ar fi cu tc>tul altceva dacă... m-aţi însoţi !

Charlotte îl privi. El ţinea ochii fixaţi pe spatele unei frJaşini care se afla în faţa lor.

— Aceste preludii false, premature, ale primăverii, totdeauna mă enervează.

— înţeleg. îmi produc acelaşi efect.

Ei continuară drumul în tăcere pînă la a doua etapă.

— Dacă vom face drumul împreună, reluă el, credeţi că vom avea succes ? Şi înainte ca ea să poată răspunde : Aceasta nu este o idee subită, spuse el. M-am gîndit adeseori. Vreau să spun, la d-voastră şi la mine (Semnalul se întoarse spre verde. El ambreie, schimbă viteza şi maşina porni încet). N-aveam intenţia să vă spun azi. Dar... la ce vă gîndiţi ? Ştiţi, oamenii au început să bîrfească.

— Ai dreptate !

De două ori fuseseră împreună la teatru. De mai multe ori, cinaseră împreună.

— In oraşul acesta este suficient ca o femeie să ia masa o singură dată la Ritz cu un bărbat, ca oamenii să înceapă să bîrfească, spunînd tot ce le trăzneşte prin cap, spuse Charlotte, rîzind.

Elliot însă îşi păstră seriozitatea.

— Mama crede că d-voastră m-aţi oprit să nu devin un schimnic înveterat, spuse el grav. Trebuie să spun că în toamna şi iarna aceasta, m-aţi făcut foarte fericit.

— Serios ?

— întrebarea care se pune, este : v-am făcut de asemenea fericită ?

— Da. Şi eu aş fi putut deveni o schimnică înveterată. ″ -

— Credeţi că pot continua să vă ofer şi mai departe, fericirea aceasta ?

— Ce voiţi să mă faceţi să cred prin întrebarea aceasta ? spuse ea, rîzînd drăgălaş.

— Ceva pe care nu reuşesc să vi-1 spun în aşa fel ca să vă convină !

Rîse şi el. Aceasta fu o uşurare pentna amîndoi.

— Vreau să vă cer în căsătorie !

— Tot la concluzia aceasta mă gîndeam şi eu, dar voiam să fiu sigură.

— Probabil m-am grăbit, v-am bruscat în loc să vă pregătesc cu încetul. Dacă am comis o gafă, vă rog să mă iertaţi.

— N-aţi făcut o gafă.

— Credeţi deci că pot continua să vă fac fericită ?

— Dacă nu vei reuşi, Elliot, nu va fi greşeala dumitale !

— In felul acesta vreţi să-mi spuneţi că nu veţi fi ?

— Nu ! N-am vrut să spun aşa ceva ! Numai că aş dori să mă gîndesc cîtva timp. După cum ştii, este prima oară cind cineva mă cere în căsătorie.

Ea îi vorbise despre prima lor întîlnire. la balul copiilor, dar. cu ocazia aceasta, nu-i spusese cine ştie ce 1-icru mare despre ea.

— Sînt mulţi ani de atunci, cînd circa cinci zile, am fost logodită. Sau cel puţin, mă consideram logodită.

Vorbea de ea însăşi, pe tonul acesta dispreţuitor, pe care el îl găsea aşa de surprinzător la o femeie din mediul său şi de inteligenţa ei şi.cu toate acestea, aşa de fascinantă.

— Dar atunci n-a avut loc şi o cerere în căsătorie.

Ea rîse scurt, batjocoritor.

— A fost una din acele întîmplări violente, fără

preliminarii.

— De data aceasta, Charlotte, vei avea toate preliminările pe care le vei dori. Nu ne vom grăbi. Voi respecta dorinţele dumitale.

— .Ştiu ! Totdeauna mi-am imaginat că eşti un fel ■ie cavaler serviabil. (Tăcu). Nu este prea uşor să faci fericit pe un cavaler, căci el şi-a creiat o femeie ideală. Desigur, Elene merita să fie ridicată pe un piedestal deosebit, dar...

— Vreau să-ţi spun adevărul despre Elene. înţeleg care-ţi sînt sentimentele. Intenţionez sâ depozitez toate lucrurile Elenei, ca să le găsească mai tirziu copiii şi să refac în întregime casa după gustul dumitale. Aş vrea ca j sâ fie casa „dumitale".

— Foarte delicat din partea dumitale, dar Elene a J fost prea bună cu mine, aşa că nici nu-mi trece prin I Rînd să locuiesc in casa ei. Odinioară, pe cind luam parte la un bal al şcolarilor, ea a văzut că n-aveam partener | la supeu. A venit la mine şi a împărţit cavalerul ei, pe] Johnny Wilder — cred că-ţi aminteşti de el — cu mine. j L-a aşezat între noi şi l-a obligat să ne ofere îngheţată *i* la amîndouă. N-am uitat aceasta. Elene era intr-adevăr; bună, aşa cum spuneau toţi oamenii

— Exact ! Sînt fericit c-ai cunoscut-o.

— Ea şoptise la urechea lui Johnny să mă invite la d?ns, şi atunci cînd muzica a început să cînte şi cîţiva băieţi s-au grăbit să invite pe Elene, Johnny s-a ridicat şi m-a invitat. Crezi oare, Elliot, că asemenea lucruri se pot repeta în viaţa dumitale ?

— Nu înţeleg prea bine ce vrei sâ spui. Uneori îmi eile nespus de greu să sesizez intenţiile dumitale ascunse, Charlotte.

— Nu te gîndeşti oare că Elene ţi-a şoptit la ureche sâ mă ceri în căsătorie ?

— Nu, precis nu, o asigură el grav. Nu cred în transmisiunea gîndurilor. Nu trebuie să crezi că Elene va reveni vreodată sub o formă oarecare. Nu-mi displace să mă gîndesc sau să vorbesc despre ea. Mi-este greu să-ţi ex- pJic, dar aceasta este ca şi cum ea ar aparţine unei alte existenţe care s-a terminat. Acum nu mai este decît o amintire frumoasă, ca... ca...

Totdeauna Elliot găsise cu greu un termen de comparaţie.

— Ca o idilă frumoasă, completă ea pentru el. Ca paşii în zăpadă.

Ea tăcu brusc.

— Nu, se corije ea, nu ca paşii în zăpadă, ci în ni- fcip şi nisipul este aspru şi păstrează urmele, căci dumneata Elliot, ai doi copii !

Iar tăcu o clipă.

— Şi pentru altele... adică obiectele, destul de nu- Ifiifcroase, pe care le-a atins şi care fac parte oarecum din
ea însăşi.

Vocea era plină de invidie. De asemenea şi expresia feţii. Se gîndea la lucrurile ei sărăcăcioase : petale uscate, un mic rulou de sîrmă, un flacon de parfum, pol, cîteva cuvinte pe o bucăţică de hîrtie. Şi ea nu a mai putut să-i pronunţe numele.

Elliot se înşelă asupra cauzei emoţiei ei.

— Nu te lăsa tulburată de un lucru care s-a dus, Charlotte. Nu ştiu cum să mă exprim mai bine. Nu sînt în privinţa aceasta, aşa de abil ca dumneata. Tot ceea cc aş dori să te fac să înţelegi, este că viaţa mea cu Elene a trecut, s-a terminat. Voi începe, pentru dumneata, o viaţă nouă. Nu ştiu cum aş spune-o mai bine.

— Nici n-ai fi putut-o spune mai bine decît aşa, Elliot şi găsesc că eşti nespus de gentil.

— Nu merit acest compliment. Mama şi surorile mele au fost acelea care m-au făcut să înţeleg cît de penibil ar fi pentru dumneata, sau pentru oricare femeie, să trăiască în casa Elenei, cu lucrurile Elenei.

— Ai vorbit despre mine cu mama şi cu surorile dumitale ? Şi ele, ca şi Elene, meritau să fie ridicate pe un piedestal.

Elliot nu cunoscuse niciodată intim o femeie pe care sa n-o fi meritat. Aceasta explica atitudinea lui cavalerească.

— Da, le-am vorbit despre dumneata. Şi fiilor mei. Ac easta te supără ?

— Nu. Sînt flatată. Sînt mulţumită...

foarte mulţumită. Aceasta îmi dovedeşte cît de mult iei lucrurile in serios. Eşti admirabil, Elliot.

I— Am făcut totul, însă nu ţi-a/n spus-o pînă acuin „Şi nici nu mi-ai făcut curte[4]*, gindi deodată Charlotte Niciodată n-o sărutase. Nu avusese niciodată un feentact fizic puţin mai tandru. După principiile lui Elliot, maniera onorabilă şi respectuoasă, ca să ajungi la o cerere în căsătorie, este să aştepţi ca mai întîi să-i arăţi intenţiile tale şi apoi să treci la sărutări sau să faci curte unei femei.

Cînd lăsă pe Charlotte la uşa Lisei, stelele scînteiau pe cer, întunericul învăluia casa. Dar Charlotte nu fusese compromisă, căci ultimul gest al lui Elliot, cînd îi ură noapte bună, fu o simplă strîngere de mînă, puţin mai lungă ca de obicei.

In seara aceasta, nu era bridge. A doua zi dimineaţa, ea nu se înapoia în oraş cu Elliot. Trebuia să rămînă pînă după lunch. Petrecu noaptea cu Lisa, după dorinţa lui Barry. El era la New York. Lisa era singură, în afară de servitori. Doctorul ordonase Lisei să nu părăsească patul două zile. Nu era motiv de nelinişte, dar Barry era mai liniştit dacă ştia pe Charlotte lîngă soţia sa.

După ce Lisa mărturisise lui Barry că visul său nu mai era un castel în Spania, el o trata ca şi cînd ea ar ti fost de sticlă, tot aşa de fragilă ca un balon de săpun. Faptul că ea avusese cinci copii fără complicaţii, nu-1 liniştea. Atitudinea lui faţă de evenimentul care se apropia, era un amestec de perioade penibile de bucurie nebună, alternate cu o teroare egală, în timp ce Lisa trecea prin sarcină cu liniştea unui bătrîn lup de mare, care se îndreaptă, traversînd oceanul, pe un drum bine cunoscut, spre un port depărtat, de care se teme însă să se apropie din cauza dificultăţilor abordajului.

Charlotte găsi pe Lisa pe un şez-long, în buduarul ei, ocupată prozaic cu aranjarea facturilor. Ea scoase din poşetă lucrul său croşetat, ceva de lînă bleu şi aft> p care-1 făcea pentru „copilul aşteptat", după cum îl n mea adesea Lisa. inspirată de un tablou de Hunt, f . Muzeul de arte din Boston, intitulat astfel. într-c Barry îi adusese o carte poştală în sepia, care

repreze , tabloul acesta. Reprezenta un cioban ducîndu-se la c ,)a cu un miel în braţe. Mama, obosită, păşea pe urmele banului, cu capul ridicat către o lăbuţă care se bala în gol, cu ochii neliniştiţi şi plini de o dragoste nem. ginită. '*ıJj*

Lisa cu toatâ modestia ei, nu putea sâ nu spunâ câ fiul lui Barry va fi crescut numai în tradiţiile familiei engleze din partea tatălui său. îl vor numi Christopher, ca pe bunicul şi pe unchiul noului născut, fratele mai inare al lui Barry, care decedase de curînd. Acum Barry ura fiul cel mare şi fiul lui va moşteni, într-o zi, castelul din secolul al XVI-lea, situat în sudul Angliei, care era proprietatea familiei Firth, cum şi alte domenii care-i vor rămîne. în ajun, sosise un pachet din Anglia, trimis de bătrînul tată al lui Barry, care conţinea două farfurii lucrate în argint, datînd din 1670, pe care erau gravate armele familiei Firth. Erau pe şemineu.

înainte ca Lisa să-i permită să-şi reia lucrul, Charlotte fu nevoită să admire, aşa cum trebuia, farfuriile, intorcîndu-le pe toate feţele.

Lisa strînse facturilo şi luă un ghem de lînă roză şi două ace de tricotat nespus de mici.

— Te-a adus Elliot ? întrebă ea, scoţind acele din ghem.

— Da. Apoi după cîtva timp, reluă : Lisa, Elliot m-a oerut în căsătorie.

— Nu sînt deloc surprinsă şi, în acelaşi timp, sînt incîntatâ ! Astfel vei fi vecina mea ! Toţi patru vom petrece timpul împreună ! Şi ce onoare pentru familia noastră să se înrudească cu un Livingston ! Eu pot să ţi-o spun, Charlotte, deşi eşti capabilă să mă iei in rîs. Pentru rest, totul e în regulă. O meritai mai mult decît orice femeie !

— Dar nu i-am răspuns câ mă voi căsători cu el.

— Ce meu aştepţi ? Vrei să-l îmbeţi niţel ? Să nu-1 'gpi să aştepte prea mult. Este aşa de drăguţ...

■— Da, dar nu este aşa... cum a fost cu Elene. Este *nit* de bun, aşa de... cinstit în felul său. Chiar dacă spi* 12:1 **şi imaginaţia lui par curate, totuşi mă întreb...**

Pfc- înţeleg ce vrei să spui. Admit, este puţin cam 8f?¥tan. Dar este curajos. Este de fapt ca mulţi alţi oa- fraBi din oraşul acesta, nespus de bun, dar pînă la prin- «gjle inerente educaţiei sale.

’^ăcură mult timp. Liniştea era tulburată de clinche-ioi acelor de croşetat, si ale croşetei.

— Principiile inerente educaţiei sale, repetă Chai[1]-* lUie, cufundată in ginduri. îmi înuhipuiesc destul de bine fste explicabil. Săptămînă trecută, într-o seară la bridge, cind discutau, la lunch, cu Steinbeck, m-am întrebat do ce nu fusesem şocată absolut delo.: de anumite detalii pe care le dădea Steinbeck şi care repugnau celorlalţi Nu-mi place să mă simt diferită de cei care mă încon-j joară. Mă întreb de ce nu aplică şi famiîiei mele, prin-1 cipiile inerente ?

— Pentru că familia ta n-a fost prea amabilă cu tine si că tu te-ai revoltat contra ei. Tu eşti spiritul cel mai drept şi cel mai independent din familia Vale. Chiar in vremea cînd erai dominată de doamna mamă, îţi închipuiai ceea ce-ţi plăcea şi citeai ce voiai ! O! tu vet fi o tovărăşie mult mai stimulenră decît a fost Elene.! Sărmanul lui suflet nu vrea să vorbească de realitate] A propos, îţi dai seama că nu ne-am gîndit la mama ta; ce va zice despre Elliot ? Sînt cu totul stupefiată, Char-j lotte, cind am înţeles pînă la ce punct te-ai emancipat,

— Da, dar aceasta mă costă nespus de scump, spuse Charlotte cu un rîs forţat. Mama continua să mă ameninţi» cu dezmoştenirea. Problema actuală este dacă... Dan Regan va întrebuinţa bine banii pe care ea nu-i va lăsa Dr>rei. Ea insistă ca Dan să vină s-o vadă de dcuă ori pe zi. (Glezna n-a prea făcut progresele pe care le-c dorit ea. în cursul toamnei, a fost nevoie de o nouă radiografie ; dar aceasta nu fără ca Dau Regan să ia ir brtţe pe bătrîna doamnă şi s-o ducă de la maşină îr sIIs **de raze şi *vice versa* şi să-i ţină mîna in timpul ope raţiei). Dora spune că mama s-a ataşat de Dan. Mam; susţine că ataşamentul acesta este ca o admiraţie pe cari o fetiţă o simte faţă de un bărbat mare şi puternic şi to aşa de inocent. Dar ar fi caraghios dacă mama ar las lui Dan Regan averea ei, mai ales după ce s-a opus dii toste puterile căsătoriei lui cu Fabia.**

— î m i închipui că pentru tine aceasta n-ar fi cara gh’ios, spuse Lisa.

— Ar fi bine să întrebăm pe Elliot dacă ar mai cer

în căsătorie o fată săracă.

— Aceasta nu are nici o importanta pentru el. Mi-a vorbit despre sentimentele lui. Esie îndrăgostit de tine,
Charlotte !

— Şi nu crezi că aceea ce i-aş putea spune despre mine însămi sau despre trecutul meu, l-ar putea influenţa ?

Lisa se gindi o clipă, în tăcere.

— De citva timp, începu ea alene, mi-am pus şi eu anumite întrebări relative la trecutul tău, după cum spui tu Nu este nevoie să-mi povesteşti nimic, Charlotte, dar m-am întrebat dacă nu este cineva, în viaţa ta, despre care nu mi-ai vorbit, şi care te-a făcut să fi aşa de amabilă cu bărbaţii. Nu cred să fie Ham Hunneker.

— Nu, nu este Ham.

Lisa aşteptă ca un minut, dar Char'iotce nu mai spuse
nimic.

— în fine, este treaba ta ! Dacă aş fi în locul tău, fără îndoială aş spune lui Elliot, dar în aşa fel ca să nu las trecutul să compromită prezentul; ceea ce ar denota, că totul s-a sfîrşit.

— Da fapt, s-a şi terminat.

— Atunci, nu mai ezita. Elliot are tot ceea ce trebuie
ca să te facă fericită.

— Chiar şi dacă nu-1 iubesc ?

— Desigur. Iubind un bărbat nu este decît una din raţiunile pentru care o femeie se căsătoreşte. In orice caz, femeile de vîrstă ta.

— Care sînt celelalte raţiuni ?

— Să ai un cămin, un soţ, un copil.

— Crezi tu cu adevărat că aş mai putea avea un copil ? întrebă Charlotte şoptind.

— Desigur că vei putea avea un copil! spuse biusc Lisa. De ce nu ? Priveşte-mă ! Şi nu peste mult timp, | copiii noştri se vor juca amiudoi cu mingea.

Cînd Charlotte ajnuse acasă, seara se apropia cu paşi repezi. Mama sa o chemă imediat In camera ei. Lîngă şez-long era aşezat un vas imens, sau mai bine zis o vază plină cu trandafiri.

— Ce înseamnă asta ? întrebă mama sa. Au sosit azi-! dimineaţă. Scrisoarea este în plicul acela ascuns pe biroul meu. Am răspuns azi-dimineaţă, la telefon. (Răspunsurile la telefon deveniseră una din distracţiile sale favorite). Şi au fost patru chemări pentru tine de la Elliot Living- ston.

— 0! şi totuşi i-am spus că nu voi veni acasă decît i pentru dejun.

— Ce înseamnă aceasta ?

— M-a cerut în căsătorie, mamă.

— A! aşa ? Deci n-ai aruncat nada în zadar. peşş. tele s-a prins.

— Dar încă nu i-am dat răspunsul meu.

— De ce nu ?

— Pentru că voiam să ştiu ce zici tu.

— Ştii prea bine ca şi mine că felul meu de a vedea îţi este cu totul indiferent. In orice ocazie, ai făcut aşa cum ţi-a trăznit prin cap.

— Da, dar trebuie să ne gîndim la instalarea noastră. Cred că Elliot nu va accepta să ocupe apartamentul al patrulea. Acesta a fost proiectul tău, în cazul cînd rnă voi căsători.

— Ei bine! lansă mama sa, poţi să spui lui Elliot că, dacă va voi, mă voi duce să locuiesc la el.

Ochii ei străluceau de ardoarea luptei, colţurile gurii tresăreau involuntar, dar nu de mînie.

— Mamă, eşti mulţumită ! Nu este aşa ?

— Absolut deloc ! Să fiu mulţumită că voi fi părăsită de singura mea fiică şi că voi rămîne singură în casa aceasta mare, numai cu servitorii ?

— Dacă mă voi hotărî să mă căsătoresc cu Elliot voi veni să te văd în fiecare zi. Nu sînt sigură dacă o voi face!

— Ai fi o proastă dacă n-ai primi...

— Ei bine ! dacă într-adevăr tu accepţi... dragâ mamă...

— Păstrează pentru Elliot drăgălăşeniile tale.

— Nimeni nu este ca tine, mamă ! Şi îţi spun, sincer că în decurs de atîţia amari de ani, nu ţi-am dat niciodată ocazia să-ţi arăţi talentele tale !

| ţpîijlşlj j

— Trandafirii erau superbi, Elliot, spuse Charlotte, după ce el îi strînsese mîna.

Strînsoarea mîinii fusese scurtă şi convenţională, dar ochii iui aveau o privire cercetătoare, care nu lăsa nici o îndoială asupra seriozităţii sentimentelor sale.

In cele din urmă, el reuşise s-o prindă la telefon şl ii ceruse umil dacă voia să-i acorde, înainte de a se duce acasă, cîteva minute.

Camerista îl introdusese în salonul de aşteptare, la stingă uşii de la intrare. Totdeauna camera aceasta făcuse Chariottei, impresia unei dantele demodate. Zidurile albe erau acoperite cu panouri în brocart de mătase, cu bordurii rococo de scoici, de rotocoale şi de Cupidoni. Ferestrele erau împodobite cu perdele lungi de dantelă şi pe şemineu, de o parte şi de alta a pendulei, din cristal şi aur, se aflau două lămpi, cu abatjour-ile împodobite cu dantelă de Valencia, de culoare galbenă. Camera aceasta nu dispunea absolut deloc la o conversaţie intimă.

— Să stăm aici.

Şi Charlotte arătă o sofa acoperită cu brocart, aşezată în colţul cel mai depărtat de uşă. Ea luă loc aici. Elliot luă un scăunel aurit, cu picioarele asemenea unor scobituri, îl aşeză în faţa ei şi se aşeză.

— Nu vreau să te grăbesc, începu el cu vocea puţin ,cam tremurată, dar sînt foarte îngrijorat să ştiu dacă
părerea dumitale îmi este favorabilă sau defavorabilă.

— Favorabilă, răspunse Charlotte surîzînd.

El aspiră profund, expiră încet şi spuse pe şoptite, ca şi cînd ar fi făcut un jurămînt solemn :

— Voi face tot posibilul ca să te fac fericită, Charlotte. Cînd... cînd crezi că vom putea să anunţăm oficial ?

— O ! nu Înainte ca sâ fim siguri de noi înşine. De iceasta voiam să-ţi vorbesc. Pină acum incâ nu ştim :are sînt sentimentele noastre reciproce.

— Eu ştiu ce simt pentru dumneata ! Dar pot sâ

aştept. Nu te nelinişti. Na te voi forţa.

— Sînt anumite lucruri, care privesc persoana mea pe care aş dori să le cunoşti.

— Ştiu tot aceea ce trebuie să ştiu.

— Mama mă ameninţă cu dezmoştenirea.

— Aceasta n-are nici o importanţă. Sînt destul de "bogat. Şi eu am să-ţi spun ceva. M-am gîndit în timpul nopţii. Dacă preferi sâ ai o casă a dumitale, mai sint cincizeci de acri de pămînt, aşa că putem clădi altă casă.

— N-am cunoscut pe nimeni, Elliot, care să-ţi semene, exclamă Charlotte.

încă n-o îmbrăţişase, dar fiecare din vorbele lui erau o nouă declaraţie de dragoste.

— Aş mai avea ceva de Spus, continuă ea. Ieri ţi-am mărturisit, că, acum eîţiva ani, timp de cinci zile im fost logodită. Este purul adevăr , dar mai tîrziu, am iubit un alt bărbat. Aceasta a durat circa zece zile. Era căsătorit. Nu l-am mai revăzut. Nici nu ne-am scris. Totul s-a sfîrşit. El face parte dintr-o altă existenţă, tot işa, după cum mi-ai spus, că Elene, aparţine altei vieţi. Dar voiam să le şti.

— Nu era necesar. Aceasta nu schimbă nimic. Gînieşte-te... preferi să mergi în altă parte decît la Honolulu ? în sudul Franţei, sau poate în Italia ? Şi care este părerea dumitale despre verighete ? Am ales pietrele. Vreau ca acestea să fie cele mai frumoase verighete din lume.

— O ! dar nu este încă vremea să vorbim de verighete, nici de ale proiecte. Mai întîi trebuie să mă obişnuiesc cu ideea aceasta. Acam da-te. A trecat de ora şase. Ai întîrziat de la cină.

El se ridică. Şi ea făcu la fel. O oglindă lungă, cu cadrul de aur, era aşezată deasupra unei console joase, într-un alcov, în faţa lor, luminată pe ambele părţi de un candelabru electric. Mai mult timp, în picioare, unol lîngă altoi, totuşi la o depărtare de eîţiva centimetri, priviră în tăcere, imaginile lor. Elliot era mai înalt de- ut ea şi avea siluetă.

„Vom fi o pereche frumoasă", gîndea Charlotte.

— Priviţi perechea aceasta ! spuse ea alene, făcînd tot posibilul ca să scoată din scena aceasta, toată semnificaţia pe care voia s-o releveze. După

părerea mea, el este mult mai bine decît ea şi mult mai tînăr. Ştiţi bine, ea îmbătrîneşte. Un bărbat de vîrstă lui ar trebui sâ caute o femeie mai tînără cu zece ani decît el. Şi în plus, este prea oacheş pentru ea. Bărbatul acesta ar trebui să se căsătorească cu o blondină.

— Eşti singura femeie cu care doresc să mă căsătoresc, spuse el cu seriozitate căreia însă nu-i lipsea atracţia.

— Dar Elliot, spuse ea rîzînd, priveşte-ne. Dacă vom avea un copil, acesta va fi un adevărat arap.

— Un copil ?

O ! gîndea Charlotte, l-am jignit ! L-am atins în unul din principiile sale inerente*.

— Da, un copil, repetă ea ridicînd capul cu un aer sfidător. Pot să ţi-o spun că este una din raţiunile pentru care mă voi căsători, dacă o voi face.

— Nu ţi-este frică să ai un copil ?

— Desigur că nu !

— O ! Charlotte !

El era profund emoţionat. O înconjură cu braţele, se aplecă şi îi sărută buzele, drăgălaş, cu o manieră respectuoasă, nouă şi necunoscută pentru ea.

Experienţa ei, deşi limitată, o învăţase să nu piardă iniţiativa. Buzele sale rămaseră nemişcate, nu se contractară nici de dorinţă, nici de repulsie. Cu Leslie fusese obraznică !

Braţele lui Elliot o învăluiră şi mai strîns şi iar o sărută. Ea închise ochii şi aspiră parfumul format din mirosul de tutun, de săpun şi de postav. Tot aşa de perceptibil ca şi aerul pe care-1 respirase în ajun, care anunţa primăvara, parfumul acesta era impregnat de acel element particular bărbătesc, care-i amintea de Jerry, astfel că simţi de-o dată, pentru Elliot, puţină simpatie. Desigur, cu timpul, îl va iubi. Nu era chiar posibil să iubeşti aceleaşi calităţi pe care doi bărbaţi, sau chiar mai mulţi, puteau să le aibă în comun in afară de propria lor personalitate ? Sau un asemenea raţionament nu era decît o tentativă laşă de a scăpa de proba evidentă câ ea era creeatâ din argilă obişnuită, din argila carnală, cum ar fi spus mama ei ?

Cînd Gracia, sora lui Elliot Livingston, dădu o cină urmată de o serată petrecută la teatru, Charlotee era logodită cu Elliot de cîteva săptămîni. Cina nu era

dată in onoarea lui Elliot şi a Charlottei, in orice caz nu oficial, căci o pare dintre invitaţi nu erau în curent cu logodna lor, iar mulţi dintre ei, care auziseră ceva, nu credeau.

George Weston, soţul Graciei, nu fusese la Harvard, nu era nici din Boston, nici chiar din Nouvelle Angîe-terre. El era din Vest.

— Dar el este într-adevăr foarte bine, spusese Elliot, Charlottei. Se ocupă cu comerţul. Este un industriaş. Are
o fabrică pe undeva pe coasta Lowell, prevăzută cu prese enorme, care transformă foile de metal in tot felul de obiecte şi în furnituri electrice.

„Furniturile electrice", frapaseră pe Charlotte, de asemenea, cînd, intrînd în salonul Graciei, în seara aceasta, zări pe J. D., în picioare, la extremitatea cealaltă a camerei lungi, vorbind cu două femei frumoase, nu fu mai puţin surprinsă. J. D. n-o văzu imediat. în salon erau mai mult de douăsprezece persoane, în afară de chelnerul care ducea tava cu cocktail-urile şi două cameriste care serveau gustările. Deci Charlotte avu timpul necesar să spună lui George Weston :

— Cred că cunosc pe domnul acela care vorbeşte cu Hortense şi Barbara. Mi se pare c-am traversat, odinioară, împreună oceanul.

— Care ? J. D. ? Aceasta este porecla pe care i-o dam la colegiu. Se numeşte Durrance. Un băiat admirabil. Am făcut parte din acelaşi club. Locuieşte la New York, dar în iarna aceasta a venit de mai multe ori aici pentru afaceri. îi vindem marfă. Ieri, cînd Gracia mi-a spus că are nevoie de un invitat pentru astă-seară, că telefonase la doi dintre obişnuiţii credincioşi ai casei şi aceştia râs- punseseră că nu pot veni, mi-am amintit că aveam, azi- dimineaţă, o întâlnire în biroul meu cu J. D. în timpul iernii l-am invitat să vină să cineze cu noi într-o seară, aşa că i-am telefonat, i-am spus să se îmbrace şi să fie paspetele nostru. Să mergem la el şi să vedem dacă te kra recunoaşte. Sâ-i spun numele dumitale sau să-l las Bă-1 ghicească ?

— Lasă-1 să ghicească.

— Iată aici pe cineva care crede că te-a mai întîlnit, Icîndva, J. D., spuse George, cînd i se prezentă ocazia.

Cînd J. D. se întoarse şi se văzu în faţa Chariottei. faţa lui arboră un surîs convenţional, ascunzîndu-şi emoţia parcă şi-ar fi pus o mască. Se petrecuse o schimbare [tot aşa de completă ca aceea pe care o vedem, în prim [plan, la cinematograf. Dar nici gesturile, nici vocea lui nu trădaseră nici una din emoţiile pe care Charlotte le [văzuse tipărite pe faţa lui.

— Da, desigur ! spuse el, strîngîndu-i mîna. Mi se [pare că vă recunosc. George, nu-mi spune numele. Aşteaptă un minut. Am găsit. Beauchamp, nu este aşa ?

■Nu Renee Beauchamp, ci Camille, Camille Beauchamp

IEste exact ?

Scumpul Jerry ! Cum ştia să simuleze ! Scumpul Jerry aşa de ingenios, de prompt, aşa de spiritual ! Ce palid

I era ! Şi totuşi tet aşa de mare cum şi-l închipuise în amintirile ei !

— Regret. J. D., spuse rizînd George Weston. De data ac easta n-ai căzut în picioare, bătrînule ! Aceasta nu es‘e persoana la care te gîndeşti tu.

— Mă numesc Vale, spuse Charlotte, şi ochii lor, fnră ştirea celorlalţi, se întîlniră şi privirile lor se adîn- ciră una în alta timp de cîteva secunde. V-am întîlnit odinioară pe cînd traversam oceanul.

— A ! da ! Domnişoara Vale ; sper că mă iertaţi.

— Tţi las grija să faci pace cu ea, zise George, de-părtîndu-se.

Imediat se alăturară şi ceilalţi şi ei nu mai putură fi singuri decît o clipă după cină şi atunci înconjuraţi de alte persoane care puteau auzi tot ceea ce şi-ar fi spus. Totuşi, J. D. îndrăznea să intercaleze ici şi colea cîteva fraze numai pentru urechile Chariottei.

— Da. am venit, în cursul iernii de mai multe ori la 3oston. (Eşti mai mult decît magnifică !) George Weston

Şi cu mine avem afaceri comune. (Aveam o poftă nebună sâ-ţi telefonez). Da, cunosc bine Bostonul, mai ales sub Aspectul Cambridge-ului. Nu, nu Harvard, regret La Universitate şi încă un an. (Am trecut prin faţa casei dumitale din Marlborough Street). Nu, domnişoară Vale, nu sînt arhitect.

Numai intermediar. (Odată, mi-a Venit să sun la uşa dumitale). Mak şi Deb Mclntyre ? Cînd i-am văzut ultima oară, erau sănătoşi. Tina ? Tina., faţa lui se posomori. Avem multe dificultăţi cu ea.

— Vorbeşte-mi de ea.

— Refuză să mănînce. Mi-este teamă că va trebui s-o trimitem undeva în tratament. Doctorul este de părere câ r>u mai trebu'ie să stea cu mama ei. Le-am indicat pe doctorul Jaquith. M-am gîndit că era preferabil să mă adresez imediat doctorului. Doctorul Jaquith mi-a fost călduros recomandat de acea Camille Beauchamp, pe care am confundat-o cu d-voastră. (O ! Camille! Camille ! Ce fericit sînt că te revăd! Sînt tot aşa de nebun, după dumneata!)

— Să mergem ! Este timpul să ne ducem la teatru, îi chemă Gracia.

La teatru, Charlotte se găsi aşezată intre Elliot şi J. D Acesta n-avea de unde să ştie că ea era logodită cu vecinul lui. N-avusese ocazia să-i spună. Posibilitatea că va sta lingă J. D la teatru, trecuse, în timpul cinei, prin capul Charlottei (pe cînd era aşezată tocmai la celălalt capăt al mesei), dar speranţa era aşa de slabă . Erau doisprezece invitaţi.

Emoţia pe care o simţii, atuncii cînd el îi atinse braţul, o înfioră. Vecinătatea lui îi procura acelaşi extaz pe care-1 avusese la New York, în ziua cînd sosise, numai pentru simplul fapt că se afla în acelaşi oraş cu Jerry.

Ea rămase nemişcată, fără să vorbească, privind fix in faţa ei la scena iluminată, ca şi cum ar fi fost absorbită de spectacol. Dar în realitate, reprezentaţia nu era pentru ea decît un amestec de sunete, de viziuni, de forme şi de culori neinteligibile.

Şi J D. era incapabil să-şi dea seama de aceea ce se petrecea de partea cealaltă a rampei. Dar cel puţin nu era torturat de revelaţiunile pe care seara i le adusese Charlottei. Emoţia care trebuia să meargă spre Elliot,

Se revărsa, din ce in ce mai puternică, fără încetare, fritr-altă direcţie.

— Trebuie să te văd, şopti J. D. la urechea ei, la finele primului a.ct, apleaindu-se să-şi ia de jos programul. La finele actului al doilea : Mîine dimineaţă trebuie să plec la New York. Pot veni astă-seară ? Nu voi sta decît zece minute. Trebuie să-ţi vorbesc.

— Da, vino, spuse Charlotte.

Cînd Elliot, pe la orele unsprezece şi jumătate, însoţi Pe Charlotte pînă la uşă, intră, ca de obicei, în vestibul.

— Sînt puţin cam obosită, Elliot. Te rog Elliot, ca astă-seară sâ nu mai rămîi la noi, zise Charlotte.

— Cum vrei.

Totdeauna era plin de atenţie. O sărută.

— S-a întîmplat ceva ?

— Nu, Elliot, sînt numai obosită. Mîine toate vor t iarăşi bune.

XXII

Charlotte zvîrli mantoul de seară pe un scaun din vestibul şi intră in salonul care zăcea în întuneric. îndepărtă draperiile grele, ridică storul şi aşteptă pe J. D., privind prin perdelele de dantelă. Dacă J. D. suna, mama sa se deştepta şi punea întrebări.

Şi la douăsprezece fără un sfert, îl introduse în casâ.

Cînd pendula de cristal de pe şemineu, sună miezul nopţii, ea îşi spuse :

— Trebuie să-i spun, trebuie să-i spun.

Şi atunci cînd se stinse ultima bătaie a pendulei, [Charlotte zise cu vocea tare :

— Am să-ţi spun ceva, Jerry.

Dar chiar şi pentru urechile ei, vocea i se păru slabă 'şi distantă, înăbuşită de tumultul sentimentelor.

Jerry, după cum acţionă, se vede că nu auzise.

Cînd pendula de cristal, sună douăsprezec şi jumă- 'ate, ea strigă :

— Jerry, trebuie să terminăm ! Şi cum era într-o stare de spirit disperată, nu se mai gîndi să caute o Manieră mai puţin brutală ca să-i spună groaznica realj. t.ite : Sînt logodită cu Elliot Livington.

Stăteau pe sofa. El o ţinea în braţe. Strinsoarea Se destinse.

— Ce-ai spus ?

Ea repetă. Era prea îneuneric în cameră ca ea sâ-j poată vedea faţa, dar el se depărtă, în aşa fel că genunchii lor nu se mai atingeau, dar conturul nedesluşit al umerilor ţepeni, ridicaţi, era mai elocvent decît vorbele.

•— Aş fi vrut să ţi-o spun din clipa cînd ţi-am deschis uşa. Aceasta era intenţia mea, dar... O ! dar eram aşa de fericită că te-am revăzut ! Este aşa de bine sâ fjm iarăşi împreună !

— Iubeşti pe Livingston ?

Vocea aceasta nu mai era vocea lui Jerry.

— Nu aşa cum ne iubim noi. Nu ca noi. Nu, nu, M-air. gîndit că poate dragostea va veni, cu timpul Credeam că te voi putea uita, Jerry. Chipul dumitale după cum mi-ai spus, se ştersese puţin. Credeam câ n.J te voi mai revedea. Am făcut un pact şi dumneata i_aj respectat literă cu literă. Ţi-am trimis un desen cu o camelie şi dacă nu mi-ai răspuns, am gîndit...

— N-am primit desenul. Dar aceasta n-are nici o importanţă. Ce fel de om este Livingston ?

— O ! un tip drăguţ. îţi seamănă din multe punct# de vedere. Era singura raţiune care mă determina să creâ că-1 voi putea iubi. N-are ca dumneata simţul umorul al frumuseţii, al jocului şi n-am îndrăznit să-i spun, ţi-am spus dumitale în primele zile pe care le-am petreJ cut împreună, că am ascuns după cărţi, micile mele viril Ii place însă jocul de bridge, să călătorească, are doi bâ-ieţi care, după cum se pare, au oarecare simpatie pen ru mine şi, în plus, nu sînt prea bătrînă ca să am şi eu m copil...

J.D. se ridică brusc şi se îndreptă către una din |

eres_ trele cu perdelele de dantelă. Charlotee îl urmă.

— Cea mai mare parte din femei, doresc sâ ajfc-j copil, Jerry.

— Ştiu ! înţeleg ! Trebuie să plec. N-ar fi trebuit să fin. Nu ştiu ! Nu ştiu nimic !

Şi el se îndreptă spre scaunul pe care îşi pusese pardesiul şi pălăria.

— Nu pleca, spuse Charlotte. Nu mă părăsi aşa ! E groaznic ! Să r,e despărţim ca doi buni prieteni. Rârrtîi, la loc şi vorbeşte-mi de Tina.

— Astă-seară, nu.

îşi îmbrăcă pardesiul.

— Eşti supărat pe mine, Jerry ?

— Nu. Pe mine sînt supărat. N-aveam ce căuta aici. Regret. Trebuia să mă întorc lîngă Isabelle şi Tina şi să rămîn acolo pentru tot restul vieţii mele. Calificativul de bădăran este acela care se potriveşte unui bărbat care a fost iubit de o femeie ca dumneata şi apoi, din cauza simţului nobil al datoriei, a fugit şi a lăsat-o să se descurce cum poale. A fost dc'ja de neiertat, ceea ce am făcut, în primăvara trecută, în Italia. Dar acum, în momentul cînd erai pe punctul să uiţi şi erai şi logodită cu nn bărbat ca Livingston... trebuia... îmi arde creierul! Livingston mi-a plăcut. Doresc să te căsătoreşti cu el şi sâ ai un copil. O dorcsc ! O doresc ! repetă el, ca şi cum voia sâ se convingă pe el însuşi. Noapte-bună şi adio !

Ii luă mîna, o strinse violent, brusc, o lăsă să cadă şi ieşi fugind.

El descinsese la Statler. A doua zi dimineaţa, la orele şapte şi jumătate, după o noapte fără somn, Charlotte se duse în vestibulul din spatele casei, de unde mama sa n-o putea auzi şi chemâ pe Jerry la telefon.

îi spusese că trenul lui pleca la orele zece.

— Trebuie să te văd !

— Pentru ce ? Ar fi mai bine să nu ne mai vedem.

— Te voi vedea, chiar dacă ar fi nevoie, pentru asta, să iau trenul pentru New-York.

— Nu, nu. Weston merge cu acelaşi tren.

— Atunci, voi veni la hotel.

Cînd ea mersese pînă la un asemenea punct, nu ţinuse seama nici de mîndria ei, nici de teama că el ar fi avut o părere proastă despre ea .şi nici de faptul că depăşise hotarele bunului simţ. Era ferm hotărîtâ să-l vadă.

Sosi la hotel cu puţin înainte de orele nouă, reconfortată de o ceaşcă de cafea, pe care o băuse acasă, înainte de plecare. Discuţia lor avu loc De **galeria care domina holul.**

Charlotte vorbea acum tot aşa de rece, cum vorbise J. D. în ajun, cînd o părăsise.

— Era ceva pe care ţineam să-l clarific înainte de plecarea dumitale.

El stătea pe un fotoliu tapisat, în faţa ei şi ea fu frapată de paloarea şi slăbiciunea feţii; în plus, la lumină observă pe faţa lui, riduri pe care nu le avusese mai înainte. Diferenţa între părul bogat, faţa strălucind de sănătate a lui Elliot şi aparenţa plăpîndă a lui Jerry, era frapantă. Jerry purta tot costumul gri pe care-1 cumpărase la Neapole şi valiza, pe care o pusese lîngă fotoliu (căci era gata să urce în taxi), îi servise adesea de taburet, atunci cînd stătuse cu el într-un automobil.

— Cred că n-ai dormit, Jerry, observă ea, privindu-1 de aproape, încercînd să nu se distingă în timbrul vocii, dragostea care-o zbuciuma.

— Nu, nu prea bine, mărturisi el. Ce vrei să clarifici ? vjflfj

— Impresia greşită care o ai despre mine. Nu ştiu dacă mă voi căsători sau nu cu Livingston, însă, în orice caz...

— Dar, o doresc din suflet! Dacă n-o vei face, nu-mi voi ierta-o niciodată !

— Impresia greşită n-are nici o legătură cu Elliot. Este o impresie falsă pe care ai avut-o relativ la persoana dumitale. Că mă voi căsători sau nu cu Elliot, este o altă chestiune, însă vreau să-ţi retragi calificativul de bădăran, pe care ţi l-ai atribuit, Jerry.

-— N-o pot face. M-am gîndit toată noaptea. Noi ne iubim, nu este aşa ? (Ea făcu un semn afirmativ

din cap), Şi totuşi, nu pot face nimic, nici cel mai neînsemnat lucru, pentru dumneata ! spuse el brusc. Isabelle a pierdut şi puţinii bani pe care-i avea şi acum depinde de mine. Nu numai financiar, dar şi pentru faptul că trebuie sâ aibă un cămin, un scop. Cineva care să-i ceară să pună masa, cu care să-şi petreacă serile. Ea nu mai este în putere şi a renunţat la cea mai mare parte din activităţile ei sociale. Apoi, este la mijloc şi Tina. Ea m-aşteaptă ia sosirea trenului în gară, la New-York. Are un fel de fobie, căci işi imaginează că, în momentul cînd o voi părăsi, va muri. Nici un bărbat, care se află în situaţia mea, n-are dreptul să pună o femeie în încurcătura în care te-am pus eu !

— Ce încurcătură ?

— Cînd ţi-am afirmat că totul nu era decît un episod, care se uită repede, te-am amăgit. Ştiam că mă voi ataşa de dumneata, dar ceilalţi bărbaţi mi se pare mie, ies foarte uşor din situaţiile acestea. Eu însă nu. Ah ! dac-ai şti ! A trecut un an de atunci; dar nu te-am putut uita, Charlotte ! N-ar fi trebuit să vin ieri seară la dumneata şi el repetă aproape exact tot ceea ce-i spusese in ajun. Un bărbat care-şi permite să iubească o femeie şi se face iubit de ea, ştiind tot timpul că aceasta nu va duce la nimic bun decît să-i facă nenorociţi, este un bădăran.

N-o privea. Ochii lui erau fixaţi, pe deasupra ei, în vestibulul plin de lume.

— Şi care este femininul „bădăranului ?ª întrebă Charlotte, După părerea dumitale, sînt şi eu la fel şi, din acest punct de vedere, ai dreptate. Erai căsătorit şi eu o ştiam. Am intrat in viaţa dumitale conjugală, cu ochii mari, deschişi.

El se întumă spre ea şi o privi :

— Da, spuse el, cu vocea dulce, ai intrat aici şi ai făcut-o fericită, atît pentru Isabelle, cît şi pentru mine. Acum, Charlotte, sînt nespus de delicat cu Isabelle. 0 spune şi ea. O pot accepta cu mai puţin resentiment. Acum, de fiecare dată, cînd simt urcind în sinea mea vechea amărăciune, îmi

spun : în fine, ea nu m-a împiedicat să realizez unul din visurile mele şi imediat devin mai amabil. Aceasta nu provine dintr-un sentiment de culpabilitate, ci pentru că Isabelle n-a fost decît încarnaţia aceleia care m-a frustat de cele mai scumpe speranţe ale mele. Este cert că, după acest scurt şi divin intermezzo pe care destinul mi l-a dăruit alături de dumneata, Charlotte, am simţit, în general, mai puţină ură faţă de viaţă. Aşa că nu te-am blamat niciodată !

— Atunci pentru ce te blamezi singur ?

— Aceasta este cu totul altceva.

— Nu. Te-am ascultat. Acum ascultă-mă şi pe mine Iţi aminteşti de istorioara pe care ţi-am povestit-o, istorioara Sarei Crewe, care trăia singură şi fără prieteni, în mansarda sa pină in ziua cînd un bătrîn amabil şi bogat, a trecut pe acolo şi i-a înfrumuseţat viaţa ? (El ridică fruntea). Şi dumneata m-ai întrebat, care a fost pentru mine bătrînul bogat şi bun care a înfrumuseţat mansarda mea ? Ei bine ! Dumneata ai fost! Cu toate că nu erai nici bogat şi nici bătrîn.

— Nu te înţeleg prea bine ce vrei să spui ; dar mi-ai vorbit aşa de frumos !

— Dumneata ai fost acela care ai contribuit cel mai mult la înfrumuseţarea existenţei mele posomorite. Dumneata eşti acela care a mobilat mansarda mea, tristă şi goală, cu lucruri frumoase. Chiar în ziua cînd ne-am în- tîlnie, mi-ai oferit un flacon cu parfum şi m-am simţit că sînt cineva. Fără dumneata, niciodată n-aş fi îndrăznit să joc bridge în cursul croazierii. Dumneata ai fost primul meu prieten. Dumitale îşi datorez că am avut pe Mack şi Deb. Şi Iară Mack şi Deb, n-aş fi făcut parte din sextet. Dar ceea ce este mai important decît orice, este faptul că bărbatul pe care dumneata il numeşti un „bădăran", mi-a dăruit încrederea care s-a născut din certitudinea că voi putea fi iubită de un asemenea bărbat. Aşa de nobil, aşa de bun, că mă simţeam mîndră de fiecare dată cînd mă gîndeam la el. Şi ce mult simţeam nevoia, atunci cînd m-am înapoiat acasă,

să fiu mîndră de ceva! Cind am primit cameliile şi am înţeles că dumneata te gîndeşti la mine, ştiam că voi intra, fără să tremur, în vizuina leului. Ceea ce am şi făcut! Şi leul nu mi-a făcut nici un rău ! Cameliile erau ca o amuletă. In plus, continuă ea, dumneata m-ai făcut să fiu mai amabilă cu bărbaţii. Deci, indirect, dumitale îţi datorez pe Elliot. Nu cred ca Elliot fără intervenţia dumitale, să mă fi găsit atrăgătoare. Aşa că trebuie să retragi caracterizarea pe care ţi-ai făcut-o.

— In carte spune ce s-a făcut bătrînul bogat care a mobilat mansarda Sarei ?

— Nu-mi amintesc. Aceasta n-are nici o importanţă. A săvîrşit un miracol, ceea ce ai făcut şi dumneata

O ! nu este oare minunat, Jerry, că putem fi iar împreună ? exclamă ea, cu un sentiment de bucurie, de data aceasta prietenesc, care o invadase iar.

— Iţi spun eu ce-a făcut. Fiind bătrin, a murit pe neaşteptate şi astfel Sara fiind liberă, s-a căsătorit cu un tinăr Romeo.

Charlotte privi cu atenţie pe J. D. Paloarea lui iar o frapă.

— Nu-mi plac glumele de genul acesta. Cîte kilograme ai pierdut în ultimul timp ? Ieri seară am observat că n-ai băut eocktail ? De ce ?

— N-avem cu ce măsura posibilităţile noastre şi deci n-am mai băut alt cocktail pentru că mai băusem un pahar înainte. Mă simt foarte bine, dar... deşi nu este cazul, faptul acesta te-a îngrijorat ?

— Desigur că nu ! Mi-a fost perfect egal, căci ceea ce este mai frumos în viaţa mea nu există decît in spiritul meu, definitiv despărţit de dumneata, parcă nici n-ai exista.

— Dar ne vom despărţi definitiv şi total.

— Numai In ceea ce priveşte spaţiul. Şi nu prin kilometri ! Cînd plouă sau ninge la New-York, şi aici se petrece acelaşi lucru şi cu toate acestea noi putem, in gind, să împărtăşim aceeaşi durată de timp, acelaşi timp care trece de la o lună nouă la alta, aceleaşi sezoane şi aceleaşi vacanţe. Putem să ne gîndim unul la altul, să ne urăm securitate şi fericire şi să fim fericiţi de ceea ce, fiecare dintre noi, vede, ştie, îşi aminteşte, de ceea ce este totdeauna posibil, ca ieri seară, adică să avem posibilitatea ca intrînd intr-un salon, sau ocolind un colţ de stradă, să ne intîlnim. Şi chiar dacă nu ne vom mai întîlni niciodată, speranţa că aceasta se va putea întâmpla, totuşi este ceva, nu este aşa ?

— Da, este mult, foarte mult ! Şi eu mă aşteptam mereu să tc întilnesc la fiecare colţ de stradă. îţi mulţumesc c-ai venit acum şi m-ai scos din infern.

El surise.

— Vei retracta cuvîntul acela ?

El se ridică. Sosise timpul să plece. Şi Charlotte se ridică.

— Mi-ai spus, ieri seară, că doreşti sâ ai un copil, ■ spuse el mieros. Mi-ai spus câ aproape toate femeile doresc aşa ceva. Dacă aş putea crede câ făcînd ceva care să-ţi permită să apreciezi... sâ iubeşti pe cineva care, după toate aparenţele, te va face fericită, ei bine, aş retracta cuvîntul acela ; şi astfel nu voi regreta niciodată că am venit ieri, n-aş regreta nimic. Desigun, te vei căsători cu Livingston, nu este aşa Charlotte ?

— Voi încerca, Jerry.

El ii luă mîna şi o reţinu în mîinile sale.

— De acum înainte, toate sărutările noastre, trebuie sâ fie imaginare, spuse el pe un ton de regret.

Apoi, timp de cîteva secunde, cufundă privirile sale in ochii ei :

— La revedere, scumpo, murmură el.

— La revedere, dragule, răspunse ea.

Şi pe cînd ea îl privea îndreptîndu-se, cu paşi repezi, spre scară, un gînd străbătu prin mintea ei. Toate acestea se mai întîmplaseră. Desigur, la Neapole ! Iată încă o scenă care se repetă. O ! o va completa el ? îi va adăuga şi ultima scenă ? Da ? Nu ? Pe treapta a treia a scării, el se opri, întoarse faţa lui palidă spre ea, ridică pălăria cu mîna sa rigidă ca un catarg şi dispăru.

XXIII

Inapoindu-se spre Marlborough Street, Charlotte mergea cu pas iute şi cu capul sus. Dar din cînd în cînd clipea repede din ochi ca sâ reţină lacrimile. Nu erau însă lacrimi de disperare. Se simţea copleşită de o teroare exaltată pe care n-o simţise niciodată pînă atunci, datorită, pe de o parte dovezilor de dragoste pe care i le dăduse Jerry şi pe de alta calităţii acestui amor. îl dorise totdeauna şi-l dorise chiar mai mult decît pe fericirea sa. în sentimentele care le avea pentru el,

se amesteca acum şi un element de veneraţiune. Voinţa lui era mai puternică decît a ei, prevederea lui mai mare, dragostea lui pe un plan mai superior.

De cîte ori îşi reamintea gravitatea vocii lui cind cânta s-o convingă să se căsătorească cu Elliot, se simţea emoţionată, înţelegînd dorinţa lui altruistă, adică s-o vadă fericită. Era straniu, că deşi iubea pe Jerry, pentru dragostea lui trebuia să se căsătorească cu un alt bărbat! Ce noroc că-1 văzuse a doua oară ! Această nouă dovadă a dragoste» lui, va străluci asupra ei In fiecare zi ca o binecuvîntare. Şi poate că soarta i se va părea mai suportabilă, ştiind că ea îl va iubi mereu. Nu-i era oare permis să iubească toată viaţa pe un bărbat la care fusese nevoită să renunţe pentru totdeauna ? Elliot iubea şi acum pe Elene.

In timp ce se contura grădina publică — care, in acest moment semăna cu un covor verde şi brun, ros de molii — se simţi invadată de o încredere nemărginită. Va avea o viaţă plină, bogată, fericită, cu toate că nu se putea căsători cu bărbatul către care se simţea atrasă instinctiv.

O atracţie instinctivă între două persoane al căror ideal este superior, nu interzicea absolut in totalitatea sa, reluarea unor anumite raporturi. Dacă Jerry şi cu ea îşi menţineau inteligenţa cu care să dirijeze această atracţie instinctivă, poate că vor putea să se vadă din cînd in cînd, natural că in văzul tuturor, fără să facă rău nimănui şi chiar profitabil celorlalţi, cum o dovedise atitudinea mult mai amabilă a lui Jerry faţă de Isabelle. Faptul că vobise cu Jerry, stînd foarte simplu în faţa lui, la hotel, dăduse Charlottei acel sentiment de perfectă înţelegere, care era pentru ea maximum de bucurie. Cînd va fi solid ancorată de căsătorie şi cînd Jerry nu va putea nici să-i reproşeze, nici să prezinte un pericol, desigur că vor putea să fie prieteni! Perspectiva aceasta o făcu să grăbească pasul. O luă pe strada Marlborough Street, cu hotărîrea fermă să se căsătorească cît mai curînd posibil, cu Elliot Livingston.

Dacă a doua intîlnire cu Jerry s-ar fi terminat la Weston, n-ar fi avut consecinţe serioase. Charlotte nu simţise decît după cîteva zile efectul torentului de emoţii pe care le pricipitase Jerry asupra ei, la teatru şi apoi în salon. Aceasta se petrecuse atunci cînd, revăzînd pe Elliot (o săptămînă mai tirziu, căci el fusese plecat din oraş. după afaceri), înţelesese că-i era imposibil să vîslească dragostea ei către Elliot, ca şi cum ar fi încercat să facă apa să curgă de jos în sus.

La început luase lucrurile în glumă. Cu timpul însă, impresia cauzată de cea de a doua întîlnire cu Jerry, începuse, ca şi prima oară, să se manifeste. Ar fi trebuit să nu se mai gîndească la această întîlnire, însă ori de cîte ori retrăia momentele preţioase care le petrecuseră în scurta lor întîlnire, se simţea inundată de o bucurie care o învăluia ca o muzică vibrantă. Nu era de mirare că Elliot nu putuse să scoată din ea această muzică secretă. Nu era greşala sa. Nu era nici slăbiciune şi nici incapacitate din partea lui. Nici un bărbat n-o putuse emoţiona ca Jerry. El ar fi trebuit să întrebuinţeze inteligenţa lui s-o facă să uite şi să-i îndrepte gîndurile spre el.

La început, Elliot nu observase schimbarea aceasta. Ea rezista dorinţei de a-1 îndepărta şi răspundea la mîn- gîierile lui timide. Ea citise undeva că, procedînd ca şi cum ar fi simţit o emoţie, va sfîrşi prin a o simţi într-a- devâr. Dar sînt emoţii care se aseamănă cu caii pe care poţi să-i duci in fiecare zi la rîu, dar nu-i poţi sili să bea apă... Dragostea ei pentru Elliot nu voia să prindă viaţă.

Ca sâ pară emoţionată în timpul duratei unei sărutări scurte, nu era prea dificil, însă nu putea păstra această stare sufletească în timpul momentelor lungi cînd sta lingă el. In automobil, la teatru, peste tot unde era posibil, el căuta să stabilească totdeauna cu ea un contact fizic. Dorinţa ei de a se depărta de el, devenea, după cîteva minute, o dorinţă aproape irezistiblă.

Lui Elliot îi plăcea să împletească degetele lui

cu ale ei şi să asculte, uneori timp de o oră, radio. El prefera să împletească degetele lor mai mult decît să ţină mîna strînsă, în scobitura pumnului. Ea nu dorea ca el să-i mîngîie mîna, dar ar fi vrut ca el să reuşească să spargă armura ei de gheaţă, care, cu timpul se ingroşa şi astfel, printr-un mijloc oarecare, bun sau rău, să-i probeze că nu era incapabilă să răspundă sentimentelor lui.

într-o duminică după-amiază, după mai multe săp- tâmîni de la reapariţia lui J. D., stăteau pe canapea în salonul din Marlborough Street, ascultînd la radio, un concert simfonic. Charlotte voi să-şi retragă degetele din mina lui Elliot, sub pretext că trebuia să-şi aranjeze o şuviţă de păr. Nu le mai puse însă in mîna lui. îşi retrase chiar şi genunchiul care atingea pe al lui.

— Nu-ţi place să-ţi ţin mîna, Charlotte, nu este aşa ?

— O ! ba da, Elliot !

Şi imediat alunecă degetele sale între degetele lui.

— Am observat, de cîtva timp, că, după cîteva minute, îţi retragi mîna.

— N-o voi mai face ! Nu sînt obişnuită, iată totul ! Nu trebuie să uiţi că sînt o fată bătrînă, Elliot.

Ea încercă să dea vocii ei un ton vese şi plăcut :

— Trebuie să mă înveţi să fiu tandră şi afectuoasă Fă-mă să te iubesc !

Ea se apropie de el. El o îmbrăţişa.

„închipuieşte-ţi că este Jerry. închide ochii şi respiră parfumul lui Jerry, imaginează-ţi pe Jerry, simte pe Jerry ! Eârbatul acesta este aşa de bun, aşa de plăcut! Nu mai fi încăpăţînată şi iufceşte-1! Iubeşte-1 !* Dar mai uşor ar fi reuşit să mişte o bucată de plumb de pe fundul rîului, decît sentimentele ei.

Elliot retrase mîna ca să închidă radio, apoi Impeti degetele sale cu ale ei şi îi înconjură mijlocul cu mîna cealaltă. Şi acesta, ca şi împletirea degetelor, era unul din obiceiurile lui Elliot. Pentru prima oară ea simţi ceva ca

o aversiune.

— Ştii oare, scumpă prietenă, unde vom fi de azi in şase săptămîni ? întrebă Elliot. Vom fi pe ocean, la o depărtare de două zile de San-Francisco. Şi după două săptămîni, toţi vor şti. (El apucă mai strînse degetele ei şi le dezmierdă blînd). Secretul acesta mă apasă. Sînt fericit că nu va mai fi necesar.

Charlotte se ridică, retrase mîna şi încrucişă braţele.

— După două săptămîni! Groaznic ! Logodna la Boston este ca şi o căsătorie. Vreau să fiu sigură. Ştii ce-aş dori eu ?

— Nu. Spune-mi.

— Aş vrea, ca săptămînă viitoare, să mă duci să cinez intr-un local de bohemi, unde să ne distrăm nebuneşte

— cu cocktail-uri, cu şampanie — şi apoi să mă curtezi cu pasiune. Atunci voi şti dacă te voi putea iubi sau nu.

dacă nu sînt complet rece. (Ea observă aerul său perplex). Crea ce aş vrea, este să mă debarasez de frică, de teamă... Dacă voi reuşi, numai o singură dată, voi fi, fără îndoială... mai încrezătoare.

— Nu este nevoie să te îmbeţi, ca să cîştigi încrederea. înţeleg îndoielile care le ai. Şi Elene le avea. Timpul îţi va da încrederea necesară. Voi fi răbdător.

— Nu, Elliot. N-am aceleaşi temeri ca Elen. Nu aceasta am vrut să-ţi spun.

— Atunci ce vrei să zici ?

— Nu ştiu cum să-ţi spun. Aşteaptă. Am citit o istorioară, cu o femeie puţin cam rece, care a avut, în tovărăşia unui bărbat, un accident de automobil. Era pe o noapte friguroaosă şi ei au fost nevoiţi să se învelească toată noaptea îritr-o cuvertură ca să se încălzească, E drept că înainte de a se învălui, ei au băut ceva foarte tare şi ea s-a îndrăgostit de el pentru că îşi pierduse, pentru o clipă, instinctul apărării. Ea a fost simplă... naturală. Vezi...

Ea tăcu brusc, căci expresia lui Elliot trăda dezaprobarea ca şi cum ea ar fi spus ceva care

ofensa bunul gust. Ea simţi urcîndu-i-se în obraji roşeaţa obişnuită.

— O ! ceea ce ţi-am spus, Elliot, are aerul că este puţin cam pornografic.

— Cam aşa ! Noi nu facem parte din genul acesta. (El făcu o pauză). Mă întreb uneori ce cărţi ai citit. Iată ce idei îţi bagă în cap ! De ce-ţi place să citeşti asemenea cărţi ?

— Aceasta este viaţa, Elliot. Şi oamenii sînt aşa !

— Nu este felul de viaţă pe care-1 admir. Nici persoanele pe care le găsesc agreabile de a fi împreună cu noi. Să se îmbete şi să se învelească într-o cuvertură !

— O ! Elliot, nu cred că mă voi ridica vreodată pînă la idealul dumitale ! Nu semăn, pentru nimic în lume, cu mama dumitale, nici cu Elene, nici chiar cu cei din propria mea familie. Vezi, am scăpat din tipar şi m-am format într-un fel oarecare, poate chiar neplăcut. Sînt persecutată de ideea că dumneata eşti unul din oamenii cei mai buni şi Cei mai nobili din lume şi duresc din suflet să am căminul şi copilul meu ; aş fi, desigur mîndră să fiu soţia dumitale, dar... mi-e teamă că nu se va putea.

— Astă-seară, Charlotte, eşti obosită. Cînd vom fi căsătoriţi, totul va merge minunat. Este un fapt precis, că perioada logodnei este penibilă. Nu te voi grăbi în nici un chip, înainte ca să fii gata.

— Dar dacă... vei rămîne tot aşa de rece cu dumneata ?

Cuvîntul îl făcu să sară în sus.

— Pe Elena am făcut-o fericită, spuse el, cu toate eă era vizibil că nu-i plăcea să vorbească despre un fapt aşa de intim.

— Nu vei putea să ai două femei care să semene una cu alta.

— Este nevoie să vorbim de asemenea lucruri, Charlotte ?

— Nu, Elliot, nu. Nu voi mai vorbi.

— Foarte bine. Să dăm drumul la radio.

El deschise radio, apoi vîrî degetele sale între

degetele ei, bătînd genunchiul cu mîna cealaltă El dădu capul pe spate şi închise ochii :

— Este tot ceea ce-ţi cer.

Ea se forţă să rămînă nemişcată.

Din ziua aceea, en nu mai dădu lui Elliot nici o sugestie şi nu mai căuta remediul unei stări de lucruri pe care nu o putea schimba. Acceptă deci verdictul că boala ei era incurabilă, dacă nu va interveni poate un miracol. Şi se agăţă, timp de săptămîni, de această speranţă slabă.

Dacă deznodămîntul nu se produse decît pe la sfîrşitul primăverii, aceasta se datorează blîndeţei supraomeneşti a lui Elliot. Cînd, la cîteva zile după duminica aceea, după-amiază, cînd, stînd pe canapea, ea îi spuse, arătîn- du-i că nu putea admite ca anunţul logodnei să aibă loc de azi în zece zile, el n-o certă.

— Căsătoria noastră va fi aşa de discretă că nu vei fi silită să te gîndeşti la anunţul nostru de logodnă. Dacă nu vrei, nu-1 dăm.

— O ! nu merit absolut deloc atîtea griji ! Dar Elliot, la finele lui aprilie, mi se pare nespus de groaznic.

El nu răspunse imediat.

— Bine, zise el. Ţi-am spus că pot s-aştept. Este ade- varat. Am observat, mai ales în ultimul timp, că eşti ne- ‘‘nişlUă şi nervoasă. Putem renunţa la Hanolulu. Poate '-'â preferi să aminam in iunie sau iulie şi la vara viitoare sâ mergem în Anglia ? Ce zici ?

— O ! mi-ar place mai bine aşa.

Şi fără eforturi conştiente, ea se strînse lîngă el, pentru prima oară de la reapariţia lui J.D., fericită atunci cînd simţise braţele lui în jurul mijlocului ei.

— O ! Elliot, sper că în iunie toate vor fi bine, ˢpuse ea.

Şi ceva cald şi liniştitor urcă prin corpul său.

Dar aceasta nu era decît mila şi mila ca şi morfina, poate, pentru cîtva timp, să înnâbuşe aversiunea, dar cînd efectul a trecut şi aversiunea

revine, durerea este şi mai ᵛie, căci i se adaugă sentimentul datoriei. Adesea simţi resentimente chiar şi pentru binefăcătorul tău.

Pentru moment, starea emotivă a Charlottei era aşa de penibilă, că se gîndea să vorbească lui Elliot, despre D., distrugînd astfel idealul pe care el ii creease din] fiinţa ei, pînă la punctul cînd el nu va mai voi s-o ia înj căsătorie. Dar n-o putea face fără să distrugă reputaţia! lui J. D. Gîndul că Elliot poate va aplica lui J. D. termenul pe care ea i-1 ceruse cu încăpăţînare să-l retragă, cu ocazia întîlnirii lor de la Statler, îi era de nesuferit. Numai tăcerea ei putea prolegui pe J. D. de un verdict aşa de nedrept.

Zăpada din martie se topi sub ploaia de aprilie, vîr [1] *uî de aprilie aduse brizele din mai, florile din m?: anunţară pe iunie şi logodna Charlottei cu Elliot se *pi"'* sea mereu în acelaşi stadiu. Amîndoi erau ca victima unr boli care progresa lent. La început o parte, apoi alt* creierul şi corpul încetează să mai funcţioneze, pînă cîrftt în cele din urmă, nu mai rămîne decît respiraţia auto.> mată şi bătaia mecanică a inimii. i -

Sfîrşitul veni mai repede, decît dacă s-ar fi întîmpls*' astă-iamă. Elliot era un jucător de golf entuziasmat. Bfet asemenea, ii plăcea călăria şi Charlotte nu putea sfc însoţească la nici unul din sporturile acestea. în plus, şt, petrecea cincisprezece zile, atunci cind gheaţa se top-la pescuit în Mâine. In consecinţă, nu mai avură prcy tnulte raporturi intime. Puţin timp după reîntoarcerea lui din Mâine, logodna fu ruptă. în momentul acesta, sărutările lui Elliot deveniseră mai scurte şi fără convingere şi nu se mai gîndea sâ împletească degetele sale cu ale logodnicei. Dragostea lui pentru Charlotte luase subit o întorsătură bine definită şi nu se mai manifesta spontan.

Sfîrşitul fu o uşurare pentru amîndoi. El se produse într-o după-amiază, în salonul din

Marlborough Sreet. Ca şi atunci cînd cineva moare de o moarte naturală, ultimele momente ale logodnei, fură impregnate cu o oarecare demnitate. Charlotte fu fericită că nu ratase sfîrşitul. Metodele naturii, mai puţin violente, sînt, in general, mai puţin jalnice. Nu fusese nimic tragic, nici dureros în ultimele momente ale logodnei lor. Amîndoi erau pregătiţi.

— Am trecut azi pe la agenţia de voiaj şi m-am interesat de locurile rezervate pentru călătoria noastră din iunie. îmi dau seama însă că nu eşti încă gata.

— îmi pare râu. Ştiu că-ţi place să fii în Scoţia în luna august, pentru deschiderea vînătoarei de cocoşi sălbatici.

— Am rezervat trei locuri în loc de două. Cei doi fii ai mei n-au fost niciodată în Anglia. Ii voi putea lua cu mine, in cazul cînd refuzi să mergi.

— O ! Vei face asta, Elliot ?

— Desigur. (Tăcură.) Mă gmdesc la noi, Charlotte.

fî _

— Poate că ai dreptate ! Poate că nu vom putea fi I *iciţi.

.. — Elliot, eu cred că nu voi fi o tovarăşă bună pen- i tine. După cum vezi, nu ştiu nici să călăresc, nici să ^*ig* cu puşca, nici să joc golf sau tenis, nici să skiez, nici patinez, adică nu ştiu să fac nimic din ceea ce-ţi place . mitale Cred c-ar fi bine să te căsătoreşti cu cineva X'e-ţi împărtăşeşte gusturile. De asemenea, ar fi mai ţie să-ţi iei o tovarăşă mai tînără, care poate fi pentru eţii dumitale, ca o soră r.ai mare şi cu care să împăr- ; ească sporturile lor favorite.

: — Faptul că nu eşti sportivă, n-ar avea nici o imit >rtanţă, da fă m-aş fi putut face iubit de dumneata. Dar după cum văd, n-am reuşit. Este pentru prima oară cind mi se intimplă sâ eşuez intr-o întreprindere.

— Nu este greşeala dumitale. Nu mi-o pot explica, dar ştiu că nu este greşeala dumitale Şi sâ

nu-ţi închipui, Elliot, că totul a fost in van. Dumneata m-ai ridicaţi în ochii familiei şi acesta este singurul lucru pe care l-am făcut in viaţa mea cu care mama să se mîndreascăi De asemenea, m-ai făcut să fiu mîndră, Elliot, adăugă eal

El nu spuse nimic. Stăteau in picioare, unul lîngă! altul, în faţa uşii cu geamuri, privind în stradă, în locJ să se privească. Maşina lui lungă, neagră, luxoasă (şii maşina, ca şi Elliot, era o maşină frumoasă, conserva-J toare, o aristocrată printre celelalte), era trasă lîngă liniai galbenă, in faţa uşii. „Pentru ultima oară viitoarea meaj maşină", îşi spuse Charlotte.

— Desigur, Elliot, în afacerea aceasta, dumneata n-al avut nici un beneficiu. îmi dau seama.

— Mi-ai arătat că mai sînt capabil să iubesc cu pa-{ timâ. De cind Elene a murit...

— O ! Elliot, dacă ai putea crede că ţi-am servit de punte...

— De punte ?

— Da, o punte pe care ai aruncat-o intre mîhnirea dumitale c-ai pierdut pe Elene şi posibilitatea de a fi fericit cu altă femeie. Poate că pe vapor sau in Anglia, vei intîlni o femeie, care nu va avea vreun motiv sâ nu te iubească şi astfel, fiind pregătit pentru ea, puntea fiind aruncată, etc...

— Şi eu bănuiesc că vei intîlni într-o zi vreunul pentru care să fii gata...

— Nu, nu cred că mă voi căsători vreodată. Există femei care nu sînt făcute pentru căsătorie. Deci îţi mulţumesc pentru că mi-ai cerut mîna. în orice caz, voi păstra veşnică amintirea aceasta!

Ea surise, forţindu-se să glumească, căutînd să îndepărteze, pentru moment, solemnitatea lui. Elliot nu răspunse surîsului ei.

— Ce vei face in vara aceasta şi după aceea ?

— Vom închide casa, vom merge în Mâine, vom reveni, vom redeschide casa, şi voi îngriji pe mama ca şl mai înainte. Sînt nespus de mulţumită, Elliot, că nu sînt nevoită să-ţi înapoiez verigheta.

— Cînd îmi dai voie să vorbesc cu mama şi surorile mele ?

— Chiar astă-seară. Şi eu voi avertiza familia mea.

Tăcură.

— Trebuie să te sărut înainte de plecare ?

— Nu. Nu este o despărţire veşnică. Ne vom revedea la toamnă. Vom rămîne priteni, nu este aşa ?

— Desigur ! (Iar tăcură.) Atunci, la revedere!

— La revedere, Elliot. Pe curînd.

După o clipă, ea îl auzi coborînd scara, apoi percepu zgomotul innăbuşit al uşii de la intrare, pe care el o închidea. El nu avusese niciodată obiceiul să se întoarcă şi să-i facă semn, şi nici ea să-l urmărească din ochi pînă ce dispărea ; dar de data aceasta, ea îl privi pînă ce trecu trotuarul, se urcă în maşină şi închise portiera. Automobilul porni. Ca şi cum ea îndeplinea ultimul rit, urmări cu ochii maşina care se depărta şi care, în cele din urmă, dispăru departe, în furnicarul de atomi mişcători.

Ultimul gest al lui Elliot, se asemăna cu ultimul suspin al tatălui Charlottei, cind acesta dispăruse din lumea celor vii. Nu avusese loc nici un horcăit, nici o luptă. El aspirase îndelung şi parcă se oprise puţin. Ea crezuse că el îşi reţine respiraţia şi întrebase infiermiera, din priviri. Aceasta ridicase capul, surîsese, trăsese degetele din pumnul bolnavului, privise ceasul său şi spusese, pe un ton calm • Orele 5 şi 23. Charlotte privi ceasul său 5 şi 55. Un val de lacrimi îi tulburară privirile.

Zgomotul respiraţiei gîfiite a tatălui său, la început îi lipsise nespus de mult. Timp de săptămîni, zgomotul acesta fusese tot aşa de regulat ca şi marea pe plaje. In prezent, eforturile laborioase pe care le depusese în timpul logodnei sale cu Elliot, de asemenea nu dispăreau. Nu mai era nevoie să caute să se adapteze dorinţelor lui. Nu mai existau nici scurte sclipiri de speranţe false. Totul se sfîrşise... pentru totdeauna.

Nu va avea niciodată un copil. Nu va avea niciodată un cămin. De asemenea, nu va mai avea niciodată un prieten care să tindă către ea. Nu mai era tînăr. Contemporanele ei îs» găsiseră de mult prieteni')or intimi. Relaţiile de felul acesta trebuiau să înceapă devreme. Pentru ea nu mai era loc. Se înscrisese prea tîrziu. „O | .Jerry, unde eşti? .Am nevoie de tine! Am mare nevoi[e] de tine !“

Şi ea se trînli pe pat şi plînse.

XXIV

Cînd auzi de desfacerea logodnei, mama Chariottei era disperată. Ii plăcea nespus de mult ca Elliot Living- stone să fie soţul fiicei sale. Cu toate că ani de-a rîndu] tirania sa se exercitase asupra Chariottei, după cum se părea, egoistă şi crudă, instinctul ei matern era foarte dezvoltat. „Uneori tirania este una din expresiile instinctului matern“, ii jspusese Chariottei doctorul Jaquith.

In seara aceasta Charlotte cină singură acasă sau cel puţin stătu la masă, apoi urcă în camera mamei sale. Aceasta stătea în căruciorul ei, lingă fereastră. Charlotte luă loc, in faţa ei, pe un scaun cu basculă.

— De ce, azi după-amîază, Elliot a plecat aşa de repede ? întrebă mama sa, pe un ton aspru. N-a stat mai mult de o jumătate de oră.

— Mamă, Elliot şi cu mine am rupt logodna.

Doamna Vale era rezemată de spatele scaunului căruciorului. Corpul ei înţepeni ca şi cum ar fi trecut prin el, descărcarea unui curent electric.

— Ce-ai spus ?

Charlotte repetă spusele ei.

— De ce ai făcut asta ?

— Pentru că nu-1 iubesc, răspunse ea, balansîndu-se uşor înainte şi înapoi.

— Tîmpită ! Ce vîrstă ai ? Nu-1 iubeşti ! După părerea mea,- la vîrstă ta, procedind în felul acesta, nu te-[a]l bazat decît pe o nebunie sentimentală !

Charlotte nu băgă de seamă observaţiile acestea.

— Ce gîndeşti sâ faci acum ?

— Să-mi cumpăr o pisică şi un papagal şi să rr»â bucur de fericita mea singurătate, răspunse Charlott$_e$ alene, continuînd să se balanseze.

— Fără nici un venit ?

— Ţi-am mai spus-o că aceasta nu mâ înapâimîntâ.

— Mă întreb, uneori, Charlotte, cum ai putut fi fiica mea ! N-ai nic i o ambiţie ? Nici simţul obligaţiilor faţă (.le familia ta sau faţă de mine ? Aveai şansa să uneşti numele de Vale cu acel al uneia dintre cele mai onorabile familii din oraşul acesta, Livingston şi tu vi şi-mi spui că nu-1 iubeşti ! Vorbeşti ca o fată romantică de şaisprezece ani.

— Slnt de acord cu tine mamă, încuviinţă Charlotte, calmă. Dar vechea mea amărăciune care zăcea sub cenuşă, era prea aproape de suprafaţă.

Aparenţa ei de impasibilitate, înfurie pe mama sa.

— Nu te mai balansa, porunci ea. (Charlotte se supuse). N-ai făcut nimic cu care mama ta să se mindrească. Absolut nimic. Şi nimic cu care te-ai fi putut mindri tu insăşi. Găsesc că ar trebui să-ţi fie ruşine c-ai venit pe lume şi ai trăit toată viaţa sub numele de Charlotte Vale, de „domnişoara* Charlotte Vale.

— N-am dorit să mâ nasc, răspunse Charlotte, invadată de amărăciune. Şi nici tu n-ai dorit ca eu să vin pe lume ! Pentru amîndouă a fost o calamitate.

Ea tăcu. Ochii mamei scinteiară. Avea aerul feroce ca un vultur turbat. Deschise gura să vorbească, apoi o închise, strîngind puternic din buze, căutînd să devină stăpînă pe ea insăşi. Un fel de spasm contractă o clipă muşchii feţei sale.

—O ! mamă, şâ nu ne certăm. De cîtva timp ne-am avut aşa de bine !

Din nou, mama Charlottei încercă sâ vorbească fără însă să reuşească. Iar i se contractară muşchii.

— Ceea ce am spus, este groaznic. Nu m-am gîndit. Mamă, regret.

Dar regretele Charlottei veniseră prea tîrziu. Mîirule mamei sale sc crispaseră pe braţele fotoliului. Fără nici un alt avertisment şi fără nici un alt cuvînt în plus, una din mîinile ei se desprinse din strînsoare şi alunecă de-a lungul

fotoliului în aceiaşi clipă, corpul se prăbuşi şi se ; înclină pe o parte, ca o luntre care se cufundă.

Charlotte alergă spre uşă.

— Dora ! Dora ! chemă ea.

Dora ajută Chariottei sâ repună corpul prăbuşit în poziţia anterioară ; din gura strimbă, pe faţa desfigurată, ieşeau sunete stranii.

încă o dată Dan Regan ridică în braţele sale corpul prăbuşit al bătrînei.

— Ţineţi-vă bine, spuse el cu voioşie.

Se părea că ea înţelesese. Braţul sting se agăţă de gîtul lui.

— Destindeţi-vă !

Braţul sting se supuse ordinului său.

Dan o culcă cu precauţiune în mijlocul palului mare. Dora o îmbrăcă cu cămaşa groasă de flanelă şi o acoperi uşor cu cearşaful, apoi cu cuvertura călduroasă şi murmură mîngiind-o :

— Haide! Haide ! mamă-mare! Dora este aici. Şi Dan. Dora şi Dan, înţelegi ? Nu te nelinişti, scumpă ma- mă-mare !

Doamna Vale încercă să vorbească, dar din gura sa nu ieşiră decît sunete nearticulate. Desigur, ca şi braţul drept, limba îi era paralizată. Charlotte întoarse ochii de la priveliştea aceasta care-i strîngea inima de mîh- nire şi remuşcări. Nu putu face, pentru moment, nimic altceva. Coborî în salon ca sâ aştepte.

După o jumătate de oră, sosi încă o infirmieră.

— S-a întîmplat azi ceva care ar fi putut-o enerva ? întrebă Dan cînd veni, în salon cu Dora.

— Eu nu ştiu nimic, spuse Dora.

— Da, s-a întîmplat totuşi ceva, o contrazise Charlotte. Este din cauza mea. Mama şi cu mine ne-am certat. Este greşeala mea.

— O ! nu cred, domnişoară Vale. Adesea aceste simp- tome vin la oamenii bătrîni, fără să fi fost provocate.

— încerci să mă aperi Dan. E frumos din patea ta, dar eu sînt responsabilă, insistă Charlotte. Am spus mamei cîteva cuvinte groaznice.

— Chiar dacă aşa stau lucrurile, nu cred că

efectul să fi provenit aşa de prompt după cum crezi dumneata. A fost doar o coincidenţă.

— Nu, am văzut totul. Ştiu că este '«nna mea. Grp- şala mea!

După cinci zile, Dora se strecură dis-de-dimineaţă in c arena Charlottei şi ii şopti :

- Nu este oare o fericire pentru mama-mare ? Cînd am intrat să văd cum îi merge, am găsit-o adormită pentru totdeauna.

— Este vina mea ! Este din vina mea, Dora ! repetă iar Charlotte.

In dimineaţa funerariilor, Charlotte se strecură îii camera întunecoasă a mamei sale. Aceasta era întinsă pe patul ei, acoperită cu dessoul de dantelă. Era îmbrăcată cu cea mai frumoasă rochie de catifea neagră, gata să coboare să joace pe Marea Doamnă, la ultima sa recepţie. Charlotte rămase în picioare lîngă pat şi o privi mult timp în tăcere.

„Straniu, gîndea ea, cît de mult moartea repară, restaurează şi chiar înfrumuseţează, sau mai bine zis, toate acestea le face antreprenorul de pompe funebre", încheie ea cu toată sinceritatea care-i era specifică. Nimic nu trăda ultima boală a mamei sale. Muşchii ieţii reluaseră locul lor. Gura nu mai era strîmbă. După toate aparenţele, braţul drept paralizat fusese parcă vindecat. Mîinile, fără inele, cu excepţia inelului de căsătorie, de aur, erau încrucişate pe piept, cu palmele şi degetele îndoite graţios. Ochii erau închişi ca şi cînd ar fi dormit. Cea mai mare paree din riduri, dispăruseră. Nu era pe faţa aceasta, nici o urmă de mînie, nici de dezaprobare, nimic care să sugereze ultima lor discuţie şi totuşi, în timp ce Charlotte privea ochii stinşi, două fraze îi veniră in minte şi o torturară : „Tu n-ai făcut nimic cu care mama ta să se mindrească“ şi „Este vina mea ! Este greşala mea !“

In chiar după amiaza zilei cînd avură loc funerariile, Lloyd puse in curent pe Charlotte cu testamentul mamei sale. Nu avu loc nici o solemnitate oficială. în afară de Charlotte, erau

prezenţi, strînşi în salon, numai Lloyd şi Roza, Hilaire şi Justine, toţi îmbrăcaţi în negru. Lloyd, în calitate de fiul cel mare şi de unul din executorii testamentului, îşi asumă rolul de maestru de ceremonii. E) scoase importantul document dintr-unul din buzunarele hainei şi desfăcu paginile lungi, dactilografiate pe o hir- tie subţire, care foşnea parcă ar fi fost de mătase.

— Mama a lăsat un testament de care, atunci cînd va fi publicat in ziare, vom fi mindri, începu el. A făcut numeroase donaţii, nu aşa de mari, după cum ar fi trebuit să fie, după părerea mea, ţinînd seama de «verea ei, dar toţi le găsesc generoase.

îşi puse ochelarii şi aruncă ochii pe hîrtie.

— Toate instituţiile cunoscute figurează pe listă, diferite spitale, Muzeul de artă, Orchestra Simfonică din Boston, Societatea Andubon, etc., în total cu suma de două sute cincizeci de mii de dolari. Sînt de asemenea mai multe legate personale. Acum nu vi le voi citi pe toate. Totuşi, voi citi aceea ce vă poate interesa. (El întoarse pagina şi îşi îndulci vocea). „Donez norei mele Rosa, soţia fiulu meu Lloyd, suma de douăzeci şi cinci mii dolari. Norei mele Justine, soţia fiului meu Hilaire, suma de douăzeci şi cinci mii de dolari. La fiecare dintre nepoţii mei, născuţi pînă la data testamentului, suma de cinci mii dolari. Testez credinciosului meu şofer, Wiliam McGinnis, suma de zece mii dolari; la fiecare din ceilalţi oameni de serviciu care au fost în serviciul meu timp de cel puţin trei ani înainte de moartea mea, suma de trei sute de dolari pe fiecare an de serviciu. Done-
2 infirmierei mele devotate, Dora Pickford, suma de cinci mii dolari. Medicului meu devotat, Daniel Regan, suma de cinci mii dolari... (Lloyd îşi subţie vocea). Restul, fondul şi soldul bunurilor mele mobiliare, imobiliare sau mixte, ori de ce natură ar fi şi ori unde vor fi situate, le donez şi le testez iubitei mele fiice Charlotte Vale*.

Cîteva clipe nimeni nu rosti un cuvînt, apoi, simplu, ca să înceteze tensiunea, Hilaire întrebă :

— Nu testează nimic iubiţilor săi fii ?

— Nici o leţcaie.

— Mama mi-a spus că tata va dat, ţie şi lui Lloyd, partea care vi se cuvenea, spuse Charlotte. Dar dacă gîn- deşti că ţi-se mai cuvine ceva, Hilaire, vom lichida totul imediae.

— Dumnezeule ! Charlotte, exclamă Lloyd. Dacă te arăţi aşa de îngăduitoare, nu meritai să ai administrarea unei averi aşa de mari. Chiar după ce vei plaţi toate taxele, sarcina aceasta nu va li prea uşoară.

— Mama n-a lăsat Ljsei nimic ? întrebă Charlotte.

— Nu ; Lisa nu este menţionată în testament.

— Nici micuţul Christopher ? (Micul Christopher avea patru săptămîni).

— Sigur că nu. Copilul nu era născut.

— Dar mama îl ştia. Fă in aşa fel, Lloyd, ca Lisa şi Christopher să fie trataţi ca şi ceilalţi membri ai familiei.

— Dar aceştia nu sînt membrii familiei noastre, Charlotte. Sîntem cu toţii de părere că pentru respectul memoriei lui Rupert, Lisa nu trebuia să se căsătorească pînă nu treceau cel puţin doi ani.

— Nu este şi părerea mea.

— Fie şi aşa. Dar nu este testamentul tău, draga mea.

— Dar sînt banii mei, nu este aşa ?

— Nu încă. Mai tirziu... mai tîrziu, da, recunoscu el în silă.

— Bine. Atunci cînd vor fi ai mei, Lisa şi Christopher vor primi aceiaşi sumă ca şi ceilalţi, declară Charlotte.

Faţa lui Lloyd se crispă.

— Sper că nu ne vei produce dificultăţi, Charlotte. Timp de ani de zile, eu am fost acela care am sfătuit pe mama în toate chestiunile sale financiare. Tu nu şti nimic din acestea toate.

— Trebuie să învăţ.

Faţa lui Lloyd, iar se crispă. Era un tic pe care-1 moştenise.

— Charlotte, începu el pe un ton grandilocvent (semăna din ce în ce mai mult cu Rupert), mama ţi-a încredinţat o mare responsabilitate. După părerea mea, această avere imensă nu este la dispoziţia ta ca s-o cheltuieşti şi s-o împărţi după

placul tău. Eu te consider, pur şi simplu, ca o depozitară a bunurilor familiei. Şi eu sper sincer, toţi sperăm, că tu vei fi o administratoare înţeleaptă.

— Ei bine! ai avut noroc, Charlotte, zise Justine, ridicîndu-se să plece.

— Sper că vei subscrie o sumă destul de mare pen- trvi noul nostru leagăn pentru copii găsiţi, spuse Rosa, Şi' că poate, intr-o zi, vei deveni membră în comitet.

— O ! ce n-aş da să mă simt mai puţin nefericită, se Rindea Charlotte în noaptea aceea, de-a lungul orelor Hesfîrşite in care nu putea dormi. Dar tot aurul din lume HU-mi poate ajuta să telefonez lui Jerry ca să-i spun c-am rupt logodna cu Elliot, c-am ucis pe mama şi căi sînt singură pe lume.

Marlborough Street, pe la sfirşitul lui iulie, prezenta ceva care se asemăna puţin cu aspectul pe care-i are Un bulevard din centru, pe la finele lui septembrie. Ci tei Una din case dădea semne de viaţă în interior, dar o viaţă intermitentă şi agonizantă. Cea mai mare parte din uşii râmineau închise. Cea mai mare parte din ferestre aveau] jaluzelele vopsite în cenuşiul vapoarelor de război, in rnijloc, cu deschizături micuţe, rotunde, lăsate. De asemenea era foarte puţin trafic, mai ales dimineaţa şi după-] amiază. Locuitorii din împrejurimi continuau să intre în oraş şi să iasă pe drumurile lor obişnuite, dar erau puţini pietoni. Charlotte putea merge de-a lungul unui şir de case, fără să întîlnească pe nimeni, decît foarte arareori, un factor poştal sau un comisioner.

Ea nu deschisese casa de la Mâine. Nu avea pentru -ce. N-avea de ce să facă acum ceva pe care-1 făcuse odinioară. Hotărîse să petreacă vara în oraş. Toţi servitorii, in afară de William şi bucătăreasă, făceau caz că trebuie să fugă de căldura din oraş. Charlotte nu încercă să-i contrarieze. După ce pusese placa „De vînzare“, atîmatâ de unul din stîlpii tencuiţi, ar fi fost mult mai înţelept pentru ei ca să se plaseze pe o linie de

conduită, cît mai adecvată situaţiei.

Dora, natural, îngrijea acum o altă bolnavă. Dan Re- gan nu mai venea. Telefonul nu mai suna, căci n-avea ce să mai spună. In oraş rămăseseră puţini oameni care <ir fi putut invita pe Charlotte la bridge. Toţi membrii familiei plecaseră la reşedinţele lor de vară. Chiar şi casa Lisei era închisă. Barry şi. cu ea locuiau o cabană la capul Code. June era în Europa cu Fabia, care obţinuse un concediu de două luni. Cumnatele ei, toate trei, invitaseră cordial pe Charlotte să le viziteze, dar eforturile lor rămăseseră zadarnice. Vechea inerţie şi letargie o cuprindeau din ce în ce mai mult, pe măsură ce vara se scurgea. Singura activitate la care se deda. era să-şi conducă maşina sa. In cursul primăverii, învăţase să conducă. Singura cumpărătură importantă pe care o făcuse după moartea mamei sale, era un „roadster" Lincoln. în serile calde, o lua spre sate, căutînd să fugă nu numai de căldura străzilor oraşului, dar şi de singurătatea lor. Uita puţin disperarea sa în timp ce alerga între pajiştile verzi şi casele locuite de mahalagii, dincolo de care, mai departe, se vedeau colinele, cîmpiile şi păşunile. Uneori, lăsa maşina la marginea şoselei şi rătăcea pe cîmp sau se aşeza la picioarele unui zid ca să citească sau să încerce sâ citească. Ii era din ce în ce mai greu să se adîncească în lectură.

Lipsa de interes pentru lectură fusese unul din simpto- rr.ele marcante ale ultimei sale boli. Alte simptome bine definite, se manifestau prin perioade de extremă oboseală fără cauză, nopţi de insomnie, senzaţia unui perico'. iminent şi tot felul de indispoziţii inexplicabile. „Cea mai mare parte din victimele unei depresiuni nervoase, după ce s-au vindecat, sînt supuse, după cîţiva ani de la vin- decare, posibilităţii unei reveniri a maladie, o avertizase doctorul Jaquith. Dar să nu fii îngrijorată de aceasta Ceea ce trebuie să faci ca să te debarasezi de temerile d\i- mitale, este determinată de slăbiciunea sau de puterea dumitale. Dacă poţi face ceva care să te debaraseze de acestea, fă-o, căci

altfel, această teamă riscă să devină nelinişte şi este cu mult mai greu de vindecat[1]*.

într-o dimineaţă din august. Charlotte telefonă doctorului Jaquith. El îi dădu întîlnire, miercurea viitoare, [l]n cabinetul lui din New York.

XXV

Charlotte sosi la New York după-amiază, în ajunul intîlnirii cu doctorul Jaquith. Era o zi neplăcută, cu ceaţă şi ploaie rece Ea nu descinse într-un hotel din centru
Roosevelt sau Baltimore cereau mai puţine eforturi. Vechea sa oboseală o cuprinsese din nou şi se agrava.

Un băiat o conduse la etajul al douăzecelea, într-o cameră care mirosea a aer închis. Băiatul era stilat şi atent, dar puţin mai vioi decît un manechin într-o vitrină.

Cînd rămase singură, Charlotte se apropie de fereastră şi cufundă privirile în cenuşiul de afară. Ea zări contururile neprecise ale maselor şi mai cenuşii, ridicîndu-se de jos şi dispărînd în neant, deasupra ei, parcă erau figuri din tabloul „Tumul Babel“ de Dore.

Aruncă pălăria şi mantoul şi se aşează pe marginea patului de nuc, acoperit cu o cuvertură de moar roz, împodobită cu galoane aurite. Nu erau decît orele patru.] Ce-avea de făcut, închisă aici într-un cub cu aer sufocant, mai aproape de nori decît de pămînt, pînă mîine la orele zece ?

Deodată soneria telefonului tăie liniştea apăsătoare a camerei. Luă receptorul şi-l duse la ureche.

— Alo, Babs, strigă o voce masculină, vibrantă.

Charlotte nu răspunse.

— Este Mike, Babs ! Am pierdut trenul. Sînt aici într-o clipită.

— Aţi greşit numărul, spuse Charlotte, punînd re-ceptorul.

Nu ei îi urase cineva un astfel de bun-venit vesel !j Vocea aceasta tînără şi veselă accentua şi mai mult singurătatea ei îngrozitoare, cum pîinile micuţe din

vitrina unui brutar, accentuiază pofta unui copil înfometat.

Pe cînd fixa telefonul, cu un amestec de reproş, de invidie şi de milă pentru ea însăşi, o cuprinse o veche tentaţie. Adesea şi-o închipuise în toate amănuntele. 0 conversaţie telefonică personală. N-ar fi avut nevoie să vorbească înainte de a auzi vocea lui Jerry. Indiferent cine ar fi auzit-o la telefon, ea ar fi spus că este vorba de o afacere, la ora cutare sau cutare. Biroul lui nu era prea departe de aici. Poate se vor vedea cîteva minute I Sau chiar vor cina împreună !

Luă receptorul, dar cînd telefonista îi răspunse, îl lăsă iar pe aparat. Nu era mai bine să telefoneze lui Deb Mclntyre ? Deb ji va cere să se ducă să se culce la ţa >i poate, acolo vor vorbi de J. D. Dar familia Mclntyre jra la Nantucket, o informă telefonista. Dacă familia Montague afla că ea este aici, vor insista să se ducă la ?i la Glen Cove. După douăzeci de minute, telefonista o anunţă că nu răspunde nimeni. Cu hotărîrea disperatului, căută numărul de telefon al lui Ham Hunneker şi-l făcu singură. O voce japoneză îi răspunse că „Missie Hunnaka a plecat de acum o săptămînă în Europa. Epuizase toate resursele sale.**

Se ridică şi se duse la fereastră. Ceaţa nu era aşa de groasă ca ea să nu poată distinge acoperişurile plate ale clădirilor mai joase, care înconjurau hotelul şi, între ele, acolo jos de tot, străzile pline de oameni, care văzuţi de sus, păreau mici puncte mişcătoare, unele lungi, altele alungite, ca microbii dintr-o picătură de apă murdară, văzuţi la microscop.

Privind, se întreba dacă ar putea sări pe deasupra fluxului circulaţiei, în aşa fel ca să aterizeze pe acoperiş, de cealaltă parte a străzii sau dacă gravitatea va atrage corpul său drept în jos. Prin fapta aceasta, ea va opri, pentru o clipă, traficul! Şi un grup format din punctele pe care le vedea acolo jos, se vor depărta cu o săritură ca s-o evite şi seara, la cină, la mese, incidentul va fi comentat cu toate detalile.

N-avea intenţia să sară. Se gîndea la aceasta, pur şi simplu, ca să se distreze şi să şteargă plictiseala care o sufoca. Nu era iecît forma macabră a visării, spre care se simţise adesea atrasă înainte de boală. Să viseze în stare de veghe, era o obişnuinţă primejdioasă. Era mult mai preferabil să acţioneze.

Plecă de la fereastră, reveni la telefon şi ceru să vorbească cu J. D. Durrance. în timp ce aştepta legătura telefonică, inima sa bătea să iasă din piept.

în fine, i se comunică : „Domnul Durrance a plecat de la birou, acum cinci minute".

Jerry plecase de la birou. Desigur că era pe drum să prindă trenul pentru Mount Vemon. Era trecut de orele cinci. Cu fiecare secundă se apropia de ea ! Jerry îi spusese că se aştepta s-o vadă la fiecare colţ de stradă. Dacă-1 întîlnea, prin hazard, la gara Grand Central, nu făcea rău nimănui.

îşi puse pălăria şi mantoul şi cobori in stradă, *ţj* ghişeul de informaţii, se informă de trenurile pentru Mount Vernon. Unul pleca după cinci minute şi al tel# mai tirziu. Ea începu să se ducă şi să vină prin faţa ghişeului pe lîngă care urma sâ treacă Jerry, aşa de excitată ca şi cînd ar fi avut o întîlnire de dragoste.

El nu luă primul tren. Ea aşteptă următorul, aştepţi încă trei alte trenuri. Nu i se părea că timpul pe care-1 petrecea aici, era timp pierdut. Moliciunea o părăsise

In fine, cînd aşteptarea ei fu recompensată, îl recunoscu de departe. Era tot aşa cum îl cunoscuse, însâ purta o pălărie de pai, tare, pe care n-o mai văzuse. Mergea cu un pas vioi, ca de obicei, cu toate că era încăr* cat cu diferite pachete, între care şi o cutie de pălării şi
o servietă de piele.

Nu era singur. O femeie îl urma la cîţiva paşi. Era îmbrăcată în negru, fără eleganţă, nici gust şi mersul ei era greoi. Charlotte ghici că era Isabelle, cu mult înainte ca ea să se apropie şi s-o poată identifica după fotografia pe care o văzuse. In partea cealaltă a lui Jerry, la un pas în urma lui, veneau două fete, de ase* menea încărcate cu pachete,

desigur cele două fiice mai mari.

Evident că în timpul zilei, făcuseră cumpărături în oraş.

Charlotte se ascunse după un panou. Jerry înainta.' trăgînd după sine sarcina familială, în afară de fiica cea mică. Charlotte îşi aminti de ceea ce spusese Deb, că J. D. părea un cîine înhămat, trăgînd o căruţă.

Cînd trecu pe lîngă Charlotte, ea constată că fruntea lui era acoperită cu sudoare. Avea aerul obosit şi neliniştit. Ea se simţi, în acelaşi timp, plină de compătimire şi de admiraţie, un amestec de sentimente care provocau emoţii, dulci şi amare.

Cînd se înapoie la etajul douăzeci, sentimentul de disperare dispăruse. Jerry n-o văzuse. El nu ştia că ea îl văzuse. Dar ea ştia că nu mai era singură în nenorocirea sa. Şi lui îi lipsea un tovarăş înţelegător. în plus, în seara aceasta, furtuna care izbea ferestrele ei, scutura şl ferestrele lui Jerry, la o depărtare de cîţiva kilometri
Ciindul acesta o reconforta şi o liniştea. Se întreba dacă Va putea dormi şi, întrebîndu-se, adormi.

Cabinetul nevv yorkez al doctorului Jaquith era tot aşa de convenţional ca şi el însuşi. Se afla într-o casă veche cu faţada cu tencuială brună, situată la Apus de a Cincea Avenue. Era tot aşa de departe de cartierul select al medicilor cum este Răsăritul de Apus. Doctorul Jaquith moştenise casa veche, cu faţada din tencuială, şi cînd, ca să răspundă cererilor stăruitoare ale pacienţilor săi, consimţise să petreacă o zi pe săptămînă la New York,
i se păruse raţional ca să întrebuinţeze casa cea veche şi s-o reabiliteze, tot aşa cum făcea şi cu pacienţii săi. Totuşi, după cum se vedea, el dădea mai puţină importanţă casei, decît pacienţilor săi. Zidurile tencuite erau goale, etajerele grele ale şemineelor, goale, ferestrele fără perdele. Nu se vedeau aici nici cărţi, nici plante, nici flori, nici cel puţin un peşte auriu într-un borcan ; dar casa avea un farmec intim şi dădea impresia că este tot aşi de naturală ca şi omul care se născuse aici.

Doctorul Jaquith îşi primea clienţii în camera

lungă şi strimtă, care se afla la dreapta uşii de la intrare. Zidurile erau de un roşu marmoriu. El dăduse într-o zi, unui pictor local, carapacea unui homar fiert şi un şal de Paisley, spunîndu-i să prepare pentru ziduri o culoare cit mai apropiată de amestecul celor două culori şi să-i vopsească lemnăria în negru. Prima oară cînd Charlotte intrase în camera aceasta, se gîndise că seamănă cu interiorul unei cutii vechi de lac chinezesc.

Acesta era cabinetul medical cel mai extraordinar pe care-1 văzuse vreodată. Interesele şi pasiunile doctorului Jaquith, nu lăsaseră nici o urmă. Dacă fusese căsătorit sau nu, dacă avusese sau nu copii, dacă-i plăcea muzica, arta, antichităţile, vîslitul, pescuitul, cabinetul nu da nici o indicaţie

Camera nu prezenta nici un semn al profesiunii sale. Nu avea nici birou ministerial, după care să se aşeze ca un rege pe tronul său. Nici fotoliu tapisat, alături de | tron, aşezat spre el şi spre lumină, în care bolnavul să ▌ poată auzi verdictul lui. N-avea absolut nici un birou.

I N-avea p.W fotoliu tapisat. Cînd intrai în cameră, nu era dci nici medicul. El apărea mai tîrziu, ieşind dintr-o ca- neră alăturată. Singurele mobile de care-şi amintea Charlotte, după prima sa vizită, erau două scaune de trestie provenind din Indiile Occidentale, aşezate de o parte şi de cealaltă a şemineului, o pendulă cu cadranul şters şi un covor imens, de Bokhara, care părea de catifea, de culoarea unei hortenzia sălbatică de toamnă, mer- gînd de la maron închis, pînă la roz-thea.

A doua zi dimineaţa, cînd Charlotte veni la întîlnire, ploua încontinuu şi era frig ca în octombrie. Ca şi la vizitele precedente, ea percepu, chiar în clipa cînd intră în casă, mirosul focului din cărbuni. Cînd ea păşi pragul camerei din stînga, flăcările ţîşneau printre grilaj, um- plînd spaţiul, de la parchet şi pînă în tavan, de trosnituri, umbre şi căldură. Focul acesta atrăgea, ca un foc vesel în noapte, în mijlocul unei cîmpii.

Şi doctorul Jaquith avea, ca şi focul, ceva

magnetic.! Mişcările lui erau vioaie, sprintene. Cînd strîngea mîna, degetele sale, ca şi flăcările, erau vii pînă în capătul unghiilor. Părul şi sprîncenele erau tot aşa de negre ca şi cărbunele care lucea în găleata de lîngă grilaj, ochii lui negri scînteiau ca reflexele care jucau pe marmura şemineului. La prima vedere credeai că este un bărbat de cincizeci de ani, dar, putea de asemenea, să aibă patruzeci sau şaizeci. Era bărbierit la piele. Partea interioară a feţei era de un roşu închis, dacă o comparai cu tenul rumen al obrajilor şi cu fruntea înaltă şi albă. Nu era nici inalt, nici scund. S-ar putea zice, numai nervi.

După ce strînse mîna Chariottei şi pronunţă cîteva cuvinte de bun venit, îi ceru să se aşeze cu spatele spre fereastră, prevenind asefel una din cauzele bine cunoscute de timiditate, îi oferi o ţigare, i-o aprinse, luă şi el una şi stătu într-un fotoliu asemănător cu al ei, în faţa ferestrelor.

După un ecran gros de fum :

—• Ei bine ! Ce s-a întîmplat ? întrebă el, cu felul lui de a fi, brusc, direct, care făcea parte din profesiunea sa, ca şi cabinetul său de consultaţii.

Convorbirea lui, cînd se întreţinea cu un prieten vechi sau cu un pacient nou, era totdeauna împestriţată cu ■ :omparaţii dure şi de multe ori presărată cu termeni puţin cam aspri. Aceasta nu provenea din lipsa de educaţie sau a obiceiurilor lumii, ci din cauza celor două trăsături de caracter predominante : iubea oamenii şi detesta manierele pompoase.

In cameră nu era telefon. Doctorul Jaquith nu permitea ca o întîlnire sâ fie deranjată, în afară de cazurile urgente, nici ca un pacient să calce dreptul celui care venea la rind. „Dreptul altuia“, era una din bazele filo$_r$ zofiei sale. Nu scoase nici dosarul impozant care privea cazul Charlottei, nici nu luă note in timp ce ea vorbea. Dacă le lua, le scria după aceea, din memorie. Tot ceea ce făcu, fu să-şi încrucişeze picioarele şi braţele, să privească spre cărbunii care ardeau, sâ pună, din cînd în cînd, cite o întrebare şi să asculte.

După reapariţia lui J. D., era prima întrevedere a

Charlottei cu doctorul Jaquieh. Ea scrisese doctorului Jaquith despre logodna ei cu Elliot Livingston şi apoi despre ruperea logodnei, dindu-i ca explicaţie că n-avu- sese pentru Elliot sentimentele pe care trebuia să le aibă. De asemenea îi anunţase pe scurt moartea mamei sale. Nu-i scrisese şl nici nu-i vorbise despre J. D. Numai cu ocazia primei întrevederi după ce venise din croazieră, ii spusese că „un bărbat nespus de drăguţ[1]*, care se ducea în Italia într-o călătorie de afaceri, o ajutase să-şi regăsească echilibrul la începutul călătoriei sale. Nu menţionase numele lui şi doctorul Jaquith nu i-1 ceruse.

— Noi ăştia, psihiatri, cînd trimitem o pacientă în călătorie, totdeauna sperăm că se va găsi „un bărbat nespus de drăguţ[11], care sâ redea echilibrul unei bolnave şi apoi să dispară, îi răspunsese el. Dar sînt aşa de rari, ca şi mierlele albe. în general, bolnava spune că tovarăşii săi fuseseră plictisitori şi mojici sau din contră, vulgari şi focoşi şi experienţa se terminase printr-un eşec dezastruos. Dumneata ai avut noroc.

Azi, după ce o ascultase cîtva timp, o întrebă :

— Cum se comportă trupa ?

El făcu aluzie la ansamblul instinctelor şi sentimentelor ei.

— Mâ tem sâ nu fiu iar pe drumul unei noi depre- siuni. doctore Jaquilh, zise ea.

— O ; nu cred, răspunse el repede, observind-o cu grijă, cu ochii săi inteligenţi. Dar să vedem cel puţin simptomele false.

Timp de o jumătate de oră, Charlotte fu aceea care susţinu conversaţia ; dar după zece sau cincisprezece minute înainte de terminarea întrevederii, doctorul Jaquith se ridică şi începu să vorbească. Mai înainte, mergea de colo pînă colo prin cameră sau sta cu spatele la foc. Azi, stătuse cu degetele cele mici în buzunarele pantalonilor şi cu degetele celelalte desfăcute în evantai.

— îmi păstrez părerea mea, în ceea ce priveşte de- presiunea, începu el. Dar trebuie să ţi-o spun, mi se pare că nu ţii bine în mînă câteva elemente din trupa

dumitale. De ce remuşcările acestea pentru moartea mamei dumitale ? Credeam că ţi-ai disciplinat scrupulele, remuşcările, etc., în culise. Sînt surprins! Le-ai lăsat să reapară pe scenă.

— Ai dreptate ! imploră Charlotte, umilă.

Tonul acesta aspru era pentru ea bine-venit, ca o briză înviorătoare pentru cineva a cărui barcă a aruncat ancora pe o mare in furtună.

— Ia spune-mi, continuă el, în ce colţ obscur ai deportat inteligenţa dumitale ? Nu eşti responsabilă de moartea mamei dumitale, tot aşa cum eşti pentru ex- plodarea unui bec electric, aproape uzat, care se produce in momentul cînd întorci întrerupătorul. Trebuie să pun, sentimentul acesta de culpabilitate, pe socoteala unei emotivităţi sentimentale. In aceiaşi categorie, rînduiesc şi impresia aceasta de eşec pe care spui c-a încercat-o, după ultima scenă pe care ai avut-o cu mama dumitale, pentru că ea ţi-a spus că n-avea de ce să fie mîndră de dumneata. Ştiai tot aşa de bine ca şi mine că aveai tot atîtea şanse de a face mîndră pe mama dumitale ca şi un copil care este încă în căruciorul lui. Şi aşa de bine, ca şi mine, că ea a simţit multă plăcere descoperind că erai capabilă să te descursi singură.

— Poate ! Dar la sfîrşit ? Ultimele cuvinte inteligi- bile pe care le-a pronunţat mama au fost pline de mîni£.

Pentru mine au fost ca un blestem. Mi se pare că r.ici nu merit şi nici nu trebuie să doresc banii ei.

— N-ai dreptate ! Ultimile vorbe pronunţate in mî- nie nu prea au vreo semnificaţie. Ultimile cuvinte scrise la finele unei cărţi, n-au decît o valoare artistică. Ele nu pot schimba caracterul cărţii. Ultima scenă pe care ai avut-o cu mama dumitale, n-are nici mii multă importanţă decît urma lăsată de o muscă pe un geam. încetează de a mai ţine ochii îndreptaţi pe urma aceasta şi priveşte drept in faţă. Fină aici ai procedat minunat. Te eliberasei uşor, lâiâ zbucium, de dominaţia mamei dumitale. N-ai călcat brutal peste sentimentele sale şi ţi-ai stăpinit pe ale dumitale. Pe atunci fineai bine în miini trupa dumitale. Nu uita că dumneata

eşti regizorul, spuse el surizînd. Eu nu sînt decn directorul teatrului. Ex-directorul. Dumneata trebuie sâ menţi trupa, in forma actuală.

El aruncă o privire la pendulă. Se scurseseră trei minute de cînd se ridicase. Scoase miiniie din buzunare şi le încrucişe la spate.

— Mai am să-ţi spun cîteva cuvinte îi legătură cu căsătoria. Afirmi că nu te vei căsători niciodată. Este posibil. Nu vreau sâ discut chestiunea aceasta. Dar am intenţia să discut cu dumneata concluziile dumitale. Afirmi că nu te vei căsători niciodată şi, in consecinţă, nu vei avea nici cămin, nici copil, nici soţ. Atunci ce gîndeşti să faci cu averea care o ai ? Poţi să ai, dacă vrei, un cămin unde sâ trăiască împreună fraţii şi surorile, nepoţii şi nepoatele, prietenii şi prietenii pretenilor dumitale. Pentru aceasta nu este nevoie să ai un soţ. Cît despre copil, instinctul mater poate fi satisfăcut cu un copil care nu este al dumitale. O găină nu face nici o diferenţă dacă clocește propriile sale ouă sau pe ale alteia. Cît despre soţ, acesta poate fi înlocuit cu prezenţa şi admiraţia unui bărbat pe care-1 doreşti (şi Dumnezeu are milă de o femeie care nu-i doreşte), căci o femeie independentă poate sâ aibă cîţi prieteni doreşte, mai ales că lipseşte un soţ gelos care poate face obiecţiuni. Dar trebuie găsit ceva care să înlocuiască, de o manieră oarecare, instinctul sexual. în epoca noastră şi în această emisferă, neînfrî- narea nu^conduce, în general, decît la mizerie. Nu este insă bine să conservăm în noi o cantitate de energie în- năbuşită. Trebuie deci să găsim o oarecare activitate prin care poţi s-o cheltuieşti liber, pentru binele dumitale şi al semenilor dumitale. Primul lucru de văzut este acela de a căuta să vedem ce talente ai.

— înţeleg ce vrei să spui. Sublimaţiunea ! (Tonul vocii ei exprima dispreţul pe care-1 avea pentru metoda aceasta). N-am nici un talent, în afară de bridge. Poate că aş putea da lecţii de bridge, de preferinţă bărbaţilor şi sâ fac donaţii din averea mea, unui orfelinat şi astfel să-mi potolesc dorinţele materne ! O ! cred că ceea ce am spus, nu ţi se pare

oribil de sarcastic pentru unul din principiile dumitale favorite. Regret, dar prefer să privesc, faptele în faţă, iar nu să le ascund după un paliativ numit sublimaţiune.

— Un minut ! Ce ştii despre sublimaţiune ?

— Nu prea mult! (Ea dădu din umeri). Termenul acesta mi s-a părut totdeauna învăluit în mister. Tot ceea ce ştiu, ar fi că acesta este ceva fals şi artificial, care înlocuieşte realitatea.

— Ai studiat vreodată chimia ?

Ea dădu negativ din cap.

— Ei bine ! Nu este nimic fals, nici artificial în procesul sublimaţiunei în laboratorul de chimie. Te asigur. Cînd o substanţă trece din stare solidă în stare gazoasă, este un fapt bine definit ca şi orice proces natural. Tot aşa şi în laboratorul mental. Cînd o sursă de energie, pe care n-o poţi epuiza pe o cale normală şi calmă, este dirijată către o activitate pe un plan etic superior, acest procedeu nu cere nici un calmant care să determine efectele care se răsfrîng asupra vieţii şi fericirii unui individ. (El tăcu o clipă). Nu m-am căsătorit niciodată. Am avut anumite raţiuni care mi-au dictat să n-o fac.

Charlotte ştia că era în avantismul său un oarecare defect, de care el nu era atins, dar care putea fi transmis. Acesta determinase, după cum auzise ea, interesul care-1 avea pentru medicină şi alesese ca specialitate psihiatria, bazat pe experienţele sale personale asupra temerilor, atit reale cît şi imaginare şi astfel şi le adaptase perfect la soarta sa. Totuşi, vorbea foarte rar de el. Charlotte fu foarte flatată de încrederea lui.

— Sînt convins, continuă el, că nu trebuia să am copii şi m-am hotărît, să nu cer unei femei să împartă cu mine acest sacrificiu. Desigur, la vîrstă mea, aş putea să mă căsătoresc cu o femeie de o vîrstă oarecare, să am cc-pii, dar am înlocuit căsătoria cu o activitate care mă satisface şi mă acaparează pînă la un anumit punct că nu mă mai încearcă nici un sentiment că am' pierdut ceea ce trebuia să am, nici c-am fost victima unui paliativ, în realitate, viaţa mea este foarte interesantă.

— Cazul d-voastră este cu totul diferit. D-voastrâ aţi dorit să fiţi medic şi acoasta nu es*e, absolut deloc, ceva rău. D-voastră aţi avut un motiv pentru aşa ceva şi un motiv foarte puternic.

— Motivele, ca şi muşch'i, trebuie să fie antrenatg^ca .> să devină puternice. _____■

— în plus, continui ea, fără să bage în seamă această observaţie, aţi avut un motiv nobil şi altruist ca să nu vă căsătoriţi. Vreau să spun că motivul pentru care nu m-am căsătorit eu, este cu singurul bărbat pe care-1 iubesc şi cu care să mă pot căsători, este deja căsătorit.

— Iată ceea ce numim un motiv nobil şi altruist!

Ea nu observa nici comentariul acesta.

— O ! nu poţi scoate nimic din mine. Eu nu doresc nimic, nimic nu mă interesează. Toate eforturile mi se par complet inutile. Acum cînd mama este moartă, nu mai am nici cu cine să mă lupt pentru independenţa mea. Nu am nici o îndatorire faţă de nimeni, nici vreo obligaţie...

— Nu poţi pretinde aşa ceva ! Şi toţi banii aceştia care azi sînt proprietatea dumitale ? Un filantrop bogat, a zis : „Orice posesiune este o datorie, orice ocazie o obligaţiei Cam miroase a morala, dar este just.

Charlotte părea mereu surdă la cuvintele lui :

— Ceea ce doresc, spuse ea pe un ton de disperare adîncă, ar fi o stare de inconştienţă, dar n-am curajul să-mi pun capăt zilelor, pentru simplul motiv că am o teamă abjectă că nici acesta nu va fi sfirşitul.

— Aceasta este o teamă abjectă pe care eu o respect. Este posibil, judecind după felul cum reacţionează natura, cînd încerci să-i violezi legile fundamentale, ca sinuciderea să nu fie decît o săritură de pe sobă in foc. Ea are metodele sale ca să le impună şi adesea sînt mai dure decît permit chiar însăşi aceste legi. In plus...

— înţeleg ceea ce vreţi să spuneţi, îl întrerupse Charlotte cu unul din surîsurile ei ironice. In plus, sinuciderea este o laşitate, îl imită ea. Vedeţi, cunosc

textul discursului d-voastră'înainte de a-1 pronunţa.

— Greşeşti ! N-am voit să vorbesc de laşitate. Ceea ce voiam să spun, este că un om care se gîndeşte la sinucidere trebuie să judece şi să înţeleagă că actul său, laş sau nu, cade de obicei peste alţii. Deci aceasta nu este o mică afacere care-1 priveşte numai pe el personal. Cineva care se sinucide, dacă este descoperit, argumentează că a comis actul acesta într-un moment de nebunie. De îapt, fiecare din rudele sale, primesc o picătură din aee- eaş otravă. Încîntător cadou de adio. Sinuciderea nu se moşteneşte, dar tendinţa de a ceda acesteia, se propagă în aceleaşi familii. De asemenea, este un exemplu rău pentru amicii săi şi în general pentru toţi semenii. Ascultă, se întrerupse el, am să-ţi fac o sugestie. Poţi, mîine sau poimîine, să iei automobilul şi să vii la Cascada pentru opt sau zece zile ?

— Şoferul meu are două săptămîni de concediu, dar cînd se va înapoia, mă gîndesc să încerc să-l conving să mă conducă la Cascada. Nimeni n-are nevoie de mine aici.

— Pentru ce ai nevoie de şofer ?

— De abia am învăţat să conduc. Cascada este la cel puţin trei sute de kilometri. Crizele acestea atroce de slăbiciune m-au cuprins iar.

— Ei bine ! dacă te vei simţi prea slabă ca să conduci, nu vei face altceva nimic decît să te opreşti pe drum, să iei o cameră într-un hotel şi să te odihneşti.

— Dar nu cunosc drumul. Şi se poate sparge un cauciuc.

— Nu-ţi va face nici un rău. Spunînd adevărul, uneori, cînd sfătuiesc un pacient să facă singur o călătorie ou automobilul, sper că i se va sparge un cauciuc sau va intîlni oarecare dificultăţi din care să se descurce singur. Şi dacă doreşti o stare de inconştienţă, de ce eziţi să nu-ţi surmenezi forţele dumitale ?

__ Bine! Voi veni singură, răspunse ea demnă.

— Foarte bine. Aşa trebuie să faci. Dacă vei capota, aceasta nu va fi, în orice caz, din greşeala

unui şofer italian, şi, adăugă el cu un aer indiferent, dar privind-o cu atenţie, nu vei avea un tovarăş cu care să cazi din Charybda în Scylla.

Charlotte susţinu privirea lui scrutătoare, apoi întoarse ochii. Ea vorbise doctorului Jaquith de mai multe ori de accident, dar niciodată de tovarăşul său. De unde ştia ? Şi ce ştia ?

— Nu mi-aţi spus niciodată că sînteţi capabil să citiţi gîndurile altora.

— Nu sînt capabil. Dar sînt un matematician bunicei

El surise şi privi pendula. Orele unsprezece şi treizeci
Era tîrziu. Se apropie de Charlotte şi îi strînse mîna. Din politeţe, trebui să se ridice. Doctorul Jaquith permitea foarte rar unui pacient să-şi ia la revedere de la el. El dispărea brusc pe uşa in două canaturi, prin care intrase

— Aş dori să-mi mai acordaţi încă zec minute. Am atîtea să vă spun. Sînt atîtea lucruri pe care trebuie sa
vi le spun !

— Dacă ai putea aştepta două ore, ţi-aş putea acorda zece minute, dar te sfătuiesc să-ţi păstrezi confidenţele pentru Cascada.

Cînd Charlotte ieşi din cabinetul doctorului Jaquith o clipă mai tîrziu, o femeie scundă, cu faţa neliniştită, cu vestmintele negre, ponosite, intră aici. Văzînd-o, puteai să zici că ea n-avea nici cu ce să-şi plătească farmacistul şi de fapt, aşa şi era.

XXVI

Cascada nu era nimic altceva decît un simplu grup de clădiri. Institutul era risipit în orăşelul dominat de cele două ferme, situate pe o colină, unde doctorul Jaquith îşi primea oaspeţii. Cele două ferme erau vopsite în alb, cu jaluzele verzi ; amîndouă aveau uşi care, sus, se re vărsau in evantai şi ferestrele cu pătrăţele; se asemănau ca

două gemene.

Una se numea „Casa veche" şi fusese construită 1825 şi cealaltă „Casa nouâʷ şi data din 1925. Erau unit^» printr-un hangar plin pînă la acoperiş cu butuci şi us_ cături tocate şi făcute grămezi de pacienţi. La una extremităţile fermelor se afla un hambar imens, vopsjţ in roşu închis, pe acoperiş cu o vacă aurită, în chip sfirleză şi înapoia fermelor se întindeau livezi, cîmpii păşuni şi o sută de acri de pădure. în pădure erau do^ heleştee, trei pîraie şi o cascadă înaltă de douăzeci metri. în vîrful cascadei, cele trei pîraie îşi uneau fortţeţe şi se aruncau sub formă de panglici subţiri, de argi^. care, ia capete se încurcau şi din care multe se volatil^ zau înainte de a atinge fundul. De aici şi numele Cascada.

Cele două ferme gemene nu aveau nimic care să arate că aici era un sanatoriu. Nu aveau nici cabinet medic^j nici birou, nici ţesătorie. Acestea se aflau în oraş, pe Iul celălalt al rîului. Oaspeţii, ca să vadă pe doctor sau se ducă la ocupaţiile lor, traversau peste o punte meta_ lică şi coborau în strada principală a oraşului. Aceasta ie impunea, de mai multe ori pe zi, o plimbare de zece tjjj_ nute, cu un scop definit şi la plecare şi la înapoiere.

Doctorul Jaquith spune că şi plimbările trebuie aibă un scop. De asemenea, zicea că era în avantajul enţilor săi, dacă-i obliga să execute un program zilnjc la fel cu al fiinţelor umane normale. Raţiona că-i ferabil, atunci cînd este posibil, să despartă locul utitje lucrau, de acela unde locuiau. Drumul dintre cele doug locuri ii obliga să aibă cîteva momente de raţionament pe care el le numea „să te legeni pe portal[4]. După doctorul Jaquith, cineva care trebuie să se deplaseze, se cotn_ portă mult mai bine decît acela care, pentru ca să Se ducă la lucru, nu are de traversat decît strada.

Cind nu poseda pe colină decît o fermă albă şi imensul hambar roşu, doctorul Jaquith n-avea ca asistent ţje_ cit un singur doctor. Dar acum, personalul său nunr»4re patru medici tineri. Totuşi, doctorul Jaquith ţinea s? facă cunoştinţă cu fiecare dintre bolnavii pe care-i mea la Cascada şi să se ocupe personal de fiecare caz parte. Noii veniţi erau

încredinţaţi unuia din tinerii ^ dici ca sâ le vorbească şi să-i controleze zilnic, dar aveau totdeauna întrevederi ocazionale cu doctorul Jaquith.

Cabinetele tinerilor medici erau situate intr-o casă modernizată pe strada mare, dar doctorul Jaquith nu părăsise niciodată localurile debuturilor sale, care se aflau deasupra clădirii First National Bank, lîngă casa modernizată. Era o clădire micuţă, din cărămizi pătrate, cu două etaje, cu trepte de granit şi cu stilpi de granit, care susţineau un portic. Se asemăna cu un mic templu grec.

Trei zile după vizita sa la New-York, Charlotte sosi la Cascada, singură cu maşina sa, după o călătorie care durase toată ziua. Drumul îi redăduse încrederea în sine, pînă acolo că se simţea capabilă să-l continue singură pînă la coasta Pacificului şi credinţa că depresiunea ei nervoasă nu mai era decît o umbră. Era obosită, nu fără motiv şi fericită că era aşa.

Primirea care i se făcu cînd intră în hall-ul „Casei Vechi[11], îi încălzi inima. Cei treizeci de bolnavi se pregăteau să meargă la cină. Cea mai mare parte îi erau străini, dar cîteva figuri îi erau cunoscute : bolnavii vindecaţi, ca şi ea, care reveniseră să petreacă aici cîtva timp şi care o salutară cordial. Era parcă tot aşa cum ai reveni la un club sau într-o societate din care ai făcut parte la colegiu, îşi spuse ea. Servitoarele o cunoşteau şi
ii suriseră, alţi amploiaţi veniră şi îi sărutară mîna, bă- trînul ciine de vînătoare Sheila veni şi se gudură, mişcând din coadă, iar domnişoara Trask, care juca minunatul rol de intendentă (şi de gardiană, cind era nevoie), literalmente se aruncă asupra ei, făcîndu-i una din acele primiri aeriene ce numai ea le deţinea secretul şi care arăta că suferea încă de sentimentul de singurătate, pe care-1 simţea pe vremea cînd ea era novice.
, Sufrageria de la Cascada era o cameră lungă, cu pe- pţii tencuiţi, cu mobilă de brad, cu pardoseala neregulată făcută din scînduri late. Semăna mai mult cu un cabaret decît cu o sufragerie. Pentru cină,

mesele vechi de brad, de diferite forme şi dimensiuni, erau luminate cu luminări aşezate în candelabre vechi de cositor sau de aramă.

Domnişoara Trask pofti pe Charlotte la o masă rotundA cu opt tadmuri şi îi prezentă pe tovarăşii săi aşa de repede că nu înţelese decît numele a doi din ei. După ce termină de mincat supa, ridică ochii şi privi in jurui său.

La jumătatea drumului, privirea ei se opri. Aproape în faţa ei, o pereche de ochi întîlni pe ai săi şi c făcură să se gindească la J. D. Tot aşa de adinei că păreau negri şi cu aceleaşi sprîncene de culoarea pămintului de Sienne. Erau ochii unei tinere fete, ai unei fete foarte slabă, cu părul tăiat ca al unui paj, dar puţin mai lung Părul cădea pe umeri şi era neted, lucios şi aspru. Şuviţele aproape că-i atingeau sprîncenele. Arăta foarte rău, cu umerii căzuţi, cu bărbia scoasă in afară, ca şi cind ar fi stat ciucită.

Charlotte, ca să se îmbărbăteze, bău o înghiţitură d? apă. J D. îi spusese că consultase pe doctorul Jaquith relativ la Tina. Copilul acesta demn de milă, jigărit, putea oare să fie fata solidă pe care o văzuse în fotografie ? Aceasta nu purta ochelari, dar poate că doctorul Jaquith găsise că nu mai erau necesari. J. D. spusese că Tina refuza să mănînce. Copilul acesta nu mînca nimic. De abia atingea hrana. Nu vorbea decît aturici cind era întrebată, şi uneori nici atunci. După toate aparenţele, tovarăşii de masă renunţaseră să mai încerce să lege
o convorbire cu ea. In unele cazuri, era mult mai creştinesc aşa.

Charlotte ştia, din propria sa experienţă, că uneori, tentativele de amabilitate, bine intenţionate, te fac să resimţi propria ta incapacitate. Nu mai era nici o altă fată tînără la masă. Şi aceasta, putea fi, de asemenea caritabil. In general, nu se aflau decît foarte rar tineri la Cascada. Charlotte se întrebase adesea, cum ar fi fost viaţa ei dacă doctorul Jaquith i-ar fi insuflat principiile lui de încredere în sine şi de adaptare, pe cînd era adolescentă.

Tot timpul cinezi, Charlotte discută cu vecinii săi cei mai apropiaţi, dar atenţia ei se concentra pe micuţa figură tăcută din faţa ei. Ea o privise mereu şi de fiecare dată, ochii mari erau fixaţi asupra ei sau îi surprindea gata să se întoarcă repede. Era vorba probabil de o simplă curiozitate. Dar respiră uşurată cînd fata, la desert, se înturnă lătre domnişoara Barnwell, una din asistente şi şopti : „Vă rog să mă iertaţi[44], şi se ridică şi părăsi camera.

La Cascada, cafeaua era totdeauna servită în salon. In timp ce Charlotte sorbea Sanka, privea în jurul său, căutînd ochii care o chinuiseră. Grupurile se formaseră, in vederea diverselor distracţii : ping-pong, bridge, mah- jong. O duzină de pensionari, coboriseră in oraş, să vadă un film. Charlotte fu invitată să se ducă cu ei sau să facă pe al patrulea la bridge. Ea refuzase toate invitaţiile, invocind oboseala sa, după primul său Marathon

După ce termină cafeaua, ieşi în hol, aruncă o privire în bibliotecă, în sala de corespondenţă, apoi se strecură în veranda cu geamuri, din faţa sufrageriei. Aici, descoperi fetiţa.

Stătea singură, la o masă de joc, care se găsea aici, de obicei acoperită cu puzzle[1], pe jumătate deteriorate. Ţinea ochii plecaţi, cu coatele pe masă, cu bărbia in mîini. Fărul său lung şi aspru, atîrna pe ambele părţi ale chipului ei ca nişte perdele, căzînd în faţă, acoperindu-i trăsăturile, în afară de vîrful nasului. Fără ca să fie văzută, Charlotte o observă de pe prag. Ea nu se atinsese de puzzle, ci sta acolo, fără să mişte. Charlotte făcu zgomot, în aşa fel ca să n-o sperie, apoi se apropie de masă.

— Cum merge ?

— Foarte bine.

Charlotte se aplecă şi studie bucăţelele din imaginea pe care o adunase în parte : aici, un colţ de cer albastru, acolo o bucată de gazon verde, apoi

---

I **Puzzle, joc de răbdare, de origine engleză, care este compus din nenumărate fragmente, pe care trebuie să le aduni şi să formezi diferite figuri. (N. T.).**

faţa unui bărbat, ia piciorul unei tinere fete, încălţat cu un pantof.

— Ce reprezintă ?

— Nu ştiu.

— Iată şi pantoful celălalt ! Te plictiseşte faptul ca lucrez cu dumneata ? (Ea trase un scaun lîngă masă şi

luă loc în faţa fetei). Care este titlul imaginei ? (Luâ capaeul cutiei). Ah ! „Cererea în căsătorie". Cred că ti- năra este îmbrăcată în roz. Nu este aceasta marginea rochiei, care vine deasupra ghetelor ? îţi voi aduna tot ceea ce este roz, dacă nu preferi s-o faci singură. Uneori este mai amuzant.

Copila ridică ochii, însă nu şi bărbia şi privi la Charlotte.

— Ştiu cine eşti.

Charlotte tresări.

— Şti cine sînt ? Cine sînt ?

— Eşti noua mea păzitoare.

A 1 de aceea arătase, la masă, atîta curiozitate.

— Nu. Te înşeli.

— Atunci, însoţitoarea mea. Nu încerca să mă induci in eroare. Ştiu pentru ce m-ai urmărit pină aici : ca sa fi sigură că nu voi fugi a doua oară.

— Ai fugit de aici ? Nu ştiam. A propos, cum te numeşti ?

— O ! cred că şti destul de bine numele meu. Şi dumneata şti exact ce am mîncat la cină şi ce- am vorbii, adică în general, totul. Am văzut că m- ai privit tot timpul.

—- Cu adevărat ? A fost o impoliteţe din partea mea '. | Dar aceasta a fost din cauză că semeni cu cineva...

— Cu cine ?

Charlotte ezită

— Dacă vrei să şti... cu mine, din multe puncte de vedere.

— Spui aşa ca să-ţi baţi joc de mine.

— Nu. Este adevărat. Desigur, cînd aveam

virsta da-- matale. N-ai vreo patrusprezece ani ?

Ea îşi aminti că la vîrstă aceasta, îi plăcea să treacă , mai în vîrstă decît era.

— Am douăzeci de ani, şi aş putea avea tot aşa de bine şi treizeci.

— A ! aici eraţi! (D-şoara Trask se apropie de masă). Ce faci aici, Christine ?

— Un puzzle, intitulat „Cererea în căsătorie[4]*.

— Dar fişa dumitale arată că trebuie să petreci seara împreună cu tineretul.

— Toţi sînt mult mai în vîrstă deeât mine. Nu mă vor.

— Ce idee ! Natural, vor fi mai drăguţi, dacă, la rin- dul dumitale, vei fi mai amabilă. Nu este aşa că doc* torul Brine ţi-a spus că trebuie să faci un mic efort?

— Da.

— Alunei, haide, şi-l fă acum. Am pregătit ping-pong-ul.

— Nu, nu ping-pong-ul. Toţi joacă mai bine decît mine.

— Dacă vei aştepta să fi cea mai tare în toate, draga mea copilă, vei face puzzle toată viaţa dumitale.

— Dar astă-seară mă doare stomacul.

— Puţin exerciţiu îţi va face bine. Veţi juca în partidă de doi. Barbara şi Betty, contra Bob Borst şi dumneata !

— Dar este cel mai bun jucător de aici !

—■ De aceea vei fi partenera lui, aşa ca să egalaţi şansele.

— Voi fi cea mai slabă dintre toţi. Mai bine aş mari t Da, aş muri !

— Şti bine că nu. Nu dramatiza, Christine.

— O ! te rog, te rog ! (Ea privea pe d-şoara Trask ca terorizată). Nu mă sili să joc, nu mă sili să joc, o ragă ea.

— N-o sili ! exclamă Charlotte.

D-şoara Trask se întumă şi privi la Charlotte,

stupe* fiată. Nimeni nu discutase vreodată autoritatea ei.

— îmi dau seama că d-voastră aveţi intenţii bune, spuse ea, dar noi ştim ce este bun pentru Christine. Nu este bine ca să rămînă pe scaun, singură şi toată seara să facă puzzle. O ştiţi, tot aşa de bine ca şi mine, eă aceasta este contra regulilor Cascadei.

— Dar vom face împreună puzzle.

— Doctorii doresc ca Christine să facă, în fiecara seară, puţin exerciţiu. Regret, dar trebuie să execut ordinele lor.

— Voi avea eu grijă ca să facă exerciţii. Tocmai ' voiam să-i cer să coboare cu mine în oraş. Trebuie să duc maşina la garaj ca să fie spălată. Ne vom înapoia Pe jos, dacă vre* chiar alergînd. Aceasta dacă Christine va fi aşa de drăguţă să meargă cu mine. Vrei Christine ?

Fata dădu din cap : „Da, da, da, da !ª Cuvîntul acesta, repetat fără să respire, părea o supapă cane lasă să-i scape surplusul de vapori.

D-şoara Trask se adresă Charlottei :

— După cît mi se pare, v-am auzit spunînd că astă- seară sinteţi nespus de obosită şi că nu veţi face nimic altceva decît să vă urcaţi în pat, spuse ea pe un ton sec.

— Cascada trebuie să fi făcut o minune, răspunse Charlotte aproape pe acelaşi ton.

— O ! te rog, lasă-mă să merg cu doamna aceasta, izbucni Christine. îţi promit că, astă-seară, dacă vrei, voi bea ceaşca de cacao. Pe cuvîntul meu. O ! te rog, te rog, fi drăguţă cu mine, numai acum... Te rog...

— Pentru dragostea lui Dumnezeu, nu mai dramatiza, Christine ! o întrerupse d-şoara Trask.

Şi ea privi o clipă ochii care implorau, mîinile, care de asemenea implorau, crispate pe covorul de pe masă, cu braţele întinse spre ea. Apoi, spuse brusc :

— Du-te şi i-aţi pălăria şi mantoul.

Christine fugi din verandă, fără să privească înapoi, ca o pasăre care zboară din colivia ei.

19

— Este prima oară cind copila aceasta doreşte sâ fa<#> ceva cu vreunul din cei care sînt aici, spuse d-şoan* Trask, Charlottei, atunci cînd rămăseseră singure. D# aceea am lăsat-o să vă însoţească. Dar trebuie să vă vor* besc despre ea. Acum cîteva zile, a încercat să fugă, deei sâ n-o pierdeţi din ochi. într-o zi sau două va veni *ţ* gardiană, dar pînă atunci este sub supravegherea meSj

— Voi veghea. Poţi conta pe mine. *

— Ştiu, vă cunasc. Nu s-a adaptat încă. Este plină de complexe şi refulări de tot felul. Pînă acum

a contat pi un tată foarte indulgent. Trebuie să fim severi şi s-o facem inpedenpentă. A propos, camera ei este nr. 16, ia „Casa Verche". D-voastră aveţi camera nr. 18 şi veţi împărţi ca ea, camera de baie. Să nu vă deranjaţi dacă
0 auziţi plîngînd. Ultima persoană care a ocupat nr. 18, a spus că fata avea crize de plîns. Nu le daţi atenţie.
Şi aceasta este una din micile tiranii, ca şi faptul că nu vrea să mănînce. Nu le daţi atenţie ! Dar dacă puteţi, încercaţi s-o convingeţi să mănînce ceva astă-seară, o ingheţată, o cafea, un sirop sau o ciocolată. Ca să zicem aşa, la masă n-a mîncat nimic. Iat-o !

După o jumătate de oră, Charlotte şi Christine stăteau la o măsuţă cu faţa emaliată, într-un „drug-store", mîncînd îngheţată cu ciocolată şi biscuiţi cu smochine.

— De cînd eşti la Cascada ? întrebă Charlotte.

— De zece zile... aproape unsprezece.

— Nu este aşa că nu-ţi place aici ?

— Nu.

— Nici mie nu mi-a plăcut la început. Dar primele două săptămîni sînt mai grele.

— Mie nu-mi va place niciodată. Şi dacă ele mă vor
1 obliga să rămîn aici, voi muri. Atunci, ele vor fi mulţumite.

— Care ele ?

— Mama şi surorile mele.

— N-ai tată ?

—■ Ba da. Şi dacă am venit aici, am făcut-o pentru \ Doctorul mi-a spus, că-i voi face un serviciu. Dar -âsc locul acesta ! 11 urăsc ! îl urăsc !

— Ai dori să te înapoiezi acasă ?

— Nu.

— Unde vrei să te duci ?

— Nu ştiu ! Nicăieri ! Mama nu s-ar bucura dacă -ar vedea înapoindu-mă. Numai ca să fac un serviciu itălui meu, rămîn aici.

— Unde voiai să te duci atunci cînd ai încercat să
prugi ?

— La o cabină telefonică, să chem pe tata.

— Să vină să te caute ?

— Nu. I-am promis că voi rămîne aici timp de două -ăptămîni. Voiam numai s-aud vocea lui papa. Eu...

Tăcu, dădu la o parte îngheţata cu ciocolată, pe care n-o mincase decît pe jumătate şi plecă ochii spre masă. Părul ii acoperea faţa.

— Sînt aproape sigură că tata este pe moarte.

— Este bolnav ? i

— Nu m-au lăsat să-i vorbesc, deci nu ştiu nimic.

— Nu ţi-a scris ?

— Scrisorile lui nu spun nimic. Nu mi-ar spune-o, ca să nu mă neliniştească. Vreau să-i vorbesc. Vreau să-i aud vocea şi atunci voi şti. Dar ele nu-mi dau voie! Cind am spus d-şoarei Trask că mi-era teamă că tata este pe moarte, mi-a spus că dramatizez. M-a sfătuit să na mă mai gîndesc la el.

— Ai vorbit cu doctorul ?

— Da. El mi-a spus că nu trebuie să mă lase să-l duc de nas pentru o teamă de felul acesta şi că trebuie sâ aştept, ca să vorbesc cu tata, pînă sîmbătă seara.

— Ascultă, Christine, la colţul străzii este o cabină telefonică şi iată aici şi portofelul meu. Crezi că tatăl dumitale este astă-seară acasă ?

— Vreţi să spuneţi că pot vorbi cu tata ?

— Desigur. Te voi aştepta aici.

Cînd reveni, ochii ei scînteiau, obrajii erau roşii. Era aproape frumoasă.

— Totul merge bine. A răspuns chiar el la telefon. Maman era la biserică. Nu este bolnav ! A cîntat cîteva acorduri la pian ca să-mi arate că era jos şi că nu-mi răspunde din pat. Am avut noroc că maman ieşise, altfel el n-ar fi cîntat la pian. Maman zice că mă rîsgîie. O ! vă mulţumesc nespus de mult că mi-aţi dat voie să vorbesc la telefon. Mulţumesc ! mulţumesc ! Voi mînca toa ă

îngheţata.

— Ia alta. Aceasta s-a topit !

— Dar vă datorez atîţia bani! Tata mi-a spus sâ vă inapoiez banii pentru telefon. Voia să ştie cine mi-a dat. voie să telefonez. Tot ce i-am putut spune, că este o doamnă brună şi că-i voi scrie miine şi îi voi spune numele. Cum vă numiţi ?

— Nu crezi că va fi mai amuzant să-l ţinem ascuns ? Pentru moment, nu spune numele meu tatălui dumitale. Cind îi vei vorbi de mine, spune-i tot de doamna brunăm

Aceasta va avea ceva misterios. Şi dacă vrei, să BU spai nici domnişoarei Trask c-ai vorbit la telefon. Poate că mă va mustra.

— Nu-i voi spune. Nici doctorului Jaquith. Na voi spune nimănui. Aş vrea mai bine să mor decît să vă cauzez neplăceri.

De data aceasta fu rindul Charloetei să plece ochii. Pînă acum nimeni nu-i făcuqe un asemenea jurămlnt de credinţă.

— Vorbeşte-mi de dumneata, spuse ea ca să schimbe subiectul. La ce şcoală urmezi ? In ce clasă eşti ? Ce materie preferi ? Ce-ţi place să faci ?

Ea îşi aminti de amănuntele pe care i le dăduse J. D. despre copila aceasta : dragostea ei pentru libertate şi aer liber, pasiunea pentru animale, gustul ei pentru artă.

— Nu-mi place şcoala. Cele două surori ale mele aa avut totdeauna note bune. Eu n-am avut decît mediocre şi uneori rele. îmi plăcea, să pictez, dar nu-mi mai place.

— De ce ?

— Pentru că ele au aflat că pictam în loc să studiez algebra sau latina. Aveam un mic studio în grînarul casei, cu geam deasupra camerei, la etajul al treilea. Una din surorile mele m-a spionat şi a spus mamei că-mi]:e'.rec cea mai mare pr.rte din timp, în după-amiczi'.s cind ele mă credeau că studiez, sus in grinar şi într-o dimineaţă, pe cînd eram la şcoală, mama a intrat în studio, mi-a luat picturile, chevaletul, tuburile şi pensulele şi a închis uşa cu cheia.

— Şi tatăl dumitale nu s-a opus ?

— Tata era in Italia, într-o călătorie de afaceri. Cînd s-a înapoiat, el a spus mamei să-mi dea lucrurile mele şi cheia studiolului. Dar era prea tirziu. N-am mai avut dorinţa să devin o artistă. Surorile mele zic că sînt cam bizară. Aş vrea însă să fiu ca ceilalţi : să înnot, să patinez, să skiez, să joc tenis şi ping-pong. Dar este prea tîrziu pentru aşa ceva, aşa că...

— Nu, Tina, nu este tîrziu. Spune-mi mie ce-ai vrea să faci ?

— M-ai numit Tina !

— Cum ? Ce nechibzuită am fost! Dar oare acesta nu este un diminutiv de la Christine ?

— Da, dar nimeni, în afară de tata, nu-mi spâna aşa.

— Atunci, nu-ţi voi mai spune nici ea.

— O ! da ! Spuneţi-mi aşa ! îmi face multă plăcere I

XXVII

în seara aceasta, cînd toate luminile pensionarilor j trebuiau să fie stinse, pe sub ascnns, Charlotte făcu o baie caldă. Cînd terminase şi se pregătea să se urce in I pat, auzi venind din camera vecină, zgomotul unor su- j ghiţuri înfundate. Cînd părăsise pe Tina, la uşa camerei de culcare, abia acum o jumătate de oră, aceasta era bine dispusă. Sughiţurile nu erau prea zgomotoase, dar se repetau la intervale regulate şi, după cum se vedea, aveam aerul că vor continua.

Uşor, Charlotte apăsă pe clanţă. Uşa nu era încniată ca cheia. O deschise. Camera era în întuneric. Sughiţurile veneau dinspre pat. La prima vedere, patul părea gol. Apoi observă, în mijloc, o ridicătură micuţă. Tina se tÎTÎse sub cuvertură şi se ghemuise acolo, cu faţa înfundată în cearşafuri.

Charlotte stătu pe marginea patului şi mîngîie mina ridicăturei mişcătoare. Imediat ridicătură rămase nemişcată, zgomotul încetă, corpul înţepeni. O ! am îngrozit-o I gîndi Charlotte.

— Sînt eu. Doamna brună, Tina. Nu-ţi fie frică, 6puse ea, aplecîndu-se peste grămăjoară şi vorbind rar. Spune-mi ce s-a întîmplat ?

Charlotte nu era pregătită pentru cele ce urmară. Tina ieşi din ascunzătoare, stătu şi privi fix pe Charlotte, în penumbra camerei luminată de lună ; cînd fu sigură că este Charlotte, se aruncă în braţele ei, puse capul în poală, se agăţă de ea cu amîndouă mîinile şi începu iar să plîngă.

Charlotte înconjură cu braţele corpul cald, un corp foarte slab, numai pielea şi oasele şi dindu-1 puţin la o parte, se vîrî în pat lîngă Tina. O ţinea aşa de strîns.

aşa de aproape, că corpul Charlottei tresărea la fiecare sughiţ al Tinei. Ea nu zicea nimic, mulţumindu-se să stea aici, în întuneric, aşteptînd ca plînsul să se calmeze, dar se gîndea : „Fiinţa aceasta, pe care o ţin în braţe, este fiica lui Jerry. Aceasta care se stânge lîngă mine, este fiica lui Jerry !“

Gradat, aspiraţiile convulsive începură să se stingă, sughiţurile să devină mai puţin violente. în fine, Tina putu vorbi.

— Nu mă lăsaţi singură, fură primele ei vorbe.

— Nu, înainte de a adormi.

— Nu, vreau să spun, să nu mă lăsaţi aici. S-a petrecut ceva îngrozitor.

— Ce?

— Cînd v-aţi despărţit de mine, domnişoara aceia oribilă... un sughiţ o întrerupse... Trask a venit în camera mea...

— Şi ai fost nevoită să-i spui despre telefon ? Na face nimic. E mai bine să ştie adevărul. îi voi spune c-a fost greşala mea.

— Nu, nu. Nu i-am spus nimic. I-am spus numai c-am mîncat o îngheţată ; dar ea mi-a spus ceva nespus de îngrozitor : mîine seară va sosi noua mea păzitoare.

— Poate că-ţi va plăcea.

— Nu ! O urăsc, o dispreţuiesc ! Va fi contra mea împreună cu d-şoara Trask şi doctorii. O ştiţi destul de bine. Şi ce voi face oare cînd va fi nevoie să vorbesc cu tata ? Pentru ce îmi trebuie o

gardiană ? Nimeni la vîrstă mea n-are gardiană. îmi va fi ruşine. Aşa ceva va fi şi mai grozav decît ping-pong-ul. O ! pentru ce ? pentru ce ?

O nouă tresărire îi scutură corpul, apoi, după cîteva secunde a doua zguduire. Sughiţurile începuseră iar.

— Ascultă, Tina, ascultă-mă. Dacă poţi, calmează-te şi ascultă. Cunosc bine pe doctorul Jaquith. Mîine mă voi duce să-i vorbesc. îi voi cere să mai încerce cîtva timp fără gardiană. îi voi spune că tu n-ai nevoie de aşa ceva.

— Cu adevărat ? Veţi încerca ?

— Desigur, o voi face. Desigur voi încerca. Acum fi cuminte.

— Bine. De ce sînteţi aşa de bună cu mine ?

— Pentru mai multe motive; dar unul este suficient. Caut să-mi plătesc o datorie. Cineva a fost bun cu mine cînd totul mi se părea întunecat. Ai citit vreodată o carte intitulată *Sara Creive ?*

— Nu !

— ăi bine ! dacă închizi ochii şi îţi destinzi muşchii, ţi-o voi povesti. Aşa e bine ! Acum inchipueşte-ţi că eşti
o copilă, căci istorioara pentru tine va fi puţin cam co-] pilăroasă. A fost odată...

Charlotte adormi de abia după o oră. Se temea că ! dacă îşi va schimba poziţia, va deştepta pe Tina şi nu] voia să scurteze nici chiar cu un minut experienţa, carel nu se va mai repeta niciodată, să ţină în braţe copila 1 adormită a lui Jerry. In fine, Tina se întinse, luă capal j de pe umărul Chariottei, stătu şi privi în tăcere faţa care j era pe perne, alături de ea.

•— Hei ? mă recunoşti ? întrebă Charlotte. (Tina ridică fruntea cu mîndrie). Ai dormit. Dacă vrei, lasă-mi braţul, acum vreau să mă duc în camera mea.

— O ! nu plecaţi ! Şi cum Charlotte nu făcea nici o mişcare : Să ne culcăm în formă de lingură, sugeră Tina şi, inlorcindu-so, propti spatele în stomacul Chariottei j şi trăgînd braţele Chariottei

sub braţele sale. le încucişe pe pieptul său. Aşa mă culcam cu tata, cînd eram mică şi voia să m-adoarmă. Acum, după cum spune mama, sînt prea în vîrstă pentru aşa ceva. De asemenea zice că sint prea în vîrstă ca să-i mai zis papa.

Cabinetul doctorului Jaquith, deasupra clădirii First National Bank. în strada mare, avea multe trăsături comune cu cel din vechea casă brună din Cinquieme Ave- nue, la New York. Cele două localuri fuseseră închiriate, pentru că erau goale atunci cînd a avut nevoie de ele şi îi conveneau, căci amîndouă se pretau scopului propus. Deasupra băncii, erau două camere. Aceea din faţă, în care doctorul Jaquith se întreţinea cu pacienţii săi, se asemăna pe jumătate cu salonul din Cinquieme Avenue. Zidurile erau vopsite cu acelaşi amestec de roşu de homar şi de şal de Paisley, pictorul din New York întrebuinţînd aici tot oeea ce-i mai rămăsese. La Cascada ca şi la New- York, un foc de cărbuni ardea în grilaj, cînd timpul o. cerea, dar de data aceasta, nu într-un şemineu de marmură neagră, ci într-o sobă Franklin, cu bilele şi ornamentele de aramă poleită.

Cînd doctorul intră în cameră, ca să strîngă mîna, Charlottei, veni, ca şi la New York, dintr-o cameră vecină. Ca şi atunci, aşează de o parte şi de alta a şemineului, două fotolii Windsor, cu braţele scurte, cu picioarele subţiri, vopsite în negru. Afară, temperatura depăşea 27 de grade la umbră. Azi nu erau flăcări care să. joace pe zidurile roşii. Din contră, fotoliile stăteau îru faţa unui ventilator electric, care, aşezat deasupra sobei,, între două mingi mari de aramă, bizîia în surdină. încet, ritmic se înturna la dreapta şi la stînga, împrăştiind briza sa uşoară : „Parcă este un idol gras, care stă citi-cit, acoperit cu decoraţii de aur", gîndi Charlotte.

— Ei bine ! Cum a mers ? Un cauciuc spart ? O cufundare în noroi ? Automobilul răsturnat ? Un tovarăş *T* Şi cîte opriri pe drum ?

— Nimic. Aţi avut dreptate. Nu mai sînt în pericol să am o depresiune nervoasă. Acum, dacă nu

vă supără, aş vrea să vorbesc de un lucru care nu mă priveşte direct.

— Foarte bine ! Văd că, de la ultima noastră întrevedere, ţi-ai luat privirile de la urma muştei. Spune-mi ce ai văzut la orizont ?

— Nu este la orizont. Se află sub nasul meu. Ieri seară la cină, stam la masă cu o tînăr fată, care se numeşte Christine Durrance. (Charlotte o descrise). Şi am observat cît este de slabă şi ce puţin mănîncă. De asemenea, după cină... (şi Charlotte relată pe scurt evenimentele care convinseseră pe d-şoara Trask să dea voie Christinei s-o însoţească în sat. Ajungînd aici, se opri). Vă rog, vorbiţi-mi despre micuţa aceasta.

— Ce vrei să şti ?

— Tot ceea ce-mi puteţi spune. Copila aceasta se simte aici, grozav de nenorocită şi nu cred să fie tratată inteligent, îndrăzni ea să spună.

— După cum văd, acum nu mai eşti lipsită de curaj, spuse el.

Charlotte nu se mai roşi.

— Bănuiesc că d-voastră mă găsiţi pretenţioasă. Regret, dar n-am timp să mă gîndesc la tact. Totuşi vreau sâ vă mărturisesc că am procedat rău. Ieri seară, pentra copila aceasta, am încălcat cu bună ştiinţă ordinele medicilor.

— Este destul de grav. (Dar ochii lui sdnteiau). Ce ordine ai încălcat ?

— I-am dat voie să telefoneze tatălui ei. Nu se află de prea multă vreme aici ca sâ i se aplice în totul aceste legi de fier ! Şi pentru ce o forţează să joace ping-pong ? Un joc pe care nu-1 posezi bine, devine o tortură. Odinioară şi eu eram tot ca ea, aşa că o înţeleg mult mai bine decît medicii şi infirmierele, care nu posedă decît cunoştinţele cîştigate din cărţi.

— A ! adevărat ! (Doctorul Jaquith se ridică). Te rog, repetă fraza aceasta din urmă. (Ea se execută). Este ceva adevăr în ceea ce ai spus, aprobă el cu ochii scînteietori, dar, de data aceasta, cu aerul serios şi nu amuzant. Admit, că, pînă acum n-am prea avut mult succes cu Christine. In prezent,

Cascada nu este un loc care să-i convină, dar trebuie ca să-l facem convenabil pentru ea, adică tot aşa de bun ca şi pentru ceilalţi copii, care trebuie să înveţe să se adapteze. Avem nevoie de cineva care are experienţa şi curajul dumitale, ca să ne secondeze şi să ne înveţe aceea ce nu găsim în cărţi. Şi dacă vreodată vei fi în căutarea unui serviciu...

— In orice caz, nu azi, căci întîlnirea mea ca d-voastră, în dimineaţa aceasta, nu este decît de o jumătate de oră.

Doctorul Jaquith nu observă observaţia aceasta.

— Ascultă, am o idee ! De multă vreme, doresc să creez, aici la Cascada, un fond special pentru copii. îmi trecu aşa prin cap, că n-ar fi rău dacă ai cheltui puţin din averea aceea, actualmente inutilă, ajutînd cîţiva copii nenorociţi să iasă din mocirla pe care ai cunoscut-o şi dumneata căci ai trecut prin ea.

— Poate, răspunse Charlotte, dar în clipa aceasta na mă interesez decît de „o singură* fetiţă şi trebuie să mă grăbesc să vă spun tot ce am pe inimă. Am venit aici

pentru un anumit scop despre care nu v-am vorbit încă. Christine nu vrea să aibă gardiană şi i-am promis că voi face în aşa fel ca să-i acordaţi un mic răgaz. Am vorbit cu d-şoara Trask şi-mi dau bine seama de responsabilitatea d-voastră. Iată ce propun eu : după cum ştiţi, în **momentul acesta, n-am nimic presant care să mă cheme acasă. M-am întrebat dacă n-aş putea eu înlocui gar- diana. Voi răspunde de Christine şi vă promit că nu voi încălca, fără permisiunea d-voastră, regulamentul sanatoriului. O ! îmi dau seama că aceia ce vă cer este puţin cam neobişnuit şi poate că şi nerealizabil, dar dacă aţi voi să mă puneţi la încercare... (Tăcu, observînd că vocea ei era prea gravă, aproape rugătoare. Rîse scurt, ca şi cum s-ar distra singură). Vedeţi, explică ea, ocup, din întîmplare, camera vecină cu a Christinei. (Şi pe un ton puţin cam ironic, povesti cum a auzit copila plîngînd ca hohote şi cum a încercat s-o calmeze). Apoi, natural, spuse ea ridicînd din umeri şi roşindu-se uşor, căci doctorul Jaquith o observa cu**

privirile lui pătrunzătoare, oare scoteau gîndurile la lumina zilei, în prezent, copila mă interesează.

— Nu v-am întrebat pentru ce te interesezi de ea. Mi-este suficient că te interesezi. Mergi înainte. încearcă Nu voi mai aduce gardiana. Pentru Christine este un noroc mare ! Desigur, are nevoie de ceva care să-i redea importanţa în proprii săi ochi. Una din raţiunile pentru care nu mănîncă, este că aceasta face din ea un caz interesant. Poate că în două zile nu se va putea face nimic, dar într-o scurtă perioadă de prietenie cu o ex-pen- sionară distinsă, care a venit de bună voie aici pentru a se odihni puţin, va putea să-şi regăsească încrederea în ea însăşi.

— Dacă voiţi s-o tratez inteligent, n-ar trebui oare să ştiu ceva despre ea ? Ştiu că, în general, d-voastră nfl vorbiţi unui pacient despre un alt bolnav, dar...

— Dacă încetezi să mai fi pacientul meu şi faci parte J din personal, este alt caz, spuse el surizînd. Ei bine!

I domnişoară Vale, continuă el pe un ton profesional, no | este nimic patologic în situaţia micuţei dumitale bolnave, t Nu este decît victima unui anturaj nenorocit şi al obi-

1 ceiului de a se deda la gînduri şi acţiuni rele. Nu putem

să-i schimbăm anturajul, dar sperăm cu timpul să-i schimbăm obiceiurile. Anturajul copilei este sub controlul unei mame care are spiritul închis tuturor teoriilor noastre : am discutat odată cu ea. Dar este gata să accepte, indiferent ce proiect, chiar şi acela care o va lipsi de prezenţa acestei copile, care totdeauna a fost o cruce pentru ea, cu toate că, cînd m-a auzit, a protestat cu tărie.

— Şi tatăl ? Aş putea cunoaşte atitudinea lui faţă de Christine ?

— înţelegător şi protector ; probabil prea protector, ceea ce este contrariul binelui Christinei. Dar el vorbeşte limbajul nostru şi va colabora cu noi în orice fel. Şi el a avut puţine supărări cu nervii săi. Copila este una din cele trei fiice ale sale, dar cu mult mai tînără decît celă-

lalte. N-a prea fost sănătoasă ca fetiţă şi i-a pricinuit multe necazuri. Rezultatul: resentimente nu numai din partea mamei, ci şi din partea surorilor mai în vîrstă, care trebuiau să-i dea ajutor s-o îngrijească. Rezultatul : tatăl a apărat totdeauna copila contra surorilor şi mamei şi, în general, contra tuturor. Rezultatul : fiica are o dragoste nemărginită faţă de tatăl său. Rezultatul: mama a devenit geloasă pe copilul său. Rezultatul : lipsa copilei de acasă a devenit indispensabilă pentru toţi cei interesaţi. Rezultatul : am oprit-o aici. Nu este un loc creiat în totul pentru ea, dar este mult mai binţe, din toate punctele de vedere, decât s-o lăsăm sub acelaşi acoperiş i cu mama sa. Aşa ceva trebuie evitat cu orice preţ. Tot ceea ce este de dorit, domnişoară Vale, este să-i redai încrederea în ea însăşi. Dacă îi vei putea reda mîndria unei prietenii, va fi nespus de preţios. Te vei întîlni, după-j amiază, cu doctorul Brine şi el îţi va da toate detaliile pe^ care le va găsi necesare, cum şi atitudinea pe care-i convine s-o adoptezi. Şi, în paranteză, şi dumneata îi vel **spune doua sau trei cuvinte. Aatacă-1, cum m-ai atacat pe mine, spuse el, renunţînd la tonul său profesional şi se ridică. Acum, să vorbim de dumneata. Cum ai petrecutj noaptea după călătoria aceasta lungă ?**

— Am avut o noapte excelentă.

— Cu toate că te-a deranjat Christine ?

— O, fiu m-a deranjat deloc, răspunse ea, ca o indiferenţă exagerată.

Dar tăcu brusc, roşind uşor, căci el o examina cu o expresie puţin cam batjocoritoare. Ea se hotărî să intre în miezul bănuielilor lui şi să descopere întradevăr tot ceea ce ştia el.

— Am să vă pun cîteva întrebări, spuse ea

— Poftim !

— Ce ştiţi despre Italia ?

— Nu prea multe. Am auzit spunîndu-sp că Mussolinl a desfiinţat medicina, răspunse el.

— înţelegeţi ce vreau să spun. Ce ştiţi despre acci* dentul de automobil în Italia şi de bărbatul care mă în»
soţea ?

— Nu mai mult decît ştiu despre Mussolini.

— La New-York mi-aţi spus că el m-a făcut să oad din Charybda în Scylla.

— A fost o presupunere a mea.

— Şi nu ştiţi dacă ne-am mai revăzut după accident ?

— Cred că v-aţi mai revăzut.

— De unde ?

— Una din pacientele mele, care arp fobia locurilor înalte, susţinea într-o zi, în faţa mea, că teama ei era

[întemeiată, căci văzuse o maşină răsturnată şi cita cazul unei femei şi al unui bărbat care au avut un accident de felul acesta. Ei se aflau la Ravello în acelaşi timp cu ea. Ei descinseseră la un hotel vecin cu al ei şi dacă n-am voit s-o cred, mi-a spus numele femeii aceleia. De fapt, |l-a pronunţat, înaint^ ca s-o pot opri.

— Şi cine v-a spus numele bărbatului ?

— Nimeni. Nu-1 cunosc.

— Nu ştiaţi deci că tatăl Christinei şi cu mine ne-am întllnit.

— Nu, n-o ştiam.

Cu toate că răspunsul acesta scurt era suficient să ; convingă pe Charlotte, expresia lui era o probă în plus şi schimbarea imediată care se făcuse în vocea şi atitu-

i dinea lui, dovedea că el era complet surprins şi că surpriza aceasta nu-i prea plăcea.

— Dacă aş fi ştiut-o, desigur că nu te-aş fi sfătuit sâl

vii tocmai acum la Cascada. Nici nu-mi trăznea prin cap 1 că dumneata cunoşti pe Durrance ! ■

Charlotte nu-1 auzise niciodată vorbind pe un ton aşa | de ostil. El se plimbă, în lung şi în lat, într-o linişte mor- i mintală.

— Situaţia se prezintă acum sub altă lumină, spusei el, oprindu-se în faţa Chariottei.

— Vreţi să spuneţi că veţi aduce gardiana ?

— Vreau să spun, zise el pe un ton spart, tăios, că ⌡ eu port întreaga răspundere în ceea ce-

privește fata| aceasta. Ea este sub paza mea. Şi nu a dumitale Dumneata eşti sănătoasă. Trebuie să mă gîndesc bine la Christine.

— Am făcut tot ceea ce mi-a stat în puteri pentru binele Christinei, zise Charlotte, ridicîndu-se, şi vă las grija să hotărîţi ceea ce este pentru binele ei.

— Ceea ce poate fi pentru binele ei acum, riscă să fie mult mai neplăcut pentru ea în viitor. Nu ştiu nimic despre relaţiile dumitale cu Durrance —- vocea lui era aspră — nu ştiu pînă la ce punct aţi ajuns. Nu pot să merg ca un orb, atunci cînd este vorba de viitorul unui

copil-

— Nu este nevoie. V-am spus totul.

— Nu mai avem timp. Mă voi gîndi. Revino mîine,

— Vă rog, să n-aduceţi gardiana astă-seară. Christine mă aşteaptă afară, închisă în maşina mea, sperînd cu toată intensitatea vîrstei sale, caracterului şi bolii sale, că-i voi duce veşti bune. Am hotărît, că dacă reuşesc in misiunea mea, vom merge amîndouă cu automobilul, să luăm masa de prînz prin împrejurimi. Dacă eşuez, va avea o nouă criză de lacrimi şi nu va mînca nimic, nici la prînz şi nici seara. Mi-aţi cerut să vă spun părerea mea. Ei bine ! părerea mea este că ar fi o cruzime să aduceţi gardiana şi dacă vă gîndiţi numai la binele Christinei...

Ea tăcu brusc. Vocea ei luase un ton nu numai grav, ti rugător şi tremura puţin.

Expresia severă a doctorului Jaquith, în timp ce asculta pe Charlotte, privind-o, se îndulcise. El spuse, su- rîzînd :

— Este oare aici, aceeaşi femeie care a venit, abia acum o săptămînă, în cabinetul meu din New-York şi mi-a spus : „Nimic nu mă interesează, toate eforturile mi se par fără de rost“ ? Gardiana nu va veni. O vei înlocui dumneata. Să încercăm...

XXVIII

Două săptămîni mai tîrziu, cînd Charlotte părăsi Cascada, nu se duse direct la Boston, ci porni cu maşina spre Nord. De data aceasta nu era singură. Tina, cu tenul animat, cu ochii strălucitori, stînd dreaptă şi dîndu-şi un aer important, se afla lîngă ea. O duzină de persoane stăteau sub portic să le ureze călătorie frumoasă.

La început, ceilalţi pensionari ai Cascadei atribuiseră milei atenţiile Charlottei faţă de Christine, dar cînd aflară că invitase pe tînără fată să facă cu ea o excursie cu automobilul în munţi şi în Canada, întrebară pe Christine : „Ai cunoscut de mult pe d-şoara Vale ? Ai avut noroc !" Pentru prima oară în viaţa ei, Christine inspira invidie. Va face o călătorie pe care toţi o invidiau !

Proiectul acesta fusese făcut cu aprobarea doctorului Jaquith. Formele fuseseră observate cu grijă. Doctorul Jaquith scrisese tatălui Christinei, care aprobase planul acesta ; Charlotte scrisese mamei Christinei, spunîndu-i că va fi fericită dacă fiica sa..., etc. Tatăl Christinei răspunsese doctorului că întrucât acest proiect avea aprobarea medicului, era şi el, în totul, de acord. El aprecia bunătatea nemărginită a d-şoarei Vale şi ii va trimite un cec pentru cheltuielile Christinei în cursul călătoriei proiectate.

Mama Christinei răspunsese Charlottei, spunînd că-i era foarte greu să se despartă pentru un timp prea îndelungat de fiica sa şi mai ales să încredinţeze unei străine, pe copilul ei, dar prima datorie a mamei este să se sacrifice pentru copii săi şi că dacă Christine dorea să facă această călătorie, n-o lăsa inima să-i refuze plăcerea aceasta.

Nici o scrisoare nu fu schimbată între Charlotte şif J. D., cu toate că identitatea „doamnei bune", nu maijj fusese, pentru el, de mult timp, un mister. Nici nu schim- li baseră vreun cuvînt, cu toate că, la început, Christine, ! cu consimţămîntul doctorului, telefona tatălui său aproape în fiecare zi. De obicei, Charlotte era lîngă ea în cabină 1 sau afară. J. D. ştia că ea era aşa de aproape. Tina îi ! spunea, dar el nu ceruse niciodată să vorbească cu ea. I Părea că înţelege că dacă voia să reia relaţiile

lor pe alte: baze, trebuia să pară că nu s-au întîlnit niciodată.

Privilegiul de a fi lingă Tina şi ocazia de a prinde cîteva cuvinte sau oîteva fraze ale lui J. D., adresate fiicei sale, potolea dorinţa pe care o avea Charlotte să-i vorbească şi de cîte ori dorea să-l vadă şi să cufunde privirea ei în ochii lui, care se năştea în sinea ei ca o suferinţă, n-avea decît să privească în ochii Tinei, ca să se liniştească. Numai dacă ar putea păstra pe Tina mai mult timp lîngă ea, nevoia de a vedea pe Jerry, care uneori o făcea să sufere ca de o rană, putea fi completată de copila lui, şi în cele din urmă, va dispare.

La ultima întîlnire pe care o avusese cu doctorul Jaquith, el îi repetase că era tot la punctul de plecare, adică la încercare.

— Şi vei rămîne la punctul de încercare atîta timp cît îţi vom încredinţa o responsabilitate, care este â mea. îţi voi încredinţa copila aceasta, atîta timp oît voi crede că este necesar pentru ea, dar dacă, s-ar ivi un motiv oarecare, cred că va fi mai bine să ţi-o iau... (Tăcuse o clipă). Aminteşte-ţi ce scrie în Biblie : „Domnul a dat, Domnul a luat“, o avertizase el, fixînd asupra ei privirile lui pătrunzătoare.

— îmi voi aminti. Cum vă simţiţi cînd faceţi pe Domnul ? îl întrebase Charlotte, surîzînd.

— Nu prea bine, de cînd a fost votată legea liberului- arbitru, îi replicase el pe acelaşi ton. Mă lipsesc de asemenea putere.

Călătoria fu un mare succes. Tina făcea progrese rapide. Ea urca piste stîncoase cu un elan, pe care ea şi Charlotte îl înţeleseseră într-o zi, în regiunea sălbatică din Nord, Katahdin, urcînd pe o cărăruie lungă şi abruptă. De asemenea şi Charlotte urcase pe potecuţele sinuoase, cu aceeaşi plăcere cu care urcase de-a lungul drumurilor accidentate, car» şerpuiau pe pantele colinelor din Ravello.

într-o zi, pe cî'nd stau într-un colţ adăpostit, pe un pat de muşchi, exact deasupra vîrfului Mansfield (primul munte pe care-1 escaladaseˈă),

mmcînd cu poftă sand- v/ich-uri şi brînză, Tina întrebase :

— Nu sînteţi aşa de bătrînă ca să puteţi fi mama mea, nu este aşa ?

— Dar dacă. Tina, aş fi destul de bătrînă pentru aşa ceva ? Dar de ce mă-ntrebi ?

— Nu vă comportat' ca şi cînd aţi fi mama mea. D-voastră nu-mi spuneţi mereu ceea ce trebuie să fac şi ce nu trebuie să fac. Totuşi, aseară la hotel, o doamnă a crezut că sînteţi mama mea. I-am spus că nu, n-am putut să-i explic ce sînteţi pentru mine. As dori să nu mai fiu silită să vă spun : domnişoară Vale Este cam greu... ne cunoaştem aşa de bine [1]

Şi ea muşcă cu dinţi» ei frumoşi un sandwich cu vuncă. în timp ce mesteca. Charlotte o întrebă :

— Ţi-ar face plăcere să-mi dai o poreclă sau un nume după placul tău. ca si cum am îi camarade ?

— O ! da [1] Dar care ?

— Pronumele meu, Charlotte, are tot felul de diminutive. Poţi ip-mi spui Charlotta sau Charlie. sau uv nume pe care cineva, ca să rîdă, mi l-a dat : Camille Sau dacă preferi, tanti sau tanti-ne, sau chiar „Tanti Charlotte*[4]. Gîndeşte-te !

Cînd Charlotte şi Tina părăsiseră Cascada, speranţe vagi, proiecte vagi pentru viitor, se schiţau în mintea ^^•arlottei. tot aşa de informe şi tot aşa de mişcătoare ca

masele de ceaţă. Nu prinseseră formă decît atunci cînd îi spuse Ti*nei ideile absurde care-i treceau prin cap. Tina nu le găsise absurde. Din contră, provoeaseră în sinea ei, unul din acele rare manifestaţii de bucurie, asemănătoare cu lumina Nardului, gîndise Charlotte, văzînd cum obrajii copilei se colorau si fericirea ilumina ochii ei.

Numai atunci cînd maşina trecu frontiera Canadei, Charlotte pusese pe hîrtie proiectul său într-o seară, cam la două săptămîni după ce se îmbarcaseră, pe ape necu- j noscute, pentru o a doua călătorie, stînd in salonul *ae* corespondenţă din Chateau Frontenac, la Quebec, în timp ce Tina dormea profund, ea scrisese doctorului Jaquith şi îi spusese propunerea ei.

Scrisoarea ei avea un ton comercial, oficial,

lipsită de orice sentimentalitate... La început, propusese să ia, la înapoierea lor la Boston, pe Christine pentru cîteva zile; dar acum propunea s-o păstreze pentru tot timpul, sau cel puţin atîta timp cît ea făcea progrese.

„întrucît prezenţa acestei mucuţe îmi va fi de fulos, continuase ea, scăpîndu-mă de singurătatea în care voi fi silită să trăiesc, voi ţine seama de serviciile reale, şi întrucît ea îmi va fi ca o tovarăşă, ?oi lua asupra mea toate cheltuielile sale, înţelegînd şi pe acelea ale instrucţiei sale, atunci cînd va fi aşa de sănătoasă să poată să-şi reia studiile. Nu voi accepta serviciile ei, în alte ccndiţiuni“

Tot ceea ce privea sănătatea ei, va fi sub controlul doctorului Jaquith. Cristina îşi putea vizita părinţii atunci cînd voia şi putea să se înapoieze la ei definitiv, atunci cînd dorea. Doctorul Jaquith era rugat să transmită părinţilor ei, propunerea aceasta şi, dacă era nevoie, să servească ca arbitru. Ea însăşi va continua să fie „ia încercare*.

Scrisoarea avusese pe cît posibil, un ton oficial, In afară de ultimele cuvinte. Cahrlotte semnase : „Cu sinceritate, Charlotte Vale, călătoare". Singur doctorul Jaquith va înţelege semnificaţia ultimului cuvînt şi va bănui dorinţa ei nemărturisită. Va încerca el să i-o analizeze 7 Ea aşteptase răspunsul cu o nerăbdare crescîndă.

Cînd Charlotte se înapoiase la Boston, pe la finele lui septembrie, însoţită de o fată înaltă şi subţire, apariţia ei dăduse naştere la o mulţime de comentarii. Ea anunţă familia sa că fetiţa va rămîne la ea pentru totdeauna. 0 intîlnise în cursul verii. Era o protejată a doctorului Jaquith. Se numea Christine Durrance.

Durance ? Un nume bizar. Nu se găseşte nici în anuarul telefoanelor din Boston. O chestiune de asemenea, bizară, foarte bizară ! Copila nu este cel puţin frumoasă Nimeni nu intrase în vorbă cu un specimen aşa de puţin promiţător, nici chiar din curiozitate, nimeni, m afară de o oarecare doamnă care locuia in faţa casei Vale, la Mariborough

Street.

Intr-o zi, femeia aceasta vorbise cu Christine pe trotuar. O întrebase de nume, de vîrstă, de unde venea. Chiar în seara aceea, scosese un ziar vechi, pe care-1 avea de pe vremuri şi descoperise că acum treisprezece ani, familia Vale închisese casa timp cîe şas luni, în timp ce Charlotte şi mama sa lipseau, spunîndu-se că sînt în croazieră în jurul lumii. Doamna aceasta încredinţase descoperirea ei unui grup mic de opt prieteni. Natural, toţi rîseseră de explicaţia aceasta scandaloasa : „Dar lucrurile acestea se petrec şi în cele nmi bune familii!“

Zvonurile acestea parveniseră în cele din urmă la urechile Chariottei. I le comunicase Foza. Charlotte, auzind pe Roza, nu se emoţionase absolut deloc.

— După cum văd, ele spun că Tini este copila mea şi că am ascuns-o atîta timp, spusese Charlotte, adău- pînd, cu un suspin voit exagerat: 0 ! ce) puţin dacă ar fi adevărat !

Roza găsea acest fel de a glumi, din partea Chariottei, extrem de deplasat.

Charlotte le dăduse lovitura atunci cînd le prezentase pe mama şi pe una din surorile Tinei. Ele sosiseră in noiembrie, răspunzînd invitaţiei Chariottei, prin care chema pe d-na Durrance să vină la Boston să vadă noua locuinţă a fiicei sale. D-l Durrance nu era cuprins în invitaţie, pentru că, explicase ea, nu era înţelept să rişti să anihilezi progresele excelente pe care le făcuse Christine, care începuse să devină independentă de tatăl ei. Char- 1(*1 te invitase la ceai şi cîţiva prieteni, ca s/i le prezinte pe mama şi pe sora Christinei. Palavragioaica pierduse interesul pentru acest caz şi îşi înturna^e atenţia în altă di recţie.

Placa cu „De vînzare“, fusese scoasă imediat după ce Charlotte se înapoiase din Canada. Ea spusese lui Lloyd, pe un ton rece, că, pentru moment, se hotărîse să nu mai vîrdă casa. Spre marea ei surprindere, casa plăcuse Tinei. Grandoarea pretenţioasă, tavanele înalte, lemnăria sculptată, vitraliile scării, sufrageria în stejar de

culoare închisă, cu dulapul încrustat în zid, cu catifeaua şi brocartul ei, cu picturile în ulei in cadrele mari, aurite, plăcuseră Tinei, nespus de mult.

— Ce casă de locuit magnifică ! exclamase ea cu admiraţie, după prima cercetare pe care o făcuse.

— Ţi-ar place să locuieşti mai bine aici decît intr-o casă frumoasă de ţară ?

— O ! da ! Totdeauna am locuit la ţară sau la mahala. Am dorit totdeauna să trăiesc într-o casă mare în oraş. aşa de elegantă ca aceasta ! Mi se pare să sunt o eroină dintr-o carte ! Şi am descoperit o cămăruţa încîntătoare la etajul cinci, în partea din spate, cu o fereastră spre nord şi cu un geamîlc, care ar fi minunată pentru un atelier Este plină de .valize şi da cu fere, dar aşa ceva nu facen imic.

Doctorul Jaquith spusese că, pentru moment, era mai important să alimenteze pe Tina, mai mult pentru amorul său propriu, decît pentru corp. Dacă clădirea din Marborough Street dădea Tinei sentimentul că este o eroină, aces.t sentiment trebuia păstrat. Fosta cameră a mamei Chariottei deveni camera Tinei. Charlotte o transformase în întregime după gustul Tinei. Hîrtie bleu- eiel pe ziduri, perdele roşii din tafta tare, de culoarea somnului, încreţite şi împodobite cu volan?. Masa de toaletă era acoperită cu o ţesătură cu vlane, asortată perdelelor şi pe masă era un complet de toaletă în email bleu şi fiecare obiect marcat cu iniţialele Tinei.

Charlotte se instală la acelaşi etaj, în partea cealaltă a holului, care de data aceasta îi plăcea, căci îi schimbase complet aspectul. Fosta cameră a Chariottei, la etajul de sus, fusese rezervată pentru June. Prietenia între ea şi Charlotte se reluase în toamnă. June dorise de mult să aibă o cameră în oraş, ca să fie aproape de slujbă şi de distracţii. June lucra într-un magazin de croitorie şi avea dese întîlniri cu tineretul care locuia dincolo de Charles River.

Casa din Marlborough Street se schimbase tot

aşa de complet ca şi Charlotte. Nu numai în aparenţă ci şi în caracter şi obiceiuri. Din tăcută şi morocănoasă, cum fusese pînă atunci, devenise amabilă, sociabilă şi foarte populară printre tinerii membri ai familiei : generoasă cu musafirii, tolerantă cu cei care întîrziau, ospitalieră cu toţi aceia care-i bateau la uşă, chiar şi cu pisicile de pe stradă şi cu prietenii căţeilor Tinei, atunci cînd i se prezenta ocazia. Căpătă obiceiuri noi, în ceea ce priveşte zgomotele : jazz, rîsete, lătrături, zgomot de ciocnit <fe pahare. De asemenea în casă se simţiră mirosuri noi; grog arzînd, foc din lemne, fum de ţigări şi altele, my puţin plăcute,' mai ales atunci cînd surîsul dulce al Tinei dispărea ca prin farmec.

într-o sîmbătă de dimineaţă, pe la începutul lui ia. nuarie, între orele nouă şi nouă şi jumătate, Charlotte, în camera sa, stătea la birou şi, înainte de a ataca pro. gramul zilei, se ocupa cu nevoile obişnuite. Stătea în po. ziţia sa favorabilă, pe care mama sa nu i-o permisesţ niciodată, pentru că era lipsită de demnitate : cu picioarele încrucişate, arătîndu-şi glesneie şi genunchii sub fusta strimtă a tailleurului pe care-1 purta în dimineaţa aceasta.

Dar glesneie şi genunchii Charlottei suportau un examen. Charlotte nu mai dobîndise nici un gram de grăsime. Nici păr. Ea îl purta totdeauna foarte scurt, cu toate că era moda buclelor şi a urechilor ascunse. Păru; său negru, lins, sprîncenele ei negre, despărţite, tenul său de sidef, umbrele schimbătoare sub pomeţii obrajiloi ieşiţi în afară, buzele de un roşu aprins, o făceau să fie remarcată în orice situaţie s-ar fi aflat. Se îmbrăca cu gust. Criticase aspru pe ceilalţi şi acum, cînd putea să cumpere şi să plătească, cu banii ei, tot ceea ce-i plăcea, aplica toaletelor sale cea mai aspră critică, neîmbră. cîndu-se decît în casele de mode cu renume.

Luă calendarul în care însemna întîlnirile sale şi parcurse foile care erau acoperite cu note. în faţa ei se aflau mai multe invitaţii cărora încă nu le răspunsese. Era silită să refuze invitaţia la ceai în ziua de 16, căci în ziua aceasta avea o conferinţă,

ţinută d« Liga părinţilor, în care urma să se înscrie ; nu putea să accepte nici bridge-ul din 17, căci Tina avea o lecţie de dans, la începutul după-amiezii ; de asemenea, trebuia să renunţe la invitaţia obişnuită de la lunch-club, căci era onomastica Tinei. Ea invitase, la lunch-ul de după-amiază, două fetiţe.

Ea întoarse foaia calendarului din săptămîna următoare. La 18 dădea o cină şi se ducea la teatru cu June şi cu alţi prieteni. La 20, o altă cină pentru Elliot şi

Luey Pretince, logodnica lui Elliot, fată încîntătoare din Baltimore, in vîrstă de 30 ani, care se prezenta bine, era de familie bună, ii plăcea golf-ul şi nu risca să-i scape vreo vorbă jignitoare sau originală. în spaţiul următor, după cina pentru Elliot, figura numele doctorului Jaquith, cu cuvintele acestea : cină şi toată seara.

Era a treia oară cînd doctorul Jaquith venea, cina şi Petrecea seara cu Charlotte, după ce Charlotte dăduse sumele necesare cu care să construiască la Cascada, o clădire separată pentru copii. Clădirea aceasta va fi aşezată în spatele hambarului roşu, la cotitura drumului. Va fi o adevărată replică a Casei Vechi şi a Casei Noi Şi se va numi Casa Tinerilor.

Cu ocazia ultimei vizite, doctorul Jaquith adusese rulourile de hîrtie albastră şi discutase planurile cu Charlotte. Valoarea darului ei se mărea, după cum afirmase doctorul, prin interesul pe care-1 mărturisea şi prin sugestiile ei personale. De asemenea, doctorul Jaquith o rugase să primească sâ fie una din administratoarele noi fundaţii. El ceruse şi părerile Tinei. „Trebuie ca in hambarul roşu, să aducem animale, spusese Tina, capre, iepuri, berbeci, pisici şi cîini, mulţi cîini şi să se dea posibilitatea pensionarilor care au cîini, să-i aducă aici. Planurile erau aproape terminate. Lucrările terasamentu- lui începeau imediat după dezgheţ.

Charlotte lăsă calendarul şi luă telefonul. Trebuia să fixeze, pentru Tina, o vizită la dentist. Cînd să ridice receptorul, telefonul sună.

— Allo ! răspunse ea. Da, aici este Kenmore 66 11.

Şi imediat recunoscu, la urechea ei, vocea clară, vibrantă a lui J. D.

— Bonjour, domnişoară Vale ! La telefon e Durrance. J. D., tatăl Christinei. Cum se simte Tina ?

De cîteva săptămîni, era a treia oarr cînd chema la telefon, la aceiaşi oră şi răspundea ea. Era singura orâ din zi oind puteau vorbi nestingheriţi.

— Tina este bine. Este sus, în atelierul ei. Mă duc s-o chem.

— Nu este nevoie. Spunei numai c-am telefonat din cauză că ea n-a făcut-o de mult timp. A propos, am văzut pe Jaquith. Spune că acum aş putea-o vedea, dar câ

nu trebuie sâ stau prea mult. Aşa că m-am gîndit sâ vin intr-o după-masă cu avionul, să cinez cu dumneata şi sâ iau trenul de noaptea. (Charlotte nu răspunse). Bine-în- ţeles, dacă eşti de acord ! (Ea tăcu). Eşti de acord ?

— Cînd te gîndeşti să vii ?

— Aici, la New York, timpul este superb pentru zbor. Dar aici ?

Şi aici, magnific !

— Cu atît mai bine ! La ce oră cinezi ?

— Socoteşti c-ai putea fi aici pentru cină ?

— Aceasta este intenţia mea. Jaquith spune c-o pot face. Dar dacă... dumneata preferi să nu vin...

— Cinăm la orele şapte, spuse ea scurt. Te vom aştepta acasă. Vino imediae ce soseşti. Voi spune Tinei. La revedere !

Prima impulsie a Charlottei fu să alerge imediat la Tina, s-o strîngă în braţe şi să-i anunţe noutatea. Fiind sîmbătă, n-avusese ocazia să asiste la exuberanţele ei. Tina se afla, în atelierul ei, ocupată cu pensulele, paleta şi culorile sale ! Dar Charlotte îşi stăpîni impulsiunea, căutind în mintea ei scuza plauzibilă, că nu trebuie să întrerupă geniul în timpul inspiraţiei. Tina îi spusese că vrea să ajungă o eroină de roman, care trăieşte in oraş, într-o casă mare, cane să se asemene cu Roza Bon- heur, în embrion. Acum Tina lucra la portretul lui Hans, în mărime naturală, care poza culcat pe un scaun de brocart, pe care-1 luase din salon. Hans era bassetul Tinei, de culoarea chihlimbarului.

Tocmai cînd Charlotte se hotărîse să urce în atelier cu biscuiţi pentru Hans, auzi pe scară şi în vestibul, zgomotele cunoscute, care anunţau pe Tina coborind : tropăiturile care se asemănau cu grindina care cade pe un pămînt tare, ale celor doi cîini de vinătoare, însoţite de zgomotul paşilor grăbiţi ai Tinei, pe treptele goale.

— Cami-ille ! chemă ea, oprindu-se în hol. Cami-ille ! Unde eşti ? Jos sau sus ?

— In camera mea, răspunse Charlotte.

După o clipă, Tina apăru, îmbrăcată de la bărbie şi pînă la genunchi, cu o bluză albastră. Era micuţă, însă nu slabă. Nu mai purta plete şi părul nu-i mai

cădea pe umeri, ca- nişte perdele. La spate părul era tăiat cu grijă şi cădea în valuri suple pe lîngă obraji, âcOpe- rindu-i puţin lobul urechii. Tina duoea pe Hans în braţe ca pe un copil, cu labele în sus.

— Hans iar a vomitat! Pe scaunul de brocart! L-am curăţat! Dar nu mai poate poza, sărmanul micuţ dobitoc. Pot să ţi-1 las aici ?

— Desigur! Cred însă, dacă-i va fi rău, că se va simţi mai bine la sub-sol, lîngă cuptor. Este aşa de sensibil şi dacă l-aş scoate prea repede afară, se va tulbura.

Tina nu de aceiaşi părere şi se îndreptă spre sub-sol.

— Cind vei urca în atelier, vreau să-ţi vorbesc, adăugă Charlotte.

După cinci minute, Charlotte spuse :

— Tatăl tău a telefonat azi-dimineaţă. Este sănătos. Crede că va lua avionul şi va veni astă-seară, să cineze cu noi.

Pe faţa Tinei se succedară o serie de expresii: plăcere, perplexitate, bănuială şi în fine, groază.

— Ce este, Tina ?

— De ce vine tata ?

— Să cineze cu noi şi să vadă unde locuieşti!

— Atunci de ce nu mi-a spus-o în ultima lui scrisoare ? Ştiu pentru ce vine ! Ştiu! Vrea să mă ia acasă!

Ea se aruncă într-un fotoliu şi izbucni într-un plîns groaznic, cum nu se mai întîmplase de atîtea săDtămîni.

— O ! nu mă lăsa ! Nu mă lăsa ! Nu mă lăsa !

In timp ce Charlotte stringea pe Tina în braţe şi o consola, asigurind-o că nu se va întîmpla nimic, se gîndea :

— Preferă să rămînă cu mine ! Din propria ei voinţă î Tina este a mea ! Este a mea! A mea şi a lui Jerry l

XXIX

Pînă la sosirea lui J. D., la orele şase, Charlotte reuşise să risipească temerile Tinei, s-o îmbrace cu grijă, s-o facă să-şi pună rochia de catifea brun de Sienne şi reuşi să-i coafeze părul în bucle suple, frumoase ; însă cînd

Se aruncă **în braţele tatălui sau. Tina efa aşa de excitata, că uită de părul său, de rochia, de pantofii cu tocuij Înalte şi de ciorapii săi lungi, de mătase transparentă. Dar cind tatăl său o ţinu cu braţele, departe de el si exclamă, luptînd cu un nod care î se punea în gît: „Dar... ştii că eşti bine, Tina ?“ ea roşi de plăcere.**

— Mă găseşti bine ?

— Fermecătoare ! Tina, acum eşti frumoasă !

— Iţi plac ?

Tina se îrvîrti în jurul ei încet, ca să fie admirata.

Privind pe deasupra capului Tinei, drept în ochii Charlottei, spuse, printre ceaţa lacrimilor pe care n« le putuse opri să nu apară în ochi :

— Te iubesc!

Charlotte îi lăsă singuri.

— Arată-i totul, Tina. Portretul lui Hans şi pe Hans în persoană, şoarecii şi pisicile tale, pune un disc şi dansează. Mă duc în camera mea, să mă odihnesc puţin. Cocktail-ul la orele şapte, domnule Durrance.

— Mulţumesc, domnişoară Vale, răspunse el ceremonios la „domnule" Durrance al gazdei, în timp ce Jerry, lepădînd masca, adăugă şoptind : Mulţumesc ! Mulţumesc 1

Tina cina totdeauna cu Charlotte şi June, în afară ce serile cînd erau recepţii. Astă-seară nu era recepţie, ta, tuşi la masă se afla o jumătate duzină de persoan*. Charlotte nu aştepta decît pe June, dar la şapte fără trei minute Nichols telefona de la Cambridge şi întrebă dacă poate veni să ia masa aici, mîncînd ce se va găsi. Telefonase mamei sale şi i se răspunsese că are musafiri mulţi, adică da una din seratele ei grandioase. Avea maşina sa. Dacă-1 primeau, va fi aici în cel mult zece minute. Charlotte ştia că zece minute ale lui Nichols erau de obicei o jumătate de oră şi nu voia nici în ruptnl capului, sâ întirzie cu masa.

— Nichols, vino cît mai repede posibil, răspunse ea.

— Dacă avem ce mînca, iau cu mine şi pe Chad.

Chand era tovarăşul său de cameră.

— Poţi să-l aduci. Nu avem, în plus, decît un porumbel, dar bucătăreasa îl va împărţi în două.

După cum vedem, astâ-searâ Tina cina împreuna cu doi bărbaţi care, pentru ea, personificau doi semi-zei. Prima dată cînd Nichols o văzuse, căutase să fie amabil cu micuţul şi urîtul răţoi pe care Charlotte îl adunase de cine ştie unde şi-l adăpostise la ea. Toţi nepoţii şi nepoatele îl imitaseră.

Nichols continuase să fie, faţă de Tina, şi mai amabil. Găsea o plăcere s-o trateze ca pe o tînără prietenă, pentru care avea o înclinare vădită. Tina considerase aceasta ca un fel de joc, dar faptul că un licenţiat din Harvard o băga în seamă, o ridicase pe un piedestal. După tatăl său, Nichols era idealul ei, mărturisise ea de curînd Chariottei.

Astă seară Tina era radioasă. Şi Jerry. Charlotte îl văzu aruncîndu-i, din cînd în cînd, priviri furişe. Faţa lui avea strălucirea aceea specifică pe care o avusese pe cînd erau în Italia. Astă-seară, nimic din atitudinea lui, nu sugera un cîine înhămat la o căruţă.

Jerry şi Nichols descoperiră că aveau multe idei comune. Şi în timp ce Nichols şi Jerry, plecaţi unul spre altul, discutau efectele vechimei oţelului în arhitectură, vocea lui J. D. era tot aşa de anmiată ca şi expresia feţii. De asemenea şi June îşi dădea silinţa să pară inteligentă şi încîntătoare cu tatăl Tinei. Charlotte vorbea puţin, mulţumindu-se să joace rolul prezentului, mîndră de impresia pe care Jerry, care-i aparţinea, o făcuse asupra celor doi membri supra-critid, ai familiei. în fine cele două cuvinte pe care le pronunţase pe deasupra capului Tinei, îi confereau dreptul să arate bucuria posesiunii.

După cină, sosiră mai mulţi prieteni ai Junei şi Charlotte, cu J. D. şi Tina, se retraseră în bibliotecă, în partea cealaltă a holului. Mama Chariottei ţinea iama biblioteca închisă, pentru că era greu de încălzit, dar acum un foc din cărbuni, pe care Charlotte pusese să-l facă, sdnteia în cămin.

De obicei, Tina se culca la orele 9. Astă-seară, cînd Charlotte observă câ fata începuse să

dormiteze, erau aproape orele zece şi îi spuse că era ora cînd trebuie să culce pe Hans, pe care Tina îl ţinea în braţe. Tina sărută pe tatăl său, luîndu-şi la revedere de la el fără să verse vreo lacrimă. în fiecare seară, urca scara, urmată de cei doi cîini de vînătoare, ţinînd în braţe pe Hans, care tremura. Charlotte formînd arrier-garda.

— Totdeauna, cînt sunt acasă, o însoţesc, explicase Charlotte ridiclndu-se. Sper că nu vei crede c-o rîsgii, domnule Durrance.

— O ! nu, domnişoară Vale! Dar să nu întîrzii. Am cerut un taxi pentru orele 11 şi aş mai avea multe chestiuni de discutat cu d-voastră.

— Cît timp o vei numi „domnişoară Vale“, papa ?

— Cum trebuie să-i spun ?

— Nu ştiu. Se gîndi o clipă, apoi privind spre Charlotte, spuse : Te-ai supăra dacă tata ţi-ar spune ca şi mine, Camille ?

— Din contră, mi-ar face plăcere, spuse Charlotte rî- zind şi roşind tot aşa de repede ca şi cum J. D. ar fi fost o cunoştinţă recentă.

— Ascultă, răspunse el fără ezitare, să nu întîrzii prea mult, „Camille".

Cînd Charlotte se înapoie, J. D. sta in picioare în faţa căminului, privind focul. Ea rămase o clipă pe prag şi-l observă fără ca el să bage de seamă. Faţa lui nu mai era animată ; trăsăturile de îngrijorare, reapăruseră. Melodia languroasă a unui tango ieşea din salon, înnăbuşită de tîrşiturile picioarelor pe parchet. Fără să rostească vreun cuvînt, Charlotte se apropie de şemineu şi rămase nemiş-cată în partea cealaltă a focului. J. D. ridică fruntea, o privi şi imediat expresia de îngrijorare făcu loc unui surîs drăgăstos, care-i lumina faţa. El ridică uşor capul.

— Ai reuşit minunat cu Tina, spuse el surîzînd.

— Şi aceasta te întristează ?

— Iţi aduci aminte că ultima oară cînd ne-am văzut, mi-ai vorbit de Sara Crevve ? (Charlotte dădu din cap, în semn că da). Şi mi-ai spus că eu am fost bătrînul bogat şi bun, cu toate că eu nu eram nici

bogat şi nici bătrîn ? (Charlotte făcu un semn din cap). Ei bine! acum dumneata eşti bătrînul bogat şi bun, cu toate că nu eşti nici bătrînă şi nici bărbat. (Făcu o pauză şi oftă). Din contră eşti tînără, încîntătoare şi în floarea vîrstti.

—* Unde vrei să ajungi ?

-— însărcinarea dumitale faţă de Tina, s-a terminat I A sosit clipa cînd să se înapoieze acasă.

— Să se înapoieze acasă! Ce vrei să spui ? Doctorul % Jaquith susţine că va fi rău pentru Tina dacă se vs înapoia acum acasă.

— în orice caz, este clipa cînd trebuie să plece de aici. Nu se va putea rezema pe dumneata la infinit.

— O ! crezi că sunt prea indulgentă ? N-am intenţia sâ continui în modul acesta. Am vorbit cu doctorul Jaquith. Te rog, ia loc. (El se supuse. Charlotte luă loc I în faţa lui). Ştiu destul de bine că aceste repetiţii în I particular, sau mai bine zis aceste lecţii luate în parti- 1 cular, nu sunt o bună pregătire pentru viaţă. Dar anul I acesta nu se poate face altfel. Sper că la toamna viitoare, 1 Tina s|i poată merge la şcoală şi mai tîrziu să urmeze 1 cursurile şi să se perfecţioneze în arta ei. Şti oare, că 1 intr-adevăr are talent ? Desigur că doctorul Jaquith ţi-a I spus că, înainte să începem să tratăm pe Tina ca pe o fetiţă normală, amîndoi aşteptăm ca sâ devină mai forte 1 fiziceşte. El nu crede că va putea fi în starea aceasta ! mai curînd de toamna viitoare. Ţi-a vorbit de proiectul meu că vreau s-o iau cu mine, pentru şase săptămîni, in Europa ?

— Da.

— Ascultă, Jerry. (Coborî vocea la un ton confidenţial Şi se aplecă spre el, cu ochii scînteietori). Vreau să plec in martie şi să iau ruta de sud, să mă opresc la Gibraltar, apoi la Majorca, să mă urc cu ea pînă la grădinile suspendate, aşa de minunate, să cinez la Cafe de Paris, la Monte Carlo, apoi să mă duc în Italia, să închiriez o ma-şină şi să petrec o săptămînă în împrejurimile oraşului Ravello. Am intenţia să fac, cu ea, mai multe excursii. Doresc nespus de mult să-i arăt o veche abaţie, care este aproape de Ravello...

— Dar, Charlotte...

— Nu voi neglija deloc locurile, pe care trebuie să le vadă : catedrale, muzee, galerii de pictură, dacă aceasta vrei să-mi obiectezi.

— Nu, nu-i aceasta! Dacă vrei, ascultă-mă, Charlotte ! Fapt cert este că afacerile mele, de oîtva timp, nu
sunt prea strălucite. Chiar şi Beatrice şi Muriel, deşi ni le convenea, au fost nevoite să muncească.

— Dar credeam c-ai înţeles ! Gîndeam că doctorul Jaquith ţi-a explicat pe larg condiţiile angajamentului nostru.

— Da, dar aceasta n-a fost decît pentru un an. Nici un bărbat care se respectă, nu va accepta la infinit această generozitate.

— Iată discursul cel mai convenţional, cel mai absurd pe care l-am auzit vreodată, Jerry, exclamă Charlotte, cu roşeaţa in obraji. Nu te mai recunosc !

Jerry se aplecă înainte, cu coatele pe genunchi, cu mîinile împreunate :

— Dar nu pot continua la infinit să iau, să iau, să iau fără să pot da nimic în schimb, draga mea, invocă el.

Enervarea Chariottei se calmă :

— Da, înţeleg. Iartă-mă, Jerry ! Tot ce se desprinde din acestea toate, este mîndria dumitale. (Vocea ei era tot aşa de tandră ca şi cum ar fi vorbit unui copilandru). Stupida dumitale mindrie! Permite-mi să-ţi explic. Şi dumneata „vei da“. Nu ştii oare că atunci cînd două fiinţe se iubesc „a lua“, este uneori „a da“, în chipul cel mai frumos din lume ? în plus, Jerry, mi-ai dat pe Tina. în fiecare zi, eu sînt aceia care voi lua, voi lua, voi lua şi dumneata numai vei da, cel puţin dacă nu vei permite zeului dumitale pretenţios, mîndria dumitale, să intervină.

— Dar, Charlotte, principala raţiune care se desfăşoară în faţa ochilor mei, pentru care Tina nu mai poate rămîne cu dumneata, n-are nici o legătură cu resursele mele, nici cu mîndria mea, pe care o aperi cu atîta generozitate, adăugă el cu glasul dulce.

— Nu-i place Isabellei ?

— O ! nu. Isabelle te-a binecuvîntat în fiecare zi.

I-ai ridicat de pe umeri o greutate enormă. Ai fost ca un răspuns la rugăciunile ei. De fapt, Isabelle este încredințată că dumneata eşti răspunsul cel bun la rugăciunile sale, trimis de Dumnezeu ca o împlinire a rugilor fierbinţi, pe care le ridica pe vremea cînd Tina era la Cascada.

— Poate a spus Tina ceva ? Crezi că nu-i fericită aici*?*

— Fericită ! N-am văzut niciodată în viaţa mea o asemenea manifestaţie de fericire şi, în lipsa dumitale, Tina mi-a spus că te iubeşte tot atît cit mă iubeşte şi pe mine.

— Atunci care este motivul ?

— Chiar dumneata. Pînă azi, n-am putut realiza cît ai risipit cu Tina. Dumneata, o femeie încîntătoare, in floarea vîrstei, cum ţi-am spus, ocupată cu un copil... De ce nu te-ai căsătorit cu Livingston ? se întrerupse el. Ţi-o voi spune-o eu. Din cauza mea, eu te-am împiedicat s-o faci şi acum fiica mea îţi răpeşte tot timpul, cînd ar trebui să-l dăruieşti prietenilor de virsta dumitale şi astfel poate că vei întîlni un bărbat care, într-o zi, te va face fericită.

— A ! asta-i ? exclamă Charlotte, pe un ton plin de reproş. Un bărbat care să mă facă fericită ! repetă ea cu toată indignarea de care era capabilă. In orice caz, am comis o greşală enormă. Trăiam cu iluzia că ne înţelegem aşa de bine, că suntem uniţi prin gîndire, că ştiai, fără ca să ţi-o spun, ceea ce mă putea face fericită. Şi dumneata vii şi-mi vorbeşti de un alt bărbat! Evident, nu cunoşti nimic din sentimentele unei femei, nimic din propriile mele sentimente. După aparenţe, n-ai nici cea mai mică idee ce înseamnă tortura : să iubeşti un bărbat, aşa cum te iubesc eu, explodă ea fără rezerve, şi să fie exclusă din tot ceea ce este în viaţa ei, mai important decît orice şi astfel să-i tulburi viaţa şi s-o faci să sufere ! Bărbatul care procedează astfel, nu pate sâ fie decît un intrus !

J. D. voi să vorbească, dar ea continuă :

— In momentul cînd am crezut, c-am găsit mijlocul să mă strecor în viaţa dumitale şi să pot să te întîlnesc din cînd în cînd pe un teren neutru, eram fericită, nebună de fericire, însă tot

aşa de stupidă, căci am crezut că şi dumneata erai tot atît de fericit.

El iar voi să vorbească.

— Nu, aşteaptă să vezi cît de stupidă am fost. Cînd Tina a primit să vină cu mine, să rămînă la mine, a fost pentru mine un miracol, ca şi cînd aş fi avut un copil de la dumneata ; şi mi-am permis să visez că dacă o vom

iubi amîndoi, dacă ne vom da amîndoi silinţa pentru binele ei, va deveni, cu timpul, copilul nostru. Dar visul acesta nu l-ai avut şi dumneata ! Am fost încă o dată o proastă sentimentală ! Este defectul meu !

Ea ridică din umeri, buzele se intredeschiseră într-ur suris batjocoritor, se ridică şi, apropiindu-se de foc, zgîn- dări jarul cu lovituri repezi, făcînd să ţîşnească flăcări, din cărbunii pe jumătate consumaţi. Cînd se ridică şi se întoarse, Jerry sta în picioare şi o privea. Ea voi să continue. ■*.-*£

— Un minut ! o întrerupse el şi îi apucă braţele deasupra coatelor. împingîndu-le de ambele părţi, o ţinu aşa, departe de el.

Adesea, puterea lui surprinsese pe Charlotte. Elliot n-o ţinuse niciodată aşa.

Jerry nu era supărat, ci grav :

— Acum ştiu, spuse el, privind-o drept în ochi. (O clipă, ea crezu că este supărat, din cauza reproşurilor pe care i le azvîriise în cap ; dar ea se înşela). Acum ştiu că mă iubeşti ! spuse el. Nu eram sigur asupra raţiunii pe care te bazai atunci cînd făceai toate acestea pentru Tina. îmi era teamă că acestea să nu fie din milă, din compătimire sau dintr-o cauză oarecare altruistă, impusă de doctorul Jaquith. Dar în felul cum m-ai bruftuluit acum, nu este nici milă şi, mulţumesc lui Dumnezeu, nici compătimire şi nici altruism. Ai vorbit cu toată ardoarea sentimentelor ultragiate şi acum ştiu că mă iubeşti. Mă iubeşti, da mă iubeşti încă ! Nu mai am nevoie de nici o probă că mă iubeşti, decît mînia şi săpuneala pe care mi-ai dat-o, ghiarele dumitale care au încercat să mă sfîşie, pentru că te-am supărat, pentru că te-am rănit. Cită sinceritate ! Ce mult îţi seamănă ! Ce mult se aseamănă cu pisica sălbatică pe care am cunoscut-o în dumneata şi pe care o iubesc. In cea ce priveşte Tina şi celelalte toate, vor fi aşa cum le dloreşti dumneata, căci acum ştiu că mă iubeşti !

Indignarea Chariottei se stinse tot aşa de repede cum luase foc.

— Iartă-mă, Jerry, iartă-mă, spuse ea, căci acum ştiu şi eu că mă iubeşti.

Dragostea lui i-o dovedise nu numai faptul că acceptase ca Tina să rămînă, dar şi bucuria lui.

Ochii, vo- ~ea şi expresia feţei zburdau de bucurie.

Cînd îi întîlni privirile, o dragoste imensă apăru in ochii săi şi inlcui fulgerele de mînie care serăluciseră cu o clipă mai înainte.

— Acum, lasă-mă singură, spuse ea dulce.

Dar el n-o lăsă, nici nu desfăcu pumnii săi crispaţi, însă gîtul şi muşchii feţei erau încordaţi, ca şi cum ar ti fost silit s-o ţină departe de el.

— Ceea ce este între noi, nu va muri, spuse el. Ceea ce facem — ceea ce ignorăm, ceea ce încercăm să uităm — nu va muri. Hotărîrea sa de a trăi, este mai puternică decît fiecare dintre noi, decît noi amîndoi. Este imposibil s-o ucidem. O ! Charlotte !...

Şi lăsă mîinile să-i alunece pînă la palmele ei.

June şi prietenii săi continuau să danseze in salon : schimbaseră placa. Ritmul primitiv al rumbei se filtra prin uşa întredeschisă. în timp ce Charlotte privea pe Jerry, văzu pe faţa lui schimbarea aceea indescriptibilă, care totdeauna o umpluse de bucurie. Expresia lui pierduse tandreţea, gura sa dulceaţa. Ea se simţi invadată de fericire ; dar trebuia să reziste. Ritmul rumbei îi poruncea să întrebuinţeze violenţa. Jerry se apropie de ea. Dacă-i permitea s-o sărute, toate hotărîrile se vor risipi. Digul nu era încă aşa de solid ca să reziste asalturilor valurilor pe care le simţea urcîndu-se in sufletul ei.

— Lasă-mă ! spuse ea, poruncitor, trăgîndu-se din toate puterile şi strîngînd pumnii ca să scape.

Avu loc o luptă scurtă. Apoi, deodată, Jerry deschise mîinile.

— Foarte bine ! foarte bine ! murmură el.

Şi se întoarse brusc şi traversînd camera se opri în faţa rafturilor cu cărţi. Sta aici, cu capul ridicat, ca şi cum ar fi citit titlurile cărţilor din raftul care se afla deasupra ochilor săi.

După cîteva clipe,. Charlotte veni lîngă el.

— Ascultă, Jerry, spuse ea pe un ton grav. Doctorul Jaquith este pus în curent cu legăturile noastre. Cînd mi-a dat voie sâ iaiu pe Tina, mî-a spus : Eşti. tot la încercare. Şti ce-a vrut să spună ? Sunt pusă la încercare, din cauza dumitale şi a mea. A permis vizita aceasta, dar este tot o

încercare. Dacă nu voi suporta încercările acestea, cu timpul voi pierde pe Tina. Şi noi ne vom pierde. Nu înţelegi ? O ! Jerry, te rog, ajută-mă !

Nu se reîntoarse, nici nu răspunse; Ea se înapoie lîngă' foc şi aştepta, uitîndu-se spre spatele lui. Cu bărbia ti-_ dîcată, înălţă din umeri. Charlotte înţelese că Jerry era pe punctul să-şi recapete controlul şi stăpânirea sentimentelor sale. Tăcerea dură cîteva minute, dar muzica risipea liniştea. Nu se mai auzea nici tango, nici rumba, nici zgomotul sincopat al jazzului. June şi prietenii ei nu mai dansau. Accentele curate, emoţionante, ale preludiului din *Lohengrin,* răsunau in cameră, învăluiau pe Charlott*» Jerry, ridicîndu-i deasupra firii omeneşti.

Cînd ultimele note se pierdură în neant, Jerry se întoarse şi veni lîngă Charlotte. Ea îl privi. Pe faţa lui radia dragostea. Se vedeau de asemenea toate trăsăturile acelea micuţe, nedefinite, acele urme de lumină şi acele umbre care trădau humorul lui nestins, capabil să arunce tragicul pe scenele cele mai sfîşietoare.

— Ce femeie ! Ce femeie ! spuse el, scuturînd capul cu un aer sceptic. Crede că poate face un Don Quichotte dintr-un Sancha Panţa ! (Ridică din umeri). După toate aparenţele, crezu că a reuşit! Cine ştie ? In mîinile ei sunt de argilă. Poate că va reuşi ! Ceea ce trebui® să fac, este s-o las să încerce !

Era humorul pe care Charlotte îl cunoscuse la început şi care-i plăcuse aşa de mult.

— Să fumăm o ţigară, exclamă el, întinzîndu-i o cutie cu ţigări.

El luă una şi o vîrî între buze. Ea aprinse un chibrit îl ţinu în dreptul ţigării, apoi îi dădu lui chibritul şi repetară micuţa ceremonie intimă, care o făcuse, în restaurantul acela mizerabil din împrejurimile Neapolului, să-şi piardă controlul asupra ei însăşi. Oricît de banal şi oricît de mult fusese repetat, totuşi gestul acesta ii merse Chariottei la inimă.

— O ! Jerry ! nu este aşa, că-i minunat să putem aprinde iar ţigările noastre cu acelaşi chibrit? exclamă ea.

El nu răspunse, mulţumi ndu-se să dea din cap de la stingă la dreapta, privind-o aşa de tandru, că gestul acesta negativ, era o nouă mărturisire.

— Şi gîndeşte-te că nu este pentru ultima oară ! continuă ea, bineînţeles dacă dumneata mă vei ajuta să păstrez ceea ce aim şi dacă vOm pune aniîndoi lâ mijloc tot ceea ce avem mai bun ca să apărăm micuţa parcelă de teren care ne-a fost acordată. Două persoane care împărtăşesc o importantă responsabilitate, trebuie să se consulte din cind în cînd. Nu vezi oare că ni se prezintă o mulţime de probleme, asupra cărora trebuie să mă consult cu dumneata, pentru că este vorba de copila dumitale ?

El nu mai dădu din cap.

— Copilul nostru, corectă el, cu un surîs dulce.

Ea oftă adînc, ca şi cum cuvintele lui i-ar fi zguduit sufletul.

— O ! Jerry, spuse ea, cu vocea semeaţă, să nu pretindem luna ! Avem stelele !

— SFÎRŞÎT —

\